Cross

Londra
Începutul primăverii, 1824

Să fii al doilea fiu aduce unele avantaje. Dacă era ceva ce nu putea fi contestat în înalta societate, acesta era faptul că indiferent cât de desfrânat, escroc sau ticălos ar fi fost, un moştenitor trebuia neapărat reformat. Chiar dacă provoca haos, îşi împrăştia seminţele sălbatice peste tot şi scandaliza înalta societate cu indiscreţiile sale tipice vârstei, viitorul lui era bătut în cuie de cei mai buni meşteşugari: până la urmă, el avea să sfârşească prin a fi încătuşat de titlul său, de pământ, de moşie – prizonier al titlului nobiliar, alături de fraţii săi din Camera Lorzilor.

Nu, libertatea nu era pentru moştenitori, ci pentru cei slobozi. Iar Jasper Arlesey, cel de-al doilea fiu al contelui Harlow, ştia prea bine acest lucru. În plus, era conştient, precum un criminal care aproape scapă de spânzurătoare, că – în ciuda faptului că trebuia să-şi ia adio de la titlul ereditar, de la moşie şi de la avere – era totuşi cel mai norocos om de pe pământ pentru că se născuse la şaptesprezece luni *după* Owen Elwood Arthur Arlesey, cel mai mare dintre copii, primul fiu venit pe lume, vicontele Baine, moştenitorul contelui.

Pe umerii lui Baine cădea greutatea respectabilităţii şi a responsabilităţii, care veneau odată cu titlul de moştenitor. Spre Baine erau direcţionate speranţele şi visurile unei lungi ascendenţe de lorzi Harlow. Baine trebuia să se ridice la înălţimea aşteptărilor celor din jurul lui – părinţi... fraţi... servitori... toată lumea. Iar impecabilul, corectul, plictisitorul Baine era perfect pentru a împlini acele aşteptări. *Din fericire.*

Acesta era motivul pentru care, în seara aceea, *Baine* o însoţise pe cea mai mică dintre surori în prima ei vizită la Almack.

ısper fusese inițial de acord să se achite de această sarcină și promisese Laviniei că nu va îndrăzni să piardă o asemenea ·ară importantă din tinerețea ei. Dar promisiunile lui erau de :le mai multe ori deșarte – toată lumea știa acest lucru –, așa că aine fusese cel care preluase sarcina de însoțitor. Și se ridicase ı înălțimea așteptărilor, ca de obicei.

În răstimp, Jasper fusese ocupat să câștige o avere la unul din-:e cazinourile cele mai rău famate din Londra... și apoi sărbătorise șa cum i se cuvine unui mezin. În patul unei femei frumoase.

Baine nu fusese singurul care se ridicase la înălțimea așteptărilor. Jn zâmbet se înfiripă pe buzele lui Jasper la amintirea plăce-ii de care avusese parte din plin în seara aceea, înlocuit apoi brusc le un crâmpei de regret pentru că fusese nevoit să se dea jos din ışternuturile calde smulgându-se din brațele primitoare.

Ajuns în dreptul intrării din spate a Casei Arlesey trase zăvorul si se strecură înăuntru. Încăperea era slab luminată și învăluită n tăcere, în atmosfera palidă și cenușie a unei dimineți foarte răcoroase de martie, îndeajuns de întunecată ca să-i ascundă hainele răvășite, cravata pe jumătate legată și urmele mușcăturilor pasionale ce se iveau din spatele gulerului larg. Când ușa se închise în spatele lui, o slujnicuță de la bucătărie își săltă speriată capul. Stătuse până atunci ghemuită, lângă vatră, scormonind ca să pregătească focul pentru venirea bucătăresei. Femeia se ridică și își duse o mână la pieptul generos.

– Domnule! M-ați speriat!

Jasper îi adresă un rânjet șmecheresc înainte de a executa o reverență care ar fi făcut-o să se simtă mândră până și pe o curtezană.

– Scuzele mele, dragă, rosti el tărăgănat și admiră roșeața ce se ivise pe chipul ei iertător.

Se aplecă spre ea, îndeajuns de mult încât să-i audă răsuflarea întretăiată și să-i vadă venele ce pulsau la gât, înșfăcă un biscuit tare de pe farfuria pe care ea o pregătise pentru restul personalului de la bucătărie și zăbovi astfel mai mult decât se cuvenea, desfătându-se cu priveliștea slujnicuței tremurând în așteptare. N-ar fi atins-o, desigur; învățase cu mult timp în urmă că personalul era în afara limitei. Dar acest lucru nu-i împiedica s-o iubească, doar puțin. Să iubească toate femeile – de toate

formele, dimensiunile şi condiţiile sociale. Pielea lor catifelată şi curbele frumoase, gemetele, chicotelile şi oftatul lor, jocurile sfioase tipice bogătaşelor şi felul în care se uitau la el cele mai puţin norocoase, cu luminiţe licărind în privirile lor, dornice să le acorde atenţie. Femeile erau, fără îndoială, cea mai frumoasă creaţie a lui Dumnezeu. Şi, la douăzeci şi trei de ani, el avea de gând ca toată viaţa să le divinizeze. Muşcă din biscuitele dulce şi îi făcu cu ochiul.

– Nu spui nimănui că m-ai văzut, nu?

Făcu ochii mari şi clătină imediat din cap.

– N... nu, domnule.

Da, într-adevăr, să fii al doilea fiu avea unele avantaje.

După ce făcu din nou cu ochiul slujnicuţei şi mai fură un biscuit, Jasper se furişă afară din bucătărie, în holul din spate, care ducea la scara angajaţilor.

– Unde-ai fost?

Îmbrăcat cu o mantie neagră, Stine, secretarul tatălui său, apăru dintre umbre, cu o privire cel puţin acuzatoare pe figura sa palidă. Jasper tresări, deşi n-ar fi recunoscut niciodată aşa ceva. Nu-i răspunse lui Stine. Era îndeajuns că trebuia să-i răspundă angajatorului lui Stine. Tatăl lui Jasper. Bărbatul ale cărui aşteptări pentru mezinul său erau mai mici decât ale tuturor celorlalţi la un loc. Băiatul se lăsă pe călcâie şi simulă afectarea.

– Stern, zise el rar şi se amuză să vadă cum bărbatul mai în vârstă se îmbăţoşă când auzi pronunţia intenţionat greşită a numelui său. E cam devreme pentru vânătoare, nu-i aşa?

– Nu şi pentru tine.

Jasper zâmbi. Se jucau de-a şoarecele şi pisica.

– Câtă dreptate ai. E târziu, de fapt. Am avut o noapte pe cinste şi aş prefera să nu-mi strici... plăcerea, spuse el şi îl bătu pe umăr pe Stine şi apoi trecu pe lângă el.

– Tatăl tău te caută.

Jasper nu se uită înapoi.

– Sunt convins. Sunt sigur că poate să aştepte.

– Eu nu cred asta, lord Baine.

Îi luă câteva momente să priceapă cuvintele acelea. Să audă titlul. Să îi înţeleagă semnificaţia. Se întoarse stupefiat. Când vorbi, cuvintele i se frânseră într-o şoaptă surdă:

– Cum mi-ai spus?

Stine mijii ochii. Pentru o clipă doar. Mai târziu, Jasper avea să amintească acea mișcare aproape imperceptibilă a ochilor săi gri și reci.

– Te-am întrebat ceva.

– Ți-a spus Baine.

Jasper se întoarse spre tatăl lui, contele Harlow, înalt, puternic semeț. Chiar și în acel moment. Chiar și în acea clipă în care succesiunea lui era în primejdie și stătea față în față cu cel care era zamăgirea vieții lui. Devenit deodată moștenitor.

Jasper se strădui să tragă aer în piept și apoi să-și găsească vintele. Tatăl lui i-o luă înainte.

– Ar fi trebuit să fii tu.

Capitolul 1

Mijloacele de investigație au devenit foarte limitate, la fel și timpul. În numele unei cercetări efectuate așa cum se cuvine, am adus unele îmbunătățiri studiului meu. Îmbunătățiri secrete serioase.

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 21 martie 1831; cu cincisprezece zile înainte de nunta sa.

Șapte ani mai târziu

Domnișoara nu era în toate mințile. Și-ar fi dat seama de acest lucru cu cinci minute mai devreme dacă n-ar fi fost pe jumătate adormit și al naibii de șocat să găsească o tânără blondă, cu ochelari, așezată la biroul lui, citindu-i registrul contabil. Și-ar fi dat seama cu trei minute mai devreme dacă aceasta n-ar fi anunțat, sigură pe ea, că el calculase greșit coloana F, iar uimirea provocată de îndrăzneala femeii și de admirația față de priceperea ei într-ale matematicii i-au întunecat judecata. Sau poate invers. Și în mod cert și-ar fi dat seama cu șaizeci de secunde mai devreme că femeia nu era în toate mințile dacă n-ar fi încercat, aproape cu disperare, să-și pună hainele în ordine. Preț de câteva clipe lungi, cămașa lui se căscase nepermis de mult, ceea ce constituise o reală distragere.

Însă se trezise la timp, închise registrul (cu calcule corecte) și fu complet (chiar dacă nu corect) îmbrăcat. Universul intrase pe făgașul normal, iar gândirea rațională se întorsese chiar înainte ca ea să explice ce anume dorea. Iar acolo, în tăcerea care urmă declarației ei, Cross înțelese adevărul. Nu era nici o îndoială: Lady Philippa Marbury, fiica marchizului de Needham și Dolby,

cumnata marchizului de Bourne, această femeie de pe culmile înaltei societăți, era furioasă.

– Îmi cer scuze, zise el impresionat de abilitatea sa de a se purta cuviincios în fața nebuniei dezlănțuite, nu cred că am auzit bine.

– O, ba eu sunt sigură că m-ați auzit perfect, spuse femeia simplu, ca și cum ar fi comentat starea vremii, iar ochii albaștri i se mișcau nervos ca la bufnițe, în spatele ochelarilor groși. Poate că v-am șocat puțin, dar cred că auzul dumneavoastră este destul de bun.

Ea înaintă către el croindu-și drum printre maldărele de cărți și un bust al Medusei, pe care el intenționase să-l mute. Marginea rochiei ei albastru-deschis se frecă de corpul prelung al unuia dintre șerpi, iar foșnetul țesăturii pe bronz îl făcu să conștientizeze situația.

Greșit.

Nu era conștient de prezența ei. *N-avea cum* să fie conștient de ea. Era prea întuneric în camera aceea blestemată. Se îndreptă spre o candelă aflată la o oarecare distanță, în apropierea ușii. Când își ridică privirea, văzu că ea își schimbase traiectoria. Se apropie și îl înghesui cu spatele în mobilierul greoi de mahon, făcându-l să-și piardă echilibrul. Un moment, el se gândi să deschidă ușa doar ca să vadă dacă ea ar lua-o într-acolo, dacă ar ieși din birou și l-ar lăsa singur și la adăpost de ea. *La adăpost de ceea ce reprezenta ea.* Să pretindă că acea întâlnire nu avusese niciodată loc și să-și reînceapă ziua. Dădu peste un abac mare, iar zgomotul produs de abanos îl trezi la realitate. Se opri. Ea continuă să meargă.

Era unul dintre cei mai influenți oameni din regat, coproprietar al celui mai notoriu cazinou din Londra, cu cel puțin douăzeci și cinci de centimetri mai înalt decât ea și destul de fioros când voia. Iar ea nu era nici genul de femeie pe care el ar fi observat-o, nici genul care s-ar fi așteptat să fie observată de el. Și în mod cert nu era genul care să-l tulbure.

„Vino-ți în fire, omule."

– Stați.

Ea se opri, iar cuvântul acela pluti în aer, brut și defensiv. Lui nu-i plăcea. Nu-i plăcea ce spunea sunetul acela strangulat despre felul în care acea creatură ciudată îl tulburase brusc. Dar, slavă

Domnului, ca nu observase nimic din acele lucruri. În schimb, își lăsă capul într-o parte, așa cum ar fi făcut un cățeluș, curios și necunoscător, iar el rezistă tentației de a-i adresa o privire lungă.

N-aveau ce vedea la ea.

În mod cert. El, unul, sigur n-avea.

– Să repet? întrebă ea când văzu că el nu mai spune nimic.

El nu răspunse. Repetiția nu era necesară. Cererea formulată de Lady Philippa Marbury era adânc întipărită în memoria lui. Întinse, ca ridică mâna, își împinse ochelarii pe nas și trase adânc aer în piept.

– Vreau să mă compromiți.

Cuvintele fură la fel de simple și de hotărâte și atunci când le rostise prima oară, fără nici o urmă de neliniște.

– *Să mă compromiți.* El observă cu atenție felul în care buzele ei conturară silabele, mângâiară consoanele și zăboviră asupra vocalelor, transformând experiența ascultării unui cuvânt în ceva nimitor de înrudit cu înțelesul lui. Se făcuse foarte cald în biroul lui.

– Dumneata ești nebună.

El se opri, evident uluită de declarația lui. Bine. Era timpul ca și altcineva în afară de el să fie surprins de evenimentele din acea zi. Într un final, ea clătină din cap.

– Nu cred.

– Ar trebui să te gândești serios la posibilitatea asta, spuse el în timp ce trecu pe lângă ea, mărind spațiul dintre ei – o sarcină dificilă ținând cont de aglomerația din birou. Căci nu văd nici o explicație rațională pentru care ai alege să vii neînsoțită la „cel mai notoriu cazinou din Londra" și să ceri să te compromiți.

– De parcă să vin cu o însoțitoare ar fi fost foarte rațional, subliniie ea. Ar fi făcut tot acest scenariu imposibil.

– Exact, spuse el și făcu un pas mare peste un teanc de ziare, ignorând parfumul de pânză curată și razele de soare care se valătuceau în jurul ei. Și în jurul lui.

– Să vin cu o însoțitoare în „cel mai notoriu cazinou" ar fi fost un lucru și mai nebunesc, nu credeți? zise ea și își trecu un deget peste abacul masiv. Ce frumos este. Îl folosiți des?

Atenția îi fu distrasă de jocul degetelor ei lungi și albe pe piesele rotunde și negre, de faptul că vârful arătătorului ei era

înclinat uşor spre dreapta. Imperfect. De ce purta mănuşi? Era oare ceva normal la femeia aceea?

– Nu.

Ea se întoarse încet spre el, iar în ochii ei albaştri se citea curiozitatea.

– Nu, nu folosiţi abacul? Sau nu, nu credeţi că dacă aş fi venit împreună cu o însoţitoare ar fi fost un lucru şi mai nebunesc?

– Ambele. Abacul este complicat...

Ea mută un disc mare dintr-o parte în cealaltă a ramei.

– Vă puteţi descurca mai repede fără el?

– Exact.

– Acest lucru e valabil şi pentru însoţitoare, zise ea serioasă. Sunt mult mai productivă fără ele.

– Eu te găsesc mai periculoasă fără ele.

– Mă consideraţi un pericol, domnule Cross?

– Cross. Fără „domnule". Şi da. Cred că eşti un pericol.

Ea nu păru afectată.

– Pentru dumneavoastră?

Părea chiar încântată.

– În cea mai mare parte pentru dumneata, dar în cazul în care cumnatul dumitale află că eşti aici, cred că o să fii un pericol şi pentru mine.

Deşi erau vechi prieteni şi parteneri de afaceri, Bourne s-ar fi supărat foarte tare dacă Lady Philippa ar fi fost descoperită acolo. Ea păru să accepte explicaţia.

– Bine, atunci o să spun repede.

– Aş prefera să pleci repede.

Ea clătină din cap şi ridică tonul îndeajuns încât să-i atragă atenţia lui. Asupra ei.

– O, nu. Mă tem că nu pot face asta. Vedeţi, eu am un plan foarte clar în minte şi am nevoie de ajutor.

El ajunsese la birou. Din fericire. Se aşezā pe scaunul care scârţâia, deschise registrul contabil şi se prefăcu a se uita peste cifrele de acolo, ignorând faptul că prezenţa ei înceţoşa cifrele şi le transforma în linii gri, neinteligibile.

– Mă tem, Lady Philippa, că planul dumitale nu face parte din planurile *mele*. Ai venit până aici degeaba, spuse el apoi îşi ridică privirea. Apropo, cum ai venit aici?

Privirea ei hotărâtă deveni puțin șovăielnică.

– Cred că în modul normal.

– După cum am stabilit deja, modul normal implică o însoțitoare. Și în nici un caz un cazinou.

– Am mers pe jos.

Ezită din nou.

– Ai mers pe jos.

– Da.

– Singură. Ziua în amiaza mare. În tonul ei apăru o notă defensivă.

– Ai străbătut Londra...

– Nu de prea departe. Casa noastră e...

– La aproape un kilometru mai sus pe Tamisa.

– O spuneți de parcă ar fi în Scoția.

– Ai străbătut Londra ziua în amiaza mare, până la Îngerul Căzut, unde presupun că ai bătut și ai așteptat să ți se deschidă.

Ea își mușcă buzele. El refuză să se lase distras de gest.

Da.

Pe o stradă publică.

În *Mayfair*.

Ignoră afectarea din glasul ei.

O stradă publică pe care se află cele mai exclusiviste cluburi londoneze, zise el și făcu o pauză. Ai fost văzută?

N aș putea spune.

Nebună.

Presupun că știi că femeile nu fac așa ceva?

O cută mică apăru între sprâncenele ei.

E o regulă prostească, nu credeți? Sexul feminin a avut avut la locomoția bipedă încă de pe vremea... ei bine, de pe vremea Evei.

Trebuie să fi cunoscute multe femei la viața lui. Se bucurase de compania lor, de conversațiile și de curiozitatea lor. Dar nu întâlnise niciodată vreuna atât de ciudată ca cea din fața lui.

Bun și așa, suntem în 1831. În zilele noastre, femeile ca domnișoara folosesc trăsuri. Și nu frecventează cazinouri.

Fa zâmbi.

– Ei bine, nu *chiar* ca mine, pentru că eu am mers pe jos, și iată-mă. Într-un cazinou.

– Cine ți-a dat voie înăuntru?

– Un bărbat. A părut foarte dornic să facă asta când m-am prezentat.

– Fără îndoială. Bourne l-ar distruge cu plăcere dacă reputația dumitale ar avea de suferit în vreun fel.

Ea chibzui la acele cuvinte.

– Nu m-am gândit la asta. Așa e, n-am avut niciodată un protector.

El ar fi putut-o proteja.

De unde îi venise gândul ăsta? Nu conta.

– Lady Philippa, mi se pare că dumneata ai nevoie de o armată de protectori, zise el și își întoarse atenția spre registrul contabil. Din păcate, n-am nici timpul și nici cheful de a mă înrola. Cred că găsești drumul spre ieșire.

Fără să-i bage în seamă vorbele, ea înaintă spre el. El își ridică privirea, surprins. De obicei, oamenii nu îl ignorau.

– O, chiar nu e nevoie să mă luați cu „Lady Philippa". Trecând peste motivul pentru care sunt aici. Vă rog, spuneți-mi Pippa.

Pippa. I se potrivea. Mai mult decât versiunea întreagă, mai extravagantă. Dar el nu avea nici o intenție să-i spună astfel. Nu avea nici o intenție să-i spună în vreun fel.

– Lady Philippa...

Accentuase dinadins numele.

– ... e timpul să pleci.

Ea mai făcu un pas spre el și își puse o mână pe globul mare dintr-un ungher al biroului lui. Privirea lui coborî spre locul în care palma ei întinsă sufoca regatul Marii Britanii și rezistă tentației de a extrage semnificația cosmică din acel gest.

– Mă tem că nu pot pleca, domnule Cross. Am nevoie...

El nu credea că mai putea suporta ca ea s-o mai spună o dată.

– Să te compromiți. Da. Ai spus foarte clar care este țelul tău. La fel și eu, cred, mi-am exprimat clar refuzul.

– Dar... nu puteți refuza.

El își îndreptă din nou atenția asupra registrului contabil.

– Ba mă tem că da.

Lady Philippa nu răspunse, dar el observă cu coada ochiului degetele ei... acele degete ciudate, nepotrivite care se plimbau pe marginea biroului său din abanos. Aşteptă ca ele să se oprească. Să stea pe loc. Să dispară.

Când îşi ridică privirea, ea se uita în jos la el, cu ochii ei albaştri, enormi, în spatele lentilelor rotunde ale ochelarilor, de parcă ar fi fost în stare să aştepte o viaţă întreagă ca el s-o privească.

–V-am ales pe dumneavoastră, domnule Cross. Chiar cu mare atenţie. Am un plan specific, foarte clar şi care nu suportă amânare. Şi am nevoie de un cercetător asociat. Dumneavoastră sunteţi acela.

Un cercetător asociat?

Nu-i păsa. *Deloc.*

Ce fel de cercetare?

La dracu'.

Mâinile ei se împreunară strâns.

Domnule, sunteţi faimos.

Cuvintele îi provocară un fior.

Toată lumea vorbeşte despre dumneavoastră. Se spune că sunteţi expert în aspectele critice ale ruinării.

El scrâşni din dinţi, dispreţuindu-i cuvintele, şi mimă dezinteresul.

Da?

Lady Philippa încuviinţă din cap veselă şi bătu uşor cu degetul în diverse obiecte, la fel de repede pe cât vorbea.

Chiar aşa. Jocuri de noroc, băutură, pugilism şi...

Glasul i se curmă.

Şi

Obrajii îi deveniră purpurii, iar el îşi dorea ca ea să se prelungească la urmare. Să-şi dea seama de absurditate. Să oprească această nebunie.

Şi?

Lady Philippa îşi îndreptă spatele. El ar fi pus pariu pe toată averea lui că ea nu avea să-i răspundă. Ar fi pierdut.

Şi prostituţie.

Cuvintele fură rostite încet, iar ea răsuflase uşurată, de parcă ar fi declarat în sfârşit pentru ce venise. Ceea ce nu era cu putinţă. Sigur el înţelesese greşit. Sigur trupul lui răspundea greşit.

Înainte să apuce s-o roage să repete, ea trase din nou aer în piept şi continuă:

– Este doar unul dintre lucrurile la care se spune că vă pricepeţi cel mai bine. Şi, sincer, este chiar partea de care am nevoie.

Numai experienţa căpătată în urma anilor petrecuţi la masa de joc, în compania celor mai mari cartofori din Europa, îl ajută pe Cross să nu-şi trădeze şocul. Îi aruncă o privire lungă. Nu arăta ca o nebună. De fapt, arăta destul de banal – părul era de un blond spălăcit, ochii de un albastru spălăcit, era puţin mai înaltă decât alte femei, dar nu într-atât de înaltă încât să atragă atenţia asupra ei, îmbrăcată într-o rochie banală, care dezvăluia o suprafaţă banală de piele dezgolită.

Nu, nimic nu ar fi putut sugera că Lady Philippa Marbury, fiica unuia dintre cei mai puternici şi influenţi oameni din regat, era altceva decât o tânără perfect obişnuită. Asta, până să deschidă gura şi să rostească lucruri precum „locomoţie bipedă". Şi „copulaţie".

Ea oftă.

– Să ştiţi că îngreunaţi lucrurile.

– Îmi cer scuze, rosti el cu glas şovăielnic, neştiind exact ce ar trebui să spună.

Lady Philippa se încruntă uşor în spatele ochelarilor.

– Mă tem că nu cred în scuzele dumneavoastră, domnule Cross. Dacă mă iau după bârfele de salon – şi vă asigur că circulă destule –, sunteţi un desfrânat în toată regula.

Dumnezeu să-l apere de femei şi de limbile lor ascuţite.

– N-ar trebui să crezi tot ce auzi prin saloanele doamnelor.

– De obicei nu cred, dar când cineva aude atât de multe lucruri despre un domn, anume aşa cum am auzit eu despre dumnea voastră... tinde să creadă că este un sâmbure de adevăr în acele bârfe. Nu iese fum, fără foc.

– Nu-mi pot închipui ce-ai auzit.

Era o minciună. Desigur că ştia prea bine.

Ea făcu un gest din mână.

– Mă rog, o parte dintre ele sunt prostii. De exemplu, se spune că puteţi dezbrăca o femeie fără să vă folosiţi de mâini.

– Aşa se spune?

Ea zâmbi.

– O prostie, știu. Sigur că eu nu cred asta.

– De ce nu?

– În absența forței fizice, un obiect static rămâne static, explică ea.

El nu putu rezista tentației de a intra în dezbatere.

– Hainele femeilor sunt obiectele statice în acest scenariu?

– Da. Iar forța fizică necesară să mute respectivele obiecte e reprezentată de mâinile dumneavoastră.

Oare ea avea idee ce imagine evoca printr-o astfel de descriere precisă, științifică? Probabil că nu.

– Mi s-a spus că sunt foarte talentate.

Ea clipi.

– După cum v-am spus, așa am auzit și eu. Dar vă asigur, domnule, nu sfidează legile fizicii.

O, cât ar fi vrut să-i demonstreze faptul că se înșela. Dar ea trecuse deja mai departe.

Oricum, că e vorba de sora menajerei, prietena verișoarei, verișoara prietenei sau menajera verișoarei... femeile vorbesc, domnule Cross. Iar dumneavoastră ați face bine să știți că nu se cuvine să intre în detalii. Despre dumneavoastră.

El ridică din sprânceană.

Ce fel de detalii?

Ea ezită și roși din nou. El resimți cu greu fiorului de plăcere care îl străbătu când observă frumoasa tentă trandafirie din obrajii ei. Exista oare ceva mai ispititor decât o femeie care roșea la gânduri scandaloase?

Am înțeles că sunteți genul de bărbat care cunoaște foarte bine mecanismele... actului cu pricina.

Vorbea pe un ton cât se poate de normal. Ca și cum ar fi discutat despre vreme. Nu avea nici cea mai vagă idee ce făcea. Că se juca cu focul. Dar avea, în schimb, curaj – genul acela de curaj care le lipsea multor pe femeile cinstite. Iar el știa prea bine că nu putea face așa ceva.

Își puse mâinile pe birou, se ridică și, pentru prima oară în acea după-amiază, spuse adevărul:

Mi-e teamă că ai auzit greșit, Lady Philippa. Și e timpul să pleci. Vreau să fie totul bine și n-o să-i spun cumnatului dumitale că ai fost aici. Te rog, o să uit cu desăvârșire că ai fost aici.

Ea rămase încremenită vreme îndelungată, iar el își dădu seama că imobilitatea aceea nu-i stătea deloc în fire. Femeia nu stătuse locului de când el se trezise în zgomotul ușor al degetelor ei care frunzăreau paginile registrului contabil. Faptul că în acel moment stătea nemișcată îl enerva; încercă să se pregătească pentru ce urma, pentru o apărare logică, un schimb ciudat de cuvinte care l-ar fi tentat mai mult decât era dispus să recunoască.

– Cred că-ți va fi ușor să mă uiți.

În tonul ei nu era nimic ce-ar fi sugerat că se aștepta la un compliment sau la un refuz. Nimic din ce s-ar fi așteptat de la alte femei. Începea să-și dea seama că Lady Philippa Marbury nu era deloc precum alte femei. Și era dispus să garanteze că avea să-i fie cu neputință s-o uite.

– Dar mă tem că nu pot permite așa ceva, continuă ea, iar tonul ei vădea clar frustrarea în timp ce el avea impresia că ea vorbea mai mult pentru sine decât să se adreseze lui.

– Am o mulțime de întrebări și n-are cine să răspundă la ele. Și nu am decât paisprezece zile ca să învăț.

– Ce se întâmplă peste paisprezece zile?

Fir-ar să fie. Ce-i păsa lui? N-ar fi trebuit s-o întrebe. Surprinderea apăru odată cu întrebarea, iar el avu senzația că ea uitase de el. Își înclină din nou capul și se încruntă de parcă întrebarea lui ar fi fost ridicolă. Și chiar era.

– Mă căsătoresc.

El știa acest lucru. De două sezoane, Lady Philippa era curtată asiduu de lordul Castleton, un tânăr dandy cu prea puțină minte pe umeri. Dar Cross uitase de viitorul ei soț în clipa în care ea se înființase acolo, îndrăzneață, strălucitoare și deloc bizară.

Nimic la femeia aceea nu părea să indice că avea să se descurce măcar onorabil în postura de contesă de Castleton.

„Nu-i problema ta", își spuse el, apoi își drese glasul.

– Felicitările mele.

– Nici măcar nu știți cine va fi soțul meu.

– De fapt, știu.

Ea ridică din sprâncene.

– Da? De unde?

– Cumnatul dumitale îmi este partener de afaceri, iar nunta dublă a ultimelor surori Marbury este ultima senzație în înalta

societate, dar, dincolo de asta, o să afli că sunt puține lucruri ce se petrec la orice nivel al acesteia despre care eu să nu știu, zise el și făcu o pauză. Lordul Castleton este într-adevăr norocos.

– Sunteți amabil.

El clătină din cap.

– Nu sunt amabil. Sunt sincer.

Ea făcu o grimasă.

– Și eu?

El își încrucișă brațele la piept. Ea se va plictisi de Castleton în douăzeci și patru de ore de la nuntă. Și apoi va fi nefericită.

„Nu-i problema ta."

– Castleton este un gentleman.

Ce diplomatic, zise ea, apoi învârti globul și își plimbă degetele peste topografia înălțată de pe sferă în timp ce aceasta continua să se învârtă. Lordul Castleton este un gentleman, într-adevăr este. Ba chiar un conte. Și îi plac câinii.

Iar acestea sunt calitățile pe care, mai nou, femeile le caută la soții lor?

Dar ea nu trebuia să plece? Atunci de ce mai stătea de vorbă cu el?

Sunt mai multe decât unele însușiri mai puțin fericite pe care le pot avea soții, rosti ea, iar lui i se păru că întrezări o notă defensivă în tonul ei.

Cum ar fi?

Infidelitatea. Înclinația către băutură. Interesul față de luptele dintre tauri și câini.

Luptele dintre tauri și câini?

El dădu din cap cu hotărâre.

Un sport crud. Pentru tauri, dar și pentru câini.

Un sport de loc un sport, aș zice eu. Dar, și mai important, cunoști mulți bărbați cărora le place?

El își împinse ochelarii în sus pe nas.

Am citit câte ceva. A fost o discuție serioasă pe tema acestei practici în ediția de săptămâna trecută din *News of London*. Mai mulți bărbați decât îți poți închipui se pare că se amuză cu barbaria asta. Din fericire, nu și lordul Castleton.

Un adevărat prinț printre bărbați, zise Cross ignorând felul în care ea se încruntă când auzi tonul lui sarcastic. Imaginează-ți

surpriza mea, în acest caz, s-o găsesc pe viitoarea lui contesă la căpătâiul meu în dimineața asta, cerându-mi s-o compromit.

– N-am știut că dormiți aici, spuse ea. Și nici nu mă așteptam să vă găsesc dormind la ora unu după-amiaza.

El ridică din sprânceană.

– Lucrez până târziu.

– Îmi imaginez, zise ea încuviințând din cap. Însă ar trebui să vă luați un pat, zise și făcu un gest cu mâna spre salteaua improvizată. Sigur nu e deloc confortabil.

Ea îndepărta discuția de la subiectul principal. Iar el voia ca ea să plece din biroul lui. Imediat.

– Nu sunt interesat, și nici dumneata n-ar trebui să fii, să te ajut să te compromiți public.

Ochii ei se întoarseră brusc spre el și se uită la el cu o privire șocată.

– Nu cer să fiu compromisă public.

Lui Cross îi plăcea să se considere un om rezonabil și inteligent. Era fascinat de știință și toată lumea îl privea ca pe un geniu în matematici. Nu putea sta la o masă de *vingt-et-un* fără să numere cărțile, și dezbătea chestiunile politice și juridice cu precizie logică. Atunci cum se făcea că se simțea ca un imbecil în compania acelei femei?

– Nu mi-ai cerut de două ori, în ultimele douăzeci de minute, să te ajut să te compromiți?

– De fapt, de trei ori.

Ea își înclină capul într-o parte.

– Mă rog, ultima dată *dumneavoastră* ați adus vorba, dar da, cred că se poate lua în calcul ca o cerere.

Ca o *mare* imbecilă.

– Deci, de trei ori.

Ea încuviință din cap.

– Da. Dar nu compromiterea *publică*. Este cu totul altceva.

El clătină din cap.

– Mă simt nevoit să mă întorc la diagnosticul meu inițial, Lady Philippa.

– Nebunie? întrebă ea, clipind neîncrezătoare.

– Exact.

El rămase tăcută vreme îndelungată, iar el își dădu seama că își căuta cuvintele potrivite ca să-l înduplece. Se uită în jos la biroul lui, iar privirea îi căzu pe o pereche de pendule din argint masiv, ce stăteau una lângă alta. Întinse mâna și le puse ușor în mișcare. Mult timp rămaseră amândoi tăcuți, privind greutățile care se legănau perfect sincronizate.

De ce le aveți? întrebă ea.

Îmi place mișcarea.

Faptul că erau previzibile. Ce se mișca într-o direcție avea să se deplaseze apoi în cealaltă. Fără probleme. Fără surprize.

Și lui Newton, spuse ea simplu, încet, ca pentru sine. În paisprezece zile o să mă mărit cu un bărbat cu care am prea puține în comun. O s-o fac pentru că asta se așteaptă de la mine ca femeie din malta societate. O s-o fac pentru că asta așteaptă Londra de la mine. O s-o fac pentru că nu cred că voi avea vreodată ocazia să mă mărit cu cineva cu care să am mai multe în comun. Și, mai important, o s-o fac pentru că am acceptat și nu îmi place să-mi încalc cuvântul dat.

El o urmări atent, dorindu-și să-i zărească ochii dincolo de paravanul sticlei groase a ochelarilor. Ea înghiți în sec, o mișcare abia perceptibilă pe linia delicată a gâtului ei.

- De ce nu crezi că vei găsi pe cineva cu care să ai mai multe în comun?

Ea își ridică privirea spre el și spuse simplu:

Sunt ciudată.

El ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Nu știa sigur ce era de spus după o asemenea declarație. Ea zâmbi când observă ezitarea lui.

–Nu trebuie să vă comportați ca un gentleman. Nu sunt proastă. Toată viața am fost ciudată. Ar trebui să fiu recunoscătoare că cineva dorește să se însoare cu mine... și să mulțumesc cerului că un *conte* vrea să se însoare cu mine. Că m-a și *curtat*. Și, sincer, sunt destul de fericită de felul în care se arată viitorul. O să mă mut în Sussex și n-o să mai trebuiască să mai frecventez niciodată saloanele din Bond Street și sălile de bal. Lordul Castleton s-a oferit să-mi acorde spațiu pentru seră și pentru experimentele mele și chiar m-a rugat să-l ajut să administreze averea. Cred că e bucuros să aibă un ajutor.

Pentru că îl știa pe Castleton drept un om perfect cumsecade și perfect neinteligent, Cross își imagină că acesta se bucura de faptul că logodnica sa sclipitoare era dispusă să conducă moșia familiei și să-l scutească pe el de complicații.

– Sună minunat. O să-ți dea și câțiva câini?

Dacă ea observase sarcasmul din vocea lui, cu siguranță nu lăsă să se vadă, iar el își regretă tonul.

– Așa cred. De fapt, abia aștept. Îmi plac mult câinii. Apoi tăcu, își ridică bărbia și se uită o clipă la tavan înainte să spună: Dar mă tem de restul.

El nu mai trebuia să întrebe. Jurămintele căsniciei nu erau ceva la care să se gândească prea mult. Și cu siguranță nu avea chef să înceapă în acel moment.

– Restul?

Ea dădu din cap.

– Mă simt destul de nepregătită, sincer. Nu am nici cea mai vagă idee despre activitățile care au loc *după* căsătorie... seara... în *patul* matrimonial, adăugă, de parcă ar fi existat vreo șansă ca el să nu fi înțeles.

De parcă el n-ar fi avut deja o viziune clară despre femeia aceea în patul nupțial.

– Și, sinceră să fiu, jurămintele căsniciei mi se par destul de specifice.

– Jurămintele? întrebă el ridicând din sprâncene.

Ea încuviință din cap.

– Mă rog, o parte din jurăminte, ca să fiu mai exactă.

– Mi se pare că specificitatea e la mare preț pentru dumneata.

Ea zâmbi, iar încăperea se încălzi pe dată.

– Vedeți? Știam eu că o să fiți un excelent cercetător asociat.

El nu răspunse, iar ea curmă tăcerea și recită cu hotărâre în glas.

– *Căsnicia nu trebuie să fie considerată o afacere, nici nu trebuie tratată cu ușurință, ori nesăbuință.*

El o privi nedumerit.

– E din ceremonie, explică ea.

Era, fără îndoială, singura dată când cineva citase din cartea de rugăciuni obștești în biroul lui. Probabil chiar în toată clădirea. Vreodată.

Sună rezonabil.

El dădu din cap aprobator.

Sunt de acord. Dar nu e doar atât. Nici să fie folosită sau exploatată pentru *a satisface poftele carnale ale omului, precum se întâmplă cu animalele lipsite de raţiune.*

El nu se putu abţine.

Asta e în ceremonie?

Ciudat, nu-i aşa? Dacă ar fi să mă refer la pofte carnale într-o conversaţie particulară, să zicem, la un ceai, aş fi expulzată din *înalta societate*, dar în faţa lui Dumnezeu şi a întregii Londre, la St. George, e în regulă. Ea clătină din cap.

Nu contează. Înţelegeţi de ce aş putea fi îngrijorată.

Gândeşti prea mult, Lady Philippa. Lordul Castleton poate că nu e cel mai inteligent tip de pe lume, dar nu mă îndoiesc de faptul că o să se descurce în patul nupţial.

Lady Philippa se încruntă.

Eu mă îndoiesc.

N-ar trebui.

Nu cred că înţelegeţi, zise ea. Este foarte important să ştiu la ce să mă aştept. Să fiu pregătită pentru asta. Bine. Nu înţelegeţi? Totul se rezumă la singura şi cea mai importantă sarcină pe care o voi avea în calitate de soţie.

Adică?

– Procrearea.

Cuvântul – ştiinţific şi lipsit de emoţie – n-ar fi trebuit să-l impresioneze. N-ar fi trebuit să fie asociat cu picioarele lungi, carnea delicată şi ochii mari, acoperiţi de ochelari. Dar aşa era. El se foi stânjenit în timp ce ea continuă:

Îmi plac destul de mult copiii, aşa că sunt sigură că partea asta o să fie bine. Dar, vedeţi, am nevoie de cunoştinţe pe această temă. Şi, din moment ce se spune că sunteţi aşa un mare expert în domeniu, nu mă pot gândi la nimeni altcineva mai potrivit să mă ajute în această cercetare.

Pe tema copiilor?

Ea oftă exasperată.

Pe tema împerecherii.

Lui i-ar fi plăcut s-o înveţe tot ce ştia despre împerechere.

– Domnule Cross?

El își drese glasul.

– Nici nu mă cunoşti.

Ea clipi nedumerită. Părea că nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva.

– Ei. Vă cunosc din auzite. E de ajuns. O să fiți un excelent cercetător asociat.

– Cercetare despre ce?

– Am citit mult despre acest subiect, dar aş vrea să-l înțeleg mai bine. Ca să mă mărit fără să-mi fac griji. Sinceră să fiu, partea despre satisfacerea poftelor carnale, precum animalele lipsite de rațiune, este destul de tulburătoare.

– Îmi dau seama, spuse el sec.

Dar, ea continuă să vorbească de parcă el nici n-ar fi fost acolo.

– Am înțeles că pentru femeile care sunt... neîncercate... uneori actul cu pricina nu este tocmai... plăcut. În acest caz, cred că cercetarea va fi de folos. De fapt, emit ipoteza că dacă voi beneficia de experiența dumneavoastră vastă, atât Castleton cât şi eu ne vom bucura mai mult de asta. Bănuiesc că va trebui să repetăm activitatea de mai multe ori înainte să-şi facă efectul, aşa că orice puteți face ca să aruncați o lumină asupra...

Dintr-un motiv necunoscut, lui Cross îi venea greu s-o asculte. Să-şi asculte propriile gânduri. Nu-i venea să creadă că ea tocmai spusese...

– Sunt pendule cuplate.

Ce?

El îi urmări privirea, spre sferele metalice care se legănau, puse în mişcare în aceeaşi direcție, dar care în acel moment se aflau la poluri opuse una față de cealaltă. Indiferent cât de precis erau lansate pe aceeaşi direcție, cea care avea greutatea mai mare își inversa într-un final poziția. Întotdeauna.

– Aşa e.

– Una influențează mişcarea celeilalte, zise ea simplu.

– Teoretic, da.

Ea dădu din cap şi urmări sferele argintii legănându-se una spre cealaltă şi apoi îndepărtându-se. O dată. De două ori. Își ridică privirea spre el, foarte serioasă.

Dacă e să depun jurământul, vreau să înțeleg toate detaliile despre asta. Dorința carnală e ceva ce, fără îndoială, ar trebui să înțeleg. Și vreți să știți de ce căsnicia ar putea face din oameni niște animalele lipsite de rațiune?

O viziune trecu prin fața ochilor lui, cu unghii înfipte în carne și niște ochi mari, albaștri, care îl priveau extatici.

Da. Sigur că știa.

Nu.

Îi dădu o dată din cap și îl crezu pe cuvânt.

În mod cert are de-a face cu copulația.

Doamne...

E un taur în Coldharbor, explică ea, la moșia tatălui meu. Nu sunt așa de naivă pe cum credeți.

Dacă dumneata crezi că un taur pe pășune seamănă cu un bărbat, ești chiar mai naivă decât te credeam.

Vedeți? De-asta am nevoie să mă ajutați.

La dracu'. Intrase în capcana ei. Se strădui să nu se miște. Să reziste momelii ei.

Am înțeles că sunteți foarte priceput, continuă ea, perfect inconștientă de haosul pe care îl stârnea în tăcere.

Sau, poate perfect conștientă. El nu știa. Nu mai avea încredere în propria judecată.

E adevărat?

Nu, răspunse el imediat.

Poate că asta avea s-o facă să plece.

– Cunosc destule despre bărbați ca să știu că n-ar recunoaște o lipsă de experiență în acest domeniu, domnule Cross. Doar nu vă așteptați să vă cred, zise ea râzând.

Sunetul acela era luminos, proaspăt și pe deplin nelalocul lui în camera aceea întunecată.

– Ca om de știință... cred că ați vrea să mă ajutați în cercetarea mea.

– Cercetarea dumitale despre obiceiurile de împerechere ale taurilor?

Zâmbetul ei se transformă într-un râs cristalin.

– Cercetarea mea despre dorința carnală.

Nu îi rămânea decât o singură opțiune. S-o sperie ca să plece. S-o insulte.

– Îmi ceri să ți-o trag?

Ea făcu ochii mari.

– Să știți că n-am auzit niciodată pe cineva vorbind așa în gura mare.

Și astfel, prin acea simplă declarație, îl făcu să se simtă ca un vierme. Dădu să-și ceară scuze. Dar ea i-o luă înainte și îi vorbi ca unui copil. Ca și cum ar fi discutat despre ceva cu totul și cu totul obișnuit.

– Văd că n-am fost îndeajuns de clară. Nu vreau să *îndepliniți* actul, ca să zic așa. Vreau doar să mă ajutați să înțeleg mai bine.

– Să înțelegi.

– Exact. Cum stă treaba cu jurămintele, copiii și tot tacâmul. Ea se opri, apoi adăugă: Ca un fel de curs. Despre înmulțire. De genul acesta.

– Găsește pe altcineva. De un alt gen.

Ea se încruntă la tonul lui batjocoritor.

– Nu am pe cine.

– Ai căutat?

– Cine credeți că mi-ar explica acest proces? Sigur nu mama.

– Și surorile tale? Pe ele le-ai întrebat?

– În primul rând, nu sunt sigură că Victoria sau Valerie au interesul și experiența necesare să vorbească despre actul în sine. Iar Penelope... Devine absurdă când e întrebată de orice are de-a face cu Bourne. Despre dragoste și alte asemenea, spuse ea și își dădu ochii peste cap. Dragostea nu-și are locul în cercetarea mea.

El ridică din sprânceană.

– Nu?

– Sigur că nu, zise ea îngrozită. Dumneavoastră însă sunteți om de știință, cu o experiență legendară. Sunt sigură că există o mulțime de aspecte pe care mi le puteți clarifica. De exemplu, sunt foarte curioasă despre membrul masculin.

El se înecă. Apoi tuși. Când reuși din nou să vorbească, spuse:

– Sunt sigur că ești.

– Sigur că am văzut desene... în cărțile de anatomie... dar poate că mă puteți ajuta cu unele detalii. De exemplu...

- Nu, o întrerupse el înainte ca ea să apuce să formuleze încă una dintre întrebările ei directe, ştiinţifice.

Sunt dispusă să vă plătesc, îl înştiinţă ea. Pentru serviciile dumneavoastră.

Un sunet răguşit, strangulat, străbătu încăperea. Provenea de la el.

- Să mă plăteşti.

Ea încuviinţă din cap.

- Credeţi că ajung douăzeci şi cinci de lire?

- Nu.

Ea se încruntă.

Desigur, cineva cu... priceperea dumneavoastră... merită mai mult. Îmi cer scuze pentru ofensă. Cincizeci? Mă tem că nu pot oferi prea mult. E o sumă, totuşi.

Ea credea că *suma* în sine făcea ca oferta să fie ofensatoare? Nu înţelegea că era la un mic pas de a o face gratuit. Ba chiar de a o plăti el pe *ea* pentru a-i arăta tot ceea ce ea îi ceruse. În toată viaţa lui, Cross nu-şi dorise nimic mai mult decât s-o arunce pe femeia aceea ciudată pe biroul lui şi să-i ofere exact ceea ce voia. Dorinţa era irelevantă. Sau poate că era singurul lucru relevant. Oricum, nu o putea ajuta pe Lady Philippa Marbury.

Era cea mai periculoasă femeie pe care o întâlnise. Clătină din cap şi spuse singurele cuvinte pe care le putea rosti. Scurt. La obiect.

- Mă tem că nu-ţi pot satisface cererea, Lady Philippa. Îţi sugerez să rogi pe altcineva. Poate pe logodnicul dumitale.

Detestă acea sugestie încă din clipa în care o enunţă. Rezistă tentaţiei de a-şi retrage cuvintele. Ea rămase tăcută vreme îndelungată şi clipi spre el, în spatele ochelarilor groşi, care îi aminteau lui că era de neatins. Aşteptă ca ea să-şi întărească eforturile. Să îl abordeze din nou cu privirea aceea scrutătoare şi cu vorbe îndrăzneţe. Dar, desigur, nimic nu era previzibil la acea femeie.

- Mi-ar plăcea totuşi să-mi spuneţi Pippa, zise ea, apoi se întoarse şi plecă.

Capitolul 2

Când Pippa nu avea mai mult de șase sau șapte ani, la conacul de țară al familiei, cele cinci domnișoare Marbury fuseseră scoase la paradă pentru un interludiu muzical (așa cum se întâmpla de multe ori cu copiii gazdelor), ca niște rățuște blonde, în fața unei adunări la o petrecere ale cărei detalii nu și le mai amintea. În timp ce ieșeau din încăpere, un domn cu o privire amuzată o oprise și o întrebase la ce instrument preferă să cânte. Dacă ar fi întrebat-o așa ceva pe Penelope, aceasta i-ar fi răspuns cu siguranță că pianoforte era preferatul ei. Dacă le-ar fi întrebat pe Victoria sau pe Valerie, gemenele ar fi replicat la unison că le plăcea violoncelul. Iar Olivia, la cei numai cinci anișori ai ei, l-ar fi câștigat cu zâmbetul ei de copiliță – îndrăzneț încă de pe atunci – și i-ar fi răspuns că îi plăcea cornul.

Dar el făcuse greșeala s-o întrebe pe Pippa, care anunțase mândră că avea prea puțin timp pentru muzică, pentru că era prea ocupată să învețe anatomie. Interpretase tăcerea stupefiată a bărbatului drept interes și se avântase să-și ridice poalele rochiței și să numească mândră oasele piciorului.

Ajunsese la peroneu când mama ei se înființă acolo și-i țipase numele pe fondul sonor al râsetelor celor din jur, toți membri ai înaltei societăți. Fusese prima oară când Pippa își dăduse seama că era ciudată. Fusese de asemenea pentru prima oară când se simțise jenată. Era o senzație ciudată... complet diferită de toate celelalte, care păreau să se estompeze cu timpul.

După ce o persoană mănâncă, de exemplu, îi este greu să-și amintească precis senzația de foame. Desigur, își aduce aminte că a mâncat, dar dorința aprigă de a se hrăni nu mai poate fi rememorată așa de ușor. La fel, Pippei nu-i era străin sentimentul de iritare – până la urmă, avea patru surori, dar nu-și mai amintea exact cum se manifesta acesta. Dumnezeu îi era martor că fuseseră zile în care ar fi împins-o cu plăcere pe Olivia dintr-o trăsură aflată în mișcare, dar nu mai putea învia acel sentiment.

Își amintea însă rușinea arzătoare pe care i-o pricinuise râsul celor din jur la adunarea aceea de la conac, de parcă s-ar

fi întâmplat cu o zi urmă. Sau, mai bine zis, cu doar câteva momente în urmă. Dar ceea ce se petrecuse cu câteva minute în urmă părea cumva mai rău decât ca o fetiță de șapte ani să-și arate gleznele în fața celor mai importanți membri ai înaltei societăți.

Faptul că fusese catalogată drept cea mai ciudată dintre surorile Marbury încă de la o vârstă așa de fragedă îi oferise ocazia să învețe să nu mai pună totul la suflet. Acum era nevoie de mai mult decât niște simple chicoteli pe la spate pentru ca Pippa să se simtă stânjenită. Se părea că era nevoie de refuzul unui bărbat de a o compromite. Un bărbat înalt, evident inteligent și foarte fascinant. Făcuse tot ce putuse – îi prezentase propunerea în detaliu, i se adresase ca unui om de știință – și totuși el o refuzase. Nu luase în calcul acea posibilitate. Desigur, ar fi trebuit s-o facă. Ar fi trebuit să-și dea seama în clipa în care pășise în acel birou glorios – plin cu tot felul de lucruri interesante –, ar fi trebuit să știe că oferta ei nu îi va stârni interesul.

Era limpede că domnul Cross era un om de lume, cu experiență de viață, iar ea era cea de-a patra fiică a unor marchizi, care putea numi toate oasele din corpul omenesc și din această pricină era considerată întru câtva anormală. Nu conta câtuși de puțin că avea nevoie de un asociat în cercetarea ei și că îi rămâneau doar paisprezece zile – doar 336 de ore – ca să răspundă la toate întrebările pe care le avea cu privire la viitoarea ei căsătorie. Era evident că el făcuse multe experimente și că nu avea nevoie de o asociată. Nici măcar de una care era dispusă să-l plătească.

Se uită în jur prin încăperea mare și goală a cazinoului și se gândi că nu avea de fapt de ce să fie surprinsă. Până la urmă, un bărbat care deținea un cazinou, care se ocupa cu genul de calcule acele pe care le văzuse în registrul contabil, mare și legat în piele, pe care ea îl descoperise când intrase în biroul lui, nu era genul care să se lase ademenit cu douăzeci și cinci de lire. Sau cincizeci. La asta ar fi trebuit să se gândească înainte.

Era chiar păcat. Își făcuse speranțe. Era cea mai promițătoare opțiune pe care o întrevăzuse când concepuse planul, în urmă cu câteva nopți, după ce citise textul ceremoniei care urma să aibă loc în două săptămâni. *Pofte carnale. Procreare.* Era greșit, nu-i așa, ca o femeie să fie făcută părtașă la astfel de lucruri fără să aibă experiență. Fără nici măcar o explicație adecvată. Și asta înainte

ca preotul să ajungă la partea legată de obedienţă şi servitute. Era foarte neliniştitor. Şi mai neliniştitor era să-şi aducă aminte cât de dezamăgită fusese când domnul Cross o refuzase. I-ar fi plăcut să-şi petreacă mai mult timp cu abacul lui.

Nu doar cu abacul.

Pippa nu obişnuia să mintă, nici pe ea şi nici pe alţii. Era perfect în ordine dacă cei din jurul ei voiau să ascundă adevărul, dar descoperise cu mult timp în urmă că pe termen lung nesinceritatea nu dădea decât bătăi de cap. Deci nu, nu abacul era cel care o intriga. Ci bărbatul însuşi.

Când ajunsese la club, se aşteptase să-l găsească pe legendarul Cross – cel chipeş, inteligent, şarmant şi capabil să dezbrace o femeie fără să se folosească de mâini. Dar nu se întâmplase astfel. Nu încăpea îndoială că el era deştept, dar nu fusese prea mult farmec în interacţiunea lor, cât despre frumuseţe... ei bine, era foarte înalt, cu membre lungi, cam colţuros, cu o claie de păr roşcat, încâlcit, pe care ea nu şi-ar fi imaginat niciodată c-o avea. Nu era chipeş. Nu în sensul clasic al cuvântului. Era interesant. Ceea ce era mult mai bine. Sau mai rău, depinde cum priveai.

El era evident iniţiat în domenii precum fizica şi geografia şi se pricepea la cifre – Lady Pippa ar fi pus pariu că lipsa oricărei ciorne de pe biroul lui nu însemna decât că el socotea totul în minte. Impresionant, ţinând cont de cantitatea enormă de cifre.

Şi dormea pe podea.

Pe jumătate dezbrăcat. Partea aceea era destul de curioasă. Pe Pippa o atrăgea ce era curios. Dar se părea că pe el nu. Şi acolo era buba. Însă ea trecuse printr-o mulţime de greutăţi ca să încropească un plan şi nu voia să lase ciudăţeniile unui bărbat – oricât de fascinante ar fi fost – să-i stea în cale. Până la urmă, se afla într-un cazinou. Iar cazinourile se presupunea că trebuie să fie pline de bărbaţi. Sigur avea să găsească un altul mai deschis la cererea ei. Doar era om de ştiinţă, iar oamenii de ştiinţă erau nevoiţi să se adapteze.

De aceea, Pippa trebuia acum să se adapteze situaţiei şi să facă orice era necesar ca să primească înţelegerea de care avea nevoie pentru a se asigura că era pe deplin pregătită în noaptea nunţii. *Nunta* ei. Nu-i plăcea s-o spună – nu-i plăcea nici măcar s-o gândească –, dar contele de Castleton nu era chiar cel mai

încântător dintre potențialii soți. O, era frumos de privit și avea multe titluri de noblețe, ceea ce mama ei aprecia. Și o avere frumușică. Dar nu era prea deștept. Asta cu generozitate. Odată o întrebase din care parte a porcului era făcut cârnatul. Ea nici măcar nu voia să își imagineze care credea el că era răspunsul.

Nu era vorba că nu *voia* să se mărite cu el. Doar el era, fără îndoială, cea mai bună opțiune, oricât de plictisitor sau de puțin mulțitor ar fi fost. El știa că îi lipsea capacitatea intelectuală și părea mai mult decât binevoitor – dornic, de fapt – ca Pippa să-l ajute cu administrarea averii și a moșiei. Ea aștepta cu nerăbdare, pentru că citise mai multe texte despre rotația culturilor, sistemele moderne de irigație și înmulțirea animalelor. În acest sens avea să fie o soție excelentă. Despre restul își punea întrebări. Și avea paisprezece zile în care să descopere răspunsurile. Cerea atât de mult? Se părea că da.

Aruncă o privire spre ușa închisă de la camera domnului Cross și simți în piept o senzație deloc plăcută. Regret? Nemulțumire? Nu conta. Ceea ce conta era că trebuia să-și regândească numaidecât planul.

Oftă, iar sunetul o învălui și îi atrase atenția asupra încăperii enorme, pustii. Mai devreme, fusese atât de preocupată să găsească drumul spre cabinetul privat al domnului Cross încât nu avusese ocazia să exploreze cazinoul. Ca majoritatea femeilor din Londra, auzise bârfe despre Îngerul Căzut... că era un loc impresionant, scandalos, în care femeile nu aveau ce căuta. Că pe podeaua acestuia și nu pe cea a Parlamentului bărbații construiau viitorul Britaniei. Că patronii îi făuriseră acele puteri nevăzute.

Gândindu-se la camera ca o peșteră tăcută, Pippa concluzionă că era un spațiu cu adevărat impresionant, dar restul bârfelor păreau ușor exagerate. Nu erau prea multe de spus despre acel loc, cu excepția faptului că era... destul de întunecat. Un șir mic de ferestre aproape de tavan, pe o singură latură a încăperii, constituiau singura sursă de lumină lăsând să treacă doar câteva raze rătăcite de soare. Pippa urmări cu privirea o săgeată lungă de lumină, presărată cu câteva particule de praf, ce se roteau leneșe în aer, spre locul în care săgeata se frângea pe o masă greoaie din stejar, aflată la câțiva metri distanță, acoperită cu fetru gros,

verde, pe care erau vopsite tot felul de litere, cifre şi linii albe şi galbene.

Se apropie şi observă o reţea ciudată de numere şi cuvinte imprimate pe ovalul prelung şi nu se putu abţine să nu întindă mâna şi să-şi treacă degetele peste ţesătură, peste acele semne – hieroglife pentru ea –, până ce atinse un şir de zaruri de un alb imaculat, aliniate pe una dintre marginile mesei. Ridică o pereche, examină adânciturile perfecte din ele, cântări în palmă greutatea micilor cuburi de fildeş şi se întrebă ce putere aveau. Păreau destul de inofensive – abia dacă meritau să le priveşti – şi totuşi viaţa multor bărbaţi depindea de cum se rostogoleau ele.

Cu mult timp în urmă, cumnatul ei pierduse tot ce avea în urma unui singur pariu. Ce-i drept, câştigase totul înapoi, dar Pippa era curioasă să afle ce-l putea îndemna pe un om să facă o asemenea prostie. Fără îndoială era multă putere ascunsă în acele cubuleţe albe. Le zăngăni în palmă şi îşi imaginä un pariu pe care l-ar face – se întrebă ce ar putea-o atrage în joc. Cercetarea ei. Înţelegerea secretelor căsătoriei, a rolului de soţie. A rolului de mamă. Îndepărtarea perspectivelor acelui viitor mult prea înnegurat. Răspunsuri. Legate de lucruri pe care nu le ştia. Informaţii ce ar elibera-o de acea senzaţie, de apăsare în capul pieptului, care se accentua ori de câte ori se gândea la căsătorie. Dacă ar fi putut paria pentru a câştiga aşa ceva... ar fi făcut-o.

Învârtea zarurile în mână, în timp ce se gândea la pariul care i-ar fi adus revelaţia înainte ca viitorul să-i stabilească destinul. Dar bătăile puternice în uşa cazinoului o smulseră din cugetările ei. Puse zarurile înapoi pe masa de joc şi se îndreptă în direcţia din care venea sunetul înainte să-şi dea seama că nu avea nimic de-a face cu uşa respectivă şi că, din acel motiv, nu trebuia s-o deschidă.

Cioc.

Cioc, cioc.

Aruncă o privire fugară în jur, prin încăperea imensă. Sigur *cineva* auzise bătăile. Vreo servitoare, o fată de la bucătărie, domnul cu ochelari, care o lăsase să intre?

Cioc, cioc, cioc.

Nimeni nu părea să fi auzit. Poate că trebuia să-l cheme pe domnul Cross? Gândul o ţintui în loc. Sau, mai degrabă, faptul

că gândul acela invocă brusc imaginea domnului Cross, cu părul lui roşcat, ciufulit, înainte să-şi treacă degetele prin el şi să îl netezească. Ritmul ciudat, tot mai alert, al inimii o trezi din visare. Strâmbă din nas. Nu-i plăcea deloc acel ritm cardiac. Nu era deloc confortabil.

Cioc, cioc, cioc, cioc, cioc.

Persoana de la uşă părea să-şi piardă răbdarea. Şi să-şi întețească efortul. Evident, problema lui sau a ei era una urgentă. Pippa se îndreptă spre uşa din mahon, mascată de două draperii preoaie, din catifea, ce atârnau de la şase metri înălțime. Uşa era uşor întredeschisă şi ascundea un hol mic, tăcut şi tulburător – un adevărat râu Styx între cazinou şi lumea de afară.

Păşi prin întuneric spre uşa din oțel, care era chiar mai mare decât cea dinspre interior, ce ținea ziua la distanță. În lumina slabă, în timp ce pipăia cu mâna țesătura şi se întindea spre jambaj, se gândi cu spaimă că întunericul acela îi oferea oricui posibilitatea să se apropie pe furiş şi s-o atingă, fără ca ea să-şi dea seama că era acolo.

Trase un zăvor, apoi altul, apucă mânerul masiv încastrat şi trase. Închise ochii, instinctiv, în fața după-amiezii cenuşii, de martie, ce îi părea a fi cea mai luminoasă zi de vară, după sejurul ei la Îngerul Căzut.

Ei, pe bune, chiar nu mă aşteptam la o primire aşa de drăguță.

Pippa deschise ochii la auzul acelor cuvinte insinuante şi îşi ridică mâna pavăză în calea luminii. Erau puține lucruri pe care le putea spune cu certitudine despre bărbatul din fața ei, cu pălărie neagră cu bandă din mătase stacojie, aşezată uşor pieziş, ținând într-o mână bastonul cu cap de argint, lat în umeri şi îmbrăcat într-o ținută frumoasă. Dar de un lucru era sigură: nu era un gentleman.

De fapt, nici un bărbat, gentleman sau nu, nu-i zâmbise niciodată aşa cum o făcea cel aflat în fața ei – de parcă el ar fi fost un vulpoi, iar ea, o găinuşă. De parcă ea ar fi fost o întreagă ogradă plină cu găini. De parcă, dacă nu ar fi fost atentă, el avea să o înfulece şi apoi ar fi fost să se plimbe pe St. James Street cu un fulg prins între buze ce schițau acum un zâmbet larg. Se vedea că este un nemernic. Orice femeie inteligentă ar fi fugit de el, iar

Pippa era foarte inteligentă. Făcu un pas înapoi şi se reîntoarse în bezna cazinoului. Bărbatul o urmă.

– S...ssunteţi un valet mult mai bun decât ceilalţi. Niciodată nu mă lasă înăuntru.

Pippa spuse primul lucru care-i trecu prin cap:

– Nu sunt valet.

Ochii lui albaştri licăriră la auzul acelor cuvinte.

– Nu eşti genul, iubire. Bătrânu' Digger vede prea bine cam ce eşti tu.

Uşa din afară se închise cu un zgomot puternic, iar Pippa tresări şi mai făcu un pas înapoi spre cazinou. Când se lipi cu spatele de uşa ce dădea înăuntru, întinse mâna şi dădu la o parte draperiile. Bărbatul veni imediat după ea.

– Poate că eşti chiar Îngerul Căzut, ei?

Pippa clătină din cap.

Părea să fie răspunsul pe care îl aştepta pentru că dinţii lui sclipiră în lumina slabă a cazinoului. El îşi coborî vocea, care răsună ca o şoaptă.

– Ai vrea să fii?

Întrebarea pluti în spaţiul din ce în ce mai mic dintre ei şi o puse pe gânduri. Poate că nu-l cunoştea pe acel bărbat, dar ştia, din instinct, că în spatele zâmbetului versat zăcea un escroc şi poate un ticălos, care ştia multe despre vicii, sub toate formele – cunoştinţe pe care ea le căutase când ajunsese acolo, cu nici o oră în urmă, pregătită să le afle de la un alt bărbat. Care nu arătase nici cel mai mic interes să i le ofere.

Aşa că în clipa în care acel bărbat, şmecher şi detaşat, o întrebă, ea făcu ce făcea mereu. Răspunse cu sinceritate.

– De fapt, am nişte întrebări.

Ea îl surprinse. Ochii lui ciudaţi, albaştri, se făcură mai mari pentru un scurt moment, înainte ca pe figură să-i răsară un rânjet larg. Râse cu vioiciune şi îndrăzneală.

– Excelent! răspunse el tare.

Întinse o mână puternică spre ea, o cuprinse de mijloc şi o trase mai aproape, ca şi cum ar fi fost o păpuşă din cârpe, iar el, un copil mult prea dornic de joacă.

– Am destule răspunsuri, pisicuţă.

Lui Pippa nu-i plăcea senzația de a fi posedată de acel bărbat mult prea îndrăzneț. Întinse mâna spre pieptul lui, ca să se apere, iar inima începu să-i bată nebunește când își dădu seama că era posibil să fi spus niște lucruri greșite unei persoane greșite. El credea că ea voia să...

Lordul meu, se grăbi ea să-l oprească. N-am vrut să...

Lord nu sunt, păpușică, dar tare mi-ar plăcea să fiu *al tău*, râse el și își lipi fața de gâtul ei.

Pippa se zbătu în strânsoarea lui și încercă să nu inspire. Bărbatul mirosea a transpirație și a ceva dulceag. Combinația nu era deloc plăcută. Își întoarse capul și-l împinse din nou cu toată puterea ei, dorindu-și să se fi gândit mai bine înainte de a se aventura să converseze cu acel bărbat. El râse și o trase mai aproape, promițând îmbrățișarea fierbinte și apăsarea buzelor lui pe umărul ei, mai mult decât își dorise ea să afle.

Hai, iubire, unchiu' Digger are grijă de tine.

Nu cred că grija la care vă referiți e proprie unui unchi, sublinie Pippa, încercând să pară cât mai severă în timp ce se chinuia să se extragă din îmbrățișarea lui.

Se uită în jur disperată; sigur era cineva în clădirea imensă dispus s o ajute. Unde se duseseră cu toții? Digger râdea din nou.

Ești foarte interesantă, nu-i așa?

Pippa își lăsă capul pe spate, cât de mult putu, pentru că nu voia să fie atinsă din nou.

Deloc. De fapt, sunt chiar opusul.

Prostii. Ești aici, nu? Dacă asta nu-i interesant, nu știu ce ar putea fi.

Avea dreptate. Dar până și Pippa știa că dacă i-ar fi dat dreptate, lucrurile ar fi luat o întorsătură neplăcută. În schimb, se îndreptă și se folosi din plin de educația ei de pension.

Băiete! zise ea pe un ton ferm și se zbătu în brațele lui, ca un țipar, încercând să-i forțeze mâna. Insist să-mi dai drumul!

Hai, frumoaso... hai să dăm o tură. Oricât faci aici... Dublez la cazinou.

Ce să dubleze?

Nu era momentul să se gândească la răspuns.

Oricât de tentantă ar fi oferta...

– Îți arăt eu ce înseamnă, n-ai grijă.

O, Doamne. Nu mergea deloc aşa cum plănuise. Avea să fie nevoită să ţipe după ajutor. Ţipatul era un gest aşa emoţional. Nu era deloc ştiinţific. Dar la vremuri disperate se impuneau măsuri... Trase adânc aer în piept, gata să ţipe cât de tare putea, când cuvintele răsunară ca o împuşcătură în încăperea cufundată în tăcere:

– Ia mâinile de pe ea.

Atât Pippa, cât şi Digger îngheţară la auzul acelei voci joase şi, totuşi, perfect clare. Şi ameninţătoare. Ea întoarse capul şi se uită peste umăr la domnul Cross, înalt şi zvelt, cu acea claie de păr roşcat şi des, de data aceasta perfect aranjată, de parcă nici nu ar fi putut sta altfel. Îşi vârâse cămaşa în pantaloni şi îşi trăsese pe el o haină în ceea ce presupunea ea că era un gest de curtoazie, care i se părea inutil deoarece *curtoazie* era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit pentru a-l descrie.

Niciodată nu mai văzuse pe cineva atât de furios. Arăta de parcă ar fi fost pe cale să omoare pe cineva.

Poate pe ea.

Gândul o aduse în fire şi începu să se lupte din nou. Se eliberă câţiva centimetri înainte ca puterea superioară a lui Digger să câştige din nou teren, iar ea să fie trasă spre el ca o pradă.

– Nu.

Ochii gri ai lui Cross coborâră spre mâna lui Digger, care se sprijinea, mare şi posesivă, pe pântecul ei.

– N-a fost o rugăminte. Dă-i drumul fetei.

– Ea a venit la mine, Cross, zise Digger amuzat. M-a tentat, să ştii. Cred c-o s-o păstrez.

– Este complet neadevărat, se apără Pippa instinctiv şi se zbătu să se elibereze din strânsoarea vulpoiului, implorându-l pe Cross din priviri să se uite în ochii ei. Tu ai bătut!

– Iar tu ai răspuns, pisicuţă.

Ea se încruntă şi se uită la Cross. El nu se uită la ea.

– Nu pare interesată să fie păstrată.

– Cu siguranţă *nu* sunt, admise Pippa.

– Dă-i drumul doamnei.

– Eşti mereu aşa de generos să le spui „doamne" păsărelelor de la Îngerul Căzut.

Pippa înţepeni.

Eu *chiar* sunt o doamnă.

Digger râse.

Curaj de-astea ai putea prosti pe cineva în zilele noastre!

Acum chiar era curioasă. Se săturase de bărbatul acela. Îşi lăsă capul pe spate, ca să se uite fix în ochii lui albaştri, şi zise:

Văd că am făcut o greşeală imensă încercând să conversez cu dumneavoastră, domnule... Se opri şi aşteptă ca el să-i spună numele de familie. Văzându-l că tace, adăugă: Domnule Digger. Vă asigur că sunt o doamnă. Şi în curând voi fi *contesă*.

Una dintre sprâncenele lui negre se ridică.

De bune?

Ea încuviinţă din cap.

Da. Şi nu cred că aţi vrea să vă aflaţi în dizgraţiile unui conte, nu-i aşa?

Digger zâmbi şi îi aminti din nou de un vulpoi.

N ar fi pentru prima dată, păpuşă. Care conte?

Nu i răspunde, se răsti domnul Cross. Hai, Digger, ajunge.

Bărbatul îi dădu drumul, iar mâna butucănoasă alunecă uşor pe mijlocul ei. În clipa în care fu eliberată, se grăbi să se ducă lângă domnul Cross, care îi acorda şi mai puţină atenţie, dacă aşa ceva era cu putinţă. El înainta spre Digger, iar tonul lui era obişnuit, ascunzând ameninţarea care emana dinspre el cu fiecare mişcare.

Acum că am rezolvat cu asta, poate îmi explici ce dracului cauţi în cazinoul meu.

Atenţia lui Digger rămase aţintită asupra ei, chiar şi când răspunse:

Hai, hai, Cross. Ai uitat? Venisem doar ca să-ţi dau nişte informaţii pe care m-am gândit că le-ai aprecia... ca între vecini, aşa zice eu.

Nu suntem vecini.

Orişicum. Am informaţiile care te interesează.

Nu ai nimic din ce m-ar putea interesa.

Nu? Nici măcar informaţii despre sora ta?

Cross încremeni, iar de încordare, lungi gâtul şi îşi arcui spatele, ceea ce-l făcu să se îndrepte şi să pară mai înalt decât înainte.

– Cred că nu numai că le vrei... dar eşti dispus să şi plăteşti pentru ele.

Atmosfera devenea tot mai încărcată. Ea mai auzise acea expresie şi i se păruse mereu ridicolă. Desigur că atmosfera devenea încărcată din cauza ceţii sau a fumului... ba chiar, ar fi spus ea, din pricina parfumului greu al Oliviei... dar întotdeauna considerase că o emoţie nu putea avea un asemenea efect asupra densităţii aerului şi că aceasta era o idee ridicolă... un clişeu, o expresie prostească ce ar fi trebuit interzisă.

Dar atmosfera chiar era încărcată şi îşi dădu seama că îi era din ce în ce mai greu să tragă adânc aer în piept, în timp ce aştepta să vadă ce urma să se petreacă.

– Doar se ştie că ea singură nu mai vine la tine, trişorule.

Pippa icni când auzi insulta. Desigur, domnul Cross nu permitea aşa ceva. Dar el nu păru să fi băgat de seamă.

– Să nu te atingi de sora mea.

– Nu-i problema mea dacă femeile sunt atrase de mine, spuse Digger. Un gentleman nu le poate refuza dacă îi cer un minut sau două, continuă el şi se uită din nou la Pippa. Nu-i aşa, Viitoare Doamnă Contesă?

– Îmi vine greu să cred atât că femeile ar putea fi atrase de dumneavoastră, cât şi, în cazul acesta, că jucaţi rolul gentlemanului, răspunse răspicat Pippa.

– Dumnezeule! Ascult-o pe-asta! zise Digger izbucnind într-un râs zgomotos care răsună puternic în sala cazinoului. Este ca o mică nurcă.

Pippa se încruntă.

– Dacă vreţi să mă insultaţi, cred că merge mai bine „curcă".

– Nu, am spus bine. Eşti ca o nurcă. Cu dinţi ascuţiţi şi... Privirea lui lascivă coborî pe corpul ei... Pun pariu că ai o blană moale. Zi-mi, Cross, ai încercat-o?

Pippa nu pricepu înţelesul cuvintelor, dar când domnul Cross se întinse spre Digger şi îşi încleştă mâinile pe reverul hainei sale, nu mai avu nici o îndoială că fusese insultată.

– Cere-ţi scuze doamnei.

Digger se smulse din strânsoare fără prea mare efort şi îşi netezi fracul cafeniu.

A, mi se pare că încă nu, spuse el cu un aer superior. Dar nu mai e mult. După mine însă, nu e genul tău, zise şi făcu o plecăciune adâncă aruncându-le o privire ironică. Scuzele mele, Vrednice Doamnă Contesă.

Pippa îşi încleştă maxilarele când auzi cum i se adresase Digger în batjocură. Domnul Cross vorbi pe un ton destul de amenințător.

Pleacă de aici.

Nu vrei să auzi ce-am venit să-ți zic?

Ezitarea lui abia dacă se simți... poate o jumătate de secundă... poate mai puțin. Dar Pippa o sesiză.

Nu.

Digger rânji.

O să te răzgândeşti. Îți dau două zile.

Aşteptă o clipă, iar Pippa avu impresia că un pumnal ascuțit pendula între acei doi bărbați, fiecare puternic în felul lui. Se întreba la cine era acum arma.

Nu rezişti la chestiuni de familie, insistă Digger.

Domnul Cross îşi ridică bărbia într-un gest sfidător. Digger îşi duse mâna la pălărie, în semn de salut către Pippa, şi se folosi de acel gest ca să-i arunce o ultimă privire pofticioasă.

Cât despre dumneavoastră, doamnă... nu e ultima oară când ne vedem.

Dacă ții la tine, este. Cuvintele domnului Cross fuseseră reci şi hotărâte şi nu admiteau opoziție.

Prostii. Doamna are întrebări, zise Digger, iar ochii lui albaştri se adânciră în privirea ei. Iar eu am răspunsuri.

Domnul Cross făcu un pas spre ei, şi scoase un sunet gutural, care i atrase atenția lui Digger. Acesta îi adresă domnului Cross un zâmbet malițios.

Atunci, poftim, ai încă un motiv ca să vii la mine.

Furia domnului Cross era fățişă, iar Pippei îi pricinui o senzație deloc plăcută.

Ieşi afară.

Digger nu părea impresionat, dar nu mai zăbovi.

Două zile, Cross.

Făcu un gest insolent cu ochiul spre Pippa şi plecă.

Rămaseră tăcuți o vreme și se uitară la draperiile din catifea groasă care se clătinau după ieșirea lui Digger, apoi auziră zgomotul ușii masive de la intrare. Pippa răsuflă ușurată, expirând aerul pe care nici nu știa că-l ținea în plămâni.

La acel sunet, Cross se întoarse spre ea, iar privirea lui cenușie arunca scântei de furie.

– Poate ai vrea să-mi explici cum se face că ești tot aici.

Capitolul 3

Mi se pare că ar fi trebuit să mă gândesc dinainte la această desfășurare a evenimentelor. Până la urmă... dacă cineva dorește să înțeleagă gândurile unei gâște, trebuie să observe gâscanul. Gâsca de vară gri (Anser anser) *are unul dintre gâscanii ce-l mai ușor de identificat din acest gen. Gâscanii sunt mai mari decât femelele, au capete mai mari și gâturi mai lungi, iar când ating maturitatea sexuală, au tendința de a fi agresivi în preajma gâștelor. Interesant, masculii pot manifesta un comportament extrem de protector față de femele, deși de multe ori este dificil de făcut distincția dintre cele două tipuri de comportament.*

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 22 martie 1831; cu paisprezece zile înainte de nunta sa.

Dintr-un instinct de conservare, Pippa rosti primul lucru care-i veni în minte:

– A bătut la ușă.

– Și nu ți-a dat prin cap că cineva care bate la ușa unui cazinou ar putea să nu fie genul de persoană cu care să vrei să ai de-a face?

Pentru cineva care avea reputația că era fermecător și amabil, el nu se ridica deloc la înălțimea așteptărilor.

– Nu sunt imbecilă, domnule Cross.

El își încrucișă mâinile la piept.

Demonstreaz-o, Lady Philippa.

Ea se gândi să-şi ridice poalele rochiei şi să-i numească toate oasele piciorului. În schimb, rămase tăcută.

Faptul că taci ar putea fi cel mai inteligent lucru pe care l-ai făcut azi.

Nu mai era nimeni care să răspundă. Am aşteptat. E adevărat, am fost destul de surprinsă că acelui gentleman i s-a permis să bată mâta la uşă.

El mişi ochii spre ea.

Te asigur că asta nu se va mai întâmpla. Şi, ca să ştii, Digger Knight nu e un gentleman.

Da. Am înţeles asta acum, spuse ea şi mişi ochii albaştri, în spatele ochelarilor. Bine, până să-mi dau seama de asta... el era deja măuntru.

Vrei să-mi explici cum a ajuns să te strângă în braţe?

Ea îşi spuse că era mai bine să nu răspundă la acea întrebare. Nu voia ca situaţia să fie interpretată greşit. El profită de ezitarea ei.

Tu i-ai *cerut-o*? Era următoarea ta opţiune pentru un partener de cercetări?

Ea se eschivă şi se uită spre uşă gândindu-se cum să scape.

Nu... chiar.

Am unele întrebări. Ea n-ar fi vrut ca el să ştie că spusese asta. Cross făcu un pas spre ea şi îi blocă ieşirea.

Dar cum a fost, exact?

Ea îşi ridică privirea spre el şi se simţi mai vinovată decât ar fi trebuit. Până la urmă, nu se aruncase în braţele acelui bărbat.

Tu i-ai cerut-o?

Nu!

Nici o ezitare. Nu i-o ceruse. „Nu chiar", repetă ea în gând. El îi ghici gândul de parcă l-ar fi rostit cu voce tare.

Nu sunt sigur că te cred. Până la urmă, mi-ai cerut-o şi mie acum nici treizeci de minute.

Nu e acelaşi lucru, şi ştiţi asta.

„Dacă ai fi zis da, n-aş mai fi în situaţia asta", se gândi ea.

Nu? întrebă el şi se lăsă pe călcâie.

- Nu!

Ea pufni supărată.

– Făceați parte dintr-un plan.

„Un plan de care s-a ales praful."

Privirea lui era ațintită asupra ei ca și cum i-ar fi putut citi gândurile.

– Cred că are sens, într-un mod ciudat.

Se îndepărtă de ea și, în timp ce păşea pe podeaua întunecată a cazinoului, îi spuse:

– Îți sugerez să te întorci acasă și să-l aștepți pe cumnatul dumitale, Lady Philippa; fără îndoială o să te caute când o să afle de la mine că ești o femeie complet nebună.

Nu putea să-i spună lui Bourne. Bourne avea să-i spună tatălui ei, iar acesta ar închide-o în Surrey până în dimineața nunții. Fără întrebări. Iar Pippa ar rămâne fără informațiile atât de prețioase. Lipsită de siguranța cunoştințelor. Fără siguranță. Nu putea permite aşa ceva.

– Nu! țipă ea, iar strigătul ei răsună puternic în încăpere.

El se întoarse și spuse pe un ton sumbru:

– Domnişoară, aveți impresia greşită că mă pot răzgândi.

Ea ezită.

– Eu nu i-am cerut nimic. N-am făcut nimic rău. O să plec. Vă rog... nu-i spuneți lui Bourne.

El o ignoră însă cu desăvârşire, ca și cum nici n-ar fi rostit acele cuvinte. Privirea lui căzu asupra mesei de joc. Asupra zarurilor pe care ea le lăsase acolo, uitate, în dezordine. Ea făcu un pas spre el, iar privirea lui se întoarse și o întâlni pe a ei, puternică și neabătută. Ea își ținu respirația. Înlemni.

– Sunt zarurile tale?

Ea dădu din cap.

– Da.

– Ai pariat?

– Eram pe cale s-o fac, spuse ea, fără să stea pe gânduri. *Când ești la Roma, te comporți ca romanii*, ca să zic aşa.

El îi ignoră jocul de cuvinte.

– Cu Knight?

– Cu mine.

– Pe ce?

– Nu mă decisesem încă. M-am gândit că... poate...

Ea se opri, năpădită de un val de ruşine.

Poate aș putea...

Privirea lui deveni mistuitoare.

Ai putea?...

Ea se uită la zaruri.

Aș putea să-mi întețesc eforturile pentru a vă câștiga aprobarea.

În a te compromite.

Ei bine, când punea problema astfel, în acea încăpere mare, totul suna mult mai scandalos decât înainte.

Da.

Și dacă nu? Ce? O să te duci acasă și-o să aștepți să te măriți, ca o fată cuminte?

Vorbea cu ea de parcă ar fi fost un copil. De parcă planul ei ar fi fost complet idiot. Nu-și dădea seama cât de necesar era? Că era vorba de *știință?*

Nu m-am hotărât, spuse ea. Dar cred că aș fi luat în calcul alternativele. Suntem în plin sezon monden la Londra. Nu ducem lipsă de bărbați desfrânați care să mă ajute.

Ești o pacoste la fel de mare ca și sora ta, spuse el pe un ton neutru.

Ea îl privi confuză.

Penelope?

Exact.

Imposibil. Penelope era corectă în toate privințele. N-ar fi venit niciodată în acel loc fără însoțitor. Ea clătină din cap.

- Penelope nu e deloc o pacoste.

O sprânceană roșcovană se ridică în semn de dezacord.

- Mă îndoiesc de faptul că Bourne ar fi de acord cu asta. Oricum, Digger Knight nu este în nici un caz un candidat viabil pentru un astfel de demers. Ai face bine să păstrezi o distanță considerabilă data viitoare când o să-l întâlnești.

- Cine e?

- Nu e cineva cu care să vrei să mai ai de-a face, zise el și se încruntă.

Bine. N-ar fi fost corect să se simtă doar ea enervată.

- Nu ai dat cu zarurile.

- Nu, răspunse ea. Cred că te consideri foarte norocos pentru asta. Până la urmă, dacă aș fi câștigat?

– Eu aş fi fost un câştig?

Ea dădu din cap aprobator.

– Desigur. V-aş fi preferat ca asociat în munca mea de cercetare. Dar din moment ce n-am avut ocazia să dau cu zarurile, puteţi să vă consideraţi norocos, spuse ea şi îşi ridică poalele rochiei ca să plece într-un mod cât mai elegant posibil.

– Nu mă consider deloc aşa. Nu cred în noroc.

Ea dădu drumul rochiei.

– Deţineţi un cazinou şi nu credeţi în noroc?

El zâmbi uşor.

– Tocmai pentru că deţin un cazinou nu cred. Mai ales la zaruri. E un joc de noroc. Dar adevărul e, Lady Philippa, că nu ai fi avut nici o şansă. E imposibil să pariezi împotriva ta.

– Prostii.

El se rezemă cu spatele de masă.

– Nu e nici un risc. Dacă rezultatul este cel pe care ţi-l doreşti, nu e nici o pierdere. Iar dacă nu iese aşa cum vrei... poţi pur şi simplu nega ce s-a întâmplat. Dacă nu te poate trage nimeni la răspundere, nu e nici un motiv să dezvălui rezultatele.

Ea îşi îndreptă umerii.

– Eu m-aş trage la răspundere. V-am mai spus. Nu pot să suport nesinceritatea.

– Şi nu ai minţit niciodată?

– Nici pe mine, nici pe alţii.

– Asta dovedeşte că nu eşti sub nici o formă pregătită pentru miza pe care ai fi pariat.

– Vedeţi în sinceritate un impediment?

– Unul mare de tot. Lumea e plină de mincinoşi, Lady Philippa. Mincinoşi şi trişori şi tot felul de ticăloşi.

– Aşa ca dumneavoastră?

Vorbele zburaseră de pe buzele ei înainte să le poată opri. Însă el nu păru insultat.

– Exact ca mine.

– Ei bine, atunci, e mai bine să rămân sinceră, să menţin balanţa în favoarea dumneavoastră.

El ridică din sprânceană.

– Nu crezi că este un gest de nesinceritate faptul că ai acest secret al compromiterii reputaţiei dumitale?

Nicidecum.

Lordul Castleton nu se aşteaptă să te urci virgină în patul lui?

Obrajii i se aprinseră. Se gândi că ar fi trebuit să se aştepte la cuvinte directe din partea lui, dar nu mai discutase niciodată despre acel subiect.

Încă intenţionez... Se uită în altă parte. ... să fac asta. Doar că voiam să fiu mult mai bine informată despre actul în sine.

El ridică din sprânceană.

Dă-mi voie să reformulez. Lordul Castleton nu se aşteaptă să fii o mireasă inocentă?

N-am discutat niciodată despre asta.

Deci ai găsit o portiţă.

Privirea ei se întoarse rapid către el.

Nu-i adevărat.

Minciuna prin omisiune tot minciună se cheamă.

Nu înţelegea cum avea reputaţia unui om fermecător. Ea nu-l găsea câtuşi de puţin fermecător.

Dacă întreabă, n-o să-l mint.

Probabil că e frumos să trăieşti în alb şi negru.

Ce vrea să însemne asta? întrebă ea, deşi mai bine s-ar fi abţinut.

Înseamnă că în lumea reală, în care fetele nu sunt protejate de fiecare fărâmă de realitate, suntem cu toţii gri, iar încrederea e ceva relativ.

Îmi dau seama acum că m-am înşelat când am crezut că sunteţi un om de ştiinţă. Adevărul e adevăr.

El zâmbi vag.

Draga mea, nu e deloc aşa.

Lui nu-i plăcură cuvintele pe care Cross le rostise incredibil de sigur pe el. Fusese, evident, o greşeală. Venise acolo în speranţa că va câştiga experienţă şi informaţii, nu ca să primească o lecţie despre superioritatea masculină. Era timpul să plece.

El nu spuse nimic în timp ce ea traversă încăperea şi se îndreptă spre ieşire. Nu rosti nici un cuvânt până când ea dădu la o parte draperiile şi deschise prima uşă, simţindu-se dintr-odată nerăbdătoare să iasă.

– Dacă vrei să joci, ar trebui s-o faci cu sinceritate.

Ea încremeni în loc, cu o mână pe catifeaua grea. Sigur nu auzise bine. Întoarse capul şi se uită peste umăr spre el, cum stătea acolo înalt şi zvelt.

– Poftim?

Cross scoase încet o mână din buzunarul hainei şi o întinse spre ea. Pentru o clipă, i se păru că o chema la el. Pentru o clipă, aproape că se duse.

– Ai venit atâta drum până aici, Pippa.

Era prima oară când îi spunea pe numele de alint şi fu uimită de felul în care cuvântul sună pe buzele lui. Repetiţia rapidă a consoanelor... Felul în care buzele lui accentuau fiecare literă... O tachina. Şi mai era ceva. Ceva ce nu putea explica.

– Ar trebui să ai ocazia să pariezi aşa cum se cuvine, nu crezi?

Deschise mâna şi scoase la iveală două cuburi mici, din fildeş. Ea se uită în ochii lui gri, care îi aruncau o privire calculată.

– Parcă nu credeaţi în noroc.

– Nu cred, zise el, dar cred şi mai puţin într-un pariu făcut cu tine însuţi şi în potrivirea rezultatului pentru ca aventura...

– Nu aventură, protestă ea. Experiment.

– Care-i diferenţa?

Nu-şi dădea seama?

– În primul caz e vorba de prostie. În celălalt, de ştiinţă.

– Greşeala mea. Spune-mi, unde-i ştiinţa în potenţialul tău pariu?

Ea nu avea un răspuns.

– Îţi spun eu... nu e. Oamenii de ştiinţă nu pariază. Ştiu mai bine de atât. Ştiu că indiferent de câte ori câştigă, şansele le sunt potrivnice.

El se îndreptă spre ea şi o înghesui în întuneric. N-o atinse, dar, în mod ciudat, acest lucru nu conta. Era îndeajuns de aproape încât să-i simtă trupul, înalt, bine făcut şi foarte cald.

– Dar, Pippa, tu o să pariezi, nu-i aşa?

Prezenţa lui o ameţea şi o împiedica să gândească limpede. Trase aer în piept, iar mirosul lemnului de santal o împresură, distrugându-i atenţia. N-ar fi trebuit să spună da. Dar, în mod ciudat, îşi dădu seama că nu putea să spună nici nu. Întinse mâna spre zaruri, spre locul în care acestea stăteau, mici, albe,

în palma lui. Le atinse, îl atinse pe *el* – iar senzația pielii pe vârful degetelor trimise un fior care o străbătu. Se opri când își dădu seama și încercă să analizeze senzația aceea. Să o identifice. Să o *savureze*. Dar apoi dispăru, iar mâna lui căzu și nu lăsă în urmă decât cubulețele din fildeș, încă fierbinți de la atingerea lui.

Așa cum era și ea.

Desigur, i se părea ridicol. Nimeni nu se înfierbânta de la o atingere trecătoare. Erau povești din romane. Surorile ei ar fi găsit dezaprobator.

El făcu un pas înapoi și arătă cu mâna spre zona de risc.

Ești pregătită?

Vocea lui era joasă și blândă, cumva intimă, distonând cu încăperea cavernoasă.

– Da.

Din moment ce joci în cazinoul meu, eu o să stabilesc regulile.

Nu mi se pare corect.

El o privi hotărât.

– Când o să pariem la mesele dumitale, domnișoară, o să fiu mai mult decât bucuros să joc după regulile pe care le stabilești.

Presupun că e logic.

El își înclină capul.

– Îmi plac femeile cu o înclinație către logică.

Ea zâmbi.

– Acum să jucăm după regulile ticăloșilor.

Ajunseseră la capătul unei mese lungi.

– Șapte sau unsprezece câștigă la prima aruncare. Din moment ce dumneata pariezi, o să-ți permit să spui prețul.

Ea nu trebuia să se gândească.

– Dacă o să câștig, o să-mi spuneți tot ce vreau să știu.

El se opri, iar ea crezu un moment că el s-ar putea răzgândi. În schimb, încuviință scurt.

– Mi se pare corect. Iar dacă tu pierzi... o să te întorci acasă și o să aștepți răbdătoare să te măriți. Și o să reziști tentației de a aborda vreun alt bărbat cu propunerea aceasta nebunească.

Ea se încruntă în semn de protest.

– Este un pariu enorm.

El înclină ușor capul.

– E singurul mod în care te poți bucura de participarea mea.

Pippa se gândi la acele cuvinte și calculă probabilitatea oferită de aruncarea zarurilor.

– Nu-mi place ce șanse am. Nu am decât douăzeci și două și două zecimi șanse de câștig. El ridică din sprânceană, evident impresionat. *Ha! Până la urmă nu era bătută-n cap.*

– Aici intervine norocul, zise el.

– Puterea aceea în care nu credeți?

El ridică nonșalant din umăr.

– M-aș putea înșela.

– Și dacă nu vreau să pariez?

El își încrucișă brațele la piept.

– Atunci mă obligi să-i spun lui Bourne totul.

– Nu se poate!

– Ba se poate. Plănuisem să n-o fac, dar realitatea este următoarea: nu se poate avea încredere în dumneata că o să fii în siguranță. Atunci cade în sarcina celor din jur să aibă grijă.

– Puteți să vă asigurați că sunt în siguranță fiind de acord cu propunerea mea, sublinie ea.

El zâmbi, iar strălucirea dinților lui albi o făcu să simtă un vârtej de emoții înăuntrul ei – de parcă ar fi fost într-o trăsură care luase curba prea repede.

– E mai ușor ca Bourne să facă acest lucru. În plus, îmi place ideea că el te-ar închide într-un turn până în ziua nunții și că astfel te-ar ține departe de locul ăsta.

Și de el. Ea își dădu seama că nu-i plăcea deloc ideea. Se încruntă la el.

– Faceți să pară că am o singură soluție.

– Nu ești prima persoană care joacă și simte asta. Și nici ultima.

Ea scutură zarurile.

– Bine. Orice în afară de șapte și de unsprezece și mă duc acasă.

– Și o să te abții să le propui același lucru și altor bărbați, o preveni el.

– N-a fost așa de vulgar pe cum lăsați să se înțeleagă.

– A fost îndeajuns de vulgar.

El *fusese* aproape dezbrăcat. Ceea ce fusese incredibil de vulgar. Simți cum i se aprind obrajii și încuviință din cap.

Foarte bine. O să mă abțin să le mai cer altor bărbați să mă ajute în cercetarea mea.

El păru mulțumit de promisiune.

Și acum dă cu zarul.

Ea trase adânc aer în piept și se pregăti pentru ce urma, iar inima îi bătu cu putere în timp ce aruncă zarurile de fildeș și urmări cum unul dintre ele se lovi de marginea din mahon de la capătul opus, se întoarce și se oprește aproape de fratele lui pe un „R" mare – prima literă din cuvântul *Risc*, ce se unduia pe masa de joc, într-un scris extravagant.

Nouă.

Risc, într-adevăr.

Pierduse. Își sprijini mâinile de lemnul rece al mesei și se aplecă de parcă ar fi putut face în așa fel încât unul dintre zaruri să se întoarcă până ce va câștiga. Apoi își ridică privirea spre adversar.

Alea iacta est, zise el.

Zarurile au fost aruncate. Cuvintele pe care Cezar le rostise când plecase la război împotriva Romei. Sigur, riscul pe care și-l asumase Cezar îi adusese un imperiu; cel pe care și-l asumase Pippa o făcuse să piardă ultima ocazie de a obține informațiile prețioase.

Am pierdut, zise ea fără să știe ce altceva să spună.

Da.

Am vrut să câștig, adăugă ea, cu un sentiment de dezamăgire, aspru și nefamiliar.

Știu.

El ridică o mână spre obrazul ei, iar mișcarea îi distrase atenția de la zaruri și o făcu dintr-odată să tânjească după altceva. Își simți răsuflarea înfruntând acea senzație năvalnică – un val indescriptibil pe care îl simțea în piept.

Degetele lui lungi se apropiară, dar nu o atinseră, și lăsară în urma lor o vagă căldură.

Trebuie să încasez câștigul, Lady Philippa, spuse el încet.

Să încaseze. Cuvântul era mai mult decât o adunare de litere. Ea își dădu pe loc seama că el urma să își ceară prețul.

Că ea va trebui să-l plătească. Se uită în ochii lui gri, prin lumina difuză.

– Nu voiam decât să știu mai multe despre căsnicie.

El își lăsă capul într-o parte și o șuviță roșcată căzu pe una dintre sprâncene.

– Este cel mai obișnuit lucru din lume. De ce te îngrijorează?

Pentru că nu înțelegea.

Rămase tăcută. După un lung moment, el zise:

– E timpul să pleci acasă.

Ea dădu să mai zică ceva, să încerce să-l convingă că pariul fusese prostesc, să încerce să-l convingă s-o lase să rămână, dar chiar în acel moment, mâna lui se mișcă și trasă o linie delicată pe gâtul ei, iar atingerea aproape insesizabilă lăsă în urmă o promisiune neonorată. Rugămintea ei se pierdu într-o dorință arzătoare, ciudată, de a fi atinsă. Își ținu răsuflarea și rezistă tentației de a face un pas spre el.

– Pippa, șopti el.

În acel nume era un indiciu... ceva ce nu putea identifica exact. Îi era greu să gândească. El era atât de aproape. Prea aproape și, într-un fel, nu îndeajuns de aproape.

– Du-te acasă, draga mea, zise el, iar degetele lui atinseră în sfârșit, *în sfârșit*, ușor ca un fulg, locul în care zvâcnea pulsul ei.

Într-un fel, dintr-odată, acestea îi oferiră totul și nimic. Se aplecă spre acea mângâiere fără să se gândească, dorindu-și mai mult. Dorindu-și să refuze. El își îndepărtă mâna într-o clipă – înainte ca ea să se desfete cu atingerea degetelor lui – și, pentru o clipă de nebunie, trecătoare, se gândi să se întindă spre el și să-l facă s-o atingă din nou.

Cât de fascinant.

Cât de înspăimântător.

Trase adânc aer în piept și făcu un pas înapoi. Unul, doi. Cinci. În timp ce el își încrucișă brațele la piept, într-un gest atent controlat, pe care începea să-l asocieze cu persoana lui.

– Nu e un loc potrivit pentru tine.

Iar în timp ce se uita la el și simțea o dorință neliniștitoare și aproape irezistibilă de a rămâne în cazinou, își dădu seama că locul acela era mult mai mult decât își dorise.

Capitolul 4

Trandafirii au înmugurit – doi boboci perfecți, roz, din mijlocul unui tufiș de trandafiri roșii, conform ipotezei. Aș fi foarte mândră de realizare dacă nu aș fi eșuat atât de profund în cercetările mele nonbotanice. Se pare că mă pricep mult mai bine la horticultură decât la oameni. Din păcate, nu e o descoperire surprinzătoare.

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 23 martie 1831; cu treisprezece zile înainte de nunta sa.

Pe bune, Pippa, zise Olivia Marbury și oftă din pragul serei de portocali de pe domeniul familiei Dolby. Ar trebui să ai lucruri mai bune de făcut decât să-ți pierzi timpul cu plantele tale. Peste douăsprezece zile ne măritățm.

Treisprezece, o corectă Pippa fără să ridice privirea din caietul în care făcea observațiile matinale legate de evoluția florilor.

Știa că nu era o idee bună să-i explice Oliviei că munca ei asupra trandafirilor nu era o „pierdere de vreme", ci era mult mai interesantă și mai relevantă pentru știință. Olivia nu făcea distincția dintre știință și navigare.

Ziua de azi nu se pune! răspunse cu o încântare imposibil de trecut cu vederea a doua – sau prima – mireasă a ceea ce se presupunea că va fi „dubla nuntă a secolului" (cel puțin mama lor spunea așa). E deja pe terminate!

Pippa rezistă pornirii de a o corecta pe sora ei mai mică și își spuse că, de vreme ce aștepta cu nerăbdare evenimentul cu pricina, ziua aceea, într-adevăr, nu mai conta. Dar din moment ce Pippa era nesigură și temătoare când venea vorba de asta, ziua aceea conta. Chiar foarte mult. Mai erau paisprezece ore și – se uită la pendula din apropiere – patruzeci și trei de minute din acea zi, douăzeci și trei martie, iar Pippa nu avea nici cea mai mică intenție de a risipi măcar vreun minut din cele douăsprezece zile cât mai rămâseseră din viața ei premaritală.

Olivia ajunsese în cealaltă parte a mesei de lucru și se aplecă peste aceasta cu un zâmbet larg pe chipul ei luminos.

– Observi ceva diferit la mine astăzi?

Pippa lăsă stiloul jos și se uită la sora ei.

– Adică dincolo de faptul că mai ai puțin și o să pici peste mormanul ăla de pământ?

Olivia strâmbă dezgustată din nasul ei perfect și se îndreptă.

– Da.

Pippa își împinse ochelarii mai sus pe nas, se uită și văzu ochii strălucitori ai surorii ei, zâmbetul misterios și chipul ei drăgălaș. Nu observă nimic diferit.

– O coafură nouă?

Olivia râse.

– Nu.

– O rochie nouă?

Râsul ei se preschimbă într-un zâmbet.

– Pentru un om de știință nu prea ai spirit de observație, să știi.

Olivia duse o mână la gât, și atunci Pippa observă. Rubinul enorm și strălucitor. Făcu ochii mari, iar Olivia râse.

– Aha! Acum ai băgat de seamă!

Îndreptă iute mâna spre Pippa, care fu nevoită să se lase pe spate pentru a evita să fie lovită cu bijuteria.

– Nu-i așa că e superb?

Pippa se aplecă pentru a studia bijuteria.

– Este, răspunse ea și își ridică privirea. Este enorm.

– Viitorul meu soț mă adoră, zise Olivia zâmbind fericită.

– Viitorul tău soț te răsfață.

La auzul acelor cuvinte, Olivia schiță din mână un gest de indiferență.

– Spui asta de parcă nu merit să fiu răsfățată.

Pippa râse.

– Sărmanul Tottenham. N-are nici cea mai vagă idee în ce s-a băgat.

Olivia îi aruncă o privire rece.

– Prostii. Știe exact în ce s-a băgat. Și îi place la nebunie, zise ea și își întoarse atenția spre bijuterie. E așa de frumos și de *roșu*.

Pippa încuviință din cap.

De la crom.

De la ce?

Crom. Este un aditiv care face cristalul să fie roşu. Dacă ar fi fost adăugat altceva... n-ar mai fi fost rubin. Ar fi fost safir.

Olivia clipi, iar Pippa continuă:

Este o părere greşită, destul de comună, cum că toate safirele sunt albastre, dar nu aşa stau lucrurile. Pot avea orice culoare... verzi sau galbene sau chiar roz. Depinde de aditiv. Dar se numesc safire. Numai dacă sunt roşii se numesc altfel. Rubine. Din cauza cromului.

Se opri când observă privirea goală de pe faţa Oliviei. Era aceeaşi privire pe care o surprindea la majoritatea oamenilor când Pippa vorbea prea mult. *Însă nu la toţi*. Nu şi la domnul Cross. El păruse interesat de ea. Chiar şi când o făcuse nebună. Până în clipa în care o dăduse afară din cazinoul lui. Şi din viaţa lui. Fără să împărtăşească nimic din ceea ce voia să ştie.

Olivia se uită din nou la inel.

Ei bine, rubinul meu e roşu. Şi e frumos.

Este, îl admiră Pippa. Când l-ai primit?

Un zâmbet mic, misterios, răsări pe chipul drăgălaş al Oliviei.

Tottenham mi l-a dat aseară, după teatru.

Şi mama n-a comentat nimic la micul dejun? Sunt şocată.

Olivia zâmbi strengăreşte.

Mama n-a fost acolo când l-am primit.

Se ascundea ceva în spatele cuvintelor ei... o insinuare pe care Pippa aproape că n-o observă. Pe care nici c-ar fi observat-o dacă Olivia n-ar fi privit-o cu subînţeles.

Dar unde era?

Cred că mă căuta pe mine.

Urmă o pauză lungă, care până şi Pippa îşi dădu seama – ascundea multe.

Nu era cu noi.

Pippa se aplecă peste masă.

Unde eraţi?

Olivia surâse misterios.

N ar trebui să spun.

Erai *singură*? zise Pippa icnind greoi. Cu vicontele?

Râsul Oliviei era luminos şi relaxat.

– Serios acuma, Pippa... n-ar trebui să vorbeşti ca o slujnicuţă speriată, zise ea şi îşi coborî glasul. Am fost... dar nu pentru mult timp. Îndeajuns ca el să-mi dea inelul... şi ca eu să-i mulţumesc.

– Cum i-ai mulţumit?

– Îţi poţi imagina, răspunse Olivia cu un zâmbet larg.

– Nu pot.

Era adevărat.

– Sigur ai avut şi tu un motiv sau două să-i *mulţumeşti* lui Castleton.

Numai că nu avusese. Da, sigur că rostise cuvântul *mulţumesc* faţă de logodnicul ei, dar nu avusese ocazia să fie singură cu el în acest scop. Şi era sigură că lui nu-i trecuse niciodată prin cap să-i ofere un asemenea dar extravagant precum cel al vicontelui Tottenham către Olivia.

– Mai exact, cum anume i-ai mulţumit, Olivia?

– Eram la teatru, Pippa, spuse Olivia cu un aer de superioritate. N-am putut face prea multe. Au fost doar câteva sărutări.

Săruturi. La plural.

Pippa tresări când auzi cuvintele, răsturnă din greşeală călimara şi făcu pe faţa de masă o baltă de cerneală neagră, care se întindea spre un lămâi tânăr, plantat într-un ghiveci. Olivia sări înapoi ţipând.

– Să n-ajungă pe rochia mea!

Pippa îndreptă călimara şi şterse lichidul cu o cârpă pe care o ţinea la îndemână, nerăbdătoare să afle mai multe informaţii.

– L-ai... Se uită spre uşa serei de portocali ca să se asigure că erau singure. ... sărutat pe Tottenham?

Olivia făcu un pas înapoi.

– Sigur că da. Nu pot să mă mărit cu un bărbat fără să ştiu că suntem... compatibili.

Pippa clipi nedumerită.

– Compatibili?

Se uită la jurnalul ei de studiu, care stătea deschis pe masă, plin cu notiţe despre trandafiri, dalii, gâşte şi anatomia omului. Le-ar fi schimbat pe toate pe câteva pagini cu însemnări despre experienţa Oliviei.

– Da. Sigur te-ai întrebat şi tu cum o să fie... fizic... cu Castleton... după ce te măriţi.

Intrebat era un cuvânt prea simplu, care nu definea în întregime ce simțea Pippa despre natura fizică a relației ei cu Castleton.

Sigur.

Ei, atunci ai înțeles, zise Olivia.

Numai că Pippa nu înțelesese. Deloc. Rezistă tentației de a spune acest lucru cu voce tare și căută o altă cale de a discuta cu Olivia despre experiența ei, astfel încât să nu pară prea disperată. Deși, desigur, era.

Și... ți-a plăcut să-l săruți?

Olivia dădu din cap entuziasmată.

O, da. E foarte priceput. La început am fost surprinsă de entuziasmul lui...

În acel moment, Pippa detesta toate eufemismele limbii.

Entuziasm?

Olivia râse.

În sensul cel mai bun... M-am mai sărutat cu câțiva băieți înainte...

Da?

dar am fost puțin surprinsă de... Făcu o mică pauză și își ridică mâna cu inelul, de parcă gestul în sine avea un înțeles relevant.

Pippa mai avea puțin și sărea la gâtul surorii ei mai mici.

De..., o îndemnă ea.

De experiența lui, șopti Olivia, de-abia auzit.

Explică.

Ei bine, are o limbă foarte dibace.

Pippa se încruntă.

Limbă?

O! Tu și Castleton nu v-ați sărutat niciodată, conchise Olivia, după reacția de stupoare a surorii sale.

Pippa se încruntă. Ce naiba făcea un bărbat cu limba într-o astfel de situație? Limba era un organ menit să ajute la mâncat și la vorbit. Ce rol avea în sărut? Deși, logic, când buzele care se atingeau, și limbile ajungeau destul de aproape una de alta... dar ideea era tulburătoare.

Dar cred că n-ar trebui să fiu surprinsă, continuă Olivia.

Stai. Pippa se uită la sora ei.

Poftim?

Olivia flutură din nou mâna cu rubinul.

– Vorbim totuşi despre *Castleton*.

– Nu-i nimic în neregulă cu Castleton, sări Pippa în apărarea lui. E un om foarte bun şi plăcut.

În clipa în care rosti acele cuvinte, îşi dădu seama ce intenţionase să spună Olivia. Şi la ce se referise domnul Cross cu o zi în urmă, când sugerase că poate Castleton nu era un mire aşa de potrivit pentru ea. Castleton era un bărbat foarte bun, dar nu era genul care să inspire sărutări. În mod cert nu cu limba. Orice-ar fi presupus asta.

– Sigur că este, zise Olivia fără să îşi închipuie gândurile tulburătoare ale Pippei. Şi e şi bogat. Ceea ce ajută.

– Nu mă mărit cu el pentru că e bogat.

Olivia îşi concentră atenţia asupra Pippei.

– Atunci de ce *te măriţi* cu el?

Întrebarea nu era deplasată.

– Pentru că aşa am convenit.

– Nu la asta mă refer şi ştii prea bine.

Pippa ştia, într-adevăr, şi erau mai multe motive pentru care se mărita cu el. Tot ce îi spusese Oliviei şi domnului Cross era adevărat. Contele era bun, plăcut şi îi plăceau câinii. Aprecia inteligenţa ei şi era dispus să-i ofere acces deplin la moşia lui şi la toate aspectele care ţineau de aceasta. Poate că nu era prea inteligent, rapid sau foarte amuzant, dar era mai bun decât majoritatea. Nu, nu era ceea ce majoritatea femeilor ar fi numit o partidă bună, nu era un viconte cu perspective de prim-ministru, ca logodnicul Oliviei, şi nu era un marchiz cu cazinou şi o reputaţie controversată cum era Bourne al Penelopei, dar nu era nici bătrân, precum soţul Victoriei, sau absent ca cel al lui Valerie.

Şi îi ceruse mâna.

Ezită la acest gând. Şi asta conta. Philippa Marbury era ciudată, iar lordului Castleton nu părea să-i pese. Dar nu voia s-o spună cu voce tare. Nu Oliviei – mireasa ideală, care se potrivea de minune cu unul dintre cei mai influenţi bărbaţi din regat. Aşa că, în schimb, spuse:

– Poate că sărută foarte bine.

Expresia Oliviei oglindi sentimentele Pippei în acea privinţă.

– Poate, spuse ea.

Nu că Pippa ar fi avut de gând să-şi testeze bizara teorie. Nu avea cum. Acceptase pariul domnului Cross. Promisese. O imagine trecu prin faţa ochilor ei, zarurile rostogolite pe postura verde, atingerea caldă a degetelor lui, ochii gri, cu o privire serioasă, şi vocea profundă, puternică: *O să te abţii să le propui acelaşi lucru şi altor bărbaţi.* Pippa Marbury nu voia să-şi încalce cuvântul dat. Dar era o urgenţă, nu-i aşa? Doar Olivia îl sărutase pe Tottenham. Fără îndoială că a-şi săruta logodnicul nu era în afara limitelor pariului. Nu?

Numai că ea nu voia să-şi sărute logodnicul.

Privirea Pippei căzu pe tufa de trandafiri asupra căreia se concentrase intens înainte de sosirea surorii ei... frumoasa descoperire ştiinţifică pălea în comparaţie cu informaţia pe care Olivia tocmai i-o împărtăşise. Şi era irelevant că nu voia să-i propună acest lucru lui Castleton. Şi la fel de irelevant era faptul că acela era bărbatul căruia i-ar fi făcut propunerea, irelevant mai ales pentru că acesta o dăduse afară din cazinoul lui manifestând un dezinteres vădit.

Cât despre senzaţia de încordare pe care o simţea în piept, Pippa era sigură că nu avea legătură cu amintirea acelui bărbat înalt şi fascinant, ci era doar emoţia firească a unei viitoare mirese. Toate miresele erau neliniştite.

Ah, să treacă mai repede cele douăsprezece zile! se pronunţă Olivia plictisită de conversaţie şi ignorând gândurile Pippei.

Toate miresele, mai puţin Olivia.

Douăzeci şi opt de ore, spuse Digger Knight consultându-şi ceasul de buzunar, după care rânji îngâmfat. Îţi mărturisesc, aşi fi mizat pe mai puţin de douăsprezece.

Îmi place să te las în aşteptare, zise Cross.

Îşi dădu jos mantaua şi se aşezã pe un scaun incomod din lemn, aflat în colţul opus faţă de biroul din lemn masiv al lui Knight. Aruncă o privire aspră peste umăr, spre omul lui Digger, care îl urmărise până în birourile private ale stăpânului său.

Închide uşa.

Bărbatul cu faţa ciupită de vărsat se conformă.

Ai rămas de partea greşită.

Bărbatul rânji. Knight râse.

– Lasă-ne.

Când rămaseră singuri în sfârşit, zise:

– Ce pot să spun, oamenii mei mă protejează.

Cross se lăsă pe spătarul scaunului mic, îşi puse picior peste picior şi refuză mobilierului scopul său de bază – intimidarea.

– Oamenii tăi îşi protejează venitul.

Knight nu-l contrazise:

– Loialitate cu orice preţ.

– O regulă convenabilă pentru nişte vagabonzi.

Knight îşi lăsă capul într-o parte.

– Vrei să spui că oamenii tăi nu sunt loiali Îngerului Căzut tot pentru bani?

– Îngerul le oferă mai mult decât siguranţă materială.

– Tu, Bourne şi Chase n-aţi putut niciodată să rezistaţi în faţa unui biet suflet pierdut, zise Knight, încruntat, şi se ridică. Întotdeauna am crezut că astfel de sarcini cad în seama vicarilor. Gin?

– Nu sunt prost să beau ce-mi dai tu.

Knight ezită când îşi turnă în pahar.

– Crezi că te-aş otrăvi?

– Nu pretind să ştiu ce mi-ai face dacă ai avea ocazia.

Knight zâmbi.

– Am planuri pentru tine viu, băiete.

Lui Cross nu-i plăcea înţelesul ascuns al vorbelor, faptul că se afla pe un teritoriu primejdios, că avea să fie târât într-un joc cu riscuri mari, ale cărui reguli nu le cunoştea. Îşi oferi o clipă de răgaz pentru a cerceta biroul lui Knight. Mai fusese acolo, ultima oară în urmă cu şase ani, iar camerele păreau să nu se fi schimbat. Erau încă imaculate şi neînghesuite, golite de orice indiciu despre viaţa privată a proprietarului lor.

Într-o parte a încăperii erau registre greoaie – de asigurări, spunea Knight – stivuite cu grijă. Cross ştia mai bine ca oricine ce conţineau acestea: istoricul financiar al tuturor bărbaţilor care jucaseră la mesele cazinoului eponim al lui Knight. Ştia nu pentru că avea şi el registre similare pe podeaua cabinetului său de lucru, ci şi pentru că le văzuse în noaptea aceea, în urmă cu şase ani, când Digger deschisese o carte imensă, iar acoliţii lui nepricepuţi îi arătaseră lui Cross dovada păcatelor lui înainte

de a l bate până-l lăsaseră aproape fără suflare. Nu se luptase cu ei. De fapt, se rugase pentru succesul lor.

Knight îi oprise înainte să-şi termine treaba şi ordonase ca el să fie uşurat de toţi banii şi aruncat afară din cazinou. Dar nu înainte de a-l aşeza pe un nou drum. Bărbatul mai în vârstă se aplecase spre el, ignorându-i faţa plină de vânătăi, hainele însângerate şi coastele şi degetele rupte. „Crezi că nu ştiu ce faci? Cum te joci cu mine? N-o să te ucid. Nu ţi-a sunat ceasul încă." Ochii tumefiaţi ai lui Cross erau aproape închişi, dar îl observase pe Knight care se aplecase spre el furios. „Dar n-o să te las să mă mai jecmăneşti", îi spusese bărbatul mai în vârstă. „Felul în care te simţi acum... asta e asigurarea mea. Dacă te întorci, o să fie mai rău. Fă bine şi stai departe, astfel n-o să am nicio ro şi va trebui să te distrug."

Fusese deja distrus, dar oricum se ţinuse departe. Până în seara zilei.

De ce sunt aici?

Knight se aşeză din nou pe scaunul lui şi dădu pe gât o înghiţitură de alcool curat. După ce se strâmbă, zise:

Gimnatul tău îmi datorează zece mii de lire.

Experienţa câştigată în anii de practică îl ajută pe Cross să-şi ascundă şocul. Zece mii de lire era o sumă exorbitantă. Majoritatea oamenilor îi făceau într-o viaţă. Majoritatea celor de seama lui îi făceau într-un an. În doi. Şi în mod cert era mai mult decât putea mapoia Dunblade. Baronul îşi împărţise deja pe parcele fiecare petic de teren liber din moşia lui şi avea un venit de două mii de lire pe an.

Două mii patru sute şi treizeci şi cinci de lire, anul trecut.

Nu era mult, dar era de ajuns cât să păstreze căminul soţiei şi al copiilor săi. De ajuns cât să-şi trimită fiul la şcoală. De ajuns cât să ofere o iluzie de respectabilitate care le permitea baronului şi baronesei să primească invitaţii demne de invidie de la ceilalţi membri ai *înaltei societăţi*. Cross se asigurase de asta.

Cum e posibil aşa ceva?

Knight se lăsă pe spătar şi răsuci în mână paharul de cristal.

Omului îi place să joace. Cine-s eu să-l opresc?

Cross rezistă tentaţiei de a se întinde peste masă şi de a-l strânge de gât pe bărbatul din faţa lui.

– Zece mii de lire înseamnă mai mult decât atât, Digger. Cum s-a întâmplat?

– Se pare că domnul a primit un credit fără acoperire.

– Niciodată în viața lui n-a avut atâta bănet.

– M-a asigurat că poate plăti, zise Knight cu o voce stridentă, făcând-o pe nevinovatul. Nu pot fi făcut responsabil pentru faptul că a mințit, spuse el și se uită la Cross, care-l privea cu subînțeles. Unii oameni nu se pot abține. Tu m-ai învățat asta.

Vorbele erau menite să doară – să rememoreze noaptea aceea în care Cross, proaspăt ieșit de pe băncile facultății, sigur pe el și arogant, jucase la mesele lui Knight și câștigase. Jucase de multe ori până când stăpânise așa de bine jocul *vingt-et-un* încât nu putea face nimic altceva decât să câștige. Se plimbase din cazinou în cazinou timp de câteva luni și jucase o noapte colo, două nopți dincolo, convingându-i pe toți privitorii că nu era decât pur și simplu norocos. Pe toți cu excepția lui Digger.

– Deci, asta e răzbunarea ta? Șase ani ai lucrat la ea?

Knight oftă exasperat.

– Prostii. Am trecut de mult peste asta. Niciodată nu mi-a plăcut răzbunarea la rece. Întotdeauna mi-a plăcut să am ceva cald pe masă. E mai bine pentru digestie.

– Atunci uită de datorie.

Knight râse și își răsfiră degetele pe biroul din mahon.

– Nu suntem *chiar* chit, Cross. Datoria rămâne în picioare. Dunblade e un prost, dar asta nu schimbă faptul că îmi e dator. Așa-s afacerile; sunt sigur că ești de acord cu mine, zise el și făcu o pauză. Păcat că e baron. Închisoarea datornicilor este mai bună decât ce i-am pregătit eu.

Cross nu se prefăcu că n-ar fi înțeles bine. Doar și el conducea un cazinou și știa mai bine ca oricine ce pedepse secrete puteau fi aplicate baronilor care credeau că sunt imuni la datorii. Se aplecă spre interlocutorul său.

– Pot să năruiesc locul ăsta. Jumătate dintre baroni sunt membrii noștri.

Knight se aplecă și el în față.

– Eu n-am nevoie de jumătate dintre baroni, băiete. O am pe sora ta.

Lavinia.

Singurul motiv pentru care se afla acolo. O amintire îi trecu prin fața ochilor: Lavinia, tânără și proaspătă, râzând spre el în timp ce își strunea înainte iapa ei preferată peste dealurile din Devonshire. Era mai mică decât el cu șapte ani, răsfățată și nu se temea de nimic. Nu era de mirare că îl înfruntase pe Knight. Lavinia nu fusese niciodată genul care să rămână tăcută – nici măcar atunci când acest lucru ar fi fost spre binele tuturor. Se măritase cu Dunblade după ce Baine murise, iar Cross plecase de acasă; el citise despre căsătorie în ziare, fusese o logodnă rapidă, urmată de o nuntă și mai rapidă – cu ajutorul unei derogări speciale care permisese scurtarea doliului. Fără îndoială, tatăl ei dorise ca nunta să se facă repede, ca să se asigure că *cineva* o va lua de nevastă pe fata lui.

Cross se uită în ochii de un albastru strălucitor ai lui Knight.

Ea n-are nici o legătură cu asta.

O, ba da. E interesant cum femeile reușesc să se bage în lucruri, nu-i așa? Indiferent cât încerci să le ții la distanță, dacă o femeie și-a pus în cap să se amestece, o va face cu siguranță, spuse Knight.

Deschise o cutie din fildeș, frumos ornată, scoase un trabuc și îl bătători de masă o dată, de două ori, după care îl aprinse. Trase un nesaț, apoi zise:

Iar tu ai două pe cap. Hai să vorbim despre noua mea cunoștință. Femeia de ieri. Cine e?

Nu are importanță.

Cross își dădu imediat seama că făcuse o greșeală. Ar fi trebuit să ignore întrebarea. Ar fi trebuit să evite răspunsul. Dar răspunsul lui prea rapid scoase la iveală mai mult decât ar fi vrut.

Knight își lăsă capul într-o parte, curios.

Se pare că are foarte multă importanță.

La dracu'. Nu era nici locul și nici momentul potrivit pentru Philippa Marbury, cu ochii ei enormi, albaștri, mintea ei prea iscoditoare și bizareriile ei tentante. Își înlătură din minte acel gând.

Nu o voia acolo.

Am venit să discut despre sora mea.

Knight acceptă schimbarea de subiect. Poate cu prea multă ușurință.

Trebuie să recunosc că sora ta are temperament.

În încăperea îngustă aerul era sufocant, iar Cross rezistă tentației de a se foi pe scaun.

– Ce vrei?

– Nu e vorba despre ce vreau eu. E vorba despre ce a oferit sora ta. A fost foarte generoasă. Se pare că tânăra ar face orice ca să-și țină copiii în siguranță, departe de scandal.

– Copiii Laviniei nu vor avea de suferit din cauza scandalului.

Cuvintele erau ferme și hotărâte. Cross ar fi mutat pământul din loc ca să se asigure de acest lucru.

– Ești sigur? întrebă Knight și se lăsă pe spătarul scaunului. Se pare mai degrabă că sunt la un pas de un scandal monstru. Sărăcie. Un tată suferind de patima jocurilor de noroc le-a irosit moștenirea. O mamă cu inima frântă. Și un unchi care a întors spatele familiei și societății și nu s-a uitat înapoi, iar... Nu-și mai încheie fraza, nu mai era nevoie.

Nu era adevărat. Nu tot. Nu le întorsese spatele.

Cross se încruntă.

– Ți-ai pierdut accentul, Digger.

Knight zâmbi strâmb.

– Nu-i nevoie de el cu vechii prieteni.

Knight trase cu nesaț din trabuc.

– Dar să ne întoarcem la băieții ăia norocoși. Mama lor e o femeie puternică. S-a oferit să mă plătească. Păcat că n-are bani.

Nu era nevoie de o minte genială ca să priceapă insinuarea. Să înțeleagă ce se ascundea în spatele cuvintelor. Un om mai puțin experimentat ar fi avut o izbucnire de furie fără să observe toate piesele din joc, dar Cross era un om cu școala vieții. El nu doar că auzise amenințarea. Auzise și oferta.

– N-o să mai vorbești niciodată cu sora mea.

Knight își lăsă capul în jos.

– Chiar crezi că ești în postura de a pronunța o asemenea sentință?

Cross se ridică și își puse haina pe braț.

– O să plătesc datoriile. Dublu. O să trimit hârtia mâine. Iar tu o să stai departe de familia mea.

Se întoarse și dădu să plece.

Fără să se clintească din loc, spuse simplu:

– Nu.

Cross se opri și vorbi peste umăr, iar în vocea lui se citi pentru prima oară tulburarea.

Este a doua oară când mă refuzi zilele astea, Digger. Nu-mi place.

Mă tem că datoria nu poate fi plătită așa de ușor.

Digger Knight nu-și făcuse reputația de a fi unul dintre cei mai mărăiți jucători din Londra jucând după reguli. Înclinația lui pentru încălcarea acestora îl salvase pe Cross în urmă cu câțiva ani. Se bucurase de felul în care lucrase mintea lui Cross. Îl forțase să dezvăluie cum număra cărțile, cum calcula următoarea carte, cum știa când și cât de mult să parieze. Cum reușea Cross să câștige întotdeauna.

Cel puțin la masa de joc.

Se întoarse iar spre rivalul său.

Atunci, cum?

Digger izbucni într-un hohot de râs răgușit, din toată inima, care îl făcu pe Cross să scrâșnească din dinți.

Ce moment memorabil... mărețul Cross, dornic să-mi dea ceea ce i cer. Cât de... responsabil din partea ta.

Tonul lui nu trăda nici o urmă de surpriză, numai o satisfacție nedisimulată, plină de îngâmfare. Iar în acel moment, Cross își dădu seama că nu fusese niciodată vorba, de fapt, despre Dunblade. Knight voia ceva mai mult și se folosise de singurul lucru la care ținea Cross ca să-l obțină.

Îmi pierd vremea. Ce vrei?

E simplu, pe bune, spuse Knight. Vreau ca fata mea să devină contesă.

Dacă ar fi fost pus să ghicească prețul lui Knight pentru a lăsa nepătată reputația surorii lui și a nu le face nici un rău copiilor ei, Cross ar fi spus că nimic nu-l putea surprinde. Se pregătise ca Knight să-i ceară să devină coproprietar la Îngerul Căzut, sau ca șeful de sală sau cei care se ocupau de pază să meargă să lucreze pentru el sau chiar ca el să fie luat la cazinoul lui Digger. S-ar fi așteptat la extorcare – la dublarea datoriilor, la triplarea lor, îndeajuns de mult încât să fie o lovitură financiară. Ba chiar și-ar fi imaginat o propunere de comasare a celor două localuri; Knight detesta faptul că Îngerul Căzut avusese un asemenea succes printre aristocrați în doar câteva luni de la deschidere,

în timp ce cazinoul lui Knight rămăsese unul mediocru, de mâna a doua, care aduna baronii respinși de standardele riguroase impuse membrilor înaltei societăți.

Dar niciodată nu și-ar fi imaginat asemenea cerere. Așa că făcu singurul lucru pe care-l putea face în acea situație. Râse.

– Ne jucăm de-a ce ne-am dori? În acest caz, eu mi-aș dori un aparat de zbor placat cu aur.

– Iar eu aș căuta un mod de a ți-l oferi dacă în mâinile tale s-ar afla singurele lucruri la care țin, zise Knight, strivindu-și trabucul.

– Nu știam că ții la Meghan.

Privirea lui Knight se ațintì pe loc asupra lui Cross.

– De unde știi cum o cheamă?

Punct ochit.

Cross se gândi la ceea ce știa despre singurul copil al lui Knight, informații pe care le aflase din dosarele pe care le ținea închise în seiful de la cazinou. Cele în care se aflau secretele potențialilor inamici – politicieni, criminali, clerici pasionați de senzații tari și rivali. Revedea clar în minte informația de parcă atunci ar fi avut-o în fața ochilor, pe biroul dintre ei.

Nume: Meghan Margaret Knight, n. 3 iulie 1812.

– Știu câte ceva despre tânăra Meghan, spuse el și se opri. Sau să-i spun Maggie?

Knight se stăpâni.

– Nu mi-a plăcut niciodată prescurtarea.

– Da, nici nu-mi imaginam că ți-a plăcut, mai ales că are o rezonanță irlandeză.

Cross își puse paltonul pe spătarul scaunului și se bucură de slabul avantaj pe care îl dobândise.

– Meghan Margaret Knight. Sunt surprins că ai permis așa ceva.

Knight se uită în altă parte.

– Am lăsat-o pe mama ei să-i dea numele.

– Mary Katharine.

Mary Katharine O'Brien, irlandeză, n. 1796 – m. Knight, februarie 1812.

– Ar fi trebuit să știu că ai informații despre ele, zise el și se încruntă. Chase e un nenorocit. Într-o bună zi o să-i administrez bătaia aia pe care o merită.

Cross își încrucișă brațele la piept când auzi referirea la partenerul său și fondatorul Îngerului Decăzut.

Îți garantez că asta nu se va întâmpla niciodată.

Knight se uită în ochii lui.

– Cred că ar trebui să fiu recunoscător. Până la urmă, știi deja totul despre fată. Va fi ca și cum te-ai însura cu o veche prietenă.

Domiciliu: Bedfordshire; o căsuță mică pe High Street. Knight trimite 200 de lire în a patra săptămână din fiecare lună; nu le vizitează și nu le-a mai văzut pe mamă și pe fiică de când au fost alungate, în octombrie 1813. Fata a fost crescută de o guvernantă, vorbește mediocru franceza. A urmat școala de fete a doamnei Coldphell – elevă de zi.

De când îți pasă de fata ta?

Knight ridică din umeri.

De când e destul de mare ca să valoreze ceva.

Mai era un rând, trecut cu scrisul apăsat, negru, al lui Chase.

P.S. Fata trebuie să-i scrie lui Knight în fiecare săptămână. Pune scrisorile la poștă marțea. El nu răspunde.

Ce tată grijuliu, spuse Cross pe un ton mucalit. Ai de gând să câștigi un titlu?

Așa merg lucrurile în zilele noastre, nu-i așa? Aristocrația nu mai e ce a fost. Se știe doar că tot mai puțini au bani, și asta datorită muncii noastre. De azi în șase zile, Meghan vine aici. O să te însori cu ea. Ea obține titlul, iar nepotul meu va fi conte de Harlow.

Contele de Harlow.

Trecuseră ani întregi de când nu mai auzise titulatura aceea rostită cu voce tare. Temple – cel de-al patrulea proprietar al contelui – spusese odată, în ziua în care tatăl lui Cross murise, iar el se năpustise pe partenerul său, un luptător de neînvins, și îl bătuse până când bărbatul masiv nu se prăbușise la pământ. În acea clipă însă, Cross își înăbuși furia stârnită la auzul cuvintelor pe care

– Dacă fata ta se mărită cu mine, va obține un titlu pătat, acoperit de cenușă și funingine. N-o să-ți aducă respect. N-o să fie primită în societate.

– Îngerul o să-ți dea ocazia să primești invitații.

– Mai întâi trebuie să le vreau.

– O să le vrei.

– Te asigur că nu, promise Cross.

– N-ai de ales. *Eu* le vreau. Te însori cu fata mea. Șterg datoriile cumnatului tău.

– Prețul tău e prea mare. Sunt și alte modalități în care putem să ne înțelegem.

– Nu-mi dai de ales. Care parte crezi că va fi mai grea pentru copii, scandalul pe care-l pot aduce asupra numelui lor? Pedeapsa tăcută pe care o pot abate asupra tatălui lor, într-o noapte când se așteaptă mai puțin? Ca mama lor să devină prostituată? Cu părul ei roșcat, te asigur că sunt unii care ar plăti mult s-o aibă în pat, cu sau fără șchiopătat.

Și, atunci, furia răzbătu la suprafață. Cross se întinse peste birou și îl trase pe Knight din scaun.

– O să te distrug dacă te atingi de ea.

– Nu înainte ca eu să-i distrug pe ei.

Cuvintele gâtuite ale lui Knight ascundeau un adevăr care era de ajuns să-l facă pe Cross să dea înapoi. Knight simți schimbarea.

– Nu crezi că e timpul să ai grijă de cineva din familia ta?

Cuvintele răsunară în mintea lui, un ecou al sutelor de momente în care și el și le spusese. Îl detesta pe Knight pentru că le rostise. Dar se detesta pe el însuși și mai mult.

– Toate cărțile sunt la mine, zise Knight.

De data aceasta nu mai era nici o notă de îngâmfare în tonul lui. Numai adevăr.

Capitolul 5

Cercetările au scos la iveală că limba omului nu este formată dintr-un singur mușchi, ci mai degrabă din opt, iar jumătate

dintre ei sunt legați de os – mușchii glossus, iar jumătate sunt parte integrantă a formei și funcției organului principal. În timp ce această cercetare adițională a aruncat o lumină impresionantă asupra unei părți a anatomiei umane pe care nu o știam, continuă să nu-mi fie clar rolul mușchiului cu pricina în activități ce nu au legătură cu mâncatul și cu vorbitul. Va trebui să o rog pe Olivia să elaboreze. Soluția nu e una ideală.

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 24 martie 1831; cu douăsprezece zile înainte de nunta sa.

Vreau să fie pedepsit.

Cross se uită la Temple, care se aplecă peste masa de biliard din centrul apartamentului destinat proprietarilor de la Îngerul Căzut, și lovi direct; bila albă o atinse pe cea roșie, se lovi de mantă și apoi atinse o a treia bilă dungată.

Ești sigur? Răzbunarea n-a fost niciodată apanajul tău. Mai degrabă al lui Knight, spuse Bourne, făcând un pas în față și analizând poziția de joc. Blestemat noroc ai, Temple.

Lasă-mi măcar biliardul, răspunse Temple. E singurul joc la care vă pot bate pe amândoi.

Făcu un pas în spate și se rezemă cu șoldul de un scaun din apropiere, în timp ce privirea i se întoarse asupra lui Cross.

Sunt mai multe căi de a scăpa de el.

Tipic pentru tine să sugerezi moartea unui om, zise Bourne și lovi.

Bilă a doua bilă și înjură birjărește.

E rapid. Și final, spuse Temple ridicând din umărul masiv.

Dacă te-ar auzi cineva din afară, ar crede pe loc toate poveștile care circulă despre tine, zise Cross.

Deja se cred toate poveștile despre mine. Bine, nu recurgem la crimă. De ce nu plătești pur și simplu datoria?

Nu e o opțiune.

Probabil că-i mult mai bine. Dunblade n-ar face decât să adune și mai multe datorii, și într-o lună ne-am întoarce de unde am plecat.

Bourne întoarse capul într-o parte, spre locul unde Chase ținea cel mai bun whisky din club.

– Beți ceva?

Cross scutură din cap.

– Atunci, ce vrea? întrebă Temple.

– Vrea ca fata lui să se mărite.

– Cu tine?

Cross nu răspunse. Temple fluieră prelung.

– Minunat.

Privirea lui Cross se îndreptă spre Temple.

– Pentru mine căsătoria nu e deloc minunată.

– De ce nu? interveni Bourne. Ești conte, bogat precum Cresus, și – chiar mai ceva – cazinourile devin o afacere de familie.

– Atunci unul dintre voi trebuie s-o ia de nevastă.

Temple rânji și acceptă un pahar cu whisky de la Bourne.

– Știm amândoi că Digger Knight nu m-ar lăsa sub nici o formă în apropierea fiicei lui. Tu ești ăla, Cross. Bourne e însurat, reputația mea e distrusă pentru totdeauna, iar Chase e... mă rog... Chase. Adaugă faptul că ești singurul dintre noi pe care îl respectă și o să-ți dai seama că ești alegerea perfectă.

Nu era așa.

– M-a judecat greșit.

– Nu e primul, zise Bourne. Dar trebuie să recunosc că dacă sora mea ar fi în mâinile lui, m-aș gândi să-i fac pe plac. Digger Knight este nemilos. Într-un fel sau altul va obține ceea ce vrea.

Cross ignoră cuvintele partenerului său și vagile mustrări de conștiință pe care acestea i le provocau. Până la urmă, cumnata lui Bourne fusese în mâinile lui Knight cu o zi în urmă. Înalta și zvelta Pippa prinsă în brațele puternice ale lui Knight, strânsă la pieptul lui în timp ce acesta îi șoptea Dumnezeu știe ce la ureche. Imaginea îl înfurie. Cumnata lui Bourne. Apoi sora lui.

Își puse tacul deoparte și începu să se plimbe prin încăpere, până ce ajunse la peretele îndepărtat, unde un mozaic din vitralii oferea o privelițte asupra sălii principale a cazinoului. Fereastra era piesa centrală de la Îngerul Căzut; lăsa să se vadă căderea lui Lucifer în toate detaliile ei glorioase – marele înger blond coborât din Rai în Iad, de șase ori mai mare decât un om obișnuit,

cu aripile inutile întinse la spate, cu un picior înlănțuit și ținând în mână coroana bătută în pietre prețioase.

Fereastra era un avertisment pentru clienții cazinoului – o atenționare cu privire la locul în care se aflau și cât de aproape erau de propria lor cădere. Era un simbol al ispitei și al viciului. Dar pentru patroni, fereastra însemna altceva. Era dovada că exilații, prigoniții puteau deveni la rândul lor stăpâni, rivalizând ca putere cu cei pe care îi slujiseră odată.

Cross își petrecuse ultimii șase ani din viață dovedind că era mai mult decât un băiat nesăbuit, repudiat de societate, că se ridicase deasupra titlului pe care îl deținea. Deasupra circumstanțelor nașterii sale. Deasupra împrejurărilor morții fratelui său. Deasupra a tot ce urmase apoi. Și n-avea de gând să-l lase pe Dagger Knight să-l readucă la viață pe acel băiat. După ce Cross muncise atât de mult să-l țină la distanță.

După ce sacrificase atât de multe.

Privirea lui se plimbă asupra bărbaților aflați în cazinou. Câțiva la ruletă, alții jucau ecarté. Ruleta se învârtea într-un vârtej colorat, iar o întreagă avere era așezată în zona de pariu. El era prea departe ca să vadă unde căzu bila sau să audă strigătul crupierului, dar văzu dezamăgirea de pe fețele bărbaților de la masa când își simțiră eșecul. Văzu, de asemenea, și cum speranța le dădea târcoale și îi ducea în ispită, împingându-i să mai parieze o dată pe un alt număr... sau poate pe același... pentru că bănuiau că norocul le surâdea în acea seară.

Ce știu ei?

Cross urmări de sus o rundă de *vingt-et-un*; îndeajuns de aproape încât să vadă cărțile. Opt, trei, zece, cinci. Damă, doi, as, șase.

Pachetul era mare. Dealerul întoarse următoarele cărți.

Rege. *Terminat.*

Valet. *Terminat.*

Nu există noroc.

Odată luată decizia, se întoarse înapoi spre partenerii lui.

N o să-l las să-i distrugă viața surorii mele.

Bourne dădu din cap înțelegător.

Și n-o să-l lași pe Temple să-l omoare. Deci... ce faci? Te înmormântă fata?

Cross clătină din cap.

– El mă amenință; îl amenință și eu pe el.

Temple ridică din sprânceană.

– Cu fata?

– Puțin îi pasă lui de fată, zise Cross. Mă refer la cazinou.

Bourne se sprijini de tac.

– Cazinoul lui Knight, spuse el și clătină din cap. N-o să-i convingi pe membrii lui să plece de acolo. Decât dacă îi inviți să vină aici.

– Ceea ce nu se va întâmpla, zise Temple.

– N-am nevoie ca toți să-l părăsească definitiv, spuse Cross, care se gândise deja la toate aspectele. Trebuie să-l părăsească o noapte. Trebuie să dovedesc faptul că regatul lui există numai datorită bunăvoinței noastre. Că dacă ne punem mintea, l-am putea distruge, zise el. Ea vine peste șase zile. Am nevoie de atu până atunci. *Am nevoie să dețin controlul.*

– Șase zile? repetă Temple și rânji când Cross încuviință din cap. Peste șase zile, asta înseamnă douăzeci și nouă martie.

Bourne fluieră.

– Iată atuul.

– Pandemoniu.

Cuvântul răsună puternic în camera întunecată – o soluție mai bună nici diavolul însuși n-ar fi conceput.

Pandemoniul – ținut în fiecare an la data de douăzeci și nouă martie – era acea noapte din an în care Îngerul Căzut își deschidea porțile celor care nu erau membri. O invitație asigura posesorului accesul la arena cazinoului, de la apus până la răsărit. Era cheia spre păcat și viciu și lumea clandestină și legendară pe care o reprezenta Îngerul Căzut.

Fiecare membru al clubului primea trei invitații la Pandemoniu – mici cartonașe pătrate, atât de râvnite încât valorau mii de lire pentru bărbații disperați să se numere printre clienții clubului. Disperați să se arate demni în fața patronilor. Desigur că dacă pariau destul, puteau pleca de acolo cu un card de membru. Rareori se întâmpla acest lucru. De cele mai multe ori, plecau cu buzunarele mai goale cu câteva mii de lire și cu o poveste cu care să-și încânte prietenii care nu fuseseră atât de norocoși încât să obțină o invitație.

Cross întâlni privirea lui Temple.

Toți cei care joacă regulat la Knight sunt disperați să primească acces la Îngerul Căzut.

Bourne dădu din cap aprobator.

E un plan bun. O noapte fără cei mai mari jucători o să-i demonstreze că îi putem lua de sub nas oricând dorim.

Sunt... câți? Treizeci?

Mai degrabă cincizeci, spuse Bourne.

Cross își întoarse capul spre sală, iar mintea îi lucra febril formulând un plan și punând toate detaliile la cale. Avea să-și salveze familia.

De data aceasta.

O să ai nevoie de cineva din interior ca să-i identifici pe oamenii aceia.

O am pe ea, zise el în timp ce urmărea pariurile de jos.

Sigur, spuse Temple pe un ton admirativ. Femeile tale.

Nu sunt ale mele.

Se asigurase de asta. Nici una dintre ele nu fusese vreodată pe cale să i aparțină.

E irelevant, interveni Bourne. Te adoră.

Adoră ce pot face pentru ele.

Tonul lui Temple deveni ironic.

Sigur că da.

Cum rămâne cu sora ta? întrebă Bourne. Singurul mod în care funcționează amenințarea este ca ea să stea departe de el. La fel și Dunblade.

Cross privi în jos, spre bărbații de la mese și calculă absent pariurile lor – ce sume jucau de obicei și ce profit se obținea când pierdeau o mână. Cât de mare era riscul când ei câștigau.

O să discut cu ea.

Urmă o tăcere îndelungată, pe care el nu o interpretă greșit. Știa că avea să vorbească cu sora lui – cu oricare membru al familiei sale – era o surpriză pentru toți. Cross ignoră stupefacția partenerilor lui și se întoarse spre Bourne.

De ce sunt atât de puțini membri în seara asta?

– Este balul de logodnă de la Marbury, spuse Bourne, punctându-și cuvintele cu sunetul bilelor ciocnite unele de altele.

Am înțeles că soacra mea a invitat toți nobilii. Mă mir că voi doi n-ați primit invitații.

Temple râse.

– Doamna Needham ar fugi după sărurile ei, dacă m-aș înființa la ușă.

– Asta nu spune prea multe. Doamna respectivă aleargă după sărurile ei mai des decât majoritatea.

Balul de logodnă de la Marbury. *Balul de logodnă în cinstea Pippei Marbury.*

Simți din nou un val de vină. Poate că ar fi fost mai bine să-i spună totul lui Bourne.

Nu-i spune lui Bourne, te rog. Rugămintea ei îi răsuna în minte. Scrâșni din dinți.

– Domnișoara Philippa este tot cu Castleton? întrebă Cross, simțindu-se apoi ca un idiot.

Era sigur că Bourne avea să vadă dincolo de întrebarea lui, că-i va recunoaște curiozitatea. Că o va pune la îndoială.

– A avut multe ocazii să-i pună capăt, spuse Bourne. Fata este prea onorabilă. Se va plictisi cu el în două săptămâni.

Mai puțin de atât.

– Ar fi trebuit s-o oprești. Ce dracu', *Needham* ar fi trebuit s-o oprească, zise Cross. Doar se știe că marchizul de Needham și Dolby au mai împiedicat și alte căsătorii până acum. Aproape că a distrus șansele celor cinci fiice ale sale de a avea căsătorii legitime prin oprirea unei logodne celebre, acum câțiva ani.

– E vina mea, fir-ar să fie. Ar fi trebuit să-i pun capăt înainte de a începe, spuse Bourne cu amărăciune în glas. Am rugat-o să-i pună capăt... și Penelope la fel. Amândoi i-am spus că o vom proteja. La naiba, i-aș găsi un mire mai bun dacă asta ar ajuta. Dar Pippa nu vrea.

O s-o fac pentru că am acceptat și nu suport nesinceritatea.

Auzi cuvintele ei și revăzu privirea albastră, serioasă, în timp ce ea își apăra decizia de a se mărita cu Castleton... un bărbat cu un intelect mult sub al ei, încât ar fi putut crede că totul era o farsă. Oricum, ea făcuse o promisiune și intenționa să o onoreze. Fie și numai pentru asta, și el o găsea remarcabilă.

Neștiind gândurile lui Cross, Bourne își îndreptă spatele, își aranjă mânecile hainei și trase o înjurătură.

E prea târziu acum. E la balul ei de logodnă în fața celor din înalta societate chiar acum când vorbim. Trebuie să plec. Penelope o să mă omoare dacă nu apar.

Soția te joacă pe degete, spuse Temple, pe un ton sec, în timp ce bilele se loveau între ele.

Bourne nu mușcă momeala.

Chiar așa. Și într-o zi, dacă o să ai noroc, o să te bucuri și tu de asta.

Se întoarse să plece spre cealaltă parte a vieții lui, de proaspăt aristocrat. Cross îl opri în loc.

Majoritatea nobilimii e acolo?

Bourne se întoarse.

Cauți pe cineva anume?

Pe Dunblade.

Citi în ochii căprui ai lui Bourne că acesta pricepuse.

Cred că o să participe. Cu baroneasa lui.

Poate că o să trec pe la Casa Dolby în vizită.

Bourne ridică din sprânceană.

Îmi place să acționez pe la spatele socrului meu.

Cross dădu din cap aprobator.

Venise timpul să-și vadă sora. Șapte ani însemna, totuși, prea mult timp.

Jumătate din înalta societate londoneză se afla jos, în sala de bal. Pippa aruncă o privire din ascunzișul ei de deasupra sălii de bal, unde stătea lipită de o coloană din marmură masivă și o mângâia pe Trotula, cockerul ei, în timp ce urmărea rochiile din mătase și satin ce se roteau în ritm de vals pe podeaua din mahon. Dădu la o parte o draperie grea din catifea și o zări pe mama ei care întâmpina un șir nesfârșit de oaspeți, în cadrul celei mai mari realizări a marchizei de Needham și Dolby. Doar nu în fiecare zi se întâmpla ca o mamă a cinci fiice să aibă ocazia să anunțe căsătoria ultimei sale odrasle. A ultimelor *două* odrasle.

Marchiza era puțin cam epuizată de atâta entuziasm. Din păcate, nu îndeajuns ca să renunțe la un dublu bal de logodnă, îndeajuns de mare ca să găzduiască o întreagă armată.

„Doar câțiva prieteni dragi", spusese Lady Needham cu o săptămână în urmă, când Pippa o întrebase despre imensul volum

de scrisori de răspuns ce sosiseră și erau puse una peste alta pe o tavă din argint, amenințând să alunece și să ajungă lângă cizmele negre și strălucitoare ale valetului.

„Prieteni dragi", își aminti Philippa cu ironie, iar privirea ei scrută mulțimea. Putea jura că nu mai văzuse niciodată o masă mai mare de lume în sala de jos. Nu că n-ar fi înțeles încântarea mamei ei. Doar ziua aceea – când toate cele cinci fete Marbury își găsiseră, în mod oficial și public, perechea – era așteptată de mult, nu fără ezitări. Dar, într-un final, marchiza avea de ce să se bucure. Doar ce ar fi însemnat nunțile fără mame, nu? Sau, dacă nu era vorba de nunți, măcar baluri de logodnă. Iar agitația se dubla atunci când balul de logodnă era ținut în cinstea a *două* dintre fiice.

Privirea Pippei alunecă de la fața îmbujorată a mamei sale și mișcările ei exuberante și ajunse la cea mai mică dintre surorile Marbury, care adunase și ea mai mulți oaspeți în jur, la celălalt capăt al sălii de bal, prinsă între felicitări, zâmbind larg, la brațul logodnicului ei înalt și chipeș, mândră de inelul de pe deget.

Olivia era cea mai drăguță și mai entuziastă din cvintet și părea să fi reunit câte puțin din cele mai bune trăsături ale familiei. Se implica în absolut tot și era plină de încredere în propria persoană? Sigur. Dar era dificil de judecat pentru aceste lucruri pentru că nu întâlnise niciodată în viața ei o persoană pe care să n-o poată cuceri. Îl cucerise și pe bărbatul acela care avea să fie curând unul dintre cei mai puternici oameni din regat, pentru că o soție de politician trebuia să aibă un zâmbet îndrăzneț și spirit de învingător – calități pe care Olivia le avea cu vârf și îndesat.

Într-adevăr, toată Londra era într-o mare agitație de la aflarea veștii despre căsătoria iminentă a cuplului, iar Pippa credea că nimeni dintre cei aflați jos nu va observa că dispăruse.

– Mă gândeam eu că s-ar putea să te găsesc aici.

Pippa lăsă draperia jos și se întoarse spre sora ei mai mare, recent înscăunata marchiză de Bourne.

– N-ar trebui să fii la bal?

Pippa se aplecă s-o mângâie pe Trotula și zâmbi când cățelușa mârâi de plăcere și se întinse spre mâna ei.

Aș putea să te întreb același lucru. Până la urmă, acum că ești măritată, mama este mult mai interesată de tine decât de mine.

Mama nu știe ce pierde, răspunse Pippa. Doar tu ești cea care s-a măritat cu ticălosul legendar.

Penelope rânji.

Sunt, nu-i așa?

Ești așa de mândră de tine, zise Pippa râzând, apoi se întoarse spre sala de bal și cercetă cu luare-aminte mulțimea. Unde-i Bourne? Nu-l văd.

Ceva îl reține la club.

Clubul.

Cuvintele răsunară puternic în mintea ei, ca un ecou al întâmplărilor din urmă cu două zile. Amintirea domnului Cross.

Domnul Cross, care s-ar fi simțit la fel de stingher în mijlocul acelei mulțimi, ca și Pippa. Domnul Cross, cu care pariase. În fața căruia pierduse.

Își drese glasul, iar Penelope interpretă greșit sunetul.

A jurat că va fi aici, își apără ea soțul. Mai târziu, dar va sosi.

Ce se întâmplă acum la club? Pippa nu se putuse abține să nu întrebe.

Eu... nu știu nimic.

Pippa rânji.

Mincinoaso. Dacă ezitarea nu te-ar fi dat de gol, obrajii îmbujorați sigur ar fi făcut-o.

Supărarea fu înlocuită de jenă.

Doamnele nu trebuie să știe astfel de lucruri.

Pippa îi făcu cu ochiul.

Prostii. Doamnele măritate cu proprietari de cazinouri nu se poate să nu știe astfel de lucruri.

Pippa ridică din sprâncene.

Mama n-ar fi de acord cu tine.

Mama nu este barometrul meu moral. Ea întinde mâna după săruri de trei ori pe zi.

Dădu la o parte draperia și făcu semn spre marchiză, adâncită într-o conversație cu doamna Beaufetheringstone – una dintre cele mai mari clevetitoare din înalta societate. Exact în acel moment,

doamna Needham scoase un țipăt entuziast, care se înălță până-l tavan. Pippa se uită cu subînțeles la Penelope.

– Acum, spune-mi ce se întâmplă la club.

– Jocuri de noroc.

– *Asta* știu, Penny. Ce altceva?

Penelope își coborî vocea.

– Sunt și femei.

Pippa ridică din sprânceană.

– Prostituate?

Așa își închipuia că trebuie să fie. Doar din toate textele pe care le citise aflase că bărbații se bucurau de compania femeilor... și rareori acestea erau soțiile lor.

– Pippa! se scandalizâ Penny.

– Ce?

– Nici măcar n-ar trebui să știi cuvântul acela.

– De ce nu? E și în Biblie, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu este.

Pippa se gândi o clipă, apoi își sprijini spatele de coloana de marmură.

– Ba cred că este, să știi. Și dacă nu este, ar trebui să fie. Profesia nu e deloc una nouă.

Făcu o pauză. Femeile acelea ar fi avut o mulțime de informații care ar fi putut-o ajuta. Să-i răspundă la întrebări.

Le-ai întrebat pe surorile tale? Ecoul cuvintelor domnului Cross din acea după-amiază o îndemnă pe Pippa să se întoarcă spre sora ei mai mare. Dacă o întreba pe Penny?

– Pot să te întreb ceva?

Penelope ridică din sprânceană.

– Mă îndoiesc că te pot opri.

– Mă îngrijorează o parte din... logistică. În privința căsătoriei.

Penelope se încruntă.

– Din logistică?

Pippa făcu un gest cu mâna.

– Chestiile... personale.

Penelope roși.

– Ah.

– Olivia mi-a spus despre limbi.

Cea mai mare dintre surorile Marbury ridică din sprânceană.

Ce știe ea despre asta?

Mai multe decât ne imaginăm noi două, răspunse Pippa. Aș fi [illegible] o rog pe ea să elaboreze, dar n-am suportat ideea de a lua [illegible] de la sora mea mai mică. Tu, pe de altă parte...

Tăcu o vreme, așteptând ca vorbele ei să producă efectul [illegible], iar Penelope făcu ochii mari.

Doar nu te aștepți să primești lecții de la mine!

Doar câteva chestiuni critice, spuse repede Pippa.

Cum ar fi?

Păi, limbile, de exemplu.

Penelope își duse mâinile la urechi.

Gata! Nu vreau să mă gândesc la Olivia și la Tottenham în [illegible]...

Se opri brusc. Pippei îi venea s-o zgâlțâie bine.

În timp, *ce*...

Orice!

Dar nu înțelegi? Cum pot fi pregătită pentru toate astea [illegible] nu înțeleg? Taurii din Coldharbor nu-mi ajung!

Penelope râse ușor.

Taurii din Coldharbor?

Pippa se înroși.

Am văzut...

Crezi că așa e?

Păi, n-aș mai crede dacă mi-ar spune cineva... adică, bărbații [illegible] nu... așa de...

Arătă cu mâna spre un anumit loc.

Așa de *mare*?

Penelope își duse o mână la gură ca să-și potolească râsul, iar Pippa se simți și mai iritată.

Mă bucur că te fac să râzi.

Penny scutură din cap.

Îmi...

Chicoti din nou, iar Pippa îi aruncă o privire supărată.

Îmi pare rău! Deci... nu. *Nu*. Au puține în comun cu taurul din Coldharbor.

Urmă o pauză. Din fericire.

– Este... înspăimântător?

În acel moment, privirea Penelopei deveni înspăimântătoare.

– Deloc, şopti ea.

Deşi răspunsul sincer era liniştitor, Pippa rezistă cu greu tentaţiei de a-şi da ochii peste cap.

– Şi, uite-aşa, te-am pierdut.

Penelope zâmbi.

– Eşti curioasă, Pippa. Înţeleg. Dar totul o să se limpezească.

Pippei nu-i plăcea ideea de a se baza pe acea promisiune. Voia să afle atunci, *pe loc*. Naiba să-l ia pe domnul Cross, cu pariul lui idiot. Naiba s-o ia şi pe ea pentru că acceptase. Penelope vorbea în continuare, iar glasul ei era dulce ca mierea.

– Şi dacă eşti norocoasă, o să descoperi... Oftă şi adăugă: Ei bine, o să-ţi placă destul de mult. Apoi scutură din cap ca să-şi revină şi zâmbi din nou. Nu te mai gândi la tauri.

Pippa se încruntă.

– Şi cum să aflu?

– Ai o bibliotecă plină de texte de anatomie! şopti Penny.

– Păi, am îndoieli cu privire la scara la care sunt făcute unele dintre ilustraţii! şopti Pippa ca răspuns.

Penny începu să zică ceva, dar se gândi mai bine şi o luă în altă direcţie.

– Conversaţiile cu tine iau mereu conotaţii în sensuri ciudate. Periculoase. Ar fi bine să mergem jos.

Surorile nu-i erau de nici un folos. Era mai bine ca Pippa să discute cu una dintre prostituate.

Prostituatele.

Îşi potrivi ochelarii pe nas.

– Să ne întoarcem la femei, Penny. Sunt prostituate?

Penny oftă şi privi în tavan.

– Nu în aşa multe cuvinte.

– E un singur cuvânt, sublinie Pippa.

– Ei, de ajuns să spui că vin însoţite de domni, dar sigur nu sunt doamne.

Fascinant.

Pippa se întrebă dacă domnul Cross se asocia cu femeile cu pricina. Se întrebă dacă ele se culcau cu el pe salteaua aceea îngustă din biroul lui aglomerat şi bizar. La acel gând simţi o senzaţie ciudată în piept. Se gândi ce ar putea fi; nu era chiar

greață și nici nu se sufoca. Nu era deloc plăcut. Înainte să-i dea de capăt, Penelope continuă:

Oricum, nu contează ce se întâmplă la club în seara asta. Bourne sigur *nu* se însoțește cu prostituate.

Pippa nu și-l putea imagina pe cumnatul ei făcând așa ceva. Nu și-l putea imagina pe cumnatul ei făcând nimic altceva decât să își iubească la nebunie soția. Aveau o relație curioasă – una dintre puținele căsnicii care erau mai mult decât o partidă bună. De fapt, majoritatea oamenilor raționali ar fi fost de acord că Penelope și Bourne n-ar fi avut deloc premisele necesare pentru a face o pereche bună. Și totuși, exact asta se întâmpla. O altă combinație. Fără îndoială, unii ar fi numit-o dragoste. Și poate că așa era, dar Pippa nu acordase prea multă încredere acelui sentiment... cu atât de puține legături bazate pe iubire în înalta societate, erau mai degrabă ca niște personaje mitologice. Ca minotaurii. Sau unicornii. Sau caii Pegas.

Sau Pegașii?

Nu avea cum, deoarece exista un singur Pegas, dar, când era vorba despre dragoste, nu se știa niciodată.

Pippa? o împunse Penelope.

Pippa își reveni și reluă conversația. Despre ce vorbeau? *Bourne.*

Păi, nu știu *de ce* ar veni, sublinie Pippa. Nimeni nu așteaptă de la el să facă frumos în societate.

Eu mă aștept s-o facă, spuse simplu Penelope, de parcă asta era tot ceea ce conta.

Și probabil că așa și era.

Pe bune, Penny. Lasă-l pe sărmanul om în pace.

Sărmanul om, o îngână Penny și se încruntă. Bourne are parte de tot ce-și dorește, oricând dorește.

Nu e ca și cum n-ar plăti un preț pentru asta, replică Pippa. Probabil că te iubește la nebunie dacă vine. Dacă eu aș putea evita seara asta, aș face-o.

Te descurci oricum foarte bine și *nu, nu poți* evita seara asta.

Penny avea dreptate, desigur. Jumătate din înalta societate londoneză se afla jos și cel puțin unul dintre acei oameni o aștepta să își arate chipul.

Viitorul ei soț.

Nu-i deloc greu să-l găsească în înghesuială. Chiar dacă era îmbrăcat la fel de elegant ca toți bărbații din încăpere, cu frac și pantaloni negru, contele de Castleton părea să iasă în evidență și avea mai puțină grație decât un aristocrat obișnuit. Era într-un colț al sălii de bal și se apleca în timp ce mama lui îi șoptea ceva la ureche. Pippa nu mai observase înainte, dar și urechea cu pricina ieșea în evidență într-un unghi nefericit.

– Ai putea încă să te sustragi, spuse încet Penelope. Nu te-ar condamna nimeni.

– De la bal?

– De la căsătorie.

Pippa nu răspunse. Putea, firește. Putea invoca o mulțime de aspecte, de la cele mai amuzante la cele mai spinoase, iar Penny nu ar fi condamnat-o niciodată pentru ele. Ba chiar s-ar fi simțit fericită să afle că sora ei avea o opinie, mai bună sau mai rea, despre propriul ei logodnic.

Dar Pippa se angajase în fața contelui și nu-i plăcea să nu fie loială. El nu merita așa ceva. Era un bărbat drăguț, cu suflet bun. Iar asta era mult mai mult decât putea spune despre majoritatea celorlalți.

Minciuna prin omisiune rămâne minciună.

Cuvintele răsunară în mintea ei, o amintire a întâmplărilor petrecute în urmă cu două zile, a bărbatului care îi pusese la îndoială respectul față de adevăr.

Lumea e plină de mincinoși. De mincinoși și de trișori.

Nu era adevărat, desigur. Pippa nu era o mincinoasă. Pippa nu înșela.

Trotula scheună și se rezemă de coapsa stăpânei ei. Pippa mângâie absentă urechile cățelușei.

– Am promis.

– Știu că așa ai făcut, Pippa. Dar uneori promisiunile..., zise ea, apoi se opri.

Pippa se uită o vreme la Castleton.

– Nu suport balurile.

– Știu.

– Și sălile de bal.

– Da.

– E un om bun, Penny. Și mi-a cerut mâna.

Penelopa o privi cu duioşie.

E în regulă să-ţi doreşti mai mult decât atât, să ştii.

Nu îşi dorea. *Nu?*

Pippa se foia în corsetul ei strâns legat şi incomod.

Şi *rochiile* de bal.

Penelope acceptă schimbarea subiectului.

Este o rochie frumoasă, oricum.

Rochia Pippei – aleasă cu un entuziasm aproape fanatic de doamna Needham – era din voal verde-deschis peste satin alb. Era decoltată joasă, cu umerii goi, rochia urmărea formele ei de-a lungul corsetului şi al taliei, apoi se evaza într-o fustă bogată, care foşnea la fiecare mişcare. Pe oricine altcineva ar fi arătat ridicol. Dar pe ea... o făcea să pară mai subţire, mai înaltă, mult mai zveltă.

Mă face să arăt ca *Ardea cinerea.*

Penelope o privi nedumerită.

Un bâtlan.

Prostii. Eşti frumoasă.

Pippa îşi trecu palmele peste ţesătura perfect lucrată.

Atunci cred că o să rămân aici şi o să păstrez intactă iluzia.

Penelope chicoti.

Amâni inevitabilul.

Era adevărat. Şi pentru că era adevărat, Pippa îi permise surorii ei să o conducă jos, pe scara îngustă, spre intrarea din spate în sala de bal. O lăsară pe Trotula să zburde veselă pe domeniile Casei Dalby, înainte de a se furişa amândouă înăuntru, neobservate, în mulţimea de invitaţi, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul.

Viitoarea ei soacră le reperă imediat.

Philippa, draga mea! exlamă ea şi flutură nebuneşte un evantai din pene de păun. Mama ta a zis că va fi doar o mică *fête!* Şi ce mai *fête* ne-a pregătit! O *fête de fête*, pentru tânărul meu Robert şi viitoarea lui mireasă!

Pippa zâmbi.

Şi nu-i uitaţi pe tânărul James şi pe viitoarea *lui* mireasă.

Pentru o clipă, contesa de Castleton păru să nu priceapă. Pippa aşteptă. Când înţelesese, izbucni într-un râs zgomotos şi neaşteptat.

– O, desigur! Sora ta e *minunată!* La fel şi *tu!* Nu-i aşa, Robert? zise ea şi-l lovi pe conte peste mână. Nu e minunată?

El se grăbi să aprobe.

– Este! Ăăă... sunteţi, Lady Philippa! Eşti! Minunată!

Pippa zâmbi.

– Mulţumesc.

Mama ei se apropie de ei; marchiza de Needham şi Dolby era dornică să concureze pentru titlul de cea mai entuziasmată mamă.

– Doamnă Castleton! Nu-i aşa că sunt cele mai frumoase cupluri?

– *Foarte* frumoase, într-adevăr! se învoi Lady Castleton, împingându-l pe fiul ei să stea mai aproape de Pippa. Trebuie să dansaţi! *Toată lumea e nerăbdătoare* să vă vadă dansând!

Pippa era sigură că în încăpere nu erau decât două persoane care nutreau un asemenea interes. De fapt, oricine care o văzuse pe Pippa dansând ştia că nu se putea aştepta de la ea la graţie şi îndemânare, iar experienţa ei cu Castleton îi indica aceleaşi eficienţe şi din partea lui. Dar, din păcate, cele două persoane erau mamele lor. De neevitat. Iar dansul avea să limiteze pentru moment numărul exclamaţiilor din jur. Zâmbi spre logodnicul ei.

– Se pare că trebuie să dansăm, domnul meu.

– Da! Da! tresări Castleton, pocnind din călcâie şi făcând o mică plecăciune. Îmi acordaţi onoarea acestui dans, doamna mea?

Pippa abia se abţinu să nu pufnească în râs când auzi întrebarea formală. În schimb, acceptă mâna lui şi îl lăsă s-o conducă pe ringul de dans.

Ieşi un dezastru. Se împiedicară pe ring şi se făcură de râs. Când erau aproape, se călcau pe vârfuri şi se împiedicau unul de picioarele celuilalt – la un moment dat el se agăţase efectiv de ea ca să nu cadă. Iar când erau despărţiţi, se împiedicau în propriile picioare. Când nu îşi număra paşii ca să ţină ritmul cu orchestra, Castleton conversa în gura mare. Cuplurile din jur făceau tot posibilul să nu se holbeze la ei, dar Pippa fu nevoită să admită că acest lucru era aproape imposibil, când Castleton anunţă, de la trei metri distanţă, din partea opusă a liniei:

– O! Era să uit să-ţi spun! Am o femelă nouă!

Vorbea despre câinii lui, desigur – un subiect pe care îl aveau în comun, dar, se gândi Pippa, cu siguranță fusese un șoc destul de mare pentru Louisa Holbrooke să-l audă pe Castleton făcând acel anunț pe deasupra capului ei perfect coafat. Pippa nu se mai putu abține. Începu să chicotească, atrăgându-și o privire mirată din partea partenerului ei. Își duse o mână la gură ca să-și ascundă zâmbetul, când Castleton adăugă:

E o frumusețe! Are blana pătată! Maro cu reflexe aurii... ca părul ei!

Cei din jurul lor făcură ochii mari când auziră comparația dintre părul ei blond și blana aurie a celei mai noi achiziții patrupede a lui Castleton. Iar în acel moment, chicoteala se transformă în râs. Până la urmă era cea mai ciudată – și cea mai zgomotoasă – conversație pe care o avusese în timpul unui dans.

Râse în hohote pe ultimii pași ai cadrilului, iar umerii îi tremurau în timp ce făcu reverența finală, alături de celelalte doamne. Dacă există un lucru care sigur nu avea să-i lipsească după căsătorie, acela era dansul.

Se înclină, iar Castleton veni imediat lângă ea și o conduse spre un capăt al încăperii unde rămaseră într-o tăcere ciudată vreme îndelungată. Ea se uită la ceilalți dansatori care se amestecau relaxați în mulțime și îl simți pe Castleton lângă ea. *Robert.* Îl auzise de multe ori pe Penny referindu-se la soțul ei pe numele mic, Michael, cu o voce în care se citea devotamentul.

Pippa se întoarse și se uită în sus la Castleton. Nu-și putea imagina că-i va spune vreodată Robert.

Vrei niște limonadă? rupse el tăcerea.

Ea clătină din cap și își întoarse privirea.

Nu, mulțumesc.

Ar fi trebuit să aștept să-ți spun despre câine după dans, zise el, iar ea se uită încă o dată la el.

Castleton roși ușor. Ei nu-i plăcea să-l facă să se simtă prost. Îl ofensase.

Nu! protestă ea recunoscătoare chiar că reveniseră la discuția lor. Era simplu să vorbească despre câini. Pare o cățeluș inteligentă. Ce nume i-ați dat?

El zâmbi. Un surâs luminos și sincer. O făcea foarte des. Era una dintre calitate.

– M-am gândit că poate ai tu vreo idee.

Cuvintele lui o dădură pe spate. Ea nu s-ar fi gândit niciodată să-i ceară lui Castleton părerea despre astfel de lucruri. I-ar fi dat orice nume cățelei și ar fi anunțat-o ca fiind parte din familie. Probabil că i se citise mirarea pe chip, pentru că el adăugă:

– Până la urmă, urmează să ne căsătorim. O să fie câinele nostru.

Câinele nostru.

Câinele era inelul de rubin al lui Castleton. Un cristal viu. Dintr-odată totul deveni foarte serios. Urmau să se căsătorească. Urmau să aibă un câine. Iar ea avea să-i pună un nume. Un câine însemna mai mult decât baluri de logodnă, trusouri și planuri de nuntă – lucruri ce păreau extrem de neimportante când priveai în perspectivă. Un câine făcea ca viitorul să pară real. Un câine însemna o casă, sezoane mondene, vizite de la vecini, reuniuni duminicale și festivaluri ale recoltei. Un câine însemna o familie. Copii. *Copiii lui.* Se uită în sus la privirea blândă și zâmbitoare a logodnicului ei. El aștepta, dornic ca ea să vorbească.

– Eu... Se opri neștiind ce să spună. Nu am nici o idee bună.

El chicoti.

– Păi, ea oricum nu știe diferența. Poți s-o iei așa. Apoi se aplecă spre ea și o șuviță blondă îi căzu pe sprânceană. Ar trebui s-o cunoști mai întâi. Poate că ar ajuta.

Ea se strădui să zâmbească.

– Poate că da.

Poate că ar fi făcut-o să-și dorească mai mult să se mărite cu el. Îi plăceau câinii. Era un lucru pe care-l aveau în comun. Gândul acela îi aduse aminte de conversația cu domnul Cross, în timpul căreia ea îi spusese același lucru ca dovadă a compatibilității ei cu contele. El se încruntase, ea se făcuse că nu bagă de seamă. Fusese tot ce discutaseră despre conte... până când domnul Cross îi refuzase cererea și o expediase acasă, cu un comentariu care îi răsuna în minte chiar în acea clipă, când stătea stânjenită lângă viitorul ei soț. *Îți sugerez să întrebi pe altcineva. Poate pe logodnicul dumitale.*

Poate că trebuia să-l întrebe pe logodnicul ei. Sigur el știa mai multe decât lăsa să se vadă despre... complexitățile căsniciei.

Lui conta că nici măcar o dată nu-i oferise nici cea mai vagă impresie că i-ar fi păsat de acele complexități. Domnii știau despre ele. Mai mult decât doamnele, în orice caz. Faptul că acest lucru era îngrozitor de nedrept nu conta în acel moment.

Aruncă o privire spre Castleton, care nu se uita la ea. În schimb, părea să se uite oriunde *altundeva în afară* de ea. Prostul de moment ca să se gândească la următorul pas. El era aproape... destul de aproape ca să-l atingă. Poate că trebuia să-l atingă. El se uită în jos la ea, iar în ochii lui calzi, căprui, se citi surpriza când observă că ea îl privea cu luare-aminte. Zâmbi. Totul sau nimic.

Întinse mâna și îl atinse, iar degetele ei învelite în mătase treceră ușor peste mâna lui înmănușată. Zâmbetul lui nu dispăru. În schimb, își ridică cealaltă mână și o mângâie ușor pe braț, ca pe un câine. Era cea mai puțin carnală atingere pe care ea și-ar fi putut o imagina. Nu amintea deloc de jurămintele căsniciei. Însă, adevăr, indica faptul că el nu avea să intre în acea căsnicie cu poftele carnale, ca un animal lipsit de rațiune. Ea își trase mâna.

E totul în regulă? o întrebă el, dar deja își îndreptase atenția spre mulțimea de oaspeți.

Nu era nevoie ca o femeie să aibă prea multă experiență ca să știe că atingerea ei nu avusese nici un efect asupra lui. Ceea ce i se părea corect, din moment ce și ea rămăsese la fel de indiferentă la atingerea lui.

O doamnă râse în apropiere, iar Pippa se întoarse spre acel sunet, ușor, eteric și fals. Era genul de râs pe care ea nu-l stăpânise niciodată – râsul ei fusese întotdeauna prea zgomotos sau nepotrivit sau inexistent.

Cred că aș vrea puțină limonadă, dacă oferta mai e valabilă, spuse ea.

El făcu un nou efort de concentrare când îi auzi cuvintele.

Îți aduc eu!

Ar fi minunat, zise ea și îi zâmbi.

El arătă spre podea.

Mă întorc!

Excelent.

Și apoi își croi drum prin mulțime, cu o ardoare ce te-ar fi dus cu gândul la ceva mult mai atrăgător decât limonada. Pippa

intenționă să aștepte, dar era un lucru plictisitor și ținând cont de zăpușeala din încăpere și de sutele de oameni din jur, putea să-i ia lui Castleton chiar și un sfert de oră ca să se întoarcă, iar a aștepta singură, în văzul tuturor, era ceva ciudat. Așa că, în schimb, se strecură într-un ungher mai întunecat și mai liniștit al sălii, unde putea sta în spate și observa mulțimea. Oamenii păreau să se distreze foarte bine. Olivia făcea pe gazda în celălalt capăt al sălii, ea și Tottenham erau înconjurați de o mulțime de oameni care doreau să-i vorbească viitorului prim-ministru. Mama Pippei și doamna Castleton o agățaseră pe mama lui Tottenham și pe mai multe decane de vârstă, care erau, fără îndoială, antrenate într-o rundă de bârfe fierbinți.

În timp ce cerceta mulțimea, atenția îi fu atrasă spre un alcov de vizavi, unde un domn înalt, cu părul negru, stătea mult prea aplecat asupra însoțitoarei lui, iar buzele lui aproape că-i atingeau urechea într-o manieră care vorbea de la sine despre misiunea lor clandestină. Cuplului părea să nu-i pese deloc de faptul că se afla în public și fără îndoială că dădeau apă la moară bârfelor în toată sala de bal. Ceea ce nu era ieșit din comun pentru cei doi. Pippa zâmbi. Bourne sosise și, ca întotdeauna, întreaga lui atenție era îndreptată numai spre sora ei. Foarte puțini înțeleseseră cum de reușise Penny să câștige inima lui Bourne cel rece, distant și de neclintit – Pippa rareori îl văzuse pe marchiz zâmbind sau trădând cea mai mică emoție în afara interacțiunilor cu soția lui iubitoare –, dar nu încăpea îndoială că era îndrăgostit lulea de ea.

Penny putea băga mâna în foc că era dragoste adevărată și tocmai aceasta era partea pe care Pippa nu o înțelegea. Nu-i plăcuse niciodată ideea relațiilor de iubire – erau prea multe aspecte pe care nu le putea explica. Prea multe aspecte imateriale. Pippa nu credea în imaterial. Credea în concret.

O urmări pe sora ei cum își puse o mână pe pieptul soțului ei și îl îndepărtă ușor, râzând și roșind ca o fată care iese pentru prima oară în societate. El o trase din nou mai aproape și o sărută pe tâmplă înainte ca ea să se afunde în mulțime. Bourne o urmă de parcă ar fi fost legat de ea cu sfoară.

Pippa scutură din cap la acea privelițte ciudată. Dragostea, dacă exista, era într-adevăr un lucru bizar. Rochia îi foșni la o pală rece de vânt, iar ea se întoarse și băgă de seamă că ușile duble

Din spatele ei fuseseră întredeschise, fără îndoială ca să aerisească puțin încăperea – și una dintre ele se dăduse de perete. Se duse s-o închidă și se aplecă peste balconul mare, din piatră, apoi întinse mâna spre mâner. În acel moment auzi discuția.

Ai nevoie de mine.

Nu-i adevărat. De ceva vreme mă descurc și fără tine.

Pippa se opri. Era un om acolo. *Doi* oameni.

Pot să rezolv asta. Pot să te ajut. Dă-mi, tot rog, puțin timp. Câteva zile.

De când vrei să mă ajuți?

Mâna Pippei strânse marginea ușii cu ferestre și își impuse să nu se lase. Să dea uitării ce auzise. Să se întoarcă la bal. Ușa se închidă.

Am vrut mereu să te ajut.

Vocea bărbatului era blândă și grăbită. Pippa ieși pe balcon.

Evident n-ai arătat-o niciodată.

Vocea femeii era glacială. Supărată și hotărâtă.

De fapt, n-ai ajutat niciodată pe nimeni. N-ai făcut decât să mă rănești.

Ești în pericol.

Nu e prima oară.

O ezitare. Când bărbatul vorbi din nou, cuvintele lui șoptite erau sacadate și trădau îngrijorarea.

Ce a mai fost?

Ea râse încet, dar în acel sunet nu era nici urmă de veselie, doar amărăciune.

Nimic ce-ai putea repara acum.

N ar fi trebuit să te măriți cu el.

N am avut nici o alternativă. Nu mi-ai oferit vreuna.

Pippa făcu ochii mari. Dăduse peste o ceartă de îndrăgostiți. Nu, nu chiar îndrăgostiți din câte se părea... foști îndrăgostiți. Dar atunci, cine erau?

Ar fi trebuit să te opresc, șopti el.

Ei bine, n-ai făcut-o, se răsti ea.

Pippa se lipi de o coloană mare din piatră, care oferea un adăpost minunat, și lungi capul într-o parte, ținându-și respirația, neputând să reziste tentației de a afla identitatea interlocutorilor.

Balconul era gol. Scoase capul de după coloană. Pustiu.

Unde erau?

– Pot repara răul făcut. Dar trebuie să stai departe de el. Cât mai departe. Nu trebuie să te găsească.

Jos în grădini.

Pippa se mișcă încet spre balustrada din piatră, împinsă de curiozitate.

– O, acum ar trebui să te cred? Dintr-odată vrei să mă știi în siguranță?

Pippa tresări. Tonul femeii era nervos. Domnul cu pricina – care nu era deloc un domn după părerea Pippei – îi greșise cu ceva în trecut. Grăbi pasul și se aproapie de margine, fiind cât pe ce să vadă peste balcon și să îi identifice pe cei doi foști iubiți de jos.

– Lavinia..., începu el încet, ca o rugăminte.

Pippa fu străbătută de un val de încântare. *Un nume!*

În acea clipă dădu din greșeală cu piciorul în ghiveci. Poate că ei n-ar fi auzit zgomotul mic făcut de contactul ei cu obiectul acela masiv..., dacă n-ar fi țipat de durere. N-a contat că și-a dus imediat mâna la gură, înăbușindu-și strigătul. Liniștea imediată care urmă jos era îndeajuns să-i demonstreze faptul că ei o auziseră destul de clar.

– N-ar trebui să fiu aici, șopti femeia, iar Pippa auzi un foșnet de rochie îndepărtându-se.

Urmă o lungă tăcere, timp în care ea rămase împietrită și își mușcă buza ca să nu țipe din pricina durerii pulsatile pe care o simțea în picior. Apoi îl auzi pe el înjurând în întuneric.

– La dracu'.

– Fără îndoială c-o meriți, mormăi Pippa lăsându-se pe vine și masându-și degetele de la picioare.

Apoi își dădu seama că tonul ei sarcastic adresat unui bărbat necunoscut în întunericul grădinilor reședinței sale ancestrale nu era o idee prea bună.

– Poftim? întrebă el încet, dar nu șoptit.

Ea ar fi trebuit să se întoarcă la bal. În schimb, îi răspunse:

– Se pare că nu v-ați purtat frumos cu doamna.

Tăcere.

– Nu m-am purtat.

– Ei, atunci meritați să vă părăsească, spuse ea și își frecă degetul mic de la picior șuierând de durere. Ba chiar mai mult decât atât.

– V-ați lovit.

Atenția îi era distrasă de durerea ascuțită, altfel n-ar fi răspuns.

M-am lovit la degetul de la picior.

O fi o pedeapsă pentru c-ați tras cu urechea?

Fără îndoială.

Asta o să vă învețe minte.

Ea zâmbi.

Nu prea cred.

Nu era sigură, dar i se păruse că el ar fi chicotit.

Ar fi bine să vă asigurați că partenerii de dans n-o să vă calce pe picioare când vă întoarceți în sala de bal.

Gândul îi zbură la Castleton.

Mă tem că cel puțin unul dintre ei probabil că o va face, spuse după o clipă. Mi se pare că ați rănit-o pe doamnă. Cum?

El rămase tăcut o vreme atât de îndelungată încât ea crezu că plecase.

Nu am fost lângă ea când a avut nevoie de mine.

Ah, făcu Pippa.

Ah? întrebă el.

Nu trebuie să citești romane de dragoste așa de des ca sora mea ca să pricepi ce s-a întâmplat.

Domnia-voastră nu cred că citiți romane de dragoste.

Nu așa de des, spuse Pippa.

Credeam că citiți cărți mult mai importante.

De fapt, chiar așa și este, spuse ea mândră.

Volume întregi de fizică și de horticultură.

Pippa făcu ochii mari.

Lady Philippa Marbury este interesată de aceste domenii.

Se ridică repede în picioare și privi peste balustradă în [illegible]. Nu vedea nimic. Auzi un foșnet de haine când [illegible] picioarele lui se mișcară. Era acolo. Chiar dedesubt. Fără să mai stea să gândească, întinse mâinile spre el în timp [illegible]

[illegible]

Chiar și prin mănușile din mătase, îi simți părul moale, ca blana deasă de samur. Își adânci degetele în șuvițele lui până când îi atinse scalpul, iar căldura acestuia contrasta cu aerul rece al serii de martie. Dispăru înainte de a apuca să se desfete cu acea senzație, înlocuit de o mână mare și puternică, doar o umbră în întunericul ce se căsca în fața ei, care îi apucă ambele mâini.

Ea icni și încercă să scape. El nu-i dădu drumul.

Ce fusese în capul ei?

Ochelarii îi alunecau și rămase împietrită, temându-se că îi vor cădea de pe nas dacă se mișca prea mult.

– Ar fi trebuit să știi că nu e o idee bună să te întinzi în întuneric, Pippa, zise el încet, iar numele ei rostit de buzele acelea îi suna familiar. Nu poți ști peste ce dai.

– Dați-mi drumul, șopti ea și, făcând o mișcare îndrăzneață, se uită peste umăr spre ușa încă deschisă ce dădea spre sala de bal. Cineva ar putea să ne vadă.

– Nu asta vrei?

Degetele lui se împletiră cu ale ei, iar căldura atingerii lui era aproape de nesuportat. Cum putea să fie atât de fierbinte în frigul acela? Ea scutură din cap și simți că sârmele ochelarilor îi alunecau și mai mult de pe nas.

– Nu.

– Ești sigură?

Strânsoarea lui se schimbă și dintr-odată părea că ea îl ținea pe el, nu invers. Ea se strădui să-i dea drumul.

– Da.

Își sprijini hotărâtă mâinile de balustrada din piatră și se îndreptă, dar, chiar atunci, ochelarii îi alunecară în întuneric. Întinse mâna după ei, îi ajunse atinse o clipă, apoi îi scăpă mai departe în noapte.

– Ochelarii mei!

El dispăru, iar ea nu auzi decât foșnetul hainelor lui în timp ce se îndepărta. Pippa nu știa cum de era cu putință așa ceva, dar simțea pierderea lui. Apoi îi zări creștetul capului, un petic portocaliu strălucind în lumina lumânărilor ce scăpa din sala de bal. Când îl recunoscu, simți un fior de entuziasm. *Domnul Cross.* Arătă cu degetul spre el.

– Nu vă mișcați.

Se îndrepta deja spre capătul îndepărtat al balconului, unde era o scară lungă ce ducea jos, în grădini. Se întâlniră la baza treptelor de piatră, iar lumina slabă din casă arunca pe chipul lui umbre ciudate. El îi întinse ochelarii și zise:

Du-te înapoi la bal.

Ea înșfăcă ochelarii, îi puse la ochi, iar fața lui deveni din nou clară.

Nu.

Am căzut de acord că o să renunți la planul tău de a te compromite.

Ea trase adânc aer în piept.

Atunci n-ar trebui să mă încurajați.

Să te încurajez să tragi cu urechea și să te împiedici?

Ea își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt și chipul i se schimonosi când o săgetă durerea de la degetul mic.

Cred că în cel mai rău caz este o fractură minoră de falangă. O să treacă. Am mai trecut prin asta.

Ți-ai rupt degetul?

Ea încuviință din cap.

E doar degetul mic. Un cal a călcat odată pe același deget de la celălalt picior. Ca să nu mai spun că încălțămintea de damă nu oferă prea multă protecție împotriva potcoavelor.

Anatomia este încă una dintre specialitățile tale?

Este.

Sunt impresionat.

Pippa nu era sigură că el spunea adevărul.

– În experiența mea, reacția obișnuită față de cunoștințele mele de anatomie nu este una pozitivă.

– Nu?

Era recunoscătoare pentru lumina slabă pentru că i se părea că nu se putea opri din vorbit.

Celor mai mulți oameni li se pare ciudat.

– Eu nu sunt ca ceilalți.

Răspunsul o surprinse.

– Cred că nu sunteți. Pippa tăcu și își aminti de conversația pe care o auzise. Ignoră senzația de disconfort pe care o resimțea.

– Cine e Lavinia?

– Du-te la balul tău, Pippa.

El îi întoarse spatele și o porni înainte, de-a lungul zidului casei. Nu-l putea lăsa să plece. Poate că promisese să nu-l mai abordeze, dar până la urmă, el venise la ea acasă. Îl urmă. El se opri și se întoarse.

– Ai învățat în lecturile despre părțile urechii?

Ea zâmbi, bucuroasă de interesul pe care i-l acorda.

– Sigur că da. Partea exterioară se numește *„pavilion"*. Unii îi spun *auriculă*, dar eu prefer să-i spun *„pavilion"* pentru că vine de la cuvântul latin care înseamnă „fluture" și întotdeauna mi-a plăcut această imagine. Urechea internă este alcătuită dintr-o colecție impresionantă de oase și țesuturi, care încep cu...

– Uimitor, o întrerupse el. Pari să știi atât de multe despre organul cu pricina și totuși nu reușești să-l folosești. Bag mâna în foc că ți-am spus să te întorci la balul tău.

El se întoarse din nou. Ea îl urmă.

– Auzul meu este în regulă, domnule Cross. La fel și liberul-arbitru.

– Ești dificilă.

– De obicei nu.

– Și ți-ai propus să te schimbi? întrebă el fără să încetinească pasul.

– Vă place să le faceți pe doamne să alerge ca să țină pasul cu dumneavoastră?

El se opri, iar ea aproape că dădu peste el.

– Numai pe cele de care vreau să scap.

Ea zâmbi.

– Dumneavoastră ați venit la mine acasă, domnule Cross. Nu uitați asta.

El își dădu ochii peste cap, apoi se uită din nou la ea, iar ea și-ar fi dorit să-i poată înfrunta privirea.

– Condițiile pariului nostru au fost clare; nu te vei compromite. Dacă rămâi aici, cu mine, o să ți se observe lipsa, o să fii căutată. Dacă vei fi găsită, reputația îți va fi pătată. Întoarce-te. Imediat.

Era ceva extrem de persuasiv la acel bărbat – calmul lui, stăpânirea de sine. Iar ea nu dorise niciodată nimic mai mult decât să mai rămână alături de el.

– Nimeni n-o să-mi simtă lipsa.

Nici măcar Castleton?

Pippa ezită şi simţi o oarecare remuşcare. Contele probabil că o aştepta, iar paharul cu limonadă se încălzea în mâna lui. Domnul Cross părea să-i citească gândurile.

El îţi simte lipsa.

Poate că de vină era întunericul. Sau poate durerea de la picior. Ori conversaţia lor alertă o făcu să simtă că găsise în sfârşit pe cineva cu o minte care funcţiona la fel ca a ei. Pe negândite, spuse:

Vrea să-i botez câinele.

Urmă un lung moment de tăcere în timpul căruia ea se gândi că el ar putea izbucni în râs.

Te rog nu râde.

Domnul Cross nu râse.

Te măriţi cu el. Mi se pare o cerere destul de inofensivă având în vedere situaţia.

Nu înţelesese nimic.

Nu e inofensivă.

E ceva în neregulă cu asta?

Cu câinele?

Da.

Nu, probabil că e un câine foarte frumos.

Ea ridică braţele apoi le lăsă să cadă, exasperată.

Doar că pare aşa... aşa de...

Decisiv.

Înţelegea.

Exact.

Este decisiv. Te măriţi cu el. O să îi botezi copiii. Să-i botezi câinele aş zice eu că e un fleac.

Da, păi, se pare că partea cu câinele e cea mai grea, spuse ea şi trase adânc aer în piept. Dumneavoastră v-aţi gândit vreodată să vă căsătoriţi?

Nu. Răspunsul venise rapid şi sincer.

De ce nu?

Nu-i de mine.

Păreţi foarte sigur de asta.

Sunt.

De unde ştiţi?

Îl salvă sosirea Trotulei, care apăru de după un colț al casei, lătrând veselă.

– E a ta? întrebă el.

Pippa încuviință din cap în timp ce cockerul se opri la picioarele lor. Cross se aplecă să mângâie cățelușa care scheună și se lăsă jos pentru a fi dezmierdată.

– Îi place, zise Pippa.

– Cum o cheamă?

– Trotula.

El zâmbi vag, cu subînțeles.

– Ca pe Trotula de Salerno? Doctorul italian?

Desigur, și-a închipuit că ea și-ar fi botezat câinele după un om de știință. Desigur că intuise.

– Doctoriță.

El clătină din cap nemulțumit.

– E un nume îngrozitor. Poate că n-ar trebui să-i botezi câinele lui Castleton.

– Nu-i adevărat! Trotula de Salerno este un omonim excelent!

– Ba nu. Îți dau voie să spui „un exemplu excelent pentru o tânără" sau „un excelent om de știință", dar nu și „un omonim excelent", zise el și se opri s-o scarpine pe cățelușă între urechi. Sărmana, zise el, iar Pippa se topi la auzul vocii lui blânde. S-a purtat înfiorător cu tine.

Trotula se întoarse pe spate, cu burta în sus fără pic de rușine. El începu s-o mângâie, iar Pippa îi contemplă vrăjită mâinile puternice și frumoase – și felul în care acestea mângâiau blana câinelui. După un lung moment de observație, spuse:

– Aș prefera să rămân afară. Cu dumneavoastră.

Mâna lui rămase nemișcată pe burta patrupedului.

– Ce s-a întâmplat cu aversiunea ta față de nesinceritate?

Ea se încruntă.

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Încerci să scapi de balul tău de logodnă și să stai cu un alt bărbat. Aș zice că este cea mai crasă lipsă de sinceritate.

– Nu cu un alt bărbat.

El rămase împietrit.

Poftim?

Ea se grăbi să reformuleze.

Adică, sunteți un alt bărbat, desigur, dar nu sunteți un bărbat adevărat. Adică, nu prezentați o amenințare pentru Castleton. Sunteți un însoțitor sigur. Vocea îi pieri... Brusc, nu se mai simțea deloc sigură pe ea.

Iar faptul că mi-ai cerut să te ajut cu mai multe lucruri care ar putea să-ți distrugă reputația și să pună capăt logodnei?

Tot nu înseamnă că sunteți un alt bărbat, zise ea repede.

Prea repede. Destul de repede ca să fie nevoită să dea înapoi.

Adică, mă rog... Înțelegeți ce vreau să spun. Nu în felul în care *credeți*.

El râse înfundat și se ridică în picioare.

Mai întâi te oferi să mă plătești pentru o partidă de amor, apoi îmi pui la îndoială masculinitatea. Un altfel de bărbat ar pune la suflet cuvintele astea.

Ea făcu ochii mari. Nu dorise niciodată să insinueze...

Eu nu am... Vocea îi pieri din nou.

El făcu un pas spre ea și se apropie îndeajuns de mult ca Pippa să-i simtă căldura trupului.

Un altfel de bărbat ar încerca să-ți arate că te înșeli, spuse el cu o voce joasă și blândă.

Ea înghiți în sec. Era intimidant de înalt când se afla așa de aproape. Mult mai înalt decât oricare alt bărbat pe care îl știa.

– Eu...

Spune-mi, Lady Philippa.

El ridică o mână, un deget, în dreptul crestăturii de deasupra buzei ei superioare, la o răsuflare distanță de a o atinge.

– În studiile dumitale de anatomie, ai aflat vreodată numele locului dintre nas și buză?

Buzele ei se desfăcură, dar rezistă tentației de a se apleca spre el, de a-l face s-o atingă.

– *Philtrum*, îi răspunse în șoaptă.

– Fată deșteaptă. E din latină. Știi ce înseamnă?

– Nu.

– Înseamnă „poțiune care înseamnă iubire". Romanii credeau că este cea mai erogenă zonă a corpului. Îi spuneau „Arcul lui Cupidon", datorită formei pe care o conferă buzei superioare.

În timp ce vorbea, își trecu degetul peste linia curbată a buzelor ei, o tentație mai degrabă decât o atingere, aproape insesizabilă. Vocea lui deveni mai ușoară, mai profundă.

– Ziceau că este semnul zeiței dragostei.

Ea trase aer în piept, încet și profund.

– N-am știut asta.

El se aplecă, mai aproape, și își îndepărtă mâna din dreptul buzelor ei.

– Pot să pun pariu că sunt și alte lucruri despre corpul uman pe care nu le știi, micuța mea expertă. Lucruri pe care aș fi bucuros să ți le arăt.

Era așa de aproape... cuvintele lui erau mai degrabă suflu decât sunet, mai întâi la ureche, apoi pe obraz, trezind în ea o vâltoare de senzații.

Asta ar trebui să simt cu Castleton.

Gândul veni de niciunde. Îl îndepărtă și își promise să-l cerceteze mai târziu. Pentru moment...

– Mi-ar plăcea să aflu, spuse ea.

– Așa de sinceră, zise el și zâmbi iar curbura de deasupra buzelor lui, *philtrum*-ul său, era atât de aproape și la fel de periculoasă precum arma după care fusese botezată.

– Aceasta este prima ta lecție...

Voia ca el s-o învețe totul.

– Nu ademeni leul, îi spuse el.

Cuvintele îi atinseră buzele și i le despărțiră.

– Pentru că, mai mult ca sigur, va mușca.

Doamne. Cât i-ar fi plăcut.

El își îndreptă spatele, făcu un pas în spate și își netezi haina cu un gest indiferent, deloc tulburat de acel moment.

– Du-te înapoi la balul tău și la logodnicul tău, Pippa.

Se întoarse și plecă, iar ea trase adânc aer în piept, simțindu-se ca și cum ar fi rămas fără oxigen o bună bucată de vreme. Îl urmări cu privirea în timp ce dispărea în întuneric și își dori ca el să se întoarcă. Zadarnic.

Capitolul 6

Câteva ore mai târziu, cu mult după ce ultimul jucător părăsise cazinoul, Cross stătea la biroul lui și încerca să calculeze pentru a treia oară câștigul din acea seară. Și pentru a treia oară eșua. Eșuă pentru că nu-și putea alunga din minte imaginea Philippei Marbury, domnișoara blondă cu ochelari coborând treptele Casei Dolby spre el. De fiecare dată când încerca să adune o cifră dintr-o coloană în cealaltă, se gândea la degetele ei în părul lui sau la buzele ei care se curbau la atingerea lui, și atunci pierdea șirul.

Cross nu pierdea niciodată șirul cifrelor. Cea mai mare parte a vieții lui adulte fusese o pedeapsă pentru faptul că nu putuse să piardă șirul cifrelor. Se aplecă din nou asupra registrului.

Adăugase trei linii la coloană înainte ca pendulul de pe birou să atragă atenția și să-i reamintească de atingerea ei ușoară care pusese bilele în mișcare. Ispita îi dădea târcoale și își imagină că aceeași atingere putea pune și alte lucruri în mișcare. Vârful peniței se rupse în registru și împroșcă cerneală pe pagina ecru.

Îi credea că era un însoțitor sigur.

Și cu toate celelalte femei chiar așa era. Cu oricare altă femeie, era siguranța întruchipată. Dar cu ea... stăpânirea lui de sine – pe care o prețuia mai mult decât orice – atârna de un fir de ață. Un fir delicat, din mătase, moale ca părul ei. Ca pielea ei. Ca vocea ei în întuneric.

Gemu și își trecu degetele prin păr, apoi împinse scaunul în spate, izbindu-l de perete, și își desfăcu picioarele. Trebuia să exorcizeze amintirea ei din acel loc. Oriunde se uita – abacul, globul, biroul – totul era întinat de prezența ei. Era aproape sigur că încă îi simțea mirosul, amestecul ademenitor de raze de soare și țesătură curată.

La dracu'.

Îi distrusese biroul... Impresia era la fel de pregnantă ca și cum ea ar fi intrat în încăpere și s-ar fi dezbrăcat în fața lui. Și apoi s-ar fi întins pe birou fără nimic pe ea în afară de ochelari și de zâmbetul acela coruptibil, cu pielea ei albă și frumoasă, lipită de abanos.

Închise ochii, iar imaginea i se aşternu imediat în faţa ochilor. Puse o mână pe ea, mai jos de sânii frumoşi şi albi, cu sfârcurile de aceeaşi nuanţă cu a buzelor – piersici proaspete stropite cu miere. Îi lăsa gura apă; n-ar fi putut să se stăpânească, s-ar fi întins peste ea, i-ar fi luat unul dintre sfârcuri în gură şi l-ar fi gustat. Ar fi petrecut un secol cu acei sâni, dezmierdându-i până când ar simţi-o fremătând sub el, savurând-o până când ar fi fost disperată ca el să treacă mai departe – până când l-ar fi rugat să coboare spre...

Iar numai când ea l-ar fi implorat, i-ar fi oferit ceea ce voiau amândoi – să-i desfacă brusc coapsele, să-şi treacă mâinile peste pielea ei moale, albă ca frişca şi...

Bătaia în uşă sună ca o detunătură. Scaunul lui se prăbuşi pe podea, iar el trase o înjurătură. Oricine ar fi fost, Cross avea să-l omoare. Încet. Şi cu mare plăcere.

– Ce e? lătră el.

Uşa se deschise şi în pragul ei apăru fondatorul Îngerului Căzut.

– Ce primire frumoasă.

Cross mai avea puţin şi sărea peste birou ca să-l strângă de gât pe Chase.

– Probabil că nu m-am exprimat bine. Dacă nu cumva clubul a luat foc, nu eşti bine-venit.

Chase nici nu-l asculta. În schimb, închise uşa şi se lăsă să cadă pe un fotoliu de lângă biroul lui. Cross se încruntă. Partenerul lui ridică din umeri.

– Hai să zicem că a luat foc.

– Ce vrei?

– Cartea.

Toate cluburile londoneze pentru gentlemeni se mândreau cu cărţile lor de pariuri, iar Îngerul Căzut nu era cu nimic diferit. Volumul masiv, legat în piele, era folosit pentru a cataloga toate pariurile făcute în sala mare a cazinoului. Membrii puteau înregistra orice pariu – indiferent cât de trivial – în acea carte, iar Îngerul obţinea un procent din pariuri, ca să se asigure că părţile se ţineau de cuvânt faţă de mizele bizare care erau stabilite. Chase se ocupa de aceste informaţii şi adora registrul

pentru secretele pe care le scotea la iveală despre membrii clubului. Pentru asigurările pe care aceasta le oferea.

Cross puse volumul greoi pe birou. Chase nu se întinse după el.

Justin mi-a spus că nu ai fost aici în cea mai mare parte a serii.

Justin are nevoie de o bătaie bună pentru informațiile pe care ți le dă cu privirile la treburile noastre.

Puțin îmi pasă de treburile celorlalți zilele acestea, spuse Chase întinzând mâna și învârtind globul masiv. Ale tale mă preocupă.

Cross urmări globul, care se învârtea, își aminti că ultima persoană care interacționase cu sfera gigantică fusese Philippa Marbury și nu suportă ideea că Chase o atingea acum.

Nu înțeleg de ce.

Knight este mai ușor de urmărit când știu unde să-l găsesc.

Cross ridică din sprânceană. Sigur nu înțelesese bine.

Sugerezi că ar trebui să ignor faptul că a distrus viața cumnatului meu, că a pus-o în primejdie pe sora mea și că m-a șantajat?

Nu. Sigur că nu.

Chase opri globul, cu un deget pe Sahara.

Și puțin îmi pasă dacă te însori sau nu cu fata. Dar vreau să ai grijă în legătură cu modalitatea în care alegi să-l pedepsești pe Knight. Fără jumătăți de măsură.

Privirile li se întâlniră.

Adică?

Adică ai o singură șansă să faci asta. Ori o faci cum trebuie, ori deloc.

Plănuiesc s-o fac cum trebuie.

Există un motiv pentru care cei mai buni jucători ai lui nu au statut de membru la Înger. Nu sunt oameni pe care i-am primi la mesele noastre.

Poate că nu. Dar respectul îi tentează. Puterea. Șansa de a sta cot la cot cu cei care sunt membri, cu cei care sunt acceptați. Șansa de a juca la Înger.

Chase dădu din cap și întinse mâna spre o tabacheră cu țigări de foi, așezată pe o masă din apropiere.

– Unde ai fost în seara asta?

– Nu am nevoie de o dădacă.

– Sigur că ai. Crezi că nu știu deja unde ai fost? Cuvintele ieșiseră dintr-un nor greu de fum.

– Sper că n-ai pus să fiu urmărit, se enervă Cross.

Chase nu-i răspunse în aceeași notă furioasă.

– N-am încredere în Knight. Voi doi ați avut întotdeauna o... relație... încordată.

Cross se ridică de la birou, dominându-și interlocutorul.

– Sper că nu ai pus să fiu urmărit.

Chase răsuci țigara între degetul mare și arătător.

– Tare aș vrea să fi avut un whisky pe-aici.

– Ieși afară.

Cross se săturase. Dar Chase nu se mișcă din loc.

– Nu am pus să fii urmărit. Dar acum îmi dau seama că aș fi fost mai lămurit dacă aș fi făcut-o.

Cross înjură ca un birjar.

– Ai avut o noapte proastă, nu-i așa? Unde-ai fost?

– Am văzut-o pe sora mea.

Chase ridică din sprâncene.

– Ai fost la balul de la Needham?

Am văzut-o și pe Philippa Marbury.

Firește că nu avea de gând să-i spună lui Chase una ca asta. În schimb, nu zise nimic.

– Să înțeleg că întâlnirea n-a decurs tocmai bine, spuse Chase.

– Nu vrea să mă vadă. Chiar și când i-am spus că m-aș putea ocupa de Knight, a avut prea puține de zis. Nu m-a crezut.

Chase rămase tăcut vreme îndelungată și analiză situația.

– Surorile sunt dificile. Nu răspund mereu bine la dictatele impuse de frații lor mai mari.

– Tu trebuie să știi mai bine ca oricine.

– Vrei să vorbesc eu cu ea?

– Ai o părere prea bună despre tine.

Chase zâmbi.

– Doamnele tind să mă primească cu brațele deschise. Chiar și doamnele ca sora ta.

Cross se încruntă.

Nu vreau să te apropii de ea. Şi-aşa e destul de rău că trebuie să aibă de-a face cu Digger... şi cu mine.

Mă răneşti, spuse Chase trăgând cu nesaţ din ţigară. Va sta departe de el?

El se gândi la întrebare şi la furia surorii lui din acea seară. Lavinia avusese şaptesprezece ani când Baine murise, când Cross plecase. Fusese nevoită să se mărite cu Dunblade pentru că acesta acceptase s-o ia de nevastă – în ciuda imperfecţiunilor ei. Imperfecţiuni pe care i le datora lui Cross. Imperfecţiuni care ar fi trebuit trecute cu vederea – şi care ar fi fost trecute cu vederea dacă ea ar fi putut scăpa de suferinţa mamei lor şi de mânia tatălui. Dacă n-ar fi fost nevoită să supravieţuiască pe cont propriu, fără nici un ajutor de la nimeni. Fără un frate care s-o protejeze.

Nu era de mirare că nu-l crezuse când îi spusese că avea să repare răul pricinuit de Knight şi de soţul ei. Mânia, frustrarea şi un dram de ură de sine izbucniră înlăuntrul lui.

Nu ştiu ce va face ea. Dar ştiu că Knight nu ar face nimic ca să pună în pericol căsătoria fiicei lui.

Ar fi trebuit să-l nimicim acum câţiva ani.

Cross nu răspunse, iar Chase adăugă:

Întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru el.

Cross ridică din umeri.

– Dacă n-ar fi fost el...

Chase îşi dezveli într-un rânjet dinţii albi, strălucitori.

Nu ne-ai fi avut pe noi.

Cross râse când auzi acele vorbe.

Dac-o spui aşa, poate că n-ar trebui să ezit să-l distrug.

Chase trase adânc din ţigară şi se gândi bine înainte de a vorbi:

Trebuie să menţii şiretlicul până o să fii gata să-l scoţi din joc. S-o protejezi pe Lavinia.

Cross încuviinţă din cap.

– Temple zice că vrei să te foloseşti şi de dame? Îţi dai seama că ai nevoie de mine ca să le aduc.

Cross ridică din sprânceană.

Nu cred că va fi necesar.

– Eşti sigur? Mă plac foarte mult.

Sunt sigur.

Chase dădu scurt din cap.

– Mă întreb cum e fata.

– E progenitura lui Knight, deci cred că e ori o cățea nebună de legat, ori un suflet chinuit.

– E femeie, deci oricum astea sunt cele mai probabile opțiuni.

Urmă o pauză.

– Poate că ar trebui să te însori cu ea. Căsătoria a făcut minuni pentru Bourne.

– Eu nu sunt Bourne.

– Nu. Nu ești.

Chase își îndreptă spatele și mai învârti o dată globul, apoi se uită prin încăpere.

– Mă mir că găsești ceva prin haosul ăsta. Mă gândisem să le rog pe fete să vină și să facă puțin curat.

– Încearcă doar.

– Nu merită mânia ta. Chase strivi țigara, se ridică, se apropie și bătu cu degetul în cartea enormă de pariuri.

– E târziu și mă duc acasă, dar, înainte să plec, m-am gândit că poate ți-ar plăcea să faci un pariu.

– Eu nu pariez în carte. Știi asta.

Chase ridică una dintre sprâncenele blonde.

– Ești sigur că nu vrei să faci o excepție în cazul ăsta? Ai șanse excelente.

Cross simți în piept o senzație de neliniște, își încrucișă brațele la piept, apoi se lăsă pe spătarul scaunului și își privi calm partenerul.

– Ce este?

– Lady Philippa Marbury, spuse Chase.

Neliniștea se preschimbă pe loc în spaimă.

Chase știa.

Nu era o surpriză. Nu chiar. Chase știa mereu tot ce mișcă. Totuși, Cross nu era nevoit să recunoască.

– Cine?

Chase îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Așa deci? O să pretinzi că nu știi la ce mă refer?

– Nu „pretind". Cross se lăsă pe spătarul scaunului, cu un gest teatral. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

- Justin a lăsat-o înăuntru, Cross. I-a arătat drumul spre biroul tău. Şi apoi mi-a spus despre asta.

La dracu'.

– Justin e o ţaţă.

– Observ că e foarte util să am unul sau doi oameni ca el pe aici. Acum, despre fată.

Cross se încruntă, iar privirea lui deveni din sumbră în de-a dreptul ucigătoare.

- Ce e cu ea?

– Ce-a căutat aici?

Nu e problema ta.

- Dar ar putea fi problema lui Bourne, aşa că întreb oricum.

Dacă sora mea ar fi în mâinile lui, m-aş gândi să-i fac pe plac. Cross îşi aminti de cuvintele lui Bourne şi simţi un val de remuşcări.

- Ce a vrut n-are nici o importanţă. Dar merită menţionat faptul că Knight a văzut-o.

Un martor obişnuit n-ar fi observat încordarea uşoară a lui Chase.

- A recunoscut-o?

– Nu. *Slavă Cerului.*

Chase băgase însă de seamă tonul lui şovăielnic.

Dar?

L-a intrigat.

Nu mă miră. Lady Philippa este genul care intrigă.

E un mod frumos de a o spune. Lui Cross nu-i plăcu deloc licărirea din ochii partenerului său când rostise acele cuvinte.

Nu i-ai zis lui Bourne?

Cross nu ştia nici el de ce n-o făcuse. Bourne era considerat unul dintre cei mai reci şi mai duri bărbaţi din Londra. Dacă ar fi ştiut că Pippa era în pericol, Bourne l-ar fi ucis cu mâinile goale pe cel care o ameninţa. Dar Cross promisese să-i păstreze taina.

Lumea e plină de mincinoşi.

Şoaptele acelea îl străbăteau. Nu avea nici un motiv să-şi ţină promisiunea faţă de acea femeie. Ar fi trebuit să-i spună lui Bourne. Ba i spună şi să termine odată cu povestea asta. Şi totuşi...

Îşi aduse aminte de ea mai devreme în acea seară, zâmbind fericită la căţeluşa ei, iar expresia de pe chipul ei îl făcu să simtă

o senzație de căldură. Îi plăcea s-o vadă zâmbind. Îi plăcea s-o vadă aproape în orice ipostază.

Îi plăcea de ea.

Rahat.

– M-am ocupat de asta.

Chase rămase tăcut o perioadă îndelungată înainte de a spune:

– Ai făcut-o.

Cross rezistă tentației de a-și lua privirea de la el.

– Fata a venit la mine.

– Nu am înțeles prea bine motivele.

– Nu trebuie să știi totul.

Chase zâmbi strâmb din colțul gurii.

– Și totuși, de obicei știu.

– Nu și acum.

Chase se uită lung la el, și se vedea că duc o bătălie a orgoliilor.

– Nu. Se pare că nu.

– Și n-o să te abții să-i spui lui Bourne?

– Numai dacă sunt nevoit, zise Chase și se lăsă pe spătar. Și, în plus, să-i spun lui Bourne n-o să mă ajute la pariu.

N-ar fi trebuit să-i pese. Dar ecoul atingerii ușoare a Pippei și cuvintele ei ciudate îl aduseseră, evident, în același stadiu de nebunie în care era și ea.

– Care sunt condițiile?

Chase schiță o grimasă și își dezveli dinții albi.

– Pe o sută de lire că e femeia care o să spargă blestemul tău.

Blestemul lui.

Avu nevoie de toată tăria de care dispunea ca să nu reacționeze în vreun fel la cuvintele lui Chase. Să nu se lase ademenit de ele. O sprânceană blondă se ridică.

– Să înțeleg că nu accepți?

– Eu nu pariez în carte, repetă Cross, iar cuvintele răsunară aspru ca pietrișul.

Chase rânji, dar nu spuse nimic, ci se ridică întinzându-și picioarele cu o grație nefirească.

– Păcat. Eram sigur că o să mă faci să câștig repede o sută de lire.

Nu știam că ești strâmtorat.

Nu sunt. Dar îmi place să câștig.

Cross nu răspunse, iar partenerul lui plecă. Zgomotul ușii din mahon închise era singura dovadă că Chase fusese acolo într-adevăr. Abia atunci, Cross dădu drumul aerului pe care îl ținuse în plămâni.

Ar fi trebuit să accepte pariul.

Poate că Chase știa mai multe decât majoritatea despre secretele elitei londoneze, dar un lucru era sigur. Cross nu avea s-o mai atingă vreodată pe Philippa Marbury. Nu mai putea s-o facă.

Pippa, e timpul să încerci rochia.

Cuvintele marchizei de Needham și Dolby – trădând deopotrivă entuziasmul și mustrarea – atraseră atenția Pippei de la masa de oameni care intrau și ieșeau din magazinele de pe Bond Street. Deși Pippei îi plăcea foarte mult vitrina prăvăliei lui Madame Hebert – oferea o privelițe spectaculoasă a aristocrației londoneze care își vedea de treburile ei zilnice –, nu-i plăceau croitoresele. Acestea, ca și dansul, nu se numărau printre distracțiile ei preferate. Dar rochiile de mireasă necesitau măiestria croitoreselor de lux. La fel și trusourile. Și de aceea se afla acolo, în ceea ce avea să devină, mai mult ca sigur, cea mai lungă deplasare la croitoreasă din întreaga istorie a achiziționării de rochii.

Philippa!

Ea își luă brusc privirea de la grupul de bărbați de vizavi, din fața tutungeriei Boucher & Babcock, și urmă direcția din care venise țipătul ascuțit și entuziast al mamei ei, mai precis din cabina de probă a magazinului.

Vino s-o vezi pe sora ta!

Pippa se întoarse de la geam cu un oftat și dădu la o parte draperia, simțindu-se de parcă se pregătea de bătălie. Draperia din catifea rămase în lături, căci Pippa dăduse cu ochii de Olivia, care stătea, așa micuță și perfectă cum era, pe o platformă din centrul încăperii, în ceea ce era, probabil, cea mai frumoasă rochie de mireasă din câte existaseră.

Olivia, spuse Pippa încet și clătină din cap. Ești...

– Superbă! exclamă marchiza, bătând din palme şi debordând de fericire.

Olivia îşi ridică poalele rochiei din dantelă de culoarea fildeşului şi surâse.

– Sunt absolut uimitoare, nu-i aşa?

– Uimitoare, aprobă Pippa. Era adevărul adevărat. Dar nu se putu să nu adauge: Şi aşa de modestă.

– O, prostii, spuse Olivia şi se întoarse ca să se mai uite o dată cu atenţie în oglindă. Dacă nu poţi spune adevărul în cabina de probă de la Hébert, unde o poţi face? Magazinele de modă sunt pentru bârfe şi pentru sinceritate deplină.

Croitoreasa – cunoscută ca fiind cea mai bună din regat – scoase un ac dintre buze şi ţintui corsajul rochiei, înainte de a face cu ochiul spre Pippa peste umărul Oliviei.

– Sunt perfect de acord.

Olivia nu reuşea să-şi ia ochii de la imaginea ei reflectată într-una dintre numeroasele oglinzi amplasate pretutindeni în prăvălie.

– Da. E perfect.

Era, desigur. Nu că Olivia ar fi avut nevoie de o rochie ca să fie frumoasă. Cea mai mică şi mai drăgălaşă dintre surorile Marbury ar fi putut purta şi un sac de nutreţ dintr-unul din grajdurile de la moşie şi tot ar fi arătat mai bine decât majoritatea doamnelor, în cele mai bune zile ale lor. Nu, nu încăpea nici o îndoială că în două săptămâni, când Olivia şi vicontele Tottenham aveau să stea în biserica St. George, în faţa înaltei societăţi londoneze, ea va fi o mireasă uimitoare... senzaţia *sezonului monden*. Pippa va păli, fără îndoială, în comparaţie cu ea, în timp ce-şi va juca rolul în dubla nuntă.

– Domnişoară Philippa, Alys e gata pentru dumneavoastră.

Croitoreasa îi întrerupse şirul gândurilor şi îi făcu cu mâna în care ţinea o pernuţă de ace stacojie, atrăgându-i atenţia spre o tânără asistentă care stătea lângă un paravan înalt, la capătul încăperii, şi ţinea în braţe un morman de dantelă şi mătase. Rochia de mireasă a Pippei. Simţi un nod în gât şi ezită.

– Du-te, Pippa. Pune-o pe tine, zise Olivia şi se uită în jos la croitoreasă. Sper că e foarte diferită. N-aş vrea să se creadă că purtăm aceeaşi rochie.

Pippa nu avea nici o îndoială că şi dacă rochiile ar fi fost la fel, cele două mirese nu ar fi putut fi confundate în ziua cea mare, care se apropia cu paşi repezi. Dacă cele patru surori mai mari se deosebeau cu părul drept şi cenuşiu şi pielea prea roşie (Victoria şi Valerie), ori prea palidă (Pippa şi Penelope), cu forme prea pline (Penelope şi Victoria) sau prea slabe (Pippa şi Valerie), Olivia, în schimb, era desăvârşită. Părul ei bogat, de un auriu strălucitor, ardea în soare, pielea ei era trandafirie, iar silueta – combinaţia ideală de curbe şi linii. Avea un corp făcut pentru moda franceză, iar Madame Hébert îi crease o rochie care să o dovedească.

Pippa se îndoia că aceasta – fie ea cea mai bună croitoreasă din Londra – putea face acelaşi lucru pentru ea. Rochia îi fu trasă peste cap, iar foşnetul ţesăturii lângă urechile ei îi alungă subit gândurile în timp ce tânăra croitoreasă îi strângea, lega, încheia şi înnoda rochia. Pippa se foi în tot acest timp, deranjată de dantela aspră care i se freca de piele, de marginile care ameninţau s-o sufoce. Nu se văzuse încă în ea, dar rochia era incredibil de incomodă.

Când Alys îşi termină treaba, îi făcu semn Pippei să meargă în încăperea principală şi, pentru un scurt moment, Pippa se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă în loc să se expună privirilor critice ale surorii şi ale mamei ei, şi ale celei mai bune croitorese din acea parte a Canalului Mânecii, ar rupe-o la fugă şi ar ieşi pe uşa din spate. Poate că astfel ea şi Castleton puteau scăpa de toată tevatura şi să se rezume la căsătorie. Doar aceasta era partea cea mai importantă, nu?

O să fie nunta anului! zise doamna Needham din spatele paravanului.

Îi... poate că totuşi, pentru mame, căsătoria în sine nu era cea mai importantă parte.

Sigur va fi, se învoi Olivia. Nu am spus eu că aşa va fi? Cu sau fără Penny-dezastru, tot o să fac o căsătorie bună!

Ba da, draga mea. Întotdeauna reuşeşti ce-ţi propui.

Norocoasa de Olivia.

Doamnă?

Tânăra croitoreasă părea confuză. Pippa îşi dădu seama că nu se întâmpla în fiecare zi ca o mireasă să ezite atât de mult să se uite în rochia ei. Ieşi de după paravan.

– Ei? Iată-mă.

– O!

Lady Needham aproape căzu de pe divanul extravagant decorat pe care şedea, iar ceaiul îi sări din ceaşcă în timp ce se clătina înainte şi înapoi pe ţesătura de culoarea safirului.

– O! Ce contesă frumoasă vei fi!

Pippa privi pe lângă mama ei, spre Olivia, care îşi îndreptase din nou atenţia asupra celor şase tinere croitorese care stăteau în genunchi şi îi prindeau în bolduri tivul rochiei, ridicând volanele şi mişcând panglicile.

– Foarte frumoasă, Pippa, zise ea şi făcu o pauză. Nu la fel de frumoasă ca a mea, desigur...

Unele lucruri nu se schimbau. Din fericire.

– Sigur că nu.

Madame Hébert o ajuta deja pe Pippa să urce pe platforma ei, ţinând boldurile prinse strâns între dinţi în timp ce arunca o privire dezaprobatoare de-a lungul corsajului rochiei. Pippa se întoarse ca să se uite într-o oglindă mare, iar franţuzoaica se postă imediat în faţa ei.

– Nu încă.

Croitoreasa lucră în tăcere în timp ce Pippa îşi trecu vârful degetelor peste corsajul rochiei, urmărind linia dantelei şi porţiunile din mătase.

– Mătasea vine de la omizi, spuse ea, cu informaţia aceea propunându-şi să mai detensioneze atmosfera. Mă rog, nu sunt exact omizi... coconii viermelui de mătase.

Pentru că nu răspunse nimeni, se uită în jos la mâinile ei şi adăugă:

– Pupele de *Bombyx mori*, şi înainte de a ieşi fluturele, luăm mătasea.

Urmă un lung moment de tăcere, iar Pippa îşi ridică privirea şi observă că toată lumea se holba la ea de parcă tocmai îi răsărise un al doilea cap. Olivia fu prima care răspunse:

– Eşti aşa de *ciudată*.

– Cine se poate gândi la *viermi* într-un asemenea moment? interveni marchiza. Viermii n-au nimic de-a face cu nunţile!

Pippa îşi spuse că, de fapt, era momentul perfect să se gândească la viermi. La viermii muncitori care părăsiseră viaţa pe care

croitoreasă – și tot confortul acesteia – și își confecționaseră rochii, pregătindu-se pentru o viață pe care nu o înțelegeau și pe care nu și-o puteau imagina, doar ca să fie opriți la jumătatea drumului și transformați într-o rochie de mireasă.

Nu își imagina însă că mama ei ar fi fost impresionată de acea descoperire, așa că nu spuse nimic în timp ce croitoreasa începu să înfigă boldurile, iar corsajul rochiei deveni din ce în ce mai strâmt. După câteva lungi momente, Pippa tuși.

Mă cam strânge.

Madame Hébert nu păru s-o audă, în schimb mai prinse încă un bold un centimetru din talie.

Sunteți sigură? mai încercă Pippa o dată înainte ca femeia să îi arunce o privire aspră.

Sunt sigură.

Fără îndoială.

Apoi croitoreasa se dădu la o parte, iar Pippa avu o privelişte clară spre oglinda în care își văzu viitorul. Rochia era frumoasă, ținută simplu pe bustul ei mic și pe talia înaltă, fără s-o facă să arate ca un păsăroi cu picioare lungi.

Nu, arăta întocmai ca o mireasă. Rochia părea să devină din ce în mai strânsă cu fiecare mișcare. Era oare posibil așa ceva?

Ce părere aveți? întrebă croitoreasa, în timp ce o privea cu atenție în oglindă.

Pippa dădu să răspundă, neștiind ce avea să urmeze.

O adoră, desigur! Cuvintele marchizei sunară ca un scâncet. Amândouă sunt încântate! O să fie nunta anului! Nunta *secolului!*

Pippa întâlni ochii curioși, ciocolatii, ai croitoresei.

Și secolul abia a început.

Ochii franțuzoaicei zâmbiră o clipă, înainte ca Olivia să ofteze fericită.

Așa este. Iar Tottenham n-o să-mi poată rezista îmbrăcată în rochia asta. Nici un bărbat n-ar rezista.

Olivia! zise marchiza fără să se clintească din loc. Nu se cade din partea unei doamne.

– De ce? Doar ăsta e scopul, nu? Să-ți ispitești soțul.

Nu trebuie să-ți *ispitești* soțul! insistă marchiza.

Zâmbetul Oliviei deveni mai șiret.

– Mamă, cred că și tu l-ai ispitit pe tata o dată sau de două ori.

– Ah!

Doamna Needham se prăbuși pe divan. Madame Hébert întoarse spatele conversației picante și le făcu semn celor două fete să lucreze la tivul Pippei. Olivia îi făcu cu ochiul Pippei.

– Cel puțin de cinci ori.

Pippa nu se putu abține.

– Patru. Victoria și Valerie sunt gemene.

– Destul! Nu permit una ca asta! Marchiza se ridică, dădu la o parte draperiile și se duse în încăperea din fața prăvăliei, lăsându-le pe fetele ei să se hlizească în continuare.

– Faptul că într-o bună zi o să fii nevastă de prim-ministru mă îngrijorează destul de tare, spuse Pippa.

Olivia zâmbi.

– Lui Tottenham îi place. Zice că toți liderii europeni o să-mi aprecieze personalitatea.

Pippa râse, bucuroasă că găsise un subiect care să-i distragă atenția de la privelișteа tulburătoare a miresei din oglindă.

– Personalitatea? E un mod frumos de a o spune.

Olivia încuviință din cap și îi făcu semn croitoresei să se apropie.

– Madame, spuse ea încet, acum că mama a ieșit, poate că putem discuta despre detaliile ispitirii soțului.

– Olivia! strigă Pippa ridicând din sprânceană.

Olivia schiță un gest de indiferență și continuă.

– Trusourile pe care le-a comandat mama... conțin cămăși de noapte din pânză și bumbac, nu-i așa?

Madame Hébert zâmbi ironic.

– Ar trebui să verific comenzile, dar știind preferințele marchizei, sunt puține șanse să găsiți acolo lucruri menite să ducă pe cineva în ispită.

Olivia afișă cel mai frumos și mai luminos zâmbet, care ar fi putut câștiga inima oricărui bărbat sau femeie. Zâmbetul care o făcea să fie preferata tuturor britanicilor, dintre toate fetele Marbury.

– Dar ar putea fi?

– *Oui*. Dormitorul este specialitatea mea.

Olivia dădu din cap o dată.

– Excelent. Amândouă avem nevoie de cele mai bune accesorii în acest domeniu, zise ea și făcu un semn din mână spre Pippa. Mai ales Pippa.

Asta o enervă la culme pe Pippa.

– Ce înseamnă asta?

– Castleton pare genul care are nevoie de indicatoare în calea lui. Olivia se uită la croitoreasă și adăugă: Bănuiesc că indicatoarele nu sunt o opțiune.

Franțuzoaica râse.

– Mă asigur că domnii vor găsi calea.

Indicatoare.

Pippa își aduse aminte cum îl atinsese pe Castleton cu o seară în urmă. Felul în care el îi zâmbise, iar ea nu simțise nici cea mai mică ispită. Nici un indiciu cu privire la ceea ce căuta.

Poate că Pippa avea nevoie de indicatoare.

Cum putea afla?

– Eu nu-mi fac griji, zise Olivia, iar în ochii ei se citi o privire mult prea experimentată pentru vârsta ei, iar mâna cu rubin se plimbă pe marginea decolteului. Tottenham nu are probleme să găsească drumul.

Pippa simți că o ia cu leșin. Cuvintele o duseră cu gândul la mai mult decât niște simple sărutări. Olivia se uită la ea și râse.

– Nu trebuie să pari așa de șocată.

– Ai...? își coborî vocea și șopti: Mai mult decât sărutări? Cu limbă?

Olivia zâmbi și încuviință din cap.

– Aseară. Însă au fost și sărutări. Și tot felul de giumbușlucuri cu limba. În locuri interesante.

Pippa își spuse că ochii i se bulbucaseră așa de tare că mai aveau puțin și-i pocneau.

– Să înțeleg că tu nu ai avut o experiență asemănătoare?

Nu!

– Cum? *Unde?*

– Ei, ăsta-i răspunsul la întrebarea *mea*, spuse Olivia pe un ton sec și inspectă una dintre mânecile lungi din dantelă. Cred că așa cum se obișnuiește. Iar dacă te întrebi când și unde, ai fi surprinsă cât de inventiv și inteligent poate fi un bărbat dornic.

Micuța Olivia, mezina familiei Marbury. Defloratã. Ceea ce făcea ca Pippa să rămână singura Marbury încă... înflorată.

Olivia își coborî vocea și adăugă:

– Sper, pentru binele tău, ca și domnul Castleton să-și descopere inventivitatea. Este o experiență *foarte* satisfăcătoare.

Pippa clătină din cap nevenindu-i a crede.

– Tu...

Nu știa ce să spună. Olivia se uită la ea surprinsă.

– Serios acum, Pippa. Este perfect normal pentru cuplurile logodite să... experimenteze. Toată lumea o face.

Pippa își împinse ochelarii mai sus pe nas.

– *Toată lumea?*

– Bine, se pare că nu *toată lumea.*

Olivia se întoarse înapoi spre croitoreasă ca să discute despre linia rochiei, despre croiala țesăturii sau despre ceva la fel de stupid, ignorând gândurile care se învârteau în capul Pippei.

Să experimenteze.

Cuvintele răsunau ca un ecou în mintea ei, amintindu-i întâlnirea cu domnul Cross. Plănuise să aibă parte de o experiență similară înainte de căsătorie, știind că interacțiunile cu soțul ei urmau să fie rudimentare, în cel mai bun caz.

Dar nu-și imaginase nici măcar o dată că Olivia va... că lordul Tottenham și Olivia vor... că făcuseră... că se cunoscuseră deja. În sens biblic. Castleton nici măcar nu încercase s-o sărute. Niciodată în cei doi ani cât îi făcuse curte neoficial. Niciodată de o lună de zile, de când îi făcea curte oficial. Nici măcar în seara precedentă, la balul lor de logodnă, după ce ea îl atinsese. Avusese o mulțime de ocazii cât stătuseră retrași într-un cotlon al sălii de bal.

Dar el nu o făcuse. Iar ei nu i se păruse deloc ciudat. Până în clipa aceea. Acum, când avea nevoie de experiență mai mult ca oricând. Iar ea pierduse la pariu ocazia de a o obține. Definitiv și irevocabil.

O să mă abțin să le mai cer altor bărbați să mă ajute în cercetarea mea.

Miza pariului îi răsuna în minte de parcă rostise acele vorbe cu voce tare chiar în acel moment. Pariase și pierduse. Își dăduse cuvântul. Dar acum, în timp ce în inima și mintea ei domnea

haosul, se trezi că era disperată după o soluție. Până la urmă, una era să nu aibă experiență în noaptea nunții; alta era să nu aibă parte de experiența la care se aștepta. Până una, alta, urma să se mărite foarte curând. Își surprinse privirea în oglindă.

Doar era îmbrăcată în rochia de mireasă, pentru Dumnezeu.

Rămânea așa de puțin timp. Munca de cercetare era imperativă. Cu sau fără el. Poate trebuia s-o întrebe pe Olivia.

Privirea îi alunecă spre zâmbetul roz, perfect, al surorii ei – ce ascundea o experiență pe care Pippa nu o observase înainte, dar pe care o putea identifica foarte bine în acel moment. Trebuia să acționeze. Imediat. Și, astfel, soluția fu clară.

Trebuia să meargă la Îngerul Căzut.

Pe măsură ce gândul acela devenea tot mai obsedant, Pippa se uită la sora ei mai mică, atât de frumoasă în rochia ei de mireasă, și spuse:

– Nu mă simt bine.

Nu era chiar o minciună. Olivia își îndreptă imediat atenția asupra Pippei.

– Ce vrei să spui că nu te simți bine?

Pippa clătină din cap și își duse o mână la pântec.

– Chiar nu mă simt... bine.

Se uită la fetele care stăteau în genunchi la picioarele ei, lucrând cu frenezie, ca niște furnicuțe care atacau cu poftă firimiturile de desert căzute la un picnic.

– Dar cum rămâne cu rochia ta? întrebă Olivia clătinând din cap.

– E minunată. Perfectă. Dar trebuie s-o dau jos.

Fetele ridicară privirile la unison.

– Acum.

Avea cercetări de făcut. Cercetări presante. Se uită la Madame Hébert.

– Nu pot rămâne. Va trebui să mă întorc. Pentru că nu mă simt bine.

Franțuzoaica o privi cu atenție o vreme.

– Desigur.

Olivia părea îngrozită.

– Mă rog, orice-ar fi, nu vreau să iau și eu.

Pippa coborî de pe platformă și se duse iute după paravan să se schimbe.

– Nu. Nici eu n-aș vrea. Ca tu să te simți...

– Rău? completă Madame Hébert.

Pippa se gândi că repetarea cuvântului ar fi fost ciudată.

– Bolnavă.

Olivia strâmbă din nas.

– Pentru Dumnezeu, Pippa. Du-te acasă. Dar ia o birjă. Eu și mama o să avem nevoie de trăsură ca să cărăm toate pachetele.

Nu așteptă să i se spună și a doua oară.

– Da. Cred că exact așa o să fac.

Desigur că nu o făcu. În schimb, se îmbrăcă, își liniști mama spunându-i că va ajunge cu bine acasă și ieși din prăvălie cu destinația clară și fără echivoc. Cu capul în jos, cu mantia strânsă în jurul ei, Pippa se îndreptă în jos pe Bond Street, traversă Piccadilly unde ea și camerista ei se suiră împreună într-o birjă, pe aceeași parte. Pippa se mută în celălalt capăt al banchetei, își ridică gluga mantiei și șopti rugămintea ca secretul să îi fie păstrat, înainte de a ieși, singură, pe ușa cealaltă.

Se strecură, neobservată, pe o alee îngustă ce se întindea în spatele palatului St. James și numără clădirile din spate – una, două, trei – înainte de a se opri în fața ușii din oțel masiv și bătu cu putere. Nu răspunse nimeni. Pippa nu se lăsă păgubașă. Bătu în oțel cu palma, făcând o hărmălaie grozavă.

Dacă avea să fie descoperită...

Erau sute de moduri în care putea termina fraza. Era mai bine să nu-și bată capul cu ele. Bătu din nou, mai tare. Și mai repede. Și atunci, după ce păru că așteptase un secol, o fantă ascunsă în centrul ușii greoaie se deschise. O pereche de ochi negri o privi și, curând, iritarea lăsă loc recunoașterii.

– Ce dracu'?

Vocea era înăbușită de oțel.

– Sunt Lady Philippa Marbury, anunță ea, dar cuvintele se pierdură, acoperite de zgomotul făcut de fanta care se închidea, de zăvoarele trase de partea cealaltă a ușii și de scârțâitul oțelului pe piatră.

Ușa se deschise și scoase la iveală bezna adâncă ce se căsca înăuntru și cel mai mare și mai fioros bărbat pe care-l văzuse

vreodată, înalt și lat în umeri, cu o cicatrice la buză și un nas ce părea să fi fost rupt în repetate rânduri.

Se simți năpădită de un val de teamă, în timp ce dădu să vorbească.

Eu sunt...

Știu cine ești, spuse el tăios. Intră.

Eu nu..., începu ea, dar amuți o clipă. Cine sunteți?

El se întinse și o prinse de braț, apoi o trase înăuntru.

Ți-a trecut prin cap că s-ar putea să te vadă cineva? o întrebă el.

Scoase apoi capul pe ușă, se uită mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, în josul aleii, după care, mulțumit că fata nu fusese văzută, închise ușa, trase zăvoarele, se îndepărtă de ea, dădu la o parte altă draperie, apoi intră într-un hol frumos decorat și strigă:

De ce dracului mai plătim valeți? De ce nu se ocupă nimeni de ușa aia nenorocită?

Pippa strigă de la intrare, unde se afla încă:

În general nu pare să se ocupe nimeni de ușă pe la orele astea.

Bărbatul enorm se întoarse spre ea, cu o privire în care se citea curiozitatea.

De unde știi?

Am mai fost aici, spuse ea simplu.

El scutură din cap și zâmbi ironic.

- Bourne știe că Penelope îi oferă surorii sale tururi de vizitare a cazinoului?

O, ați înțeles greșit. N-am venit aici cu Penelope. Am fost aici cu domnul Cross.

Răspunsul îl dădu pe spate pe bărbatul masiv.

– Cross, zise el, iar Pippa observă schimbarea din tonul lui.

Nu o credea. Sau poate că era altceva la mijloc.

– Da, încuviință ea.

– Cross, repetă el, ridicând o sprânceană neagră ca tăciunele. Și cu tine.

Ea se încruntă.

– Da. Mă rog, nu mi-am făcut un obicei din asta, dar am avut un motiv bun să trec pe la dumnealui acum câteva zile.

– Da...

Nu era o întrebare, dar ea simți nevoia să răspundă totuși:

– Da. Apoi ezită. Deși ar fi mai bine să nu-i spuneți că sunt aici azi.

El o privi cu subînțeles.

– Ar fi.

Cu prea mult subînțeles. Ea întinse mâna.

– Mă tem că n-am avut plăcerea să vă cunosc.

El se uită la mâna ei întinsă, înainte de a o privi din nou în ochi, ca și cum îi oferea ocazia să se răzgândească.

– Eu sunt Temple.

Ducele de Lamont.

Criminalul.

Ea făcu un pas înapoi, și fără să-și dea seama, lăsa mâna să-i cadă.

– Ah.

Buzele lui schițară un zâmbet ironic.

– Acum îți dorești să nu fi venit aici.

O mie de gânduri îi treceau prin minte. El nu avea să-i facă rău. Era partenerul lui Bourne. Era partenerul domnului Cross. Era ziua-n amiaza mare. Oamenii nu erau uciși în Mayfair în miezul zilei. Și în tot ce auzise despre acel bărbat periculos nu exista nici măcar o dovadă că el făcuse ceea ce se presupunea că făcuse. Întinse din nou mâna.

– Eu sunt Philippa Marbury.

Lamont ridică din sprânceană, dar îi strânse mâna cu hotărâre.

– Fată curajoasă.

– Nu am nici o dovadă că sunteți ceea ce se spune.

– Zvonurile sunt îndeajuns de rele.

Ea clătină din cap.

– Eu sunt om de știință. Ipotezele sunt nefolositoare fără dovezi.

Buzele lui tresăriră.

– De-ar fi toți englezii așa de meticuloși.

Apoi îi dădu drumul la mână și ținu draperia pentru ca ea să pătrundă pe holul bogat decorat cu tapet din mătase și catifea, pe care Pippa nu reuși să se abțină să nu-l atingă.

– Bourne nu-i aici, zise el.

Ea zâmbi.

Știu. Este în Surrey cu sora mea. Nu sunt aici pentru el.

Se văzu o ezitare în pașii lui mari, iar Pippa se minună pentru o clipă de faptul că un bărbat așa de mare – care evident nu era străin de violență și brutalitate – se putea deplasa cu o asemenea grație, balansându-și greutatea de pe un picior pe altul, oprindu-se și apoi luând-o iar din loc de parcă nu s-ar fi oprit nici o clipă.

Și nici pentru Cross?

Nu. Dumnealui nu se bucură de compania mea.

Cuvintele îșI luară pe nesimțite zborul de pe buzele ei, iar Temple o privi în ochi.

A zis el asta?

Ea ridică din umeri și își potrivi ochelarii pe nas.

Nu în așa de multe cuvinte, dar mi-a dat de înțeles foarte clar că nu este interesat să mă ajute în proiectul meu, așa că...

Ce proiect? o îndemnă el.

Compromiterea mea.

Nu putea spune *așa* ceva.

O cercetare cu care am sperat că mă va... ajuta.

Temple îi zâmbi.

– Dar eu? Nu te-aș putea ajuta?

Ea se gândi o vreme la ofertă. Fără îndoială, acel bărbat putea răspunde la toate întrebările ei. Ba chiar cu prisosință.

Dar nu era Cross.

Ea rezistă gândurilor și disconfortului care veniră odată cu ele și în schimb se concentră asupra ducelui, care se întorsese cu fața spre ea și deschidea absent o ușă din ceea ce părea a fi un șir interminabil de uși închise și pași într-o parte, ca s-o lase pe Pippa să intre într-o cameră mare, în centrul căreia erau două mese acoperite cu fetru verde.

– Nu, mulțumesc. I-am promis domnului Cross că n-o să... Vocea ei pieri.

– Că n-o să ce?

– N-am să rog vreun alt domn.

El făcu ochii mari pentru un scurt moment.

– Pare a fi o cercetare fascinantă.

Pippa îi ignoră cuvintele, se întoarse spre el şi îşi împreună mâinile strâns în timp ce Lamont închise uşa în urma lui şi vârî cheia în buzunar.

– Dar n-a spus nimic despre dame.

El rămase pironit în loc.

– Poftim?

Pippa trase adânc aer în piept.

– Am nevoie de o audienţă la una dintre damele dumneavoastră.

– Damele mele?

Ea flutură din mână cu un aer absent.

– Damele de aici, vreau să zic. Pentru că el nu răspundea nimic, ea veni cu clarificări: Damele de companie.

El rămase tăcut o clipă îndelungată, iar Pippa se întrebă dacă nu cumva ea nu spusese de fapt nimic. Apoi el izbucni într-un râs zgomotos. Iar ea se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală gravă.

Capitolul 7

Pentru a produce mătase de bună calitate, sericicultorul asigură o dietă atentă pentru viermii săi, compusă din frunze de dud, şi are grijă ca nici o altă mâncare străină (sau chiar mirosuri) să vină în contact cu vieţuitoarele sale. După ce se satură, viermii devin pupe (sau crisalide sau nimfe) şi îşi construiesc coconii, iar după câteva zile sericicultorul le distruge incubarea şi opreşte ieşirea fluturelui, exploatând „minele" de mătase. Nu voi permite ca acelaşi lucru să se petreacă şi cu mine. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru gândirea ~~lacunară~~ logică.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 25 martie 1831; cu unsprezece zile înainte de nunta sa.

Râsul lui Temple răsună în încăperea mică, ferecată.

– Domnule? îl atenţionă ea.

El se opri din râs la fel de brusc pe cum începuse. Nu-i răspunse, în schimb trecu pe lângă ea, în drum spre un raft de cărți care domina capătul îndepărtat al încăperii. Cercetă vreme îndelungată cărțile.

O trimitea acasă. Probabil căuta o carte ca să-i dea o ocupație îndelatei domnișoare pasionate de știință, Philippa Marbury, până când putea anunța pe cineva de prezența ei.

N am nevoie de o carte, spuse ea. Sunt perfect capabilă să mă distrez singură.

El nu răspunse.

Vă rog să nu-i spuneți lui Bourne. Sau lui tata.

El extrase un volum roșu, legat în piele, de pe un raft de sus.

Și ce să le spun?

Întrebarea fu uitată când peretele se mișcă și se lăsă în față, dând la iveală un spațiu întunecat. Pippa icni și se apropie ca să-l inspecteze.

Eu n-am...

Se apropie de raftul de cărți și se uită spre ceea ce părea a fi un coridor nesfârșit. Își ridică privirea spre Temple și nu-și putu reține un zâmbet.

E un culoar secret.

Temple zâmbi.

Așa este.

Îi dădu o lumânare, puse cartea la loc și îi făcu semn spre spațiul misterios. Dar nu înainte ca ea să vadă volumul care deschidea acel secret impresionant.

Paradisul pierdut.

Pippa păși în întuneric.

Chiar așa.

Temple o luă înainte pe coridor, iar Pippei îi bătea inima cu putere, simțindu-se din ce în ce mai entuziasmată pe măsură ce se adânceau în pasaj. Nu se vedea nici o ușă, iar peretele se curba formând ceea ce părea a fi un cerc enorm.

Ce e de partea cealaltă a acestui perete?

Nimic important, zise Temple fără șovăială.

- O, da. Cred asta.

El râse.

Poate că o să-ți arate Cross într-o bună zi. Sau Lady Bourne.

Pippa ridică brusc sprâncenele.

– Penelope știe?

Era greu să și-o imagineze pe sora ei, având mereu un comportament corect, explorând un culoar secret dintr-un club rău famat pentru bărbați. Dar, până la urmă, Peneleope era măritată cu unul dintre proprietari.

– Bănuiesc că așa e.

Era păcat că nu o putea întreba pe Penelope nimic fără să stârnească suspiciuni. Nu suspiciuni, ci panică totală. Și pe nedrept. Doar Penelope cunoștea secretele cazinoului, de ce nu putea și Pippa să le afle? Pentru că Pippa nu avea un protector acolo.

Nu chiar.

După o vreme, care ei i se păru o eternitate, Temple se opri și puse mâna pe peretele exterior al coridorului. Ca prin farmec, o ușă se deschise. O conduse într-un alcov lângă sala principală a cazinoului. Ușa se închise în urma lor cu un declic. Ea se întoarse ca să inspecteze peretele și își trecu degetele peste textura sa mătăsoasă. Și găsi cusătura, dar doar pentru că știa că trebuie să fie acolo. Făcu ochii mari spre însoțitorul ei.

– Remarcabil.

El nu răspunse imediat, în schimb se uită lung la perete de parcă atunci îl vedea pentru prima oară și înțelegea că restul lumii nu includea pasaje secrete, pereți curbați și oameni misterioși. Când își dădu seama, zâmbi.

– Este, nu-i așa?

– Cine le-a proiectat?

Bărbatul rânji, iar dinții albi străluciră în spațiul întunecos.

– Cross.

Mâna ei atinse din nou cusătura invizibilă din perete.

Sigur că da.

– Temple!

Strigătul o sperie, dar Temple nu păru câtuși de puțin surprins. Ieși printre draperiile de la intrarea în alcov. Intră în sala cea mare... și în torentul de cuvinte franțuzești. Bărbatul uriaș ridică brațele semn că se predă, străbătu încăperea și se făcu nevăzut. Pippa băgă capul înăuntru ca să vadă ce se petrece. În capătul încăperii era o femeie, cu obrajii roșii, cu părul vâlvoi, cu un șorț

negru și... un pește în mână? Oricum, înjura ca un marinar. Ca un marinar francez. Trecu apoi pe engleză.

Imbecilul de Irvington mi-a trimis vorbă că vine la cină cu o ceată de prieteni la fel de imbecili. Și se gândește să-mi spună mie cum să-i prepar peștele! Am gătit pentru Carol al II-lea! Ar trebui să stea în genunchi și să-i mulțumească lui Dumnezeu că sunt dispusă să gătesc pentru Irvington I cel Idiot!

Pippa ar fi băgat mâna-n foc că nu era acela primul Irvington care se dovedea a fi un idiot. Nici primul insensibil. Sau antipatic.

Hai, Didier... începu Temple într-o franceză perfectă, cu o voce joasă și blândă, de parcă ar fi vorbit cu un animal neîmblânzit. Și poate chiar așa și era.

O să trimiți vorbă la cretinul ăla și-o să-i spui că dacă nu vrea să mănânce peștele așa cum vreau eu să-l gătesc, poate să-și caute alt pește... și altă bucătăreasă... și alt club!

Ultimul strigăt făcu să tremure căpriorii încăperii imense. La nici patru metri se afla ușa ce dădea spre biroul domnului Cross și care se deschise brusc.

Ce dracului se întâmplă?

Răsuflarea Pippei se opri în loc când bărbatul apăru, înalt, mulțire, nebărbierit. Era în cămașă și avea mânecile suflecate, iar privirea ei căzu pe antebrațele acelea lungi, parcă sculptate. Mușchii se curbau și se unduiau pe os. Își simți gura uscată. Niciodată nu crezuse că antebrațele puteau fi atât de interesante, dar nu se întâmpla în fiecare zi să vadă un asemenea specimen de rasă.

Da. Era pasionată de anatomie, de osatură.

Radius. Ulna.

O ajuta să se gândească la oase.

Bucătăreasa vântură peștele prin aer.

– Irvington crede că poate să-mi critice sosul! Imbecilul n-ar recunoaște un sos ca lumea nici dacă ar avea un kil în buzunar!

Domnul Cross își dădu ochii peste cap.

– Didier... du-te înapoi în bucătărie și gătește peștele. Irvington va mânca ce-i spunem noi să mănânce.

Bucătăreasa dădu să zică și ea ceva, dar Cross o întrerupse:

– O să mănânce ce-i servim și cu asta, basta.

– Omul ăla are bolta palatină a unui țap, bombăni bucătăreasa.

Temple rânji și întinse mâinile.

– Ei, pentru binele nostru, sper să nu-i servești *poisson en papier maché*.

Bucătăreasa zâmbi. La fel și Pippa.

– Nu-mi place de el.

– Nici mie, dar lui și prietenilor lui le place să piardă, așa că îi păstrăm.

Bucătăreasa părea să se îmbuneze.

– Foarte bine, zise ea și vântură peștele într-o mână. O să-i gătesc pește.

– Poate nu chiar peștele ăla, spuse Cross pe un ton mucalit.

Pippa râse fără să-și dea seama că sunetul răsună în sală ca într-o cavernă. Ochii lui gri se întoarseră brusc spre ea. Ea își trase capul înapoi în alcov și își lipi spatele de perete, iar inima îi bătea să-i sară din piept.

– Ei, Cross, îl auzi pe Temple strigându-l lingușitor.

Nu urmă nici un răspuns. Pippa ciuli urechile ca să audă ce se întâmpla și se apropie și mai mult de ieșire, dornică să afle dacă el o văzuse, dacă o observase.

Tăcere.

I se păru că trecuse o veșnicie. Într-un final, neputând să mai reziste, trase cu ochiul, atent, după colț. Și îl găsi pe domnul Cross, care stătea la doar câțiva centimetri distanță, cu brațele încrucișate la piept, și o aștepta. Pippa tresări când îl văzu atât de aproape și spuse primul lucru ce-i trecu prin cap:

– Bună ziua.

O sprânceană roșcovană se ridică întrebător.

– Bună ziua.

Pippa ieși din ascunzătoare, cu mâinile strâns împreunate în față. Bucătăreasa și Temple erau întorși spre ei, iar pe fețele lor se citea curiozitatea. Ca și cum acea confruntare era într-un fel mai ciudată decât faptul că o franțuzoaică flutura un păstrăv prin cazinou. Ei bine, nu era. Pippa știa sigur. Întâlni privirea rece, gri a domnului Cross și aștepta ca el să spună ceva. Nu o făcu. Bine. Putea să aștepte. Mai așteptase.

Doar că, după o perioadă care păru un sfert de oră, nu mai suportă.

– Cred că vă întrebați cum de-am ajuns aici.

– Devii o adevărată spioană, domnişoară Philippa.

Ea îşi îndreptă spatele.

– Nu spionez.

– Nu? Biroul meu? Balconul tău? Acum aici... în clubul meu... într-un alcov? Eu i-aş spune spionaj.

Balconul era al meu, ţinu ea să sublinieze. Dacă era cineva care spiona, acela eraţi dumneavoastră.

Mmm...

El se încruntă.

Poate că ai vrea să explici cum mai ajuns acum aici.

Eram prin apropiere, explică ea. Prin apropierea cazinoului. Nu a alcovului. Deşi cred că s-ar putea spune că e unul şi acelaşi lucru. Dar presupun că întreg conceptul de proximitate este relativ. În mintea dumneavoastră, cel puţin.

Temple, aflat la o distanţă considerabilă, pufni dispreţuitor.

Tu ai face bine să pleci, îi zise Cross partenerului său fără să-şi ia privirea de la Pippa. Înainte să te pedepsesc pentru că ai lăsat-o înăuntru.

Ce era să fac, s-o las pe alee să bată la uşă până o găsea cineva? Tonul lui Temple era lejer şi ironic. Deplasat. În plus, n-a venit aici pentru tine.

Ochii gri ai lui Cross se întunecară la auzul acelor cuvinte, iar inima Pippei începu să bată cu putere. Era supărat. Fără să stea pe gânduri ea făcu un pas în spate, şi se ascunse înapoi în alcov. El o urmă, forţând-o să dea înapoi, iar draperiile se lăsară în urma lor, învăluindu-i în întuneric. Erau la numai câţiva metri de ceilalţi – care ştiau că ei se aflau acolo –, şi totuşi pulsul ei începu să gonească în timp ce el vorbea, cu o voce sumbră şi ameninţătoare.

De ce eşti aici?

Ea ridică bărbia trufaşă şi zise:

Nu... Îşi drese glasul. Nu vă priveşte.

Urmă un moment de tăcere, o pauză în respiraţia lui, ca şi cum n-ar fi fost surprins.

Am făcut sau nu un pariu?

Am făcut.

Cross întinse braţul şi îşi sprijini mâna de peretele din spatele ei, iar antebraţul acela abia acoperit de mâneca suflecată, îi distrăgea puternic atenţia.

– Şi mă înşel cumva când îmi aduc aminte că presupunea ca tu să stai departe de toţi bărbaţii care nu-ţi sunt logodnici?

Ei nu-i păsa de tonul lui.

– Nu vă înşelaţi.

El se aplecă spre ea, atât de aproape... Ochii ei coborâră pe gulerul deschis al cămăşii, acolo unde ar fi trebuit să fie cravata, dar nu era. Era atrasă irațional de triunghiul de piele pe care se iţeau câteva fire de păr. Voia să-l atingă.

– Explică-mi, atunci, ce dracului faci cu Temple?

Mânia lui o făcu să se întoarcă la realitate. O simţea răzbătând din vocea lui, joasă şi tulburătoare. Încercă să rămână pe poziţie – un lucru aproape imposibil în acel spaţiu întunecat şi aflându-se atât de aproape de el.

– M-a lăsat să intru.

– Dacă te gândeşti să nu respecţi pariul, o să-i pun pe Dumnezeu, pe Bourne şi pe tatăl tău să te ţină în frâu. În ordinea asta.

– Aveţi credinţa că deţineţi controlul asupra Celui de Sus. N-ar trebui de fapt să mă mire, replică ea.

El părea că mai avea puţin şi omora pe cineva.

– Cross. Din spatele draperiei, Temple venise în ajutorul ei.

Salvată.

Pippa răsuflă uşurată, nici nu-şi dăduse seama că nu mai respirase de clipe bune. Cross întoarse capul, dar nu se mişcă din locul în care o înghesuise.

– Lasă-ne.

Temple trase draperia şi lăsă să intre puţină lumină în spaţiul mic.

– Nu cred că-i o idee bună. Domnişoara n-a venit aici pentru tine.

Cross traversă alcovul în doar câteva secunde.

– Şi e al dracului de sigur că nici pentru tine.

Un fior de încântare o străbătu la auzul acelor cuvinte. Părea că el îi lua apărarea. Părea că dorea să se lupte pentru ea.

Cât de fascinant.

Îşi ţinu răsuflarea privindu-l cum înainta, rapid şi dozându-şi perfect efortul. Erau la câţiva centimetri unul de altul Cross, înalt şi zvelt, cu muşchii încordaţi, iar Temple cu câţiva

centimetri mai scund, dar cel puțin de două ori mai lat în umeri... și rânjind.

Nu. Nu e, spuse Temple. E aici pentru altceva.

Cross se uită înapoi la ea, peste umăr, iar ochii lui gri aruncau scântei.

– Nu am decât unsprezece zile, zise ea, gata să explice care îi era scopul.

Sigur el va înțelege că era într-o situație critică.

Poate că vrei s-o conduci tu? interveni Temple

La acele cuvinte, privirea lui Cross deveni goală, iar ea simți dorința subită și irațională de a se întinde spre el, ca și cum i-ar fi putut readuce emoția pe chip. Nu că ar fi vrut. Emoția nu era scopul ei. Informația era. Dar, oricum, n-ar fi putut-o face, pentru că el se răsucise deja pe călcâie, se lovise de Temple și se îndrepta acum spre biroul lui. Ea îl urmă ca prinsă în lesă.

Asta-i tot?

Când el ajunse în dreptul ușii biroului, se întoarse înapoi spre ea.

Nu ești problema mea.

O senzație tăioasă, vecină cu durerea, o străbătu la auzul acelor vorbe. Își duse mâna la piept, absentă.

Aveți dreptate. Nu sunt.

El ignoră replica ei.

N-am de gând să fiu protectorul tău. Chiar am lucruri mai importante de făcut.

El deschise ușa biroului, neîncercând câtuși de puțin s-o asculte pe cea care se afla înăuntru. Pe femeia brunetă, cu ochi verzi, buze roșii și un zâmbet ce ar fi putut stârni oricând un scandal. Pippa făcu un pas înapoi, cu privirea ațintită la ea, în timp ce evenimentele din ultimele câteva minute i se derulau prin minte – fața lui nebărbierită, cămașa boțită, felul în care deschise ușa, iritat, ca și cum bucătăreasa ar fi întrerupt ceva foarte important.

El fusese în birou cu femeia aceea, care îi zâmbea de parcă ar fi fost singurul bărbat din lume. De parcă ea ar fi fost unica femeie. De parcă ei doi ar fi fost însărcinați cu repopularea planetei. Pippa înghiți în sec.

Înțeleg.

– Sunt convins, zise el zâmbind ironic.

Ea mai făcu un pas înapoi, iar el îi trânti uşa-n nas.

– Nu te-am văzut niciodată purtându-te aşa cu o femeie, zise Sally Tasser şi îşi ghemui picioarele sub ea, în fotoliul cel mare, ca să-i facă lui Cross loc să treacă.

Cross ignoră cuvintele ei şi senzaţia de vină pe care i-o pricinuiseră.

– Unde rămăsesem?

Ce căuta ea acolo?

Cum de sucise pariul lor – o după-amiază petrecută împreună – într-o invitaţie deschisă, de a-i invada spaţiul ori de câte ori poftea?

Prostituata ridică din sprâncene, într-un gest de scepticism tăcut, şi îşi consultă notiţele.

– Am treisprezece fete care lucrează, toate pe listă, zise ea şi făcu o pauză. Cine e ea?

Ea e ispita întruchipată.

Trimisă să-l distrugă.

– Sunt de încredere?

Şi ce dracului făcea ea cu Temple?

– Ele ştiu că te ţii de promisiuni, spuse ea şi mai făcu o pauză. Cel puţin de promisiunile făcute unor curve.

Cross se întoarse brusc spre ea.

– Ce-nseamnă asta?

– Doar că niciodată nu te-ai purtat altfel decât ca un gentleman cu fetele mele. Şi totuşi, în după-amiaza asta se pare că te-ai purtat foarte urât cu o doamnă.

El rezistă în faţa adevărului evident pe care-l conţineau cuvintele ei.

– Şi de când ai început tu să simţi compasiune faţă de aristocraţi?

– De când cea de acolo arăta de parcă i-ai fi bătut câinele.

Cross îşi aminti de Tratula, câinele Pippei, despre care vorbiseră cu o noapte în urmă, de cererea lui Castleton, de ezitarea ei de a-i boteza câinele. De felul în care buzele articulau cuvintele în timp ce încerca să explice reticenţa pe care o simţea. De felul

În care toată conversația îl făcuse să vrea s-o ia cu el și s-o convingă că această căsătorie cu Castleton nu era deloc potrivită pentru ea.

Nu-i spuse lui Sally nimic din toate acestea, desigur. În schimb, el zise:

Vreau cei mai mari cincizeci de jucători în cazinou. Nimeni nu trebuie pierdut din vedere.

Femeia se uită drept în ochii lui, cu o privire sinceră.

O să-i ai. Te-am dezamăgit eu vreodată?

Niciodată. Dar pentru orice există un început.

Cu ce te are el la mână?

Nu contează, zise Cross clătinând din cap.

Ea zâmbi vag, aproape trist.

Presupun că are legătură cu faptul că se laudă peste tot că fata lui se va mărita cu un conte.

Cross se uită urât la ea.

Nu mă însor cu fata aia.

Așa crezi tu. O să vină aici peste cinci zile, iar când va sosi el nu se va opri până n-o va vedea măritată.

Pentru că el nu răspundea, ea adăugă:

Nu crezi? Vorbim despre *Knight*.

Nu mă însor cu fata aia, repetă el.

Sally îl cercetă cu privirea vreme îndelungată înainte de a spune:

O să fiu la mese în noaptea aceea. Dacă intră vreun buzunar adânc pe ușă, o să-i strecor chiar eu o invitație la Pandemoniu, spuse ea și dădu din cap spre ușă. Acum spune-mi despre fată.

El se așeză în silă și se prefăcu că nu-i înțelesese cererea.

N-am întâlnit-o niciodată pe Meghan. Întreabă-l pe Knight despre ea.

Ea zâmbi cu subînțeles.

Pe bune, Cross. Nu te prosti.

Cross se abținu cu greu să nu se ia cu mâinile de cap, în schimb se lăsă pe spătarul scaunului, părând perfect stăpân pe sine. Pippa Marbury era prea mult chiar și pentru un bărbat decent.

Iar el era departe de a fi decent.

– Este cineva care n-ar fi trebuit să vină aici.

Iar el ar fi trebuit s-o împiedice să intre.

Ea râse.

– Nu trebuia să-mi spui asta. Şi totuşi a venit.

– Are o pasiune pentru aventură.

– Ei, atunci adulmecă la copacul greşit, dacă asta vrea.

Cross se gândi că-i mai prudent să nu-i răspundă.

– Încerci s-o ţii la distanţă de tine?

O, Doamne, da. N-o voia acolo. Nu voia să-i atingă lucrurile, să-şi lase amprenta asupra lor, să-l tenteze. Nu voia ca ea să-i ameninţe sanctuarul. Să-i întineze bârlogul întunecat cu lumina ei.

– Încerc s-o ţin la distanţă în general.

Ea se aplecă spre el.

– Nu e iubita ta.

– Sigur că nu.

Sally ridică din sprânceană.

– Nu e nimic sigur în asta. Poate ar fi fost dacă nu i-aş fi văzut faţa.

– Îi datorez scuze, dar asta nu înseamnă nici pe departe că e iubita mea.

Sally zâmbi.

– Nu vezi, Cross? Tocmai faptul că simţi că-i datorezi scuze o aduce mai aproape de a-ţi fi iubită decât pe noi, celelalte. Ea făcu o pauză lungă, apoi adăugă: Şi chiar dacă n-ai simţi asta, expresia ei mi-ar fi fost de ajuns.

– A venit să-mi ceară ajutorul într-o chestiune.

O chestiune ridicolă, dar Sally nu trebuia să ştie acest lucru.

– Ţi-o fi *cerut* ajutorul într-o chestiune, zise prostituata zâmbind cu subînţeles, dar *vrea* ajutorul tău în cu totul alta.

Cross se încruntă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Sex, spuse ea simplu de parcă ar fi vorbit cu un copil.

Un copil răzgâiat.

– Şi-a dat seama ce sunt. Ştie cu ce mă ocup. Şi a fost geloasă.

Cross întâlni ochii ei închişi la culoare şi îşi aminti de ochii mari, albaştri şi speriaţi ai Pippei, măriţi şi mai mult de lentilele groase ale ochelarilor.

– N-are nici un motiv să fie geloasă.

– Din păcate, e adevărat, zise Sally schiţând o grimasă perfectă şi lăsându-se pe spătarul fotoliului. Dar ea nu ştie asta.

Cross simți că-l năpădește un val de frustrare.

Dar nu era geloasă.

Sally zâmbi.

Sigur că era. Te vrea.

Nu. Vrea ajutorul meu într-o..., zise el și ezită asupra cuvântului. Cercetare.

Sally râse lung și zgomotos.

Sunt convinsă.

Cross se întoarse cu spatele la ea și întinse mâna spre un dosar de care nu avea nevoie.

Am terminat.

Sally oftă și se ridică, apoi se apropie de birou.

Spune-mi doar, ea știe?

El închise ochii, agasat.

Dacă știe ce?

Știe că n-o să te aibă niciodată?

Se mărită cu un lord peste o săptămână și ceva.

Și chiar dacă n-ar face-o, e de o mie de ori mai bună decât mine.

Logodnele pot fi anulate.

Uitasem cât de cinică poți fi.

Defect profesional, spuse ea și se îndreptă spre ușă, dădu să iasă, apoi se întoarse. Trebuie să-i spui. Înainte ca sărmana de ea să se îmbolnăvească de o dragoste neîmpărtășită.

El nu răspunse. După un lung moment de tăcere, ea zise:

Ne vedem mâine pentru lista ta.

Mulțumesc.

Ea încuviință scurt din cap și dădu să plece, apoi se întoarse iar, cu un zâmbet jucăuș fluturând pe buzele mult prea roșii.

Să intre următoarea programare?

El știu dinainte să se uite ce va vedea când Sally se va îndepărta de ușă. Philippa Marbury stătea pe un scaun înalt de crupier, la mai trei metri distanță, ciugulind dintr-un sendviș.

Cross n-ar fi vrut să se ridice, dar o făcu, desigur, și dădu ocol biroului, de parcă ar fi fost urmărit.

Ți-a dat cineva de mâncare?

Sigur că cineva îi dăduse de mâncare. Didier, fără îndoială, care avea o slăbiciune pentru orice porumbel scăpat din ghearele

vreunui cotoi, care ateriza în bucătăria Îngerului Căzut. Doar că Philippa Marbury nu era un porumbel pricăjit.

Încă.

Şi nici nu va fi dacă el va avea un cuvânt de spus.

– Bucătăreasa dumneavoastră a fost drăguță și mi-a preparat ceva cât am aşteptat.

Pippa se ridică şi întinse farfuria spre el.

– E delicios. Vreți o bucățică?

Da. Doamne, cât voia o bucățică.

– Nu. De ce ți-a dat de mâncare?

– Sunt în stadiul de pupă.

El ridică privirile spre tavan, invocând răbdarea.

– În ce fel să-ți mai spun că nu sunt interesat să te ajut să ieşi din coconul tău?

Pippa rămase cu gura căscată.

– Aluzie la metamorfoză.

Femeia aceea îl scotea din sărite.

– Tu ai făcut prima aluzie. Acum zi, ți-am spus sau nu să te duci acasă?

Pippa afişă un rânjet frumos, larg, care n-ar fi trebuit să-i placă aşa de mult.

– De fapt, nu mi-ați spus să mă duc acasă. V-ați spălat pe mâini de mine.

Lui îi venea s-o ia şi s-o zgâlțâie pe femeia aceea care îl înnebunea.

– Atunci, spune-mi, de ce mai eşti aici şi mă aştepți?

Pippa îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l de parcă ar fi fost un specimen ciudat expus sub sticlă, la Societatea Regală de Entomologie.

– O, ați înțeles greşit. Nu pe dumneavoastră vă aştept.

Ce dracu'?

Era sigur că pe el îl aştepta. Doar că nu era aşa. Pippa se ridică, îi întinse farfuria – împreună cu sendvişul pe jumătate mâncat – şi se uită la Sally.

– Ci pe *dumneavoastră*.

Sally se uită la el, evident nesigură ce să facă. Pippa nu păru să bage de seamă că îi uimise pe amândoi, se apropie şi întinse mâna.

Eu sunt Lady Philippa Marbury.

La naiba.

Și ar fi dat jumătate din avere ca să poată șterge momentul acela în care Pippa se prezentase în fața lui Sally. Nu se știa niciodată când aceasta din urmă avea să schimbe tabăra, iar informația însemna putere. Deocamdată, însă, Sally făcu față cu brio surprizei, strânse mâna Pippei și făcu o mică reverență.

Sally Tasser.

Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Tasser, zise Pippa, de parcă ar fi întâlnit o tânără debutantă, la ceai, și nu pe una dintre cele mai renumite prostituate londoneze, într-un cazinou. Mă întreb dacă aveți câteva momente să-mi răspundeți la niște întrebări.

Sally părea că se amuză de minune.

Cred că aș avea ceva timp, *milady*.

Pippa clătină din cap.

O, nu. Hai să nu ne formalizăm. Te rog să-mi spui Pippa.

Peste cadavrul lui.

Ba insist să ne formalizăm, interveni el și se întoarse spre Sally. Sub nici o formă nu-i vei spune altfel decât *milady*.

Pippa ridică din sprâncene.

Îmi cer scuze, domnule Cross, dar în această conversație sunteți redundant.

El îi aruncă o privire ucigătoare.

Te asigur că sunt orice, numai redundant nu.

Am înțeles corect că nu aveți nici timpul și nici dispoziția să discutați cu mine?

El încolțise.

Da.

Ea zâmbi.

Ei, atunci. Din moment ce eu le am pe amândouă, cred că o să mi încep acum cercetarea. Cu tine.

Îi întoarse spatele.

Așa, domnișoară Tasser. Am dreptate în presupunerea mea conform căreia sunteți prostituată?

Cuvântul își luă zborul de pe buzele ei de parcă l-ar fi rostit de o mulțime de ori.

– O, Doamne, Dumnezeule! spuse el și îi aruncă o privire lui Sally. Nu răspunde.

– De ce nu? zâmbi Pippa spre Sally. Nu e nici o rușine.

Chiar și Sally ridică din sprâncene când auzi așa ceva.

Cu siguranță era un vis urât.

Pippa insistă.

– Nu este. De fapt, am făcut cercetări, iar cuvântul se regăsește și în Biblie. Leviticul. Și, sincer, dacă ceva e în textul sfânt, cred că poate fi repetat fără probleme și într-o companie selectă.

– Eu nu sunt chiar o companie selectă, sublinie Sally, veselă, după cum i se păru lui Cross.

Pippa zâmbi.

– Nu contează... ești compania perfectă pentru scopurile mele. Acum, presupun că ai o carieră înfloritoare din moment ce ești foarte frumoasă și pari să știi exact cum să te uiți la un bărbat și să faci să pară că ești foarte îndrăgostită de el. Ești foarte seducătoare.

Cross trebuia să oprească discuția. Atunci, pe loc.

– Și de unde știi că nu e îndrăgostită de mine?

Nu așa plănuise să oprească discuția. Câtuși de puțin. Fir-ar să fie. Pippa îl privi peste umăr, apoi se întoarse spre Sally.

– *Ești* îndrăgostită de el?

Sally afișă cel mai senzual zâmbet spre Pippa, care chicoti și zise:

– Nici eu nu credeam. Despre asta vorbesc. Foarte profesionist.

Sally, nespus de amuzată de întreaga situație, îi aruncă lui Cross o privire peste umărul Pippei.

– Mulțumesc, *milady*.

Ei, cel puțin folosise adresarea corectă.

– Pot să vorbesc pe șleau? întrebă Pippa de parcă nu îi tot vorbea pe șleau de patru zile.

Ceva trebuia făcut.

– Nu, o întrerupse el și se așeză între cele două femei. Nimeni nu vorbește pe șleau. Sally sigur nu.

– Mă bucur să vorbesc cu domnișoara, Cross, spuse Sally, iar el remarcă umorul sec din vocea ei.

– Nu mă îndoiesc, zise el. Și totuși, n-ai s-o faci. Pentru că trebuie să fii în altă parte. Acum.

– Prostii, protestă Pippa şi îl împinse la o parte, cu un cot bine plasat în coaste.

Chiar reuşise să-l mute din loc.

– Domnişoara Tasser a spus deja că are timp pentru mine, zise Pippa, clipind spre el din spatele lentilelor groase. Puteţi pleca, domnule Cross.

Sally izbucni în râs. Pippa îşi îndreptă din nou atenţia spre prostituată, o luă de braţ şi se îndepărtară de Cross, spre intrarea principală în club. Avea să iasă din cazinou, să defileze pe St. James Street, în miezul zilei, la braţul unei prostituate.

– Mă întreb dacă ai vrea să mă înveţi cum o faci.

– Cum o face?!

Nu-şi propusese s-o strige în gura mare. Pippa îl ignoră, dar spuse:

– Cum faci să fii atât de seducătoare. Vezi tu, eu urmează să mă mărit în unsprezece zile. Acum chiar mai puţin de atât, şi trebuie să ştiu...

Cum să-l atragi pe soţul tău? întrebă Sally.

Pippa încuviinţă din cap.

Într-un fel. Şi aş mai vrea să ştiu din experienţa ta evident bogată despre aspectele... căsniciei.

Ce fel de aspecte?

Cele legate de procreare. Mi-am dat seama că ceea ce credeam că ştiu despre mecanismele actului în sine sunt... mă rog, eronate.

Cum aşa, eronate?

Să fiu sinceră, am crezut că seamănă cu împerecherea animalelor.

Uneori, *milady*, mă tem că nu e nici o diferenţă, o lămuri Sally pe un ton sec.

Pippa făcu o pauză şi se gândi la acele cuvinte.

Cum aşa?

În general, bărbaţii nu sunt deloc complicaţi, spuse Sally amabilă. Sunt ca nişte animale când vor să fie.

Brute!

A, deci înţelegeţi.

Pippa îşi lăsă capul într-o parte.

Am citit despre ei.

Sally încuviință din cap.

– Texte erotice?

– Cartea Rugăciunii Comune. Dar poate că ai un text erotic pe care mi-l poți recomanda?

Cross ajunsese la capătul răbdării.

– Nu cumva ai pierdut un pariu cu mine care interzicea astfel de interacțiuni? Cuvintele lui sunaseră aspru și deloc plăcut. Nu că i-ar fi păsat. Se întoarse spre Sally.

– Du-te acum, Sally.

Pippa înălță bărbia într-o postură pe care ajunsese s-o considere ca fiind cea mai enervantă de care era ea în stare.

– Am promis să nu îi întreb pe *alți bărbați*. Nu se preciza nimic în acel pariu despre femei.

El dădu să răspundă. Dar nu găsi nimic de zis. Ea încuviință scurt din cap, plină de satisfacție, și își întoarse atenția spre Sally.

– Domnișoară Tasser, presupun, din ceea ce am văzut, că ești foarte pricepută... cel puțin domnul Cross așa pare să creadă.

Își ieșise din minți?

– Din păcate, Cross și cu mine n-am avut niciodată... comerț, spuse Sally.

Buzele Pippei articulară un „O" perfect.

– Înțeleg, zise ea, dar era clar că nu înțelegea. Trebuie să fii discretă, desigur. Apreciez asta. Iar eu sunt dispusă să te plătesc pentru lecții, adăugă ea. Ești drăguță să mă vizitezi acasă?

Cross se înșelase inițial; abia *atunci* ajunse la capătul răbdării. Pippa nu avea să afle nimic de la Sally. Nici de la Temple. Nici de la Castleton, la dracu'... nu conta că era logodnicul ei. Cross nu voia s-o atingă nimeni altcineva.

Dacă el nu putea.

Întinse mâna spre Pippa, o luă de braț, o trase departe de Sally, departe de toate demersurile scandaloase pe care le încerca. Ignoră strigătul ei de indignare și tremurul degetelor lui când o atinse.

– Sally, e timpul să pleci, îi zise el, apoi se întoarse spre Pippa. Iar tu. În biroul meu, înainte ca și altcineva să te vadă aici.

– Clubul e închis. Cine m-ar putea vedea?

– Poate cumnatul tău?

Pippa rămase nemişcată.

- Bourne şi Penelope sunt la pescuit astăzi. Au plecat la Falconwell în dimineaţa asta. Se întorc abia mâine.

- La pescuit.

Nici dacă ar fi avut o veşnicie la dispoziţie, tot nu şi l-ar fi putut imagina pe Bourne pescuind pe lac.

- Da. Pescuiesc împreună de multă vreme. Nu văd de ce e aşa o surpriză.

Sally clătină din cap.

E tragic când un ticălos de calibrul lui Bourne se înmoaie.

Pippa se uită la ea.

- Tragic pentru unii, poate... dar sora mea pare fericită de rezultate.

Nu mă îndoiesc. Bourne a ştiut întotdeauna să facă o femeie fericită.

Pippa se gândi mult timp la vorbele ei.

Vrei să spui că tu... cu Bourne?

Nu vrea să spună aşa ceva, zise el şi se uită urât la Sally. Afară!

Prostituata lăsă capul într-o parte, şi-l privi ironic.

Mă tem că nu pot pleca, Cross. *Milady* are nevoie de nişte informaţii.

Pippa păru să uite de întrebarea ei despre Bourne. Din fericire.

E foarte drăguţ din partea ta să sari în apărarea mea.

Sally Tasser îşi petrecuse prea mult timp pe străzi ca să fie drăguţă fără vreun motiv bun. Celebra doamnă de companie nu făcea nimic dacă nu avea de câştigat. Singurul motiv pentru care acceptase să-l înşele pe Knight era acela că Îngerul se oferise să i plătească triplul sumei pe care o primea de la binefăcătorul ei actual. Cross se asigură dintr-o privire că ea îi înţelegea gândurile.

Sally pleacă, Lady Philippa. Cuvintele sunară mai aspru decât intenţionase. Dar un bărbat avea şi el limitele lui. Pentru un moment crezu că ambele femei aveau să-l ia la bătaie. Apoi Sally zâmbi, lăsă capul într-o parte şi îi aruncă cel mai suav zâmbet.

Păi... cineva trebuie să răspundă la întrebările domnişoarei.

Pippa dădu din cap aprobator.

– Așa e. Nu plec de aici fără răspunsuri.

– O să răspund eu la ele, zise el, pe negândite.

Sally păru foarte mulțumită.

La dracu'.

Nu și-ar fi dorit nimic mai puțin decât să răspundă la întrebările pe care Philippa Marbury le adunase în pregătirea pentru lecțiile ei de la o prostituată. Pippa se încruntă.

– Nu știu.

– Cross e foarte priceput, zise Sally și își eliberă mâna din strânsoarea Pippei. Știe toate răspunsurile, sunt sigură de asta, conchise ea pe un ton insinuant.

Pippa îi aruncă lui o privire neîncrezătoare, ce-l făcu să-și dorească să-i confirme chiar atunci, pe loc, că prostituata nu se înșela. Sally observă schimbarea și îi zâmbi frumos, cu subînțeles.

– Nu-i așa, Cross?

– Sunt sigur.

Dar avea la fel de multe îndoieli ca și Pippa.

– Excelent. Ne vedem mâine, așa cum am stabilit.

El încuviință scurt din cap, iar Sally se întoarse spre Pippa.

– Mi-a părut bine să vă întâlnesc, Lady Philippa. Sper să avem ocazia să ne mai vedem.

Va avea el grijă să nu mai apară o asemenea ocazie.

După ce Sally dispăru în coridorul întunecat ce ducea spre intrarea din spate a clubului, Cross o încolți pe Philippa.

– Ce te-a făcut să stai în fața unei prostituate într-un cazinou?

Urmă o tăcere lungă, iar Cross se gândea dacă Pippa avea să-i răspundă, ceea ce n-ar fi fost așa de groaznic din moment ce oricum se săturase de nebunia ei. Dar ea răspunse, cu o voce puternică, făcând ochii mari și înaintând spre el.

– Păreți să nu înțelegeți situația mea jenantă, domnule Cross. Am unsprezece zile înainte să fiu nevoită să-mi spun jurămintele în fața lui Dumnezeu și a unui bărbat, jurăminte care se referă la o mulțime de lucruri despre care n-am nici cea mai vagă idee. Dumneavoastră și restul lumii creștine – inclusiv surorile mele, se pare – n-ați avea nici o problemă cu actul în sine, dar *eu* am. Cum să rostesc niște jurăminte pe care nu le înțeleg? Cum să mă mărit fără să știu tot? Cum să jur să fiu o soție bună pentru Castleton, să fiu mama copiilor lui când mie îmi lipsesc

informații rudimentare cu privire la actele despre care vorbim? Făcu o pauză și adăugă: Nu am altă experiență decât că am văzut odată un taur în Coldharbour, dar... nu este o imagine foarte relevantă, după cum mi-ați spus atât dumneavoastră, cât și Penelope. Nu vedeți? Nu am decât unsprezece zile la dispoziție. Și *am nevoie de fiecare clipă.*

Cross se izbi cu spatele de o masă de joc, iar Pippa continua să se apropie.

Am nevoie de fiecare informație pe care o pot extrage... dacă nu de la dumneavoastră, atunci de la domnișoara Tasser. Sau de la alții. Am promis să fiu soție și mamă. Și trebuie să fac o mulțime de cercetări pe această temă.

Când în sfârșit tăcu, răsufla din greu, ochii îi străluceau, avea obrajii rumeni, iar sânii i se iteau peste marginile rochiei roz. El era vrăjit de ea, de îngrijorarea ei plină de pasiune și de angajamentul de a găsi soluția ei ridicolă – de parcă înțelegerea mecanismelor sexului ar fi schimbat totul. De parcă, astfel, următoarele unsprezece zile ar fi devenit mai ușoare, la fel ca și următorii unsprezece ani.

Cu siguranță nu avea să fie așa. Cunoașterea nu era suficientă. El știa mai bine ca oricine.

Nu poți ști totul, Pippa.

Pot ști mai mult decât știu acum, ripostă ea.

Cross zâmbi la auzul vorbelor ei, iar ea făcu un pas înapoi, holbându-se la el și apoi la mâinile ei întinse. Avea un aer vulnerabil, iar lui îi displăcea profund. Când ea își întorsese privirea spre el, fără să clipească, și zisese: „Am promis să fiu soție", lui îi venise s-o ferece într-una dintre camerele secrete ale clubului și s-o țină acolo. Poate pentru totdeauna.

Soție.

Detesta imaginea aceea a ei în postura de soție. Soția lui Castleton. Sau a oricui altcuiva, nu conta.

Și mamă.

O viziune îi apăru în fața ochilor – Pippa înconjurată de copii. Copii zâmbitori, cu ochelari, fiecare fascinat de câte un aspect concret al lumii înconjurătoare, ascultând cu atenție în timp ce ea le explica știința pământului și a cerului.

Va fi o mamă minunată.

Nu. Nu voia să se gândească la asta. Nu-i plăcea.

– Majoritatea logodnicelor nu frecventează prostituate ca să-şi dezvolte îndemânarea. Iar pentru cercetări legate de maternitate vei avea destul timp.

– Mi s-a părut un partener de cercetare la fel de bun ca oricare altul ţinând cont că dumneavoastră mi-aţi înjumătăţit plaja de posibilităţi. Până la urmă, nu m-aţi ajutat. Vă este amantă?

El îi ignoră întrebarea.

– Prostituatele ţi s-au părut o opţiune rezonabilă pentru planul tău?

– Surprinzător, dar nu mi s-au părut, până aseară. Dar când Penelope mi-a sugerat că s-ar putea să fie prostituate aici...

– *Lady Bourne* ştie de planurile tale ridicole şi nu te-a legat de un scaun?

Indiferent că era sau nu soţia lui Bourne, femeia aceea merita o bătaie bună pentru că îi permisese surorii ei nemăritate să bântuie neînsoţită prin cele mai rău famate locuri din Londra.

– Nu. Ea nu a făcut decât să-mi răspundă la câteva întrebări despre Îngerul Căzut.

Şi despre el?

Nu voia să întrebe. Nu voia să ştie.

– Ce fel de întrebări?

Pippa oftă exasperată.

– Genul de întrebări din care am putut afla că pe aici s-ar putea să dau de una, două fete de companie. E foarte pricepută?

Întrebarea fu atât de directă, încât Cross întoarse privirea. Pippa nu trebuia să afle că Sally Tasser era poate cea mai bună profesionistă din acea parte a oraşului.

– Ce vrei să ştii?

Ea clipi uitându-se în sus la el, cu ochii ei albaştri, perfecţi, şi zise ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru:

– Totul.

O clipă lungă, el se lăsă pradă visării, gândindu-se ce putea însemna *totul*. De la felul în care s-ar fi potrivit corpul ei cu al lui, ce gust avea pielea ei, moale şi dulce pe limba lui, până la lucrurile imorale şi minunate pe care ea l-ar lăsa să i le facă. Până la lecţiile pe care ea nici măcar nu ştia că le cerea. Voia să-i arate totul. Şi voia să înceapă chiar atunci.

Credeți că domnișoara Tasser ar vrea să-mi ofere astfel de lecții?

Cross respira tot mai greu.

Nu.

Pippa își lăsă capul într-o parte.

Sunteți sigur? După cum am zis, aș fi dispusă s-o plătesc.

Ideea că Pippa Marbury ar fi plătit-o pe Sally Tasser la schimb îl făcu pe Cross să simtă că mai avea puțin și distrugea pe cineva. Mai întâi pe Bourne pentru că îi permisese cumnatei lui să se plimbe nestingherită prin Londra, apoi marchizei de Needham și Dolby deoarece crescuse o tânără complet lipsită de uzul rațiunii, și apoi lui Castleton pentru că nu-și ținea logodnica ocupată, așa cum era firesc, în săptămânile de dinaintea căsătoriei lor.

Fără să-i intuiască măcar gândurile de revoltă, ea spuse:

– Lordul Castleton nu a încercat niciodată să mă ajute.

Tipul era fie un idiot, fie un sfânt. Dacă ar fi fost el în locul lui Castleton, ar fi vrut s-o aibă în nenumărate moduri încă din clipa în care ar fi fost de acord să-i devină soție. Pe coridoare întunecate și alcovuri slab luminate, în timpul unor lungi drumuri cu trăsura prin traficul aglomerat, și afară, în grădina casei sale, rezemați de un copac zdravăn, înconjurați doar de natura care să-i audă țipetele de plăcere. Țipetele lor de plăcere.

Dar el nu era Castleton. Era Cross. Și toată situația era complet greșită. Făcu un pas în spate, iar gândurile îl făcură să simtă o undă de vină și să se uite în jur, prin cazinoul slab luminat, temându-se subit că cineva îi putea vedea. Că îi putea auzi. De ce se afla ea acolo unde o femeie decentă nu ar fi trebuit să pășească niciodată?

Aseară am încercat să-i arăt că mi-ar fi plăcut să mă atingă. Să mă sărute chiar.

Cross simțea că îl urăște pe conte cu o intensitate viscerală. Pippa însă nu băgă nimic de seamă și continuă să vorbească.

– Dar nici măcar nu părea să mă observe. E drept, a fost doar o simplă atingere pe mână, dar...

Cross ar fi plătit o avere pentru o asemenea atingere de-a ei. Ochii ei mari erau din nou ațintiți asupra lui.

– Știți de ce n-a încercat să mă seducă?

– Nu.

Din nou, sfinţenia părea singurul răspuns logic.

– Nu trebuie să simţiţi nevoia de a mă proteja de adevăr.

– Nu simt.

Doar că simţea. Nu voia ca ea să ştie adevărul pe care îl ascundeau gândurile lui. Natura lor sordidă.

– Pentru că sunt ciudată.

Apoi se uită în sus la el, cu ochii aceia enormi şi albaştri, şi adăugă:

– Nu mă pot abţine.

Dar Cross voia cu disperare s-o sărute, oricât de ciudată ar fi fost. Voia s-o sărute tocmai pentru că era ciudată.

– Pippa..., spuse el ştiind că n-ar fi trebuit să vorbească.

Ea îl întrerupse.

– Nu-mi spuneţi că mă înşel. Ştiu că aşa e. Sunt ciudată.

– Eşti.

Ea se încruntă.

– Mă rog, nu trebuie să-mi spuneţi nici că *este* adevărat.

El nu-şi putu reţine un zâmbet.

– Nu e un lucru rău.

Pippa se uită la el de parcă el era cel care era supărat, nu ea.

– Ba sigur că e.

– Nu. Nu este.

– Sunteţi un om bun.

Nu era deloc aşa. Şi câteva elemente-cheie ale trupului său voiau să-i demonstreze acel lucru. Unul dintre ele în mod special.

– Dacă pe el nu-l interesează să mă seducă, asta e, zise ea, dar nu poate dura la nesfârşit.

– Poate că încearcă să se poarte ca un gentleman.

Pippa nu-l crezu.

– Pe Tottenham acest lucru nu l-a oprit.

Cross simţi că ia foc.

– Tottenham a încercat să te seducă?

L-ar fi ucis într-o clipă, indiferent dacă era sau nu viitorul prim-ministru. Ea îl privi de parcă tocmai îi răsărise un al doilea cap.

– Nu. De ce m-ar seduce Tottenham?

– Tu ai spus-o.

– Nu. Am spus că a încercat s-o seducă pe Olivia.

De fapt chiar nu spusese așa ceva, dar el o lăsă în pace.

– Nu doar că a încercat, se corectă ea, ci a și reușit. Da, spuse ea și închise ochii. Sunt singura dintre fetele Marbury care n-a fost sedusă.

El putea schimba oricând situația.

Nu, nu putea. Pippa privi în sus spre el.

– Vă vine să credeți?

El nu știa ce să spună. Așa că nu spuse nimic.

Înțeleg că da, zise ea și trase adânc aer în piept. De aceea am nevoie de ajutorul dumneavoastră chiar de la început, domnule Cross. Am nevoie să-mi arătați cum se face.

Da.

Dar își înghiți vorba. Sigur auzise greșit.

Ce anume?

Ea oftă exasperată.

Cum să-l atrag.

– Pe cine?

Nu mă ascultați deloc? Pe Castleton!

Pippa se întoarse cu spatele și se îndreptă spre cea mai apropiată masă, unde discul ruletei stătea liniștit pe suportul său din stejar.

Eu nu știam că el ar trebui să fie tentat să mă seducă acum. Înainte de nuntă. Nu știam că așa se procedează, vorbi ea, cu fața spre ruletă.

Nu așa se procedează. N-ar trebui să facă astfel de lucruri.

Ei bine, se vede clar că n-ați mai fost logodit, pentru că se pare că tocmai așa procedează cuplurile pe cale să se căsătorească. Am crezut că aveam două săptămâni la dispoziție. Se pare că nu i așa.

Cross simțea un țiuit înfundat în urechi, care îl făcea s-o înțeleagă cu greu. Dar când ea se întoarse din nou spre el, cu umerii trași în spate, ca și cum ar mai fi avut puțin și o pornea la luptă, el își dădu seama că era pierdut.

Cercetarea mea trebuie să înceapă imediat.

Era pedepsit. Aceasta era singura explicație posibilă.

– Am nevoie de cineva... Tăcu, apoi reformulă. Am nevoie să mă învățați cum să fiu normală.

Ce pierdere ar fi.

– Normală.

– Da. Normală, zise ea, ridicând brațele în aer neajutorată. Îmi dau seama acum că cererea mea inițială... de a mă compromite?

Întrebase ca și cum Cross ar fi putut uita cumva cererea respectivă. El încuviință din cap.

– Ei bine, îmi dau seama acum că nu e deloc ciudată.

– Nu e?

Ea zâmbi.

– Nu. Chiar nu e. De fapt, se pare că sunt o mulțime de femei din Londra care experimentează *din plin* acele lucruri de care sunt și eu interesată, înainte de noaptea nunții... inclusiv surorile mele. Sper că asta rămâne între noi, da?

În sfârșit, o întrebare la care știa răspunsul.

– Desigur.

Ea trecuse deja mai departe.

– Vedeți, am crezut că voi avea nevoie de o anumită cantitate de cunoștințe despre noaptea cu pricina, pentru că lordul Castleton s-ar putea să nu le posede nici el. Dar acum îmi dau seama... mă rog... am nevoie de ele pentru că sunt absolut banale.

– Banale.

Pippa lăsă capul într-o parte și îl privi curioasă.

– Repetați cam tot ce spun, domnule Cross.

Pentru că a o asculta era ca și cum ar fi învățat o limbă străină. Araba. Sau hindusa. Ea vorbea în continuare.

– Este banală. Până la urmă, dacă Olivia posedă... informația cu pricina, iar lordul Tottenham este un gentleman, ei bine, atunci mulți trebuie s-o aibă, nu credeți?

– Ce să aibă?

– Informația despre procesele... Ea ezită. Maritale.

Cross trase adânc în piept, apoi oftă adânc.

– Tot nu înțeleg de ce ai nevoie de o prostituată care să te învețe despre aceste... procese.

– Nu e mare diferență, serios. Am în continuare nevoie de un partener de cercetare. Doar că se pare că am nevoie de un studiu de caz despre normalitate. Trebuie să știu cum se comportă femeile obișnuite. Am nevoie de ajutor. Și e destul de urgent. Din moment ce dumneavoastră m-ați refuzat, o să mă ajute domnișoara Tasser.

Îl ucidea. Încet. Dureros.

Sally Tasser nu e o femeie obișnuită.

– Mă rog, am înțeles că e prostituată, dar presupun că are tot ce i trebuie.

El se înecă.

Da.

Pippa ezită și pe chipul ei se citi ceva. Dezamăgire?

Ați văzut dumneavoastră?

– Nu.

Era adevărat.

– Hmm...

Ea nu părea să-l creadă.

Nu frecventați prostituate?

Nu.

Nu sunt sigură că sunt de acord cu profesia.

Nu?

Îi mulțumi lui Dumnezeu. Nu i s-ar fi părut ciudat din partea Pippei să declare, pur și simplu, că își dorea să exploreze toate aspectele celei mai vechi profesii.

Nu, spuse ea, clătinând din cap. Mă îngrijorează faptul că femeile sunt prost tratate.

Femeile care frecventează Îngerul Căzut nu sunt prost tratate.

Pippa îl privi nedumerită.

De unde știți?

Pentru că se află sub protecția mea.

Ea încremeni.

Da?

Da, zise el simțind că se face tot mai cald. Facem tot ce putem ca să ne asigurăm că sunt bine tratate și bine plătite cât timp se află sub acoperișul nostru. Dacă cineva se poartă urât cu vreuna dintre ele, se apelează la o măsură de securitate. Ea face o plângere și mi-o înmânează. Iar dacă descopăr că cineva s-a purtat urât cu vreo femeie sub acoperișul nostru, i se anulează statutul de membru.

Ea rămase mult timp tăcută, cugetând asupra acelor cuvinte, iar într-un final spuse:

Mă pasionează horticultura.

El nu era sigur ce legătură aveau plantele cu prostituatele, dar știa că nu era bine s-o întrerupă. Ea continuă, iar cuvintele ieșiră rapid și direct, ca și cum ar fi avut sens:

– Am făcut recent o descoperire remarcabilă, zise ea, iar atenția lui zăbovi asupra nerăbdării cu care rostise cuvintele acelea, aproape pe nerăsuflate.

Asupra felului în care buzele ei se arcuiră într-un zâmbet mic, intim. Era mândră de ea, iar el își dădu seama – chiar înainte ca ea să-i dezvăluie descoperirea – că și el se simțea mândru de ea. Ciudat.

– Este posibil să iei o bucată de trandafir și s-o lipești de altul. Iar când procesul este încheiat așa cum trebuie... să zicem, o bucată albă pe una roșie... crește un trandafir cu totul nou... Se opri, iar restul cuvintelor năvăliră ca și cum i-ar fi fost teamă să le rostească.

– Unul roz.

Cross nu știa multe despre horticultură, dar știa destule despre studiile științifice ca să-și dea seama că descoperirea avea să fie una revoluționară.

– Cum ai...

Pippa îi făcu semn să tacă.

– Vă voi arăta cu plăcere. Este foarte captivant. Dar nu despre asta e vorba acum.

El așteptă ca ea să ajungă la subiect. Ceea ce se întâmplă în scurt timp.

– Profesia aceasta... nu e alegerea lor. Ele nu mai sunt albe sau roșii. Sunt roz. Și asta din cauza dumneavoastră.

Într-un fel, avea sens ca ea să le compare pe femeile de la Îngerul Căzut cu trandafirii din experimentul ei. Într-un fel, creierul ciudat și minunat al acelei femei lucra într-un mod pe care el îl pricepea. Și în timp ce se gândea la acea realitate stranie, remarcabilă, ea îl îmboldi:

– Nu-i așa?

Nu era o întrebare simplă. Nici răspunsul nu era dintre cele mai ușoare.

– Nu, nu e mereu alegerea lor. În multe cazuri, așa se întâmplă. Dar aici sunt bine tratate. Bine hrănite. Bine plătite. Și în clipa în care vor să se oprească, le găsim alte locuri de muncă.

Ea ridică din sprânceană.

- Unde?

Suntem oameni foarte puternici, Pippa, zise el cu un surâs. Membrii noştri au nevoie de servitoare în casele lor; distribuitorii noştri au nevoie de vânzătoare. Şi, dacă nu, atunci există întotdeauna case din afara Londrei în care fetele pot începe o viaţă nouă. După o lungă tăcere, adăugă: Eu n-aş forţa niciodată o fată să intre în lumea asta.

Dar unele dintre ele aleg asta?

Pentru unii, era un adevăr de neînţeles.

Ramura albă.

Ea dădu din cap aprobator.

Ca domnişoara Tasser.

Ca Sally.

Mă rog, un motiv în plus ca să exploatez experienţa ei, zise el şi îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

Dacă ea alege asta, probabil că îi place până la un punct. Şi nu mai e nimeni altcineva. Castleton nu mi-a oferit ajutorul.

Aşa cum ar fi trebuit.

Nu. Nu aşa cum ar fi trebuit. Sigur că Castleton ar fi trebuit să-i ofere ajutorul. Ar fi trebuit să facă mult mai mult decât atât. Gândul acela îl scoase şi mai mult din sărite pe Cross. Îşi mişcă buzele.

Credeţi că ar trebui să-i cer asta? Poate că aşa se procedează?

Nu!

Da.

Ea roşi, ispitindu-l şi mai mult.

Nu cred că pot.

Dar mie îmi poţi cere...

Ea clipi spre el.

E altceva. Nu sunteţi genul de bărbat cu care s-ar mărita o fată. E mai uşor să... mă rog... să mă angajez într-o discuţie nevinovată cu dumneavoastră pe marginea cercetărilor mele, spuse ea şi zâmbi. Doar sunteţi un om de ştiinţă.

Se întâmpla din nou. Acea siguranţă că lângă el e în siguranţă. Că el deţinea controlul. Mereu.

Ar trebui să-i spui.

Cuvintele lui Sally răsunară în mintea lui, batjocoritoare şi corecte. Ar trebui să-i spună. Dar nu era chiar ceva ce-ai putea spune unei fete tinere şi frumoase care stătea lângă tine şi te implora să-i dai lecţii despre cum s-ar putea compromite. Cel puţin, nu o femeie *obişnuită* într-o astfel de situaţie. Philippa Marbury nu era nici pe departe o femeie obişnuită. Să-i spună adevărul ar fi însemnat s-o îndepărteze. Şi aşa ar fi cel mai bine. Cu tot ce implică situaţia respectivă. Mai ales pentru el.

Pippa clătină din cap.

– O să mă refuze. Nu înţelegeţi? Nu mai e nimeni. Nimeni în afară de domnişoara Tasser.

Se înşela, desigur.

– Mai sunt eu, spuse el, pe negândite.

Ea făcu ochii mari şi îl privi fix cât timp înregistră acele cuvinte. Înţelesul lor.

– Dumneavoastră, spuse ea.

El zâmbi.

– Acum cine repetă după mine?

Ea îi întoarse zâmbetul, iar el simţi o bucurie.

– Aşa fac.

Poate că totuşi putea s-o facă. Numai Dumnezeu ştia că i-o datora, i-o datora pentru că permisese ca ea să se afle în preajma unor oameni precum Knight, Sally, Temple sau cine ştie pe cine mai întâlnise ea în cazinou. Îi era dator lui Bourne s-o ţină în siguranţă.

Scuze.

Se opri asupra acestui gând. Poate că erau scuze. Poate că nu voia decât un motiv ca să se afle în preajma ei. Să vorbească cu ea, cu acea femeie bizară şi cu o minte sclipitoare, care îl dădea pe spate cu fiecare ocazie.

Va fi o tortură, da. Dar numai Dumnezeu ştia cât merita tortura. Trebuia să plece. Departe de ea. Traversă camera spre o masă de joc, ridică două zaruri şi le cântări în palmă. Ea îl urmă imediat şi trecu pe lângă el, printr-un nor de parfumuri suave şi ţesături proaspete. Cum de mirosea a raze de soare şi a prospeţime chiar şi în acel întuneric? Înconjurată de păcat şi de viciu? Trebuia să plece. Era prea mare tentaţia pentru el.

Necunoscându-i gândurile, ea se întoarse cu fața, deschisă și proaspătă, spre el.

Am mai multe întrebări. De exemplu, Madame Hébert mi-a croit niște ținute de noapte care, jură ea, o să-l tenteze pe Castleton să mă seducă. Așa o fi?

Cuvintele ei erau un atac la persoana lui, iar imaginea Pippei, blondă și agilă, într-un neglijeu din mătase și dantelă menit să-i facă pe bărbați să-și piardă controlul îl devora. Ceva cu un număr devastator de panglici, fiecare dintre ele legată într-o fundă perfectă care, atunci când erau desfăcute, scoteau la iveală pielea moale, caldă – un cadou somptuos, greu de refuzat. Un cadou menit să fie cât mai repede despachetat.

- Eu nu cred că e suficient, zise ea distrasă.

Pentru el ar fi fost mai mult decât suficient.

Și cum e cu senzualitatea domnișoarei Tasser? Mă puteți învăța să fiu așa? Pare că ar ajuta. Cu tentația.

El nu se uita la ea. Nu putea. Dar nici nu se putu abține să nu spună:

– Tu nu ai nevoie să fii senzuală așa.

Nu? făcu ea.

Nu. Tu ești tentantă într-un alt fel.

Sunt?

Ar trebui să-i spui.

Înainte ca ea să-l tenteze și mai mult. Dar nu reuși. O privi fix în ochi.

- Ești.

Făcuse ochii mari cât două farfurii în spatele acelor ochelari care-l scoteau din minți.

- Sunt?

El zâmbi.

- Iar repeți.

Ea rămase tăcută o vreme.

- N-o să vă răzgândiți, nu-i așa?

- Nu.

Ideea ca ea să găsească pe altcineva era în întregime inacceptabilă. Nu când putea fi el acela. Nu când îi putea oferi plăceri care să i zdruncine inocența și s-o compromită definitiv și irevocabil.

Voia să-i ofere tot ceea ce îi ceruse. Şi mai mult decât atât. Şi, astfel, decizia fu luată.

– Nu. N-o să-mi încalc cuvântul.

Ea răsuflă uşurată, iar sunetul acela alunecă pe lângă el în încăperea tăcută şi îl făcu să se întrebe ce altceva ar fi putut stârni un asemenea oftat.

– Ar fi trebuit să ştiu asta. Un gentleman nu-şi încalcă niciodată cuvântul dat.

– În acest caz, nici ticăloşii.

– Nu înţeleg.

– Regulile gentlemenilor insistă că onoarea nu le permite să-şi încalce cuvântul dat, chiar şi în cazul unui pariu prost, explică el – tentat să-i netezească fruntea încruntată, dar rezistând pornirii. Una dintre regulile ticăloşilor este să nu pariezi decât dacă ştii că vei câştiga.

– Şi dumneavoastră... Ea ezită. Ce sunteţi?

El i-ar fi putut oferi informaţiile fără să cedeze propriilor dorinţe. Fără să renunţe la angajamentele pe care şi le luase. Fără să-şi piardă stăpânirea de sine. Făcu un pas în faţă şi o înghesui la perete.

– Tu ce crezi?

Ea făcu un pas în spate.

– Un gentleman.

Fără s-o atingă.

Pentru că ştia, fără nici o îndoială, că, după şase ani de celibat, dacă o atingea pe Philippa Marbury, nu avea să supravieţuiască.

Ticălos.

– Mâine. La ora nouă.

Capitolul 8

Astronomia n-a fost niciodată punctul meu forte, dar astăzi m-am trezit întrebându-mă care este scopul Universului. Dacă Soarele nostru este una dintre milioanele de stele, cine poate spune că Galileo n-a avut dreptate? Că nu există un alt Pământ

departe, la capătul unei alte galaxii? Şi cine poate spune că nu mai există o altă Philippa Marbury, aşteptând, cu zece zile înainte de nunta ei, să-şi extindă cunoştinţele? Este irelevant, desigur. Chiar dacă ar exista o dublură a Pământului într-un colţ îndepărtat al Universului, eu tot o să mă mărit peste zece zile. La fel şi cealaltă Pippa.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 26 martie 1831; cu zece zile înainte de nunta sa.

În seara următoare, Pippa stătea pe o băncuţă lângă mai mulţi arbuşti din grădinile Casei Dolby, cu mantia înfăşurată strâns în jurul ei, cu Trotula la picioare, şi privind spre stele. Sau, cel puţin, încerca să privească spre stele.

Stătea afară de peste o oră. Renunţase să se mai prefacă bolnavă şi scăpase din casă după ce cina fusese servită oficial, preferând să fie afară decât înăuntru, chiar şi în acea seară rece de martie.

Era prea entuziasmată. În seara aceea, avea să înveţe despre seducţie. De la *Cross*. Trase adânc aer în piept, îi dădu drumul, apoi încă o dată, sperând că astfel îşi va potoli gândurile care îi goneau în minte. Zadarnic. Acestea erau întunecate de diferite imagini ale domnului Cross: felul în care el arăta când se încrunta spre ea în sala mare a cazinoului, felul în care îi zâmbea în întuneric, felul în care o încolţise în biroul lui.

Nu se întâmpla din cauza lui. Ar fi simţit la fel faţă de oricine i-ar fi promis lecţiile pe care el i le promisese.

Mincinoaso.

Răsuflă adânc şi zgomotos. Exerciţiile de respiraţie nu ajutau. Se uită peste umăr la lumina slabă care licărea din sala de mese a Casei Dolby. Da, era mai bine să-şi petreacă timpul rămas până la întâlnirea lor singură, în frig, decât să înnebunească stând la masă cu părinţii ei şi cu Olivia care, fără îndoială, discutau chiar în acel moment despre detaliile fericitului eveniment ce urma.

În faţa ochilor avu pentru o clipă o imagine a după-amiezii precedente, cu Olivia strălucind în rochia ei de mireasă, radiind de încântare la gândul fericirii prenupţiale, şi reflexia Pippei

în oglinda din spate, mai mică, mai ştearsă, în lumina surorii ei mai tinere şi mai luminoase. Nunta avea să fie remarcabilă. Una la un secol. Sau, cel puţin, avea să pună capăt bârfelor. Va fi exact ceea ce visase întotdeauna marchiza de Needham şi Dolby – o ceremonie grandioasă, formală, menită să sublinieze pompa şi împrejurările de bun augur ce se iviseră la naşterea surorilor Marbury. Avea să şteargă amintirea celorlalte două nunţi din generaţie. Nunta dublă a Victoriei şi a lui Valerie cu parteneri nepotriviţi, încropită la repezeală, în toiul scandalului logodnei rupte a lui Penelope şi, mai recent, nunta Penelopei, ce avusese loc printr-o derogare specială, în biserica unui sat de lângă moşia Needham, la o zi după ce Bourne se întorsese de unde stătuse ascuns vreme de un deceniu. Sigur, cu toţii ştiau unde fusese Bourne. Fusese la Îngeul Căzut.

Cu domnul Cross.

Fascinantul, tulburătorul domn Cross, care începea s-o facă să se simtă neliniştită chiar şi când nu era prin preajma ei. Trase din nou adânc aer în piept, închise ochii şi se gândi la schimbarea pe care o simţea când era aproape – fizic sau mental – de acel bărbat înalt, roşcat, care acceptase s-o ajute în misiunea ei.

Inima îi bubuia în piept, respiraţia îi devenea mai superficială. Mai rapidă. Muşchii îi erau mai încordaţi, iar nervii o lăsau când el îi dădea cea mai mică atenţie. I se făcea cald... sau frig? Oricum, toate indicau că era foarte conştientă de prezenţa lui. Simptome de emoţie. De nervozitate. De teamă. Era mult prea dramatică. Nu avea de ce să se teamă de acel bărbat – era un om de ştiinţă. Mereu stăpân pe sine. Partenerul perfect în munca ei de cercetare.

Nimic mai mult.

Nu conta că studiul cu pricina era cam neortodox. Rămânea, totuşi, un studiu de cercetare.

Mai trase o dată adânc aer în piept, îşi scoase ceasul din poşetă şi îl ridică în lumina slabă ce se prelingea prin ferestrele sălii de mese aflate la parter.

– Este ora nouă.

Cuvintele rostite încet se ridicaseră din întuneric, iar Trotula sări în picioare ca să-l întâmpine pe nou-venit, dându-i timp Pippei să-şi stăpânească bătăile puternice ale inimii. Mai târziu

avea să se minuneze de faptul că rămăsese fără suflare, dar nu de teamă. Era o senzație diferită. Ceva mai puternic.

Pe moment însă nu se putu gândi decât la un singur lucru.

Venise.

Zâmbi și se uită la el când se lăsă pe vine ca să se joace cu Trotula.

– Sunteți foarte punctual.

Cross se ridică și se așeză lângă ea, îndeajuns de aproape ca s o tulbure, îndeajuns de departe ca să evite contactul. Cu coada ochiului ea observă cât de lungi erau coapsele lui, în timp ce el își netezea pantalonii pe musculatura bine dezvoltată și osatura frumoasă. N-ar fi trebuit să se gândească la coapsele lui.

Femururi.

– Și totuși, mă așteptai deja.

Pippa se întoarse spre el și observă că se uita la stele, cu fața învăluită în întuneric, rezemat de bancă, de parcă stătuseră acolo toată noaptea, de parcă aveau să rămână acolo toată noaptea. Îi urmări privirea.

– Sunt aici de mai bine de o oră.

– În frigul ăsta?

– Este cel mai bun moment ca să privești cerul, nu credeți? Nopțile reci sunt întotdeauna mult mai senine.

– Există o explicație pentru asta.

Pippa se întoarse numaidecât spre el.

– Da?

Sunt mai puține stele pe cerul iernii, zise el fără s-o privească. Ce îți face degetul de la picior?

Bine, mersi. Sunteți și astronom, nu doar matematician?

Într-un final, el își întoarse privirea spre ea, iar profilul i se contura vag în lumina ce venea dinspre conac.

Te pricepi și la horticultură și la anatomie, replică el.

Ea zâmbi.

Suntem surprinzători, nu-i așa?

Suntem, zise el întorcându-i zâmbetul.

Urmă un lung moment de tăcere, înainte ca el să se întoarcă și să își ridice din nou privirea spre cer.

– La ce te uitai?

Ea arătă spre o stea strălucitoare.

– La Polaris.

El clătină din cap şi arătă în cu totul altă parte a cerului.

– Aia e Polaris. Tu te uiţi la Vega.

– A, nu-i de mirare că mi se părea neimpresionantă, chicoti ea.

El se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele lungi.

– Este a cincea stea de pe cer ca intensitate a strălucirii.

Ea râse.

– Uitaţi că suntem cinci surori la părinţi. În lumea mea, a cincea în ordinea strălucirii e ultima, zise ea şi se uită în sus. Cu scuzele de rigoare pentru steaua cu pricina, desigur.

– Şi se întâmplă des să fii ultima?

Ea ridică din umeri.

– Uneori. Nu este un clasament plăcut.

– Te asigur, Pippa, rareori eşti ultima.

El nu se clintise din loc, dar simplul fapt că întorsese capul şi se uita la ea, precum şi trăsăturile ferme ale feţei lui, o făcură să simtă un fior nefamiliar.

– Aveţi grijă ce spuneţi. S-ar putea să-i zic lui Penny că o consideraţi mai prejos.

El îi adresă o privire surprinsă.

– Dar n-am spus asta.

– Ea e singura din familia mea pe care aţi întâlnit-o. Dacă eu nu sunt ultima, atunci înseamnă că pe ea o vedeţi cu un pas în spate.

El zâmbi din colţul gurii.

– În acest caz, hai să nu mai povestim şi altora conversaţia noastră.

– Sunt de acord.

Ea îşi îndreptă din nou atenţia asupra cerului înstelat.

– Spuneţi-mi mai multe despre aceste cinci stele magnifice.

Când el începu să vorbească, distinse numaidecât amuzamentul în tonul lui profund şi rezistă pornirii de a se uita la el.

– Vega face parte din constelaţia Lyra, numită astfel pentru că lui Ptolemeu i s-a părut că seamănă cu lira lui Orfeu.

– Sunteţi expert şi în clasici, din câte observ, zise Pippa nerezistând ocaziei de a-l tachina.

– Vrei să spui că tu nu eşti? răspunse el, făcând-o să râdă, şi adăugă: Orfeu e unul dintre preferaţii mei.

– De ce? îl întrebă Pippa, uitându-se fix la el

Privirea lui era ațintită la cerul înstelat.

– A făcut o greșeală și a plătit teribil pentru ea.

Cu acele cuvinte, conversația deveni mult mai serioasă.

– Euridice, șopti ea.

Cunoștea povestea lui Orfeu și a soției lui, pe care o iubise mai presus de orice și care ajunsese în lumea morților. Cross rămase tăcut un moment îndelungat, iar ea crezu că el nu va mai spune nimic. Când vorbi din nou, cuvintele sunară plat, lipsit de orice emoție.

– El l-a convins pe Hades să-i dea drumul, să o lase să se întoarcă în lumea celor vii. Tot ce trebuia să facă era s-o conducă afară fără să privească înapoi în Iad.

– Dar el n-a putut, zise Pippa, străduindu-se să-și amintească.

– A devenit lacom și s-a uitat înapoi. A pierdut-o pentru totdeauna. Făcu o pauză, apoi spuse: O greșeală teribilă.

Era ceva în tonul lui, ceva ce Pippa n-ar fi observat cu altă ocazie, la un alt bărbat. Pierdere. Tristețe. Își aminti brusc ceva – de conversația pe care o surprinsese chiar în acea grădină.

„N-ar fi trebuit să te măriți cu el."

„N-am avut nici o alternativă. Nu mi-ai oferit vreuna."

„Ar fi trebuit să te opresc."

Femeia din grădină... ea era Euridice a lui. Un sentiment neplăcut îi străpunse inima, iar Pippa nu putu să mai reziste și întinse mâna și-l atinse pe braț. El tresări la acea atingere și se retrase brusc.

Rămaseră tăcuți vreme îndelungată.

– Ați făcut o greșeală, spuse ea în cele din urmă.

El îi aruncă o privire rapidă, apoi se ridică.

E timpul să mergem. Lecția te așteaptă.

Doar că ea nu mai voia să meargă. Voia să rămână.

Ați pierdut dragostea.

El nu se uită la ea, dar ea nu s-ar fi putut uita în altă parte nici dacă o turmă de bivoli ar fi dat buzna în grădinile Casei Dolby chiar în acel moment.

Femeia din grădină. Lavinia..., zise ea detestându-se pentru că nu reușea deloc să-și țină gură.

Nu întreba, Pippa. Nu.

– O... iubiți?

Numele sună ciudat pe buzele ei. N-ar fi trebuit s-o surprindă că el avusese o iubită, doar erau puțini bărbați în Londra care aveau o reputație, atât ca bărbat, cât și ca amant comparabilă cu cea a domnului Cross. Dar era de acord că el nu părea genul de bărbat care ar fi fost atras de emoții mai serioase – de iubire, de pildă. Doar era un om de știință. Așa cum și ea era o femeie pasionată de știință. Și, în mod cert, nu se aștepta ca dragostea să apară vreodată în mintea ei.

Și totuși, în acea clipă ciudată, își dădu seama că își dorea cu disperare să audă răspunsul. Și că spera ca răspunsul să fie „nu". Nădăjduia să nu existe nici o urmă de dragoste neîmpărtășită mocnind adânc în sufletul lui. Și nici împărtășită. Ea tresări la acel gând.

Păi...

Nu se așteptase la așa ceva.

El schiță o grimasă la auzul întrebării și se întoarse din nou spre întuneric. Dar nu spuse nimic o vreme.

– Curiozitatea este un lucru periculos, Lady Philippa.

Ea se ridică în fața lui, extrem de conștientă de faptul că era cu mult mai înalt decât ea, extrem de conștientă de *prezența* lui.

– Mă tem că nu mă pot abține.

– Am observat.

– Întreb pentru că mă intrigă ideea că ați putea să iubiți pe cineva.

Oprește-te, Pippa. Nu este abordarea potrivită pentru o domnișoară inteligentă.

Pippa schimbă direcția.

– Adică nu dumneavoastră în mod special. Oricine. Să iubești pe cineva.

– Ai ceva împotriva dragostei?

– Nu neapărat împotrivă, sunt mai degrabă sceptică. Nu prea cred în ce nu văd.

Ea îl luase din nou prin surprindere.

– Ești o femeie neobișnuită.

– Am mai discutat despre asta. De aceea vă aflați aici, dacă vă amintiți.

– Așa e.

El își încrucișă brațele lungi la piept și adăugă:

– Deci vrei să-ți ademenești soțul, de care însă nu te aștepți să te îndrăgostești.

– Exact. Pentru că el nu răspunse imediat, ea adăugă: Dacă ajută, nu cred că se așteaptă nici el să mă iubească.

– O căsnicie tipic englezească.

Ea îi cântări cuvintele în minte.

– Cred că așa e, nu? Cam ca toate căsniciile pe care le cunosc.

Cross ridică mirat din sprâncene.

– Te îndoiești de faptul că Bourne ține cu adevărat la sora ta?

– Nu. Dar aceea este singura excepție.

Ea făcu o pauză de gândire.

– Poate și Olivia cu Tottenham. Dar celelalte surori ale mele s-au măritat cam din același motiv pentru care o să mă mărit și eu.

– Adică?

Pippa ridică din umeri.

– Asta se așteaptă de la noi.

Îi întâlni privirea, dar nu reuși să deslușească nimic în bezna care era pe chipul lui.

– Cred că nu prea are sens pentru dumneavoastră din moment ce nu sunteți un aristocrat.

El zâmbi pieziș.

– Ce-are a face dacă sunt sau nu aristocrat?

Pippa își potrivi ochelarii pe nas.

– Poate că nu știți, dar aristocrații au multe reguli de combătut. Căsătoriile nu înseamnă decât avere, statut, proprietate și poziție. Nu putem să ne căsătorim cu cine vrem. Mă rog, cel puțin femeile nu pot, adăugă ea după o clipă de gândire. Bărbații pot suporta mult mai mult scandal, ce-i drept, dar majoritatea se dau bătuți și se lasă până la urmă târâți în căsnicii lipsite de orice inspirație. De ce credeți că se întâmplă acest lucru?

– N-aș vrea să-mi dau cu presupusul.

– Este uimitor ce putere au bărbații și cât de puțin o folosesc. Nu credeți?

– Ce-ai face dacă ai avea această putere?

– Nu o am.

– Dar dacă ai avea-o?

Şi pentru că el părea sincer preocupat, ea zise:

– M-aş fi dus la facultate. M-aş fi înscris în Societatea Regală de Horticultură. Sau poate în Societatea Regală de Astronomie... şi aş fi ştiut să fac diferenţa între Polaris şi Vega.

El râse. Ea continuă, bucurându-se de libertatea pe care o simţea alături de el.

– M-aş fi măritat cu cineva care îmi plăcea.

Tăcu imediat. Regretase cuvintele acelea de cum le rostise.

– Adică... nu că nu mi-ar plăcea Castleton. E un om drăguţ. Foarte bun. Doar că...

Pippa lăsă propoziţia neterminată, simţindu-se vinovată de un act de trădare.

– Înţeleg.

Şi, pentru un moment, ea se gândi că el chiar o înţelegea.

– Dar vorbesc prostii. Sunt doar flecărelile unei tinere ciudate. M-am născut cu anumite reguli şi trebuie să le urmez. De aceea cred că este mult mai uşor pentru cei care trăiesc în afara înaltei societăţi.

– Iar începi să vezi totul în alb şi negru.

– Vreţi să spuneţi că nu vă e mai uşor?

– Vreau să spun că fiecare are de dus propria povară.

Era ceva în cuvintele lui... o tristeţe neşteptată, care o făcu să ezite înainte de a mai spune ceva:

– Să înţeleg că vorbiţi din experienţă?

– Da.

Exploră în minte toate posibilităţile. El spusese odată că nu se gândea la căsătorie. Că nu era pentru el. Poate că altădată fusese. Intenţionase să se însoare? Fusese refuzat? Din cauza numelui său, a reputaţiei, a carierei? Cu titlu sau fără, era un specimen teribil de interesant – deştept, bogat, puternic şi destul de chipeş, dacă lua în calcul toţi factorii. Ce femeie l-ar fi putut refuza?

Femeia misterioasă din grădină o făcuse.

– Ei, oricum, mă bucur că nu sunteţi de viţă nobilă.

– Şi dacă aş fi?

Ai fi ca nici un altul din câţi am întâlnit.

Ea zâmbi.

– Niciodată nu v-aş fi cerut să-mi fiţi partener de cercetare. Apropo, am încropit o listă. Cu întrebările mele.

– Nici nu mă aşteptam la altceva. Dar nu crezi că ar fi fost mult mai uşor dacă eram de viţă nobilă? Să nu ne pitim prin cazinouri.

Ea zâmbi.

– Mie îmi place să mă pitesc prin cazinouri.

– Poate că da.

El păşi mai aproape, blocând geana de lumină care răzbătea dinspre casă.

– Dar asta poate şi pentru că după ce ai să-ţi termini... studiul de cercetare, o să poţi pleca şi uita că s-a întâmplat vreodată.

– N-o să uit niciodată, zise ea. Adevărul îşi luase iute zborul de pe buzele ei.

Pippa roşi, mulţumind în gând pentru umbrele care îi ascundeau obrajii. Dar nu putea să uite ce se întâmpla. De fapt, nu se îndoia că urma să invoce acea noapte când avea să fie Lady Castleton şi să se plimbe pe moşia ei de la ţară, neavând alte distracţii decât seara şi câinii de vânătoare. Şi în mod sigur nu îl va uita pe el.

Rămaseră tăcuţi o bună bucată de vreme, iar ea se întrebă dacă nu cumva spusese prea multe. Într-un final, el rosti:

– Ţi-am adus ceva.

Îi întinse un pachet învelit în hârtie maro. Pippa începu să răsufle mai greu – o reacţie exagerată în faţa unei simple cutiuţe – apucă pachetul, dădu la o parte nasul umed şi curios al Trotulei, desfăcu repede ambalajul şi descoperi o mască de carnaval, pe un pat de hârtie de calitate. Ridică bucata mare de mătase neagră, iar inima îi bătu cu putere. Se uită în sus la el, dar nu desluşi nimic în privirea aceea învăluită în întuneric.

– Mulţumesc.

El încuviinţă din cap.

– O să ai nevoie de ea.

Apoi Cross îi întoarse spatele şi traversă repede grădina. Trotula se luă după el. Pippa nu voia să fie lăsată în urmă. Se grăbi să ţină pasul cu bărbatul şi cu patrupedul.

– Mergem... undeva în public?

– Într-un fel.

– Am crezut..., şovăi ea. Adică aveam impresia că lecţiile vor fi oferite în particular, zise ea şi îşi ridică poşeta. Nu pot să vă cer detalii *în public*.

El se întoarse brusc, iar ea aproape că dădu peste el.

– În seara asta nu intrăm în detalii. Discutăm despre tentație.

Cuvântul avu un efect puternic asupra ei, iar Pippa se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva limbajul devenea mai pătrunzător în absența luminii. Era o întrebare prostească, desigur. Evident, înțelesurile erau accentuate când cineva nu era la vedere. Nu-l zărea, așa că îl auzea mai bine. N-avea nimic de-a face cu cuvântul în sine.

Tentație.

El o luă iar din loc.

– Ca să înțelegi cum să tentezi un bărbat, trebuie mai întâi să înțelegi ce înseamnă tentația, adăugă.

Ea se luă după el, grăbindu-se să-l prindă din urmă.

– Înțeleg ce înseamnă tentația.

El îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Chiar înțeleg!

– Ce te tentează?

Ajunseseră la o trăsură neagră, iar domnul Cross întinse mâna, deschise ușa și coborî scărița. Câinele sări bucuros înăuntru, făcându-i pe amândoi să râdă.

Pippa pocni din degete.

– Trotula, ieși afară.

Cățeaua scheună, dar se supuse ascultătoare.

Pippa arătă spre casă.

– Du-te, Trotula.

Cățeaua se așeză cuminte. Pippa îi arătă din nou calea.

– Acasă.

Animalul nu se clinti din loc. Cross rânji.

– Nu prea e ascultătoare.

– De obicei este.

– Poate că eu sunt de vină.

Ea îi aruncă imediat o privire.

– Poate.

– N-ar trebui să mă surprindă. Și tu ești neascultătoare în preajma mea.

Ea se prefăcu șocată.

– Vai de mine, domnule, mă comparați cu un câine?

Cross zâmbi, iar ochii și dinții îi scânteiară. Pippa simți fluturași în stomac.

– Poate. Acum, hai să revenim la discuția noastră. Ce te tentează, Pippa?

– Mie..., începuse ea cu glas șovăielnic, îmi plac mult bezelele.

El râse, mai zgomotos și mai îndrăzneț decât se așteptase ea.

E adevărat.

– Nu mă îndoiesc că-ți plac. Dar bezele poți avea la discreție.

El se trase mai în spate și îi făcu semn că se putea sui în trăsură. Ea ignoră îndemnul tăcut, dornică să termine ce avea de spus.

– Nu-i adevărat. Dacă bucătăreasa nu face, nu am.

El zâmbea.

– Pippa, cea mereu pragmatică. Dacă vrei cu adevărat, găsești. Asta vreau să spun. Cu siguranță undeva în Londra cuiva i s-ar face milă de tine și ți-ar satisface pofta de bezele.

Ea se încruntă.

Și, prin urmare, nu mă tentează?

– Nu. Le dorești. Dar nu e același lucru. Dorința este ușor de satisfăcut. Dorești bezele și ți le procuri.

El o pofti din nou în trăsură, dar nu se oferi s-o ajute.

– Intră.

Ea urcă o treaptă, apoi se întoarse. Cu centimetrii adăugați, ochii lor erau acum la același nivel.

Nu înțeleg. Atunci ce e tentația?

Tentația... Cross ezită, iar Pippa și dădu seama că se aplecase spre el, dornică să primească acea lecție fascinantă și tulburătoare.

Tentația te incită. Te transformă în ceva ce nici n-ai visat, te îndeamnă să renunți la tot ce-ai iubit, îți cere să-ți vinzi sufletul pentru un simplu moment trecător.

Cuvintele acelea fuseseră rostite încet, profund, cu tâlc și plutiră o vreme în tăcere – o invitație evidentă. El era aproape, veghea să nu cadă de pe scăriță, iar căldura lui o învălui, în ciuda frigului.

Te doare fizic, șopti el, iar ea îi urmări buzele în întuneric. Să faci orice promisiune, să juri pe orice. Pentru un gust... desăvârșit... neprihănit.

O, Doamne.

Pippa răsuflă adânc şi rapid. Nervii ei erau întinşi la maximum şi gândurile, încețoşate. Închise ochii, înghiți în sec, se strădui să-şi vină în fire, să se îndepărteze de el şi de felul în care... *o tenta*. Cum de era el aşa de calm, de liniştit şi de stăpân pe sine? De ce nu era străbătut de senzații... similare? Era un bărbat foarte frustrant.

Pippa oftă adânc.

– Trebuie că e o bezea delicioasă.

Urmă un moment de tăcere după cuvintele ei prosteşti... cuvinte pe care şi-ar fi dorit să le poată retrage. *Cât de ridicol*. Apoi el chicoti şi dinții lui albi străluciră în întuneric.

– Chiar aşa, zise, iar cuvintele fură rostite pe un ton mai profund şi mai grav decât celelalte.

Înainte ca Pippa să apuce măcar să se mire, adăugă:

– Trotula, du-te acasă.

Cățeaua se întoarse şi plecă, în timp ce el îşi îndreptă atenția spre Pippa şi zise:

– Urcă.

Ea făcu întocmai. Fără să pună vreo întrebare.

Aleea din spatele cazinoului arăta diferit noaptea. Părea mai amenințătoare. N-o ajută prea mult nici că el îi spuse în timp ce trăsura încetini:

– E timpul pentru mască.

Apoi deschise uşa şi sări jos fără ajutorul scăriței sau al vreunui servitor. Ea se conformă numaidecât şi scoase bucata de țesătură şi o duse la ochi încântată – nu mai fusese niciodată nevoită să-şi ascundă identitatea. Masca îi promitea deopotrivă emoție şi elucidare. Prima ei incursiune incognito. Primul ei moment în care era mai mult decât cea mai ciudată dintre surorile Marbury. Cu masca pe față, îşi imagină că nu mai era ciudată, ci misterioasă. Nu doar ştiințifică, ci şi scandaloasă. Avea să fie o adevărată Circe deghizată.

Dar în acel moment, în timp ce încerca să-şi potrivească masca, îşi dădu seama că imaginația ei n-avea legătură cu realitatea. Şi că măştile nu erau făcute pentru ochelari. La prima încercare, lungi panglicile prea larg, iar masca se căscă, alunecă peste lentilele ochelarilor şi îi blocă vederea, amenințând să-i cadă pe jos

și apoi pe podeaua trăsurii, dacă se mișca prea repede. La a doua încercare, legă panglicile cu o mână mai fermă și tresări când își prinse câteva fire de păr în nodul dezordonat. Rezultatul nu era cu mult mai bun; masca îi apăsa ochelarii pe nas, presa pe ramele subțiri, din aur, până când acestea îi zgâriară pielea. Acum nu se mai simțea deloc ca o adevărată Circe.

Hotărâtă să fie un bun soldat, se strecură pe banchetă și dădu să coboare din trăsură, spre domnul Cross, care o aștepta. Nu voia să lase un lucru minor, cum era vederea slabă, să-i strice seara. Masca i se ridică peste ochelari, iar ea păși afară din trăsură fără să vadă nimic, iar pantoful găsi trepta de sus printr-un miracol, altul decât vederea periferică. La a doua treaptă nu mai avut atâta noroc.

Se împiedică, scoase un icnet și ridică mâinile în aer încercând să își recapete echilibrul. Eșuă și se clătină spre stânga, intrând direct în domnul Cross, care o prinse la piept și mormăi încet. La pieptul lui cald și tare. În brațele lui lungi, dibace. El trase aer în piept, o strânse tare și pentru un moment – nici măcar un moment, doar o fracțiune de secundă – corpul ei fu lipit cu totul de corpul lui, iar ea privi drept în ochii lui. Ei, nu chiar *drept* pentru că masca se mișcase din nou în timpul acelei aventuri, iar ea rămase doar cu o parte din câmpul vizual funcțională. Altfel, cu siguranță l-ar fi văzut râzând. Și simți din nou un val fierbinte și inevitabil de jenă, în clipa în care el o lăsă jos.

Când simți iar pământul sub picioare, Pippa își descleștă mâinile de pe haina lui și încercă să-și aranjeze masca. Reuși să îndrepteze și masca, și ochelarii, care îi căzură de pe nas. El îi prinse din zbor.

Ea se uită când la ochelari, când la fața lui, la trăsăturile rigide ce se distingeau în lumina ce venea de undeva din afara trăsurii.

Nu așa mă așteptam să decurgă seara.

El nu râdea, iar ea era îi era recunoscătoare. În schimb, păru să privească îndelung înainte să facă un pas în spate și să scoată batista din buzunar.

Nu cu, te asigur, spuse el și șterse cu atenție ochelarii înainte să i dea înapoi.

Ea și i puse repede la loc pe nas și pufni ușor.

Nu pot să port masca. Nu se potrivește.

O enerva tonul ei bosumflat. Suna exact ca Olivia. Strâmbă din nas şi întâlni privirea lui Cross. El nu zise nimic, în schimb întinse mâna şi îi îndreptă ochelarii pe nas, fără s-o atingă. Rămaseră acolo în tăcere un moment îndelungat, înainte ca el să spună încet:

– Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Pippa clătină din cap.

– Sunt sigură că n-ai avut asemenea probleme înainte...

Imaginea lui Sally Tasser i se perindă prin faţa ochilor; femeia aceea frumoasă, cu înfăţişare perfectă, care ar fi putut oricând să poarte o asemenea mască şi să-şi creeze astfel un aer misterios desăvârşit. Singurul lucru pe care îl reuşise ea fusese să se facă din nou de râs. Şi deodată deveni pe deplin conştientă că lumea aceea, noaptea aceea, întreaga *experienţă* nu erau pentru ea. Era o greşeală. Orfeu privea înapoi în Iad.

– N-ar trebui să fiu aici, zise ea şi întâlni privirea lui aşteptându-se să citească în ea satisfacţie – uşurarea că ea se dădea, în sfârşit, bătută.

Dar nu văzu uşurare. În schimb, era altceva. Ceva ferm, de neclintit.

– Va trebui doar să fim atenţi altfel.

El o porni spre club, iar invitaţia de a-l urma era evidentă. În timp ce se apropiau de uşa de oţel de la intrarea din spate, o altă trăsură se auzi pe alee, oprindu-se la câţiva metri de a lor. Un servitor coborî chiar când portiera trăsurii se deschidea, iar dinăuntru se auziră mai multe râsete de femei.

Pippa se opri în loc, apoi se întoarse spre trăsura nou-venită. Domnul Cross înjură, încet şi urât, o apucă de mână înainte ca ea să aibă ocazia să se opună, o lipi cu spatele de peretele cazinoului şi se aşeză în faţa ei pentru a o ascunde. Ea încercă să se mişte, dar el o ţintui la perete, împiedicând-o să le vadă pe femeile care coborâseră din trăsură şi chicoteau şi pălăvrăgeau vesele în timp ce se îndreptau spre intrare. Pippa întinse gâtul să întrezărească ceva, împinsă de curiozitate, dar el îi anticipă mişcarea şi se apropie şi mai mult, înghesuind-o la perete, astfel că îi fu cu neputinţă să mai observe altceva. Altceva în afară de el.

Era atât de înalt. Nu mai cunoscuse pe nimeni atât de înalt ca el. Iar când se afla atât de aproape de ea, nu se mai putea gândi la nimic altceva în afară de el. De el, de căldura lui, de felul

în care haina lui descheiată îi învăluia pe amândoi şi o aducea mai aproape decât fusese vreodată de un bărbat în cămaşă.

Gândurile îi fură întrerupte de încă un hohot de râs, urmat de un şuşotit.

– Uite! spuse o femeie. Îi deranjăm pe îndrăgostiţi!

– Cineva n-a mai avut răbdare până să ajungă înăuntru! rosti o altă voce feminină.

– Cine e? şopti a treia.

Pippa făcu ochii mari.

– Cine sunt? vorbi ea înăbuşit la pieptul lui.

– Nimeni important.

O înghesui şi mai mult şi schiţă o grimasă când îşi ridică mâna, o sprijini de peretele de deasupra capului ei şi îi ascunse astfel faţa cu braţul lung şi cu mâneca hainei. Era la un milimetru distanţă de pieptul lui şi nu se putu abţine să nu inspire parfumul proaspăt şi curat de santal care o învăluia. Mâinile îi atârnau moarte şi ardea de dorinţă să-l atingă. Îşi încleştă pumnii şi privi sus, în ochii lui întunecaţi.

N-o văd pe ea, zise una dintre femei, dar pe el l-aş recunoaşte oriunde. E Cross, spuse ea şi vorbi mai tare. Nu e Cross?

Un val de căldură o străbătu pe Pippa când auzi tonul familiar şi amuzat al femeii – de parcă ea ştia exact cum era să fie acolo, presată pe peretele celui mai faimos cazinou din Londra de către patronul trufaş şi sclipitor al acestuia.

Duceţi-vă înăuntru, doamnelor, spuse el tare, fără să-şi ia privirea de la Pippa. Pierdeţi spectacolul.

Se pare că avem ce vedea şi afară în seara asta! răspunse una dintre ele, atrăgându-şi un cor de râsete laudative din partea celorlalte.

Cross se foi şi îşi lăsă capul mai jos, iar Pippa îşi dădu seama că din afară părea că era pe cale s-o sărute.

Haideţi, doamnelor, zise el, vorbind rar şi ademenitor. Eu nu trag cu ochiul la distracţiile voastre.

Eşti bine-venit oricând, dragule.

O să ţin minte, spuse el pe un ton tărăgănat şi emfatic. Dar în seara asta sunt ocupat.

Ce fată norocoasă!

Pippa scrâşni din dinţi când aizi o bătaie în uşa de oţel. Doamnele fură primite înăuntru. Rămaseră din nou singuri pe alee, mai aproape unul de altul decât niciodată până atunci. Aşteptă ca el să se mişte, s-o elibereze din strânsoare. Doar că n-o făcu. Nu, rămase aşa cum era, foarte aproape de ea, cu buzele lângă urechea ei.

– Ele cred că eşti norocoasă.

Inima îi bătea nebuneşte. Era sigură că el o auzea.

– Parcă nu credeaţi în noroc.

– Nu cred.

Vocea îi tremura.

– Dacă aţi crede, aţi numi asta noroc?

– Aş numi-o tortură.

În acel moment, când îi simţi cuvintele pe pielea sensibilă din spatele urechii, Pippa îşi dădu seama că el nici măcar n-o atingea. Era atât de aproape... dar chiar şi în acel moment, când o împingea cu spatele de faţada de piatră a clădirii masive, era atent să n-o atingă. Ea oftă adânc.

Se părea că era singura femeie din Christendom de care el se hotărâse să nu se atingă. Pentru un moment trecător se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi preluat iniţiativa. Îşi întoarse capul spre el, iar el se trase înapoi – nu mult, dar îndeajuns cât să asigure o oarecare distanţă între ei. Stăteau faţă în faţă, cu buzele întredeschise, la un milimetru distanţă şi, totuşi, la kilometri întregi. Un milimetru pentru el, care nu trebuia decât să închidă nonspaţiul dintre ei ca ea să devină a lui. Un kilometru pentru ea, căci ştia că el n-o va face... iar ea nu se simţea în stare să-l sărute. Deşi, în acel moment, nu-şi dorea nimic altceva mai mult.

Dar el nu avea aceeaşi dorinţă. Era o seară dedicată cercetărilor ştiinţifice. Nu fizice. Nu conta cât de mult îşi dorea ea altceva. Aşa că făcu singurul lucru pe care-l putea face. Trase adânc aer în piept şi zise:

– Cross?

Urmă o pauză imensă, stânjenitoare când îşi dădură seama că ea renunţase la formulele de politeţe, dar cumva, acolo, pe aleea aceea întunecată din Londra, „domnule" părea o formă de adresare prea pompoasă pentru acel bărbat înalt şi imoral.

Da, Pippa?
Mergem înăuntru acum?

Capitolul 9

Jocul de noroc este unul problematic – pare într-un fel, dar se joacă altfel. De exemplu, cineva aruncă două zaruri crezând că rezultatul va fi între unu şi doisprezece, dar este imposibil să nimereşti unu... aproape la fel de greu doi sau doisprezece. Atunci de ce, când punctele slabe ale jocului sunt atât de evidente, are aşa mare priză la jucători? O fi o anumită geometrie implicată în jocul de noroc – dar este şi ceva sacru. Se pare că lucrurile sacre au rareori sens din punct de vedere ştiinţific.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 27 martie 1831; cu nouă zile înainte de nunta sa.

Nu era nimic pe lume pe care Cross să i-l fi refuzat în acel moment. Nu după ce, în ultima oră, ea îl tentase cu ochii aceia mari şi albaştri, cu mintea ageră şi trupul ei frumos şi agil, care îl făcea să-şi dorească cu disperare s-o atingă. Când sosiseră femeile acelea, el nu se gândise la nimic altceva decât s-o protejeze, să nu fie dată în vileag, să se pună ca un scut în faţa ei, şi avea să se urască pentru totdeauna că se gândise s-o aducă în acel loc mizerabil şi sumbru pe care ea nu-l merita. Şi care nu o merita pe ea.

Aşa cum nici el nu o merita.

Ar fi trebuit să-i spună totul lui Bourne şi să-l lase pe partenerul lui să-i administreze o bătaie soră cu moartea pentru că îi trecuse prin minte să compromită reputaţia Philippei Marbury. Pentru că se lăsase ispitit de ea. Căci ea era cea mai grea lecţie de ispită din câte existau.

Când ea se împiedicase pe treptele trăsurii şi căzuse direct în braţele lui, îşi spusese că era terminat. Formele trupului ei agil

și curbele lipite de trupul lui îi pricinuiseră dureri. Fusese sigur atunci că acela era testul suprem... cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată: s-o ajute pe ea să-și recapete echilibrul și să pășească și el înapoi de pe marginea prăpastiei. Să-și amintească faptul că nu era demn de ea.

Că nici nu avea să fie vreodată.

Dar nimic nu se compară cu ceea ce simți mai târziu când, înghesuită între el și fațada de piatră a cazinoului, ea se întorsese și-i vorbise, iar el îi simțise răsuflarea pe obraz, gura i se uscase și sexul i se întărise. Fusese cel mai dificil lucru pe care trebuise să-l facă vreodată. Mai avusese puțin și o sărutase și astfel i-ar fi condamnat pe amândoi la suferință. Pentru un moment crezuse că ea va prelua inițiativa. Și-ar fi dorit s-o facă.

Încă își mai dorea.

În schimb, ea îi ceruse să continue acea nebunie – s-o ducă înăuntru și să-i ofere lecția pe care i-o promisese. S-o învețe despre tentație. Ea credea că e în siguranță cu el. Că fiind un om de știință, nu reprezenta nici un pericol. Era nebună.

Ar fi trebuit s-o urce înapoi în trăsura aceea și s-o ducă acasă fără nici o remușcare. Ar fi trebuit s-o ducă departe de acel loc plin cu nobili care s-ar fi distrat copios pe seama prezenței ei acolo și a bârfelor iscate.

Erau anumite reguli în acea parte a cazinoului, desigur – doamnelor care erau membre le era interzis să dezvăluie secretele aflate. Și, având toate, la rândul lor, secrete și bucurându-se de timpul petrecut la club, aveau grijă să respecte acele reguli. Dar acest lucru nu schimba cu nimic amenințarea care plana asupra Pippei. Iar el nu putea permite așa ceva.

– N-ar trebui să te duc înăuntru, răspunse el, iar cuvintele zăboviră între ei.

– Ai promis.

– Am mințit.

Ea clătină din cap.

– Nu-mi plac mincinoșii.

Îl tachina. El intui ironia din spatele cuvintelor. Dar, fie că exista sau nu, intui și adevărul din ele. Și își dori ca ea să-l placă. Gândul veni ca o lovitură, iar el își îndreptă spatele imediat, dornic deodată să se îndepărteze de ea.

Nu era ea.

Nu putea fi.

Era situația specială în care ea se afla. Faptul că era prima femeie pe care o lăsase să se apropie atât de mult de el, în ultimii patru ani. Faptul că mirosea a lumină și a primăvară și că pielea ei era imposibil de moale, felul în care buzele ei frumoase, trandafirii, se arcuiau când zâmbea, că era deșteaptă și ciudată și că era tot ceea ce îi lipsise la alte femei.

Nu era ea.

Era totul. Knight, Lavinia și restul lumii lui care se prăbușea, iar ultimul lucru de care avea nevoie era Pippa Marbury în clubul lui. În viața lui. Făcându-i necazuri. Preluând controlul asupra gândurilor lui.

Nebunia avea să dispară în clipa în care scăpa de ea.

Trebuia să scape de ea. În seara aceea.

Ignoră senzația de iritare care îl străbătu la acel gând și bătu în ușă.

E alt ritm decât cel pe care l-au folosit femeile mai devreme.

Sigur că ea observase asta. Ea auzea și vedea totul, cu ochii ei albaștri și mari.

Eu sunt eu și ele sunt ele.

Își dădu seama că vorbise cu asprime, dar refuză să simtă vreo urmă de regret în timp ce ușa se deschidea. Ea nu păru să fi băgat de seamă.

Fiecare bate în alt fel?

Ea îl urmă în hol, unde Asriel stătea la locul său obișnuit și citea la lumina slabă a unei candele de pe perete. Valetul își îndreptă privirea neagră mai întâi spre Cross, apoi spre Pippa.

Ea nu e membră.

E cu mine, spuse Cross.

Membră a ce? întrebă Pippa.

Asriel se întoarse cu nasul în cartea lui și îi ignoră pe amândoi. Pippa se aplecă pentru a vedea cartea din mâna lui Asriel. Apoi își ridică brusc capul și se uită la el nevenindu-i să creadă.

Mândrie și prejudecată?

El închise cartea cu zgomot și se uită la Cross.

- Tot nu e membră.

Cross se uită urât la el.

– Atunci suntem norocoşi că eu sunt patronul.

Lui Asriel nu păru să-i pese prea mult. Însă Pippa părea să nu se poată abţine.

– Poate că ar fi mai bine s-o luăm de la capăt? Nu am fost prezentaţi aşa cum se cuvine.

– Eu sunt...

– Cross! o întrerupse Asriel.

– Mărturisesc că sunt fericit să văd că e la fel de enervantă pentru alţii cum e şi pentru mine, zise el şi făcu o pauză. Vallombrosa?

Dacă Asriel avea vreo părere despre acea cerere, nu o formulă.

– Gol. Toată lumea e la bătaie. Dacă nu vrei să fie văzută fără mască, aţi face mai bine să vă feriţi.

De parcă Cross nu s-ar fi gândit şi el la acelaşi lucru.

– E a doua oară când cineva vorbeşte despre o bătaie, interveni Pippa. Ce înseamnă asta?

Asriel rămase tăcut o bucată de vreme.

– Înseamnă că e o bătaie.

Ea ridică din sprânceană.

– Nu vă număraţi printre cei mai prietenoşi oameni, nu-i aşa?

– Nu.

– Îmi stricaţi toată distracţia, zise ea.

– Nu e ceva neobişnuit.

Cross abia se abţinea să nu izbucnească în râs. Pippa nu era prima care încerca să-l atragă pe Asriel în conversaţie şi ar fi pus pariu că nu avea să fie nici prima care să reuşească s-o facă. Ea încercă însă, cu un zâmbet larg şi prietenos.

– Sper să ne întâlnim din nou. Am putea ţine un cerc de lectură. Eu am citit-o pe aia, spuse ea şi se aplecă în faţă. Aţi ajuns la partea în care domnul Darcy îi cere mâna?

Asriel se încruntă la Cross.

– A făcut-o dinadins.

Pippa scutură din cap.

– O, n-am stricat nimic. Elizabeth refuză, spuse ea şi făcu o pauză. Cred că acum abia am stricat totul. Scuze.

– Îmi place mai mult de sora dumneavoastră.

Pippa dădu din cap serioasă.

– Nu e ceva neobişnuit.

Când ea repetă cuvintele lui Asriel, Cross râse, iar când încercă să se abțină ieși un zgomot strangulat – la care Asriel răspunse corect printr-o căutătură urâtă. Cross o luă înainte, dădu la o parte draperia grea din catifea și se asigură că nu aveau să fie văzuți înainte de a o conduce pe Pippa pe coridorul îngust spre Vallombrosa, una dintre puținele încăperi din aripa dedicată doamnelor de la club.

Ea intră înaintea lui, se întoarse încet când ajunse înăuntru și studie încăperea mică, bogat decorată, destinată jocurilor private.

– Clădirea asta e remarcabilă, zise ea și întinse mâna ca să-și descheie mantia. De fiecare dată când vin aici, găsesc o altă parte bună de explorat.

Își dădu jos mantia și scoase la iveală o rochie de plimbare simplă, verde. Cineva ar fi considerat-o chiar neinteresantă în comparație cu creațiile din mătase și organza purtate de femeile care frecventau acea aripă a clădirii. Croiala decolteului era înaltă, mânecile lungi, iar rochia grea – o combinație care ar fi trebuit să potolească reacția lui Cross la interacțiunea lor de pe alee –, dar Pippa ar fi putut să poarte la fel de bine și un neglijeu din dantelă după impactul pe care-l avusese asupra lui vederea ei în acea rochie simplă. Făcea o treabă prea bună din a o ascunde. El voia ca aceasta să dispară. Imediat.

Își drese glasul, îi luă mantia și o puse pe spătarul canapelei.

– Este proiectată ca să te facă să te simți astfel. Vizitatorii se întreabă dacă nu cumva a rămas în urmă ceva ce-au pierdut.

– Așa că sunt tentați să se întoarcă?

Întrebarea era retorică. Ea învăța.

– Care-i scopul acestei seri? Să mă tentezi cu camerele tale frumoase și cu pasajele tale secrete?

El nu mai știa care era scopul acelei seri. Toate gândurile limpezi pe care le avusese, planurile meticuloase pentru lecția ei, toate se prăbușiră în prezența ei. Ea îi întoarse spatele și se duse să studieze un tablou în ulei care ocupa o mare parte din perete. Înfățișa patru bărbați care jucau zaruri, pe o stradă pavată, la lumina unei crâșme.

– Apropo de pasaje secrete, zise ea, sunt foarte impresionată de talentele tale arhitecturale.

– Temple vorbește prea mult.

Ea zâmbi.

– Toate camerele au așa ceva?

– Majoritatea. Ne place să avem căi de scăpare.

Locul acela special în care bărbia ei se unea cu gâtul arun niște umbre fascinante. Cross se întrebă cum era pielea ei la atin gere. Mătase sau satin?

– De ce?

El se gândi o vreme, apoi zise:

– Sunt mulți care și-ar dori să ne vadă distruși. Este un lucr bun să ne putem mișca fără să riscăm să fim descoperiți.

Pippa se întoarse deodată spre el și făcu ochii mari.

– Nu pentru asta-i acolo bărbatul care citea *Mândrie și pre judecată*?

– Oarecum.

– Oamenii trec de el?

– Se întâmplă. Odată m-am trezit cu o femeie în biroul meu Te asigur că nu fusese invitată. Iar ieri am găsit-o în cazinou.

Ea zâmbi cu subînțeles.

– Pare un caz special.

Într-adevăr.

– Nu-mi place ideea că ai putea fi nevoit să fugi, cu niște netrebnici pe urme.

El rezistă cu greu senzației de plăcere care îl străbătu la gândul că era posibil ca ei să-i pese de el.

– Nu-ți face probleme. Rareori fug.

Trecu pe lângă ea și dădu ocol mesei din mahon ca să pună o oarecare distanță între ei. Ea rămase pe loc.

– Camera asta are așa ceva?

– Poate.

Ea se uită în jur, mijind ochii, analizând fiecare bucată de perete.

– Și dacă ar avea, unde ar duce?

El ignoră întrebarea, se întinse spre zarurile de pe masa de joc, le ridică și le cântări în palmă.

– Vrei să pui întrebări legate de arhitectură? Sau preferi ceva?

– Amândouă, zise ea.

Răspunsul nu-l surprinse. Philippa Marbury era o femeie atât de interesată de tot ce însemna cunoaştere încât se putea simți tentată de o sumedenie de subiecte – nu numai de sex. Din păcate, tocmai curiozitatea ei înnăscută era una dintre cele mai mari tentanții pe care el le avusese vreodată de înfruntat. Își reaminti de scopul lui din acea seară. Ea trebuia să piardă. Dacă pierdea, el își putea recăpăta echilibrul.

Stăpânirea de sine.

Merita pariul. Aruncă zarurile spre ea.

Amândouă să fie, atunci.

Ochii ei licăriră de parcă el tocmai îi oferise niște bijuterii scumpe.

Cine erau femeile de afară?

El clătină din cap.

Nu e așa ușor, Pippa. Lecția este despre tentație. Vrei să știi mai multe... trebuie să câștigi.

Bine.

Și trebuie să pariezi.

El încuviință din cap.

Am cinci lire în poșetă.

Cinci lire nu ajung, zise el, cu un zâmbet malițios. Nu e de ajuns pentru lecția pe care o vrei.

Atunci, ce? N-am nimic altceva de valoare.

Ai hainele de pe tine.

Avu nevoie să-și adune toate forțele pentru a rezista ispitei de a-i răspunde cuvintele acelea.

Aș vrea să-ți cumpăr timpul.

Pippa se încruntă, nedumerită.

Timpul meu?

El încuviință din cap.

Dacă ai să câștigi, îți spun ce vrei să știi. Dacă ai să pierzi, îmi dai un timp pentru proiectul tău nebunesc de cercetare. Cât mai ai până te măriți?

Două zeci. Calculase intenționat greșit. Ea îl corectă, apoi clătină din cap hotărâtă.

Avem o înțelegere.

Poate, dar el deținea puterea. Cel puțin, în mintea ei.

Atunci cred că nu va mai fi nici o lecție.

– Ai spus că n-o să te eschivezi. Ai promis.

– După cum am mai zis, *milady*, ticăloşii mint.

Nu neapărat pentru că le stătea în fire, îşi dădu el seama în acel moment. Uneori minţeau ca să rămână cu picioarele pe pământ. Cross se îndreptă spre uşă.

– O să trimit pe cineva să-ţi aducă o matie cu glugă şi să te conducă acasă.

Era la uşă, cu mâna pe clanţă, când ea îl strigă:

– Stai.

El se întoarse, încercând să pară cât mai calm.

– Da?

– Singura modalitate de a primi lecţia este să pariez?

– Gândeşte-te la asta ca la o dublă cercetare. O lecţie despre jocurile de noroc e o aventură pe care multe femei n-ar refuza-o.

– Nu e nici o aventură. Este muncă de cercetare. De câte ori trebuie să-ţi repet asta?

– Spune-i cum vrei, Pippa. Oricum, e ceva ce-ţi doreşti.

Ea se uită la masa de joc, zăbovi cu privirea asupra ei, iar el îşi dădu seama că ieşise câştigător.

– Vreau să joc.

– Aşa să fie, Pippa.

Ea îi întâlni privirea.

– Prima mea lecţie despre tentaţie.

Fată deşteaptă.

– Totul sau nimic.

Ea încuviinţă din cap.

– Totul.

Fată deşteaptă şi pierdută. El se întoarse la masă, luă o pereche de zaruri din fildeş şi i le întinse.

– La Înger, la prima aruncare, şapte sau unsprezece câştigă. Dai doi sau trei şi ai pierdut.

Ea ridică din sprâncene.

– Numai doi sau trei? Cum de am pierdut cu nouă la prima noastră întâlnire?

El nu-şi putu reţine un zâmbet.

– Ai avut şanse mai bune; am profitat.

– Cred că ar fi trebuit să ştiu mai bine că joc cu un ticălos.

El se aplecă uşor în faţă spre ea.

Cred că ţi-ai învăţat lecţia de atunci.

Ea se uită fix la el, cu ochii mari în spatele ochelarilor.

- Nu sunt sigură.

Cuvintele ei sincere îl atinseră reaprinzându-i dorinţa şi, odată cu aceasta, încă ceva. Înainte ca el să apuce să răspundă, ea aruncă zarurile.

Nouă, spuse ea. Numărul meu norocos?

Deja o jucătoare inveterată.

Adună zarurile şi i le dădu înapoi.

Jocul e simplu. Dai iar nouă şi câştigi. Dai şapte şi pierzi.

Credeam că şapte e câştigător.

Numai la prima aruncare. Acum ai stabilit că ţinta ta este nouă.

Ea clătină din cap.

- Nu-mi pasă de regulile astea. Ştii la fel de bine ca mine că şansele de a da şapte sunt mai mari.

- Îţi pasă sau nu, acestea sunt regulile cu care ai fost de acord când ai intrat în joc.

- N-am avut de ales, bombăni ea, în timp ce cântărea zarurile în palmă.

Deci, nu pleca. El se aplecă pe masă.

- Acum înţelegi de ce jocurile de noroc nu sunt o idee prea bună.

Ea îi aruncă o privire urâtă.

- Cred că mai degrabă înţeleg de ce eşti putred de bogat.

El zâmbi.

- Nimeni nu te-a forţat să joci.

Ea ridică din sprânceană.

- Ba tocmai asta ai făcut!

- Prostii. Ţi-am oferit un risc, fără de care, nu există nici o recompensă.

Ea privi sceptică spre masă.

- Sunt foarte sigură că oricum nu va fi nici o recompensă.

- Nu se ştie niciodată. Unii beneficiază de ajutorul Doamnei Şansă.

Ea ridică o sprânceană.

- E o doamnă?

– Da, pentru că e foarte capricioasă și schimbătoare.

– Nu mă simt jignită. Eu nu sunt deloc schimbătoare. Când fac o promisiune, mi-o țin.

Ea aruncă zarurile, amintindu-și de propriile ei vorbe la prima lor întâlnire.

Nu-mi place nesinceritatea.

– Doi și patru, anunță ea. Șase. Și acum?

El adună zarurile și i le dădu din nou.

– Dai încă o dată.

– N-am câștigat?

– Dacă e vreo consolare, nici n-ai pierdut.

Ea mai aruncă de trei ori, un zece, un doisprezece și un opt înainte de a strâmba din nas și de a spune:

– De ce i-o face jocul ăsta pe bărbați să comită asemenea nebunii?

Cross râse.

– La Înger, spectatorii pot paria pe orice are legătură cu jocul. Pe cum vor da cu zarul jucătorii, dacă va obține mai mult sau mai puțin decât la ultima aruncare sau cifra exactă a bulinelor de pe zar. Când cineva de la masă câștigă la fiecare aruncare, jocul devine foarte incitant.

– Dacă zici tu, spuse ea, iar în tonul ei se citi scepticismul. Aruncă din nou zarurile și dădu un șase și un trei. O! țipă ea. Nouă! Am câștigat! Vezi? Norocul e de partea mea.

Zâmbea, cu obrajii îmbujorați de frenezia reușitei.

– Acum înțelegi de ce bărbații se bucură atât de mult să joace.

Ea râse și bătu din palme.

– Cred că da! Și acum, răspunsul la o întrebare!

– Da, se învoi el, sperând ca întrebările ei să se limiteze doar la club.

– Cine erau femeile de afară?

El întinse mâna după zaruri.

– Membre.

– Ale Îngerului? întrebă ea cu voce ascuțită în timp ce se întindea pentru a primi din nou zarurile din mâna lui. Am crezut că e un club pentru bărbați.

– E mai mult decât pare. Tehnic vorbind, aici nu este Îngerul Căzut.

Ea se încruntă.

Dar ce e?

Asta e o altă întrebare, spuse el şi arătă spre mâna ei. Jocurile sunt mai complicate sus, dar pentru scopul jocului nostru, acum păstrăm regulile. Câştigi cu nouă.

Pippa aruncă din nou. Şase şi trei.

Iar am câştigat! se lăudă ea, iar zâmbetul îi deveni şi mai luminos.

El nu se putu abţine să nu i-l întoarcă în timp ce clătina din cap şi-i aduna zarurile.

Deci, despre ce e vorba?

N-are un nume. Noi îi spunem Lumea de Dincolo. Este rezervat doamnelor.

Care doamne?

El îi dădu zarurile. Ea nimeri cinci, apoi zece, apoi iarăşi nouă.

Ura! ţipă ea şi îi întâlni privirea surprinsă. Nu credeai c-o să câştig din nou.

– Mărturisesc, nu.

Ea zâmbi.

Care doamne?

El clătină din cap.

– Nu pot răspunde la asta. E de ajuns să spun că sunt doamne care vor să rămână anonime. Şi au parte de aventurile lor.

Pippa dădu din cap aprobator.

– De ce să aibă numai bărbaţii lumea la picioare şi femeile nu?

– Exact.

Ea rămase tăcută pentru o clipă, apoi izbucni:

– O să doară?

El aproape că se înecă. Ea crezu că el n-o înţelesese, aşa că începu să-i explice.

– Adică, ştiu că probabil pentru mine va fi dureros. Dar şi pe el îl va durea la fel?

„Nu. Nu, el va trăi o plăcere mai intensă ca oricare alta de până acum. La fel ca şi tine, dacă m-aş ocupa eu de asta."

– Nu, răspunse el simplu.

În ochi i se citea uşurarea.

– Bine, zise şi, după o scurtă pauză, adăugă: Eram îngrijorată că aş putea proceda greşit.

Cross clătină din cap cu hotărâre.

– Cred că n-o să-ți fie greu să înveți.

Pippa zâmbi.

– Anatomia ajută.

El nu voia să și-o imagineze învățând anatomie în acest context. Nu voia să-și imagineze cum se va folosi de cuvintele el simple, directe, ca să-l călăuzească pe soțul ei, ca să învețe alături de el. Cross închise ochii ca să alunge închipuirea acelor vorbe rostite de buzele ei.

– Castleton o fi el prostănac, dar nu e un idiot. Nu trebuie să-ți faci probleme că nu va înțelege mecanismele situației.

– Nu ar trebui să-i spui așa.

– De ce nu? Nu e logodnicul *meu*.

Cross ridică zarurile și i le dădu. Când ea se întinse ca să le ia, el nu se putu abține să-și încleștеze palma în jurul degetelor ei – ținând-o pe loc.

– Pippa, zise el încet.

Ea îl privi fix.

– Da?

– Dacă te doare...

Se opri iritat, când văzu că ea făcuse ochii mari la auzul acelor cuvinte.

– Da?

„Dacă te doare, părăsește-l."

„Dacă te doare, îl omor."

– Dacă te doare... nu face bine.

Atât reuși să spună, apoi o eliberă din strânsoare.

– Aruncă din nou.

Patru și trei.

– O, zise ea descurajată. Am pierdut.

– O zi în minus pentru cercetarea ta. Asta înseamnă că mai ai nouă zile.

Ea făcu ochii mari.

– O zi *întreagă?* Pentru *o singură* aruncare amărâtă?

– Acum știi ce simți și când pierzi, nu numai când câștigi, zise el. Care senzație e mai puternică? Riscul? Sau recompensa?

Ea se gândi o vreme.

– Încep să înțeleg.

— Ce anume?

— De ce fac bărbații asta. De ce joacă. De ce pierd.

— De ce?

Ea se uită în ochii lui.

— Pentru că te simți minunat când câștigi.

El închise ochii la auzul acelor cuvinte, care îl tentau atât de mult să i arate cât de minunat o putea face să se simtă în compania cu zarurile acelea reci.

— Vrei să continui?

„Spune nu", o îndemnă el în gând. „Întoarce-te acasă, Pippa. Locul ăsta, jocul ăsta, clipa asta... nu sunt pentru tine."

În timp ce ea se gândea, își mușca buza de jos, iar acel gest îl fascină într-atât de mult încât atunci când spuse într-un sfârșit „Da", el deja își uitase întrebarea.

Pentru că el nu-i dădu mai repede zarurile, ea întinse mâna.

— Aș vrea să arunc din nou, dacă nu te deranjează.

El deranja. Dar îi înmână cuburile de fildeș, iar ea le aruncă cu plăcere pe masa de joc.

— Opt zile.

Pippa se încruntă uitându-se la zarurile din capătul mesei: trei și patru.

— Din nou, zise ea.

El îi dădu zarurile. Ea aruncă.

— Șapte zile.

Ea se întoarse și se uită urât la el.

— Ceva nu-i în ordine cu zarurile.

El luă cuburile din fildeș și i le oferi cu palma în sus.

— Tentația nu este întotdeauna un lucru bun.

— Este atunci când cineva se pregătește să-și atragă partenerul de cuplu.

Aproape uitase care era țelul ei. Doamne, nu voia s-o învețe cum să atragă un alt bărbat.

Voia s-o învețe cum să-l atragă pe el.

Voia s-o învețe *cum* să-l lase s-o atragă el pe ea. Ea luă zarurile.

— Încă o dată.

El ridică din sprânceană.

– Dacă am fi luat câte șase penny de fiecare dată când am auzit asta, acum am fi bogați.

Ea aruncă un opt și se uită la el.

– *Sunteți* bogați.

El rânji și îi dădu zarurile încă o dată.

– Mai bogați.

Mai aruncă o dată – *unsprezece* – a doua oară – *patru* – și a treia oară.

– Aha! sărbători ea. Șase și trei! Din nou!

Se întoarse spre el cu o privire care-i era familiară – în ea se citea bucuria îmbătătoare a câștigului. El surprinsese de nenumărate ori privirea aceea la alți jucători și nu înceta niciodată să se bucure de ea. Privirea aceea însemna un adevăr de necontestat: că acel jucător avea să rămână acolo toată noaptea. Dar în acel moment, cu Pippa, nu mai simțea nici o satisfacție. În schimb, îl făcea să moară de dorință. Și-ar fi dorit să vadă aceeași bucurie departe de masa de joc, în timp ce ea câștiga cu totul altceva.

În timp ce-l câștiga pe el.

Ea se întinse spre poșetă.

– Am ținut un jurnalul cu întrebările pentru cercetarea mea.

Sigur că da.

Numai Dumnezeu știa ce întrebări extravagante avea pregătite Lady Philippa Marbury în numele cercetării. Ea deschise carnețelul, își mușcă buza de jos în timp ce parcurgea cantitatea considerabilă de text de acolo, iar Cross știu, din prisma cuiva care se aflase multă vreme în preajma unor mize enorme, că ea urma să-l întrebe ceva revoltător.

Se întoarse cu spatele la ea și la masă, se duse la un dulăpior și scoase o sticlă din cel mai bun whisky al lui Chase, stocat acolo, din fericire, pentru încercări ca aceea. Își turnă două degete din lichidul de culoarea chihlimbarului, se uită peste umăr și o văzu pe Pippa care-l privea cu atenție, ținând un carnețel în mână.

– Vrei să bei ceva?

Ea clătină imediat din cap.

– Nu, mulțumesc, n-aș putea.

– Doamnele nu beau whisky, nu? o întrebă el zâmbind ironic.

Ea clătină din cap și îi întoarse zâmbetul.

– Am înțeles ironia situației, te asigur.

Ridică paharul și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură, delectându-se cu senzația de arsură pe care i-o provocă – și bucurându-se de distragerea pe care i-o oferea.

– Care este întrebarea?

Ea nu răspunse o vreme, iar el se strădui să se uite spre ea și o văzu că privea fix paharul de cristal din mâna lui. El îl puse pe bufet cu zgomot, iar sunetul o făcu să se trezească din reverie. Își coborî privirea asupra carnețelului pe care-l ținea în mână. Pentru că ea nu-l mai privea, el putu să urmărească valul rozaliu care îi străbătu obrajii în timp ce identifică întrebarea care era sigur că avea să-i distrugă sănătatea mintală. Doamne, cât adora să o vadă roșind.

– Cred că o să încep cu începutul. Se pare că-mi lipsesc informațiile elementare. Adică, înțeleg ce se întâmplă la câini, cai și alte viețuitoare, dar oamenii... mă rog, sunt diferiți. Și de aceea... Făcu o pauză, apoi adăugă cât putu de repede. Mă întreb dacă ai putea să-mi explici care este rolul limbii.

Cuvintele veniră ca o lovitură pentru el, ca unul dintre pumnii puternici, direcți ai lui Temple – așa cum se întâmpla în ring – și dură o vreme până când țiuitul din urechile lui încetă. Ea devenise însă nerăbdătoare, așa că adăugă încet:

Am înțeles că folosește la sărut. Și la alte lucruri dacă e s-o cred pe Olivia – ceea ce de multe ori nu e indicat. Dar nu știu ce să fac cu ea și dacă el o să mă sărute...

Dacă el o va săruta, Cross îl va nimici, pur și simplu. Avu nevoie de fiecare dram de putere ca să reușească să se abțină să nu sară peste masă și s-o ia în brațe, s-o rezeme de perete și s-o devoreze. Dădu să vorbească, neștiind ce avea să spună, dar conștient, fără nici o îndoială, că dacă ea avea să mai facă încă o afirmație perfect rezonabilă și, totodată, nebunească nu va mai putea să-i reziste.

Înainte ca vreunul dintre ei să mai zică ceva, se auzi o bătaie în ușă, iar Cross se simți salvat.

Sau poate distrus.

Oricum, Pippa era salvată.

Se uitară amândoi la ușă, surprinși și confuzi, înainte ca el să se ducă să deschidă, folosindu-se de trupul său înalt pentru a bloca privelișteа în încăpere.

– Ce este? se răsti Cross.

Rânjind, Chase încercă să întrezărească ceva pe lângă el. Cross micşoră distanța dintre uşă şi jambaj.

– Chase, îl amenință el.

În ochii căprui ai lui Chase se citea clar ironia.

– Ascunzi ceva?

– Ce vrei?

– Ai musafiri.

– Sunt ocupat.

– Interesant.

Chase mai încercă o dată să tragă cu ochiul prin încăpere, iar Cross nu-şi putu reține amenințarea guturală, reținută, ce veni odată cu gestul prietenului său.

– Ai mârâit? Cât de primitiv.

Cross nu muşcă momeala.

– Spune-i altcuiva să se ocupe. Ocupă-te tu.

– Din moment ce e vorba de... Lavinia a ta, nu sunt sigur că ai vrea să se ocupe altcineva.

Lavinia.

Sigur nu înțelesese bine.

– Lavinia?

– E aici.

Nu putea fi. Nu ar fi riscat onoarea ei şi a copiilor.

Simți că-l năpădeşte brusc un val de furie aprinsă.

– Mai nou lăsăm toate femeile din Londra să intre aici?

Chase tot încerca să-şi bage nasul înăuntru.

– Unii dintre noi sunt mai responsabili de abundența recentă de vizitatoare decât alții. E în biroul tău.

Cross înjură pe un ton aspru, în şoaptă.

– Să-ți fie ruşine. Şi-n fața unei doamne.

El îi trânti uşa-n nas lui Chase, cu aerul lui îngâmfat, şi se întoarse spre Pippa. Ce dezastru. Ea şi sora lui sub acelaşi acoperiş scandalos şi totul numai din vina lui.

La dracu'.

Pierdea controlul asupra situației şi nu-i plăcea deloc. Ea se apropiase; curiozitatea o făcea mai curajoasă şi era la numai câțiva metri de el. Cu două minute mai înainte, el ar fi micşorat distanța şi ar fi sărutat-o cu nesaț. Dar intruziunea lui Chase era un lucru bun pentru amândoi.

Dacă ar fi putut să și creadă acel lucru.

Trebuia să-și vadă sora. Atunci, pe loc.

O să mă întorc.

Pippa făcu ochii mari.

Mă părăsești?

Nu pentru mult timp.

Ea făcu un pas spre el.

Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ce bine!

El făcu un pas în spate și întinse mâna spre clanță.

O să mă întorc, îi repetă. Ești în siguranță aici.

Deschise ușa, știind că nu avea de ales. Lavinia nu putea rămâne singură în cazinou. Nu că în Pippa putea avea încredere deplină. Femeia aceea putea stârni un adevărat haos dacă o scăpa un ochi fie și pentru o clipă. Pentru un moment ezită, neștiind ce ar trebui să rămână sau să plece, iar într-un final se uită în ochii ei mari și albaștri și zise pe cel mai autoritar ton cu putință:

Rămâi aici.

Dumnezeu să-l păzească de femei.

Dar ce era, un câine?

Pippa dădu ocol mesei de joc, luă absentă zarurile și le învârti palmă. Nu înțelesese prea multe, dar îl auzise pe Cross rostind cele ei. Simțise o dezamăgire profundă – irațională – la auzul lui cuvânt. O părăsise pentru o altă femeie. Pentru Lavinia. ieșea din grădină. Și nu-i spusese decât „Rămâi aici", pe un ton care nu lasă loc la discuții.

Și nu îi răspunsese la întrebare.

Ea ezită, mai aruncă o privire lungă spre masa de joc, își sprijini mâinile de marginea din mahon, frumos lucrată, care îndemna zarurile să se rostogolească de pe masă și să zăngăne pe jos. Aruncă zarurile pe care le strânsese frustrată și nu se uită cum oasele se loviră de lemn și se opriră.

Bărbatul acela trebuie să învețe că nu-i plăcea să se poarte cu ea ca și cum ar fi fost un cățeluș.

Se aplecă peste masă, se uită lung, cu mintea lucrându-i frenetic, la suprafața de joc și la fetrul verde, cu desenele albe și roșii complicate, în timp ce se gândea la următoarea ei mișcare.

Pentru că în mod clar n-avea de gând să stea și să aștepte în acea încăpere mică și strâmtă în timp ce toate lucrurile interesante se întâmplau în clubul de dincolo.

Nu cât timp el se eschivase ca să facă ceva ce făceau bărbații lipsiți de onoare cu femeile după care tânjeau. Iar el era evident că tânjea după acea persoană pe nume Lavinia. Tânjise îndeajuns încât s-o întâlnească la balul de logodnă al Pippei. Tânjise îndeajuns încât să se ia după ea în acea zi. Și în mod clar tânjise după ea îndeajuns încât angajamentul pe care și-l luase față de Pippa să fie uitat cu ușurință în prezența Laviniei. Dintr-odată simți o împunsătură în piept.

Pippa tuși, își îndreptă spatele și privirea îi fugi spre ușa închisă a încăperii mici în care el o lăsase. Își duse o mână la piept, își trecu degetele peste decolteu și încercă să-și înlăture senzația de neliniște. Trase adânc aer în piept, iar imaginea lui Cross străbătând cazinoul spre brațele deschise ale doamnei lui – care în mod cert își dăduse seama că el era un bărbat ce merita să fie iertat – le înăbușea pe toate celelalte. Fără îndoială că era frumoasă, minionă și cu o siluetă desăvârșită. Fără îndoială că era una dintre acele doamne care știau precis ce să spună în fiecare situație și nu se trezeau niciodată zicând lucruri nepotrivite sau punând întrebări deplasate.

Pippa ar fi pus pariu că acea Lavinia nu putea să numească toate oscioarele din corpul omenesc. Nu era de mirare că el o adora. Senzația din piept se transformă în durere, iar mâna îi împietri.

O, Doamne. Nu era ceva fizic.

Era *emoțional*.

O cuprinse panica.

Nu.

Se sprijini de masă, închise strâns ochii și trase adânc aer în piept. Nu. Nu avea să lase vreo emoție să se strecoare în acel scenariu. Era acolo în interesul descoperirii. În numele cercetării. Asta era tot.

Deschise ochii, căută un punct pe care să se concentreze și văzu zarurile pe care le aruncase mai devreme.

Șase și trei.

Se încruntă când observă aruncarea câștigătoare.

Șase și trei.

Deveni suspicioasă. Adună zarurile. Aruncă din nou.

Șase și trei.

Le cercetă cu atenție. Aruncă din nou.

Șase și trei.

Doar un zar.

Trei.

Trei.

Trei.

Făcu ochii mari când înțelese. Zarul acela era măsluit. *Zarurile* erau măsluite. Nu câștigase. El *o lăsase* să câștige. El condusese tot timpul jocul.

Nu există noroc.

O mințise.

Lucrase jocul, fără îndoială cu zaruri măsluite, plănuise să-i șterbească toate oportunitățile de cercetare, să-i fure acele ultime săptămâni de libertate, înainte să devină contesa Castleton. Furase de la ea! Mai rău, furase de la ea și o lăsase singură ca să plece să se întâlnească cu altă femeie.

Își îndreptă spatele și se încruntă privind spre ușa pe care el ieșise.

Ei bine, zise ea cu voce tare în încăperea pustie, nu accept așa ceva.

Se îndreptă spre ușă și își adună toate forțele când se întinse spre clanță și descoperi că ușa era încuiată. Îi scăpă un icnet de șoc și indignare, în timp ce încerca din nou ușa, sigură că se înșela. Sigură că el nu ar fi încuiat-o într-o încăpere dintr-un cazinou.

După ce o înșelase.

Nu era cu putință. După mai multe încercări, Pippa se convinsese de două lucruri: în primul rând, el chiar o încuiase într-o cameră din cazinou, după ce o înșelase, iar în al doilea rând, Cross era în mod cert nebun.

Se aplecă și se uită pe gaura cheii spre coridorul aflat de cealaltă parte a ușii. Așteptă câteva momente, neștiind nici ea prea bine ce anume aștepta exact. Pentru că nimeni nu apăru și nimeni nu traversă coridorul, Pippa se îndreptă de spate

și începu să măsoare la pas încăperea, îndepărtându-se de ușă și apropiindu-se din nou, uitându-se fix la obiectul lat din stejar.

Avea o singură opțiune. Trebuia să încerce să deschidă ușa. Nu că mai făcuse așa ceva vreodată, dar citise despre acea practică în tot felul de articole și de romane și, sincer, dacă până și copiii mici puteau s-o facă, atunci cât de dificil putea fi?

Ridică mâna, scoase o agrafă și se aplecă încă o dată, apoi introduse bucățica de metal în încuietoare și o zgâlțâi. Nu se întâmplă nimic. După ceea ce-i păru a fi o eternitate de încercări imposibile și devenind din ce în ce mai furioasă pe situație și pe bărbatul care o provocase, Pippa se așeză pe podea gâfâind supărată și puse la loc agrafa în păr.

Se părea că erau copii în Londra cu mult mai iscusiți decât ea. Aruncă o privire spre tabloul enorm pe care îl mai văzuse înainte. Fără îndoială că tinerii din acea pictură în ulei n-ar fi întâmpinat nici o dificultate cu încuietoarea. Fără îndoială ar că fi dispus de o mulțime de metode de a scăpa din încăpere.

Cum ar fi fost un culoar secret.

Gândul acela o făcu să se ridice în picioare în doar câteva secunde. Pipăi tapițeria din mătase și marginile încăperii în căutarea unei uși secrete. Îi luă câteva minute să verifice fiecare centimetru de perete dintr-un capăt al tabloului până în celălalt, dar nu găsi nimic nelalocul lui. Nu era nici un pasaj secret. Dacă nu cumva era în tablou. Se uită la acesta.

Dacă nu cumva.

Apucă o parte a ramei masive, trase, iar tabloul se dădu la o parte și scoase la iveală un coridor mare și întunecat.

– Victorie! se bucură ea stând în pragul pasajului secret înainte să ridice o lampă de pe o masă din apropiere și să se afunde în întuneric, trăgând ușa lată și închizând-o cu un zgomot înfundat.

Nu-și putea reține zâmbetul satisfăcut. Cross urma să aibă un șoc când va descuia ușa coliviei ei și va descoperi că ea dispăruse. Și o va merita cu vârf și îndesat, ticălosul.

Cât despre Pippa, ea va fi acolo unde o ducea pasajul.

Capitolul 10

Am studiat o mulțime de specii de animale și de plante de-a lungul anilor, iar adevărul este următorul: indiferent că vorbim despre câini sau despre oameni, frații prezintă mai multă heterogenie decât homogenie. Nu trebuie decât ca cineva să se uite la mine și la Olivia ca să capete o dovadă în acest sens. Părinții sunt trandafirul roșu... odraslele sunt ramura albă.

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 28 martie 1831; cu opt zile înainte de nunta sa.

– Am venit să-ți spun să ne lași în pace.

Cross stătea lângă ușa închisă și încuiată a biroului său, lângă care două sute dintre cei mai puternici bărbați din regat își plasau pariurile. Pe drum se gândise la nenumărate lucruri pe care i le putea spune surorii lui, toate variațiuni pe tema „Ce dracu' a fost în mintea ta să vii aici?" Dar nici nu apucă să deschidă gura. Sora lui începu să vorbească din clipa în care se auzi clanța, de parcă nu avea altceva pe lume de care să se îngrijoreze în afară de acele cuvinte rostite pe ton calm, clar.

– Lavinia..., începu el, dar ea îl întrerupse, iar ochii ei căprui îl priveau cu o hotărâre de nestrămutat.

– Nu sunt aici să discut despre asta, zise ea, iar cuvintele răsunau tăioase ca oțelul. Am fost la Knight și refuză să mă vadă. Din cauza ta.

Îl cuprinse furia.

– Așa și trebuie. N-ar fi trebuit niciodată să te duci la el. Și dacă știe ce-i bine pentru el, n-o să te mai primească vreodată.

Ea arăta epuizată... palidă, slabă, suferindă, cu cearcăne negre sub ochi și cu obrajii supți, de parcă nu dormise și nu mâncase de zile întregi. Dar nu doar acele zile o făcuseră să ajungă așa – nu doar ele știrbiseră prospețimea și strălucirea fetei de șaptesprezece ani, preschimbând-o într-o femeie curajoasă și plină

de stoicism, care, la douăzeci şi patru de ani, părea cu câţiva ani mai în vârstă şi cu zeci de ani mai înţeleaptă. Prea înţeleaptă.

Ea nu dădu înapoi.

– Nu e treaba ta.

– Sigur că e treaba mea. Eşti sora mea.

– Crezi că dacă o spui înseamnă că aşa şi e?

Cross se îndreptă spre sora sa şi ezită când aceasta făcu un pas în spate şi se prinse de marginea biroului lui, de parcă placa aceea de abanos îi dădea putere.

– Dar aşa şi e. E adevărul adevărat.

Ea zâmbi amar.

– Cât de simplu faci să pară totul. De parcă n-ai fi făcut nimic rău. De parcă ar trebui să uităm faptul că ne-ai părăsit. De parcă ar trebui să pretindem că totul e bine şi nu s-a schimbat nimic. De parcă ar trebui acum să măcelărim viţelul gras şi să te primim înapoi în vieţile noastre... fiul risipitor.

Cuvintele îl răneau, dar Cross îşi aminti că Lavinia fusese foarte tânără când Baine murise. Puţin peste şaptesprezece ani. Fusese prea concentrată pe propria ei suferinţă şi pe propria ei tragedie ca să înţeleagă adevărul despre ceea ce se întâmplase. Să înţeleagă că el nu avusese de ales şi trebuise să-şi părăsească familia. Să înţeleagă că fusese obligat. Să înţeleagă că ei nu l-ar fi iertat niciodată. Că, în ochii lor, el n-ar fi fost niciodată îndeajuns de bun, de puternic, n-ar fi fost niciodată... *Baine*. Nici în ochii lor şi nici în ai lui.

Nu o corectă însă – nu îi spuse nimic. În schimb, îşi îngădui să simtă suferinţa pe care i-o pricinuiau vorbele ei. Pentru că le merita. Încă. Întotdeauna. Pentru că nu răspunse, sora lui adăugă:

– Am venit să-ţi spun că indiferent ce aranjament ai făcut, indiferent ce înţelegere ai cu domnul Knight... eu nu vreau aşa ceva. Vreau să le anulezi. O să-mi asum responsabilitatea pentru familia mea.

Cuvintele ei îl scoaseră din sărite.

– *Tu* n-ar fi trebuit să-ţi asumi responsabilitatea. Ai un soţ. Acesta este rolul lui. El trebuie să protejeze viitorul copiilor. Şi reputaţia soţiei lui.

Ochii ei căprui scânteiară.

– Nu e problema ta.

Este, dacă ai nevoie de protecție, iar el nu ți-o poate oferi.

Acum faci pe expertul în protecție familială? Ți-ai intrat în rolul fratelui cel mare? Acum, după șapte ani de când ne-ai părăsit? După șapte ani în care n-am știut nimic de tine? Unde ai fost când m-au măritat cu Dunblade?

Jucase cărți la cazinou încercând să uite unde era sora lui. Și ce făcea ea. Cu cine se mărita. *De ce*. Ca o ironie a sorții, asta se întâmpla chiar în cazinoul lui Knight.

– Lavinia, încercă el să explice, s-au întâmplat atât de multe când Baine a murit. Așa de multe lucruri pe care nu le știi.

Lavinia se încruntă la el.

– Încă mă crezi o fetiță. Crezi că nu știu? Crezi că nu-mi amintesc noaptea aceea? Trebuie să-ți mai spun că eu eram acolo? Eu, nu tu. Eu sunt cea care poartă cicatricile. Amintirea. Eu le port cu mine *în fiecare zi*. Și, nu știu de ce, tu ai decis lucrurile în seara aceea.

Se mișcă din loc, iar Cross citi pe fața ei că nu se simțea tocmai bine în timp ce se sprijinea în bastonul frumos sculptat. El se duse spre un scaun din apropiere și ridică un teanc de cărți.

– Te rog, ia loc.

Îl privi țeapănă și vorbi pe un ton glacial:

– Pot să stau în picioare. Oi fi eu șchioapă, dar nu schiloadă.

Fir-ar să fie. Oare nu făcea chiar nimic bine?

– N-am vrut să spun... Sigur că poți sta în picioare. M-am gândit doar că ți-ar fi mai comod...

– N-am nevoie de tine să mă faci să mă simt mai comod sau să-mi ușurezi viața. Am nevoie de un singur lucru: să stai departe de mine. Am venit să-ți spun asta. Și să-ți spun că n-o să-ți permit să te încurci cu Knight în numele meu.

Simți un val de mânie și de frustrare.

– Mă tem că decizia mă depășește. Eu nu o să permit să te sacrifici pentru Knight. Nu dacă te pot ajuta.

– Nu e treaba ta să intervii.

– Ba este. Îți place sau nu, asta e lumea mea, iar tu ești sora mea. El făcu o pauză, cântărindu-și atent următoarele cuvinte pe care n-ar fi vrut să le pronunțe, dar pe care știa că i le datora: Knight a venit după tine ca să ajungă la mine.

Lavinia se încruntă nedumerită.

– Poftim?

El se detestă pe sine în acel moment, aproape la fel de mult cum detesta privirea din ochii ei, suspicioasă și neîncrezătoare.

– Pe mine mă vrea, Lavinia. Nu pe tine. Nu pe Dunblade. Știe că dacă te amenință pe tine, obține ceea ce vrea de la mine.

– De ce ar crede asta? întrebă ea cu ironie în glas. Nu ți-a păsat niciodată de noi.

Vorbele ei îl atinseră.

– Nu e adevărat.

Ea începu din nou să se plimbe prin încăpere, iar el nu se putu abține să nu se uite la bastonul ei, să nu-și dorească să-i vadă piciorul bolnav. Știa cât de mult o durea; îi plătise enorm pe doctorii ei ca să-l informeze despre rana aceea veche de șapte ani. Se uită în sus la ea.

– Lavinia, începu el. Te rog. Stai jos. O să discutăm despre tot ce-a fost.

Ea nu luă loc.

– Noi suferim din cauza ta?

Nu conta că ei sufereau din cauză că soțul ei era slab. Dacă Cross n-ar fi fost Cross... dacă n-ar fi avut un trecut cu Knight... ei ar fi fost în siguranță.

– Te amenință ca să ajungă la mine. Ca să obțină de la mine ceea ce vrea. Stai departe de el. O să mă ocup de asta. Am nevoie de patru zile.

– Ce vrea?

Titlul meu. Numele meu. Moștenirea copiilor tăi.

– Nu contează.

– Cum să nu conteze.

– Nu. Nu contează pentru că el nu va obține ce vrea. Și nici pe tine.

În ochii ei se citi ceva, ceva ce semăna a ură, și râse ironic.

– Cred că n-ar trebui să mă surprindă. Doar suferința mea a fost întotdeauna consecința acțiunilor tale, nu? De ce ar fi altfel acum?

Tăcerea se lăsă între ei, cuvintele pluteau în încăpere, iar greutatea lor, familiară și greu de suportat, purta ecoul acuzațiilor reci ale tatălui lor din acea noapte, în urmă cu șapte ani.

Ar fi trebuit să fii tu.

Și vaietele tăioase ale mamei.

Dacă ai fi fost tu...

Și strigătele de durere ale Laviniei în timp ce chirurgii făceau ce puteau ca să pună osul la loc, să curețe rănile și să scape corpul ei tânăr, plăpând, de febra care îl devora și îi amenința viața. Amenința sănătatea mintală a lui Cross.

El voia să-i spună adevărul, că fusese măcinat de vină în acea noapte și de frică în nopțile care urmaseră, că își dorise de nenumărate ori, ani în șir, să fi fost în acea trăsură. Ca Baine să fi fost acasă – puternicul, statornicul, competentul Baine, care niciodată nu i-ar fi părăsit. Care n-ar fi lăsat-o niciodată să se mărite cu Dunblade. Să fi fost Cross cel care murise... ca să nu îi poată dezamăgi niciodată. Dar nu reuși să rostească acele cuvinte. În schimb, spuse:

O să repar răul făcut. El n-o să te mai deranjeze vreodată.

Ea râse din nou, râsul acela care vădea atâta suferință și ură.

– Te rog, n-o face. Te pricepi prea bine să faci rău ca să ai îndemânarea de a-l repara, spuse ea. Nu te vreau în viața mea. O să mă ocup eu de el.

– N-o să te primească, zise el. Face parte din înțelegerea noastră.

– Cum îndrăznești să negociezi cu el în numele meu?

El clătină din cap și îi spuse adevărul, prea istovit ca să mai mintă:

– El a venit la mine, Lavinia. Și oricât de mult ai vrea să crezi altceva, nu l-am putut lăsa să-ți facă rău. N-o să-l las niciodată să-ți facă rău.

Cuvintele acelea poate că avuseseră un impact asupra ei, dar Cross nu avea să afle niciodată acest lucru deoarece chiar în acel moment, în timp ce ele se topeau în aerul din jur, se auzi o bufnitură din partea opusă a tabloului mare care atârna pe peretele din biroul lui și o bănuială groaznică se cuibări în sufletul lui. Știa ce era de partea cealaltă a tabloului, știa unde ducea. Mai știa și, dincolo de orice îndoială, cine stătea la câțiva centimetri de biroul lui.

Ridică o mână ca s-o împiedice pe sora lui să mai spună ceva, dădu ocol biroului, apucă rama masivă apoi trase de tabloul enorm, deschizând intrarea secretă, și o scoase la iveală pe Philippa

Marbury cu ochii cât cepele. Ieşi din pasaj şi se sprijini de o masă din încăpere, apoi îşi îndreptă spatele şi se prezentă cum se cuvine în faţa ocupanţilor camerei.

Fără nici o ezitare, îşi îndreptă ochelarii, trecu pe lângă Cross şi zise:

– Bună ziua, Lady Dunblade.

Apoi se întoarse spre el şi puse pe marginea biroului lui masiv, cu un gest triumfător, o pereche de zaruri din fildeş.

– Dumneavoastră, domnule, sunteţi un mincinos şi un trişor. Iar eu nu accept să fiu comandată ca un câine.

Urmă un moment de uluire. Lavinia rămăsese cu gura căscată, iar Cross se întreba în sinea lui cum se făcea că viaţa lui atât de calmă şi de calculată scăpase cu totul de sub control.

Lavinia *lui* era Lady Lavinia, baroneasa de Dunblade. O femeie de viţă nobilă. Era fascinant cum societatea îi trecea cu vederea pe cei care avuseseră de suferit în viaţă. Lady Dunblade poate că avea nevoie în permanenţă de un baston, dar în acel moment, în timp ce se sprijinea de biroul aglomerat al domnului Cross, Pippa se întrebă cum putea acea femeie să treacă neobservată. Dincolo de handicapul evident, era înaltă şi frumoasă, cu părul des roşcat şi cu nişte ochi mari, căprui pe care Pippa îi privi cu multă admiraţie.

Se părea că nu era singura. Şi domnul Cross credea că ochii aceia meritau toată admiraţia. Pippa nu trebuia să fie surprinsă. Doar domnul Cross era un ticălos notoriu – chiar dacă nu avusese niciodată un comportament pe măsură vizavi de Pippa –, iar doamna Dunblade trecea mereu neobservată şi putea cu uşurinţă să vină şi să plece de la Îngerul Căzut fără să stârnească vreun scandal.

Dar scandalul se stârnea, se pare, între patru pereţi, în biroul lui Cross, unde ea stătea dreaptă şi trufaşă, ca o regină greacă. Şi de ce n-ar fi mândră? Captase atenţia unuia dintre cei mai puternici bărbaţi din Londra.

Pippa ar fi fost şi mai mândră dacă ar fi reuşit aşa ceva.

Se opuse acelui gând şi şirului de emoţii noi, neplăcute şi limpezi care o străbătură odată, şi se întoarse ca să închidă uşa spre pasajul secret. Ar fi trebuit să-şi imagineze că el alesese

o înlocuiască cu un pasaj ce ducea în biroul lui – nu era genul de om care să se bazeze pe coincidențe. Și nu era nici genul de om care să se bucure că ea dăduse buzna prin perete în biroul lui... și dacă ceea ce auzise era adevărat... într-o conversație foarte intimă.

N o să-l las niciodată să-ți facă rău.

Chiar și prin perete, auzise hotărârea din tonul lui. Angajamentul lui. Chiar și prin perete, simțise cuvintele acelea ca pe o lovitură. Era evident că ținea la doamna aceea. Ținea la ea îndeajuns de mult ca s-o lase pe Pippa încuiată într-o cameră și să se ducă la ea. N-ar fi trebuit să fie supărată. Până la urmă, între ei era un parteneriat, nu o relație.

Nu era momentul pentru gelozie. Nu era cazul. În știință nu există gelozie.

Și totuși...

N-ar fi trebuit să fie geloasă. N-ar fi trebuit să fie nervoasă. El încălcase angajamentul lor și o înșelase cu zarurile lui măsluite și cu minciunile lui sfruntate. Da. De fapt, doar de aceea venise acolo furioasă, nu? Acela era unicul motiv, acela și nimic altceva. Sigur nu pentru că el o părăsise și venise acolo pentru altă femeie. N-ar fi trebuit să fie supărată deloc pentru asta. Și totuși, se vedea nevoită să admită că tocmai asta o deranja.

Curios lucru.

Odată închis pasajul secret, Pippa se întoarse cu fața spre domnul Cross și Lady Dunblade. Pippa observă furia care se citea pe fața lui și stupoarea ei și spuse primul lucru care îi veni în minte:

Îmi pare rău că vă întrerup.

Urmă o pauză, timp în care ei înțeleseră cuvintele și apoi vorbiră în același timp:

Am terminat oricum, zise femeia îndreptându-și umerii și amintindu-și deodată de ce se afla acolo, de fapt. Începuse să se retragă cu spatele, spre ușă. Eu plec.

Ce dracului cauți în pasaj? Ți-am spus să nu te miști de acolo, izbucni domnul Cross în același timp.

M-ai lăsat într-o cameră încuiată și te așteptai să nu încerc să scap? zise Pippa pe un ton revoltat.

Mă aștept să te știu în siguranță, departe de orice primejdie.

Ea făcu ochii mari.

– Ce primejdie putea să mă pândească?

– Pe un culoar secret dintr-un cazinou, în beznă? Ai dreptate. Nici o primejde.

Ea făcu un pas înapoi.

– Sarcasmul nu vă prinde, domnule Cross.

El clătină din cap neputincios şi se întoarse spre Lady Dunblade, care ajunsese la uşă.

– Tu nu pleci.

Femeia se încruntă.

– Am terminat. Ţi-am transmis mesajul. Şi plec.

Pippa se rezemă cu spatele de tabloul prin care venise, în timp ce Cross făcu un pas spre Lady Dunblade, iar vocea lui îi trăda emoţia.

– Lavinia..., începu el, înainte ca ea să-l oprească.

– Nu. Tu ai ales. Nu poţi schimba trecutul.

– Nu trecutul vreau să-l schimb, fir-ar să fie. Ci viitorul.

Lavinia se întoarse şi se îndreptă spre uşa care dădea spre sala de jocuri a cazinoului.

– Viitorul meu nu te priveşte.

Pippa se uita când la unul, când la celălalt, de parcă ar fi urmărit o partidă de tenis, iar întrebările i se adunau în minte. Era disperată să afle mai multe. Ce se întâmplase în trecut? Ce se întâmpla în acel moment care le ameninţa viitorul? Ce legătură era între ei? Şi, stând acolo şi căutând răspunsuri, ea descoperi durerea din privirea lui.

O iubea.

Încremeni la acel ultim gând, neliniştitor şi neplăcut. Mâna Laviniei atinse clanţa, iar Cross înjură.

– La dracu', Lavinia. Jumătate din Londra e acolo. Dacă eşti văzută, o să fii compromisă.

Ea privi peste umăr.

– Şi nu asta mă aşteaptă oricum?

Ce voia să spună?

El se încruntă.

– Am şi eu un cuvânt de spus în privinţa asta. Te duc acasă.

Lavinia se uită la Pippa.

– Şi Lady Philippa?

El se întoarse spre Pippa, surprins, de parcă ar fi uitat cu totul de prezența ei. Ea încercă să-și ignore dezamăgirea.

– Vă duc pe amândouă acasă.

Pippa clătină din cap. Orice se întâmpla acolo cu Lady Dunblade, nu schimba cu nimic planurile ei pentru acea seară. Ignoră senzația neplăcută pe care o simțise mai devreme... un junghi care începea să-i devină familiar – și spuse:

– Eu nu vreau să mă întorc acasă.

– Eu nu vreau să merg nicăieri cu tine, zise și Lavinia.

El întinse mâna spre unul dintre nenumăratele șnururi de pe peretele din spatele lui și trase cu mai multă putere decât ar fi fost necesar.

– N-o să te oblig să rămâi, dar nici n-o să te las să te compromiți. O să fii escortată acasă.

– Din nou mă lași în mâinile altuia, zise baroneasa pe un ton amar.

Cross deveni palid la auzul acelor cuvinte. Încăperea păru dintr-odată prea mică, iar Pippa simți că nu avea ce căuta acolo. Exista o legătură atât de profundă între cei doi, în felul în care se înfruntau, nici unul dintre ei nevoind să dea înapoi. Era ceva asemănător la ei... la felul în care stăteau drepți și refuzau să cedeze. Se vedea clar că aveau un trecut comun. Fără îndoială se cunoșteau de mulți ani. Fără îndoială fusese o vreme când fuseseră unul la altul.

Poate țineau și acum.

Gândul acela o făcu pe Pippa să-și dorească să se strecoare înapoi în spatele tabloului și să caute un alt drum afară din club. Se întoarse în acest scop și trase încă o dată de rama grea, preferând să se întoarcă în camera încuiată și goală mai degrabă decât în cea în care se afla.

Dar când tabloul se dădu la o parte, pe culoar apăru un bărbat. Individul uriaș și oacheș păru la fel de surprins ca și Pippa. Se uitară unul la altul un moment, înainte ca ea să spună:

Vă rog să mă scuzați. Aș dori să trec.

El se încruntă și își întoarse privirea confuză spre Cross, care trase o înjurătură birjărească și o întrebă:

Unde te duci:?

Pippa nu știa sigur.

– În... Făcu un gest cu mâna spre bezna din spatele bărbatului masiv, care îi bloca trecerea. ... perete, termină ea.

El o ignoră şi se uită la bărbatul din pragul coridorului secret.

– Condu-o pe Lady Dunblade acasă. Ai grijă să nu fie văzută.

Pippa îşi dădu capul pe spate ca să se uite la bărbatul acela masiv... mai masiv decât orice alt om pe care-l văzuse vreodată. Îi era greu să-şi imagineze că se pricepea la escortarea clandestină a femeilor în miez de noapte, dar cum domnul Cross era un afemeiat notoriu, era posibil să nu fie prima oară când i se cerea să îndeplinească această sarcină.

– Eu nu merg cu el, zise Lady Dunblade cu hotărâre.

– N-ai de ales, spuse Cross. Doar dacă nu cumva preferi să te duc eu.

Pippa îşi dădu seama că nici ei nu-i plăcea ideea, dar rămase tăcută.

– Cum ştiu că pot avea încredere în el?

Cross se uită în tavan şi apoi din nou la femeia din faţa lui.

– N-ai de unde. Dar îmi dau seama că discernământul tău cu privire la cine e şi cine nu e de încredere este complet arbitrar, aşa că de ce nu l-ai putea trece în coloana persoanelor de încredere?

Se uitară lung unul la altul, iar Pippa se întrebă ce avea să se întâmple. N-ar fi fost surprinsă dacă Lady Dunblade ar fi izbit de perete uşa biroului domnului Cross şi ar fi ieşit, mândră şi demnă, în sala cazinoului, doar ca să-i facă lui în ciudă.

Oare cu ce îi greşise el?

Cu ce îi greşise ea?

După un moment lung, Pippa nu se putu abţine:

– Lady Dunblade?

Femeia se uită la ea, iar Pippa se întrebă dacă stătuse vreodată de vorbă cu ea. Nu îşi amintea. În acel moment, era sigură că dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi adus aminte de acea războinică trufaşă, cu ochi căprui şi cu părul de foc.

– Da?

– Orice-ar fi, spuse Pippa cu glas şovăielnic, nu merită să vă compromiteţi.

Urmă o clipă de tăcere, în timp ce cuvintele ei plutiră în încăpere iar pentru un moment, Pippa crezu că baroneasa nu va reacţiona. Dar o făcu, se rezemă în baston, se dădu la o parte

şi îi permise bărbatului masiv să o ajute să intre pe culoarul secret. Odată ajunsă, Lady Dunblade se întoarse şi se uită la Pippa.

–Acelaşi lucru este valabil şi pentru dumneata, zise ea. Vrei să vii cu mine?

Întrebarea zăbovi între ei, şi cumva Pippa ştiu că răspunsul ei avea să cântărească mai greu decât activităţile ei din seara aceea. Ştiu că un „da" avea s-o ducă departe, pentru totdeauna, de compania domnului Cross. Iar un „nu" avea s-o ţină acolo mult prea mult timp. Mai mult decât plănuise.

Se uită la el, iar privirea lui gri o întâlnise pe a ei, de necitit şi la fel de puternică – intuindu-i bătăile inimii şi răscolindu-i sufletul. Clătină din cap, neputând să se uite în altă parte.

– Nu. Vreau să rămân.

El nu se mişcă. Lady Dunblade vorbi:

– Nu ştiu de ce te afli aici, Lady Philippa, dar îţi spun atât: orice ţi-ar fi promis acest bărbat, orice crezi că ai avea de câştigat din întâlnirea cu el, nu miza că vei primi.

Pippa nu ştiu ce să răspundă. Nu trebuia s-o facă.

– Reputaţia dumitale e în joc.

– Am grijă, zise Pippa.

Baroneasa ridică sceptică din sprânceană şi un licăr ciudat şi familiar deopotrivă se zări în ochii ei, dar dispăru înainte ca Pippa să-şi poată da seama ce vrea să însemne.

–Ai grijă ca aşa să fie.

Baroneasa dispăru în întunericul pasajului secret, iar bărbatul masiv o urmă. Pippa îi urmări îndepărtându-se, privi cum lumina felinarului dispărea după un colţ, apoi închise din nou uşa secretă şi se întoarse spre Cross.

El stătea în colţul îndepărtat al încăperii, rezemat de un raft mare de cărţi, cu braţele încrucişate la piept şi cu ochii în podea. Părea istovit. Umerii îi erau căzuţi, era adus de spate, şi până şi Pippa – care niciodată nu părea să citească aşa cum trebuie emoţiile celor din jurul ei – înţelese că fusese rănit în bătălia emoţională ce se dăduse acolo, în cameră.

Pippa nu se putu abţine şi se duse spre el, iar rochia ei foşni când se frecă de abacul masiv, iar sunetul îl trezi pe Cross din cugetări. Îşi ridică privirea, iar ochii lui gri îi întâlniseră pe ai ei şi o ţintuiră-n loc.

– Ar fi trebuit să te duci cu ea.

Pippa clătină din cap.

– Ai promis că mă ajuți, zise ea cu o voce gâtuită.

– Și dacă aș zice că vreau să anulez înțelegerea noastră?

Ea surâse forțat.

– Dorința nu e împărtășită.

Ochii i se întunecară, singura parte a trupului său care nu încremenise.

– O să fie.

Pippa nu rezistă să nu întrebe.

– Cine e ea?

Întrebarea rupse vraja, iar el privi în altă parte, dădu ocol biroului, punând între ei mobila aceea mare, din abanos, și se apucă să frunzărească hârtiile de pe birou.

– Știi cine este.

Ea clătină din cap.

– Știu că este baroneasa Dunblade. Cine e ea pentru tine?

– Nu contează.

– Dimpotrivă, contează foarte mult.

– N-ar trebui să conteze pentru tine.

Era îngrijorător cât de mult conta.

– Și totuși, contează.

Ea făcu o pauză, așteptând ca el să-i răspundă. Știa că întrebarea ei era fără rost și totuși nu se putu abține.

– Ții mult la ea?

Nu-mi spune. Nu vreau să știu.

Doar că voia. Cu disperare. Pentru că el nu răspunse, adăugă:

– Întreb doar pentru că sunt curioasă de ce vizita ei te-a făcut să mă încui într-o sală de joc pentru o perioadă nedefinită.

El își ridică privirea.

– Nu era o perioadă nedefinită.

Ea ocoli biroul și se apropie de el.

– Nu mulțumită ție.

– Cum ai găsit culoarul?

– Ai fi surprins să afli cât de mult contribuie furia la ambiția cuiva de a reuși.

El schiță o grimasă.

– Presupun că te referi la faptul că te-am încuiat.

– Şi că ai trişat, adăugă ea.

Privirea lui se îndreptă spre zarurile pe care ea le pusese pe marginea biroului.

– Acelea sunt zaruri câştigătoare.

– Crezi că-mi pasă dacă înşelăciunea a avut drept scop succesul sau eşecul? Tot trişat se cheamă.

El râse sarcastic.

– Sigur că nu-ţi pasă. Era pentru binele tău.

– Şi cu şaptele cum a fost?

– Tot măsluite.

Ea încuviinţă din cap.

– Şi în prima seară? Zarurile care m-au trimis acasă după ce am jurat că nu mai abordez alţi bărbaţi?

El îşi turnă un pahar cu whisky.

– Şi acelea.

Pippa dădu din cap aprobator.

– V-am spus că nu-mi plac mincinoşii, domnule Cross.

– Iar eu ţi-am spus că ticăloşii mint. Era vremea să te convingi.

Bărbatul acela o scotea din sărite.

– Dacă toate minciunile sunt la fel de uşor de deconspirat ca şi zarurile astea măsluite, cred că o să mă descurc foarte bine în lume.

– Sunt surprins că ai observat.

– Poate că celelalte femei ale tale n-ar fi observat epidemia aceea de şase şi trei, spuse Pippa cu iritare în glas, dar eu sunt om de ştiinţă. Înţeleg legile probabilităţii.

– Celelalte femei ale mele? făcu el.

– Domnişoara Sasser... Lady Dunblade... şi care or mai fi, zise ea şi se opri o clipă la imaginile neplăcute care i se perindară prin faţa ochilor. Oricum, eu nu semăn cu ele.

– Tu nu semeni cu nici o femeie pe care am cunoscut-o.

Vorbele acelea o durură.

– Ce înseamnă asta?

– Doar că majoritatea femeilor nu mă enervează atât de mult.

– Ce interesant, pentru că nici eu n-am întâlnit un bărbat care să mă exaspereze aşa de mult, zise ea şi arătă spre tablou. N-ar fi trebuit să mă încui acolo.

El bău și puse paharul înapoi pe dulăpior.

– Te asigur, erai în deplină siguranță.

Ea nu se simțise în vreun fel amenințată, nu despre asta era vorba.

– Și dacă aveam o fobie?

El ridică privirea, întâlnind-o pe a ei.

– Ai?

– Nu, dar aș fi putut avea, spuse ea cu glas șovăielnic. Dacă izbucnea un incendiu?

El o privi cu o hotărâre de nestrămutat.

– Te-aș fi salvat.

O surprinse pentru un moment. Când își reveni, întrebă:

– Prin culoarul secret?

– Da.

– Și dacă focul l-ar fi distrus?

– Aș fi găsit o cale să ajung la tine.

– Și ar trebui să cred asta?

– Da.

Părea atât de sigur, de parcă nimic din lume nu l-ar fi putut opri.

– De ce?

– Pentru că e adevărat.

Cuvintele se auziră atât de încet în acel spațiu restrâns încât Pippa își dădu seama de două lucruri în acea clipă. Primul, că amândoi se aplecaseră peste biroul masiv din abanos – o emblemă a puterii la fel de marcantă precum armata lui Charlemagne – și se aflau la doar câțiva centimetri unul de altul. Și al doilea, că îl credea.

Ar fi venit după ea.

– Am venit eu după tine, în schimb, zise ea cu un oftat.

El zâmbi din colțul gurii.

– Nu știai unde duce pasajul.

O tenta totul la el, ochii, vocea, parfumul de santal, și își încleștă mâinile pe marginea biroului, cu ochii închiși, atrasă de acel moment, de el. Când vorbi, cuvintele erau aproape o șoaptă.

– Speram că duce spre ceva incitant.

Că va duce la tine.

El se dădu brusc înapoi de parcă ea ar fi rostit cuvintele acelea cu voce tare şi o făcu să tresară.

- În acest caz, îmi pare rău că te-a adus aici.

Ea îşi îndreptă spatele şi îşi îndreptă atenţia spre tabloul prin care venise – tabloul pe care abia îl observase în primele două ocazii când fusese în acea încăpere şi care acum părea să umple tot spaţiul, dominând peretele biroului, de un metru şi jumătate lăţime şi de două ori mai înalt, deopotrivă grotesc, fascinant, irezistibil.

În centrul pânzei, era înfăţişată o femeie acoperită cu un aşternut alb dormind pe spate, într-o stare de abandon total, cu braţele deasupra capului şi cu buclele blonde căzute spre podea, despletite şi libere. Pielea ei era albă, perfectă, singura sursă de lumină din acea piesă, atât de strălucitoare încât privitorului îi erau necesare câteva momente până să observe ce pândea în tenebrele dormitorului ei.

Din spatele unei draperii roşii din catifea se uita un cal mare şi negru, cu ochi înspăimântători, sălbatici, şi cu gura deschisă, dezvelind nişte dinţi albi, enormi. Animalul părea să tânjească la silueta adormită, de parcă i-ar fi simţit visele fetei şi ar fi zăbovit puţin înainte de a-şi lansa atacul. Dar armăsarul ar fi trebuit să şi aştepte rândul pentru că, aşezată pe pieptul lung al femeii, în umbrele ce se întindeau între sâni şi coapsă, era o siluetă mică, urâtă, jumătate animal, jumătate om.

Creatura părea să privească ţinta în afara tabloului, în ochii oricui îndrăznea să se uite. Expresia de pe faţa sa era deopotrivă răbdătoare şi posesivă, de parcă ar fi aşteptat o eternitate ca femeia să se trezească – şi s-ar fi luptat până la moarte ca s-o posede. Era cel mai ciudat lucru pe care-l văzuse vreodată, scandalos şi indecent. Se duse mai aproape.

Tabloul acesta... este remarcabil.

- Îţi place?!

Simţi mirare în vocea lui.

Nu cred că îţi poate plăcea. Cred că te captivează, mai degrabă.

Voia să întindă mâna şi s-o trezească pe femeia din tablou, s-o avertizeze cu privire la ce avea să fie, fără îndoială, un deznodământ.

– Unde l-ai găsit?

– L-am acceptat ca plată a unei datorii, zise Cross.

Se apropiase, iar ea privi peste umăr şi-l văzu la marginea biroului, cu o mână sprijinită pe abanos şi urmărindu-i deplasarea spre tablou.

– O datorie foarte mare, îmi imaginez.

El lăsă capul într-o parte.

– Mi-a plăcut pânza îndeajuns de mult ca să şterg datoria din registru.

Ea nu se miră deloc că el fusese atras de acel tablou – de înţelesurile ascunse în fiecare trăsătură de penel, de povestea obscură pe care o spunea. Ea se întoarse, atrasă din nou de creatura stranie de deasupra femeii adormite.

– Ce semnifică? întrebă ea şi întinse mâna spre omuleţ, temându-se să-l atingă.

– Este un incubus, spuse el şi făcu o pauză. Un coşmar. Pe vremuri se credea că demonii veneau noaptea şi aduceau nenorocirea asupra celor care dormeau. Demoni bărbaţi, ca acela, se abăteau asupra femeilor frumoase.

Era ceva în felul în care vorbise – o urmă de... amintire? –, iar Pippa se uită fix la el.

– De ce îl ai?

Cross nu se mai uita la ea, în schimb privea lung la birou, ridică zarurile puse acolo şi le strânse în palmă.

– Nu prea sunt prieten cu somnul, zise el, ca şi cum ar fi fost un răspuns perfect acceptabil.

„De ce nu?" se gândi să întrebe, dar ştiu, instinctiv, că el nu-i va spune.

– Nu sunt surprinsă, ţinând cont de faptul că îţi petreci cea mai mare parte a zilei în faţa acestui tablou.

– Te obişnuieşti cu el.

– Mă cam îndoiesc, zise ea. Cât de des foloseşti pasajul secret?

– Mi-am dat seama că nu prea am nevoie de el.

Ea zâmbi.

– Atunci l-aş putea folosi eu?

– Tu nu-l foloseşti aşa cum trebuie. Te-am auzit în clipa în care te-ai apropiat.

– Nu cred.

– Ba da. Ai fi surprinsă să descoperi că nu te pricepi deloc la furişat, Lady Philippa.

– Nu prea am avut motive s-o fac, domnule Cross.

El schiţă un zâmbet vag.

– Până de curând.

– Locul ăsta o impune, nu-i aşa?

– Într-adevăr.

El puse la loc zarurile pe birou cu un mic zgomot, iar cuburile micuţe îi atraseră Pippei atenţia.

– Acum, dacă-mi amintesc bine, îmi datorezi răspunsurile la trei întrebări. Patru, dacă o socotim şi pe cea care a rămas fără răspuns.

În tăcerea care urmă acelei declaraţii, ea nu se putu abţine să nu-şi ridice privirea spre a lui. O aştepta.

– Toate zarurile erau măsluite. Nu-ţi datorez nimic.

Ea se încruntă.

– Ba dimpotrivă, îmi datorezi o grămadă. Am avut încredere că o să-mi spui adevărul.

– Greşeala ta, nu a mea.

– Nu ţi-e ruşine să înşeli?

– Îmi e ruşine dacă sunt prins.

– M-ai subestimat, zise ea, aruncându-i o privire mânioasă.

– Se pare că da. N-o să mai fac această greşeală. N-o să mai am ocazia.

Pippa tresări, speriată.

– Baţi în retragere?

Cross încuviinţă din cap.

– Vreau să pleci. Pentru totdeauna. Nu ai ce căuta aici.

Ea clătină din cap.

– Ai spus că nu te vei răzgândi.

– Am minţit.

Cuvintele neaşteptate o şocară, aşa că spuse singurul lucru care îi veni în minte:

– Nu.

– Nu? făcu el, surprins.

Ea clătină din cap, înaintă şi se opri la un pas de el.

– Nu.

El ridică din nou zarurile, iar ea auzi zăngănitul fildeşului pe fildeş, în timp ce el învârtea cuburile în palmă.

– Pe ce motiv refuzi?

– Pe motiv că-mi eşti dator.

– Ai de gând să mă târăşti în faţa unui judecător? întrebă el pe un ton ironic.

– N-am nevoie de asta, replică ea şi îşi jucă ultima carte, cea mai puternică. Nu trebuie să te târăsc decât în faţa cumnatului meu.

Urmă o pauză în timp ce cuvintele ei se aşternură în mintea lui şi, pentru o clipă, el făcu ochii mari, îndeajuns cât ea să bage de seamă, apoi el se apropie de ea şi zise:

– O idee excelentă. Hai să-i spunem totul lui Bourne. Crezi că o să mă oblige să-mi ţin angajamentul faţă de tine?

Pippa nu se lăsă încolţită.

– Nu. Cred că o să te omoare pentru că ai fost de acord cu el de la început. Unde mai pui că a fost negociat în faţa unei dame de companie.

În ochii lui gri, serioşi, licări emoţia, iritarea şi... poate admiraţia? Orice ar fi fost însă, se stinse aproape imediat, ca o făclie pe unul dintre ciudatele lui pasaje întunecate.

– Bine jucat, Lady Philippa.

Ea simţi cuvintele lui ca pe o mângâiere.

– Aşa m-am gândit şi eu.

Cum de-i pierise glasul aşa? El era atât de aproape.

– De unde vrei să începem?

Voia să înceapă de unde rămăseseră. El nu mai putea scăpa acum, nu în timp ce stăteau acolo, în biroul lui... într-un cazinou, la câţiva metri de păcat şi viciu şi de jumătate din societatea londoneză ce-i putea ruina viitorul dacă avea să fie descoperită acolo. La câţiva centimetri unul de altul.

Acela era riscul pe care ea şi-l asumase; cunoştinţele lui erau premiul cel mare. Un val de încântare o străbătu, promiţând mai mult decât s-ar fi aşteptat când plecase de acasă în seara aceea.

– Aş dori să încep cu sărutul.

Capitolul 11

Ea voia să înceapă cu sărutul, dar el voia să continue cu ea dezbrăcată, întinsă pe biroul lui, deschisă atingerilor gurii și trupului său, proaspătă și veselă ca o vară la țară. Și tocmai aceea era problema. Nu-i putea oferi Pippei ceea ce voia. Nu fără a lua și el tot ceea ce își dorea.

La dracu'.

Ea era prea aproape. Făcu un pas mare înapoi, sprijinindu-se de marginea tare a biroului său, care îi dădea un sentiment mult mai bine venit de siguranță.

Nu cred că Bourne ar aprecia faptul că eu îți dau lecții despre...

Lăsă fraza neterminată pentru că i se părea dificil atunci să pronunțească acel cuvânt. Pippa, în schimb, nu avu nici o dificultate.

Sărut?

El se gândi că ar fi trebuit să se simtă norocos că nu-l întrebase nimic despre celălalt lucru pe care ea nu avea nici o dificultate în a-l rosti.

Da.

Ea își înălță capul, iar privirea lui fu atrasă de linia lungă și subțire a gâtului ei și de pielea moale și albă a decolteului ei.

Nu cred că s-ar supăra, să știi, zise ea după un moment de gândire. De fapt, cred că ar fi destul de bucuros că te-am întrebat.

El râse – dacă acel hăhăit zgomotos și ironic, putea fi numit într-adevăr râs.

Cred că te înșeli amarnic.

Bourne l-ar fi omorât cu mâinile goale dacă o atingea. Nu că n-ar fi meritat riscul.

Ar fi meritat din plin.

Era convins. Ea clătină din cap.

Nu, cred că nu mă înșel, spuse ea mai mult pentru sine.

O vreme, ea se gândi la întrebare. Cross nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să gândească atât de profund. Ar fi putut o privi ore în șir în timp ce se gândea. Zile în șir. Gândul acela ridicol îl surprinse.

S-o privească în timp ce se gândea? Ce dracu' se întâmpla cu el?

Nu avu timp să-şi dea un răspuns la acea întrebare pentru că ceva se schimbă în privirea ei, dincolo de sticla groasă a ochelarilor, când ea se uită din nou la el.

– Nu cred că are legătură cu Bourne.

Nu avea. Dar ea nu trebuia să ştie acest lucru.

– Bourne este doar unul dintre nenumăratele motive pentru care n-o să-ţi spun nimic despre asta.

Ea se uită în jos la mâinile ei încleştate în faţă, iar când vorbi, în tonul vocii ei se distingea ceva ce lui nu-i plăcu.

– Înţeleg.

Pippa clătină din cap, iar el nu putu face nimic altceva decât să se uite în jos la părul ei, de culoarea mătăsii de porumb, ce lucea în lumina lumânărilor.

N-ar fi trebuit să întrebe. Nu conta.

– Ce înţelegi?

Ea vorbi mai mult pentru sine, încet, fără să-şi ridice privirea:

– Nu mi-am dat seama. Sigur că ar fi trebui s-o fac. Joacă şi dorinţa un rol în asta.

Dorinţa.

O, da. Şi încă ce rol. Ea îşi ridică apoi privirea spre el, iar el băgă de seamă. Şi nesiguranţa, şi resemnarea, şi – fir-ar să fie – tristeţea. Şi fiecare părticică din trupul şi din mintea lui urla de dorinţă s-o atingă.

O, Doamne!

Încercă să mărească spaţiul dintre ei, dar biroul masiv – cel care îi oferise mai devreme un sentiment de siguranţă – îl ţinea captiv acolo, atât de aproape de ea, ca şi ochii ei mari şi albaştri, care începură să lăcrimeze în timp ce ea vorbea:

– Spuneţi-mi, domnule Cross, credeţi că măcar pe *el* îl pot convinge să mă atingă?

El ar fi tolerat mai uşor acele cuvinte, dacă n-ar fi fost intonaţia lor – măcar pe el, Castleton, adică altcineva decât el. Deci ea sperase ca el, Cross, să o atingă.

Ea era tentaţia. Ea era tortura.

Nu trebuia decât să vrea, şi ea ar fi fost a lui. Nimeni n-ar fi aflat. Doar o dată. Doar s-o guste, apoi ar fi trimis-o pe calea ei, la soţul ei. La căsătoria ei. La viaţa ei.

Nu.

Era intangibilă. La fel de intangibilă ca fiecare dintre femeile pe care le cunoscuse în ultimii şase ani. *Mai* intangibilă. Mult mai mult. Înghiţi în sec în timp ce căuta cuvintele potrivite şi detestă faptul că ea îl lăsase fără grai. Dacă partenerii lui l-ar fi văzut, pe şmecherul de Cross, pus la pământ de acea femeie bizară, frumoasă, cu ochelari. Cuvintele se lăsau aşteptate.

Pippa... zise el într-un final.

Culoarea inundă obrajii ei, o îmbujorare ciudată, minunată – genul pe care tânărul şi nesăbuitul Cross l-ar fi interpretat drept o invitaţie. O invitaţie pe care ar fi acceptat-o. Pippa îşi privi din nou mâinile întinse, neştiind cât de mult îl tentau degetele acelea lungi şi subţiri.

Îmi pare rău. A fost foarte... a fost... este... Ea oftă şi îşi lăsă umerii în jos, apăsaţi de o povară aproape de nesuportat. Într-un final, îşi ridică privirea şi rosti simplu: N-ar fi trebuit s-o spun.

N-o întreba. Nu vrei să ştii.

Numai că voia. Cu disperare.

– Ce-ai vrut să spui?

– Aş prefera să nu-ţi zic.

El zâmbi vag. Chiar şi în acel moment, când fără nici o îndoială ea ar fi vrut s-o facă, nu putea să mintă.

– Şi totuşi, aş vrea să ştiu.

Vorbea uitându-se la mâini.

– Doar că... de când ne-am întâlnit, am fost... ca să zic aşa, fascinată de...

Tine.

„Spune-o", o imploră el în gând, nefiind foarte sigur ce-ar fi făcut dacă ar fi auzit ce-şi dorea să audă.

Ea trase adânc aer în piept.

– De osatura ta.

Oare ea ar fi putut spune vreodată ceva la care el s-ar fi aşteptat?

– Osatura mea?

Ea încuviinţă din cap.

– Da. Mă rog, şi de muşchi şi de tendoane. De antebraţele tale. De coapsele tale. Şi mai devreme... te-am urmărit când beai whisky... de mâinile tale.

Lui Cross i se făcuse curte de multe ori în viața lui. Devenise celebru pentru că refuzase propunerile unor femei de nerefuzat. Dar niciodată nu primise vreun compliment legat de osatura lui. Era cea mai bizară și mai senzuală mărturisire pe care o auzise vreodată. Și habar n-avea cum să răspundă. Însă nici nu trebuia s-o facă pentru că ea continuă:

– Se pare că nu mă pot gândi decât la ele, spuse, cu o voce joasă și îndurerată. Nu mă gândesc decât să le ating. Și... să mă atingă.

Erau pierduți, căci nici el nu se gândea la altceva. N-ar fi trebuit să întrebe. *N-ar fi trebuit*. Dar nici dacă regele ar fi dat buzna peste ei în încăpere, tot nu s-ar fi putut înfrâna.

– Să te atingă unde?

Ea ridică brusc capul, îndeajuns de repede încât mișcarea să producă unele efecte dacă el ar fi stat mai aproape de ea – dacă ar fi stat atât de aproape pe cât și-ar fi dorit. O luase prin surprindere.

– Poftim?

– E o întrebare simplă, Pippa, spuse el și se rezemă de birou, impresionat de abilitatea lui de a părea stăpân pe sine în timp ce inima îi bătea cu putere, iar degetele îi ardeau de dorința de a o atinge.

– Unde îți imaginezi că intri în contact cu... osatura mea?

Pippa rămase cu gura deschisă, cu buzele pline, umede și moi, iar el își încrucișă brațele la piept. Privirea ei urmări mișcarea, mâinile lui încrucișate deasupra bicepșilor, singurul lucru ce-l putea împiedica s-o apuce și s-o sărute până când amândoi ar fi rămas fără suflare.

– Mâinile tale, șopti ea.

– Ce-i cu ele?

– Mă întreb cum ar fi...

Ea înghiți în sec, iar acel gest atrase privirea lui Cross asupra gâtului ei, unde pulsul zvâcnea, fără îndoială, cu putere. El nu se uită la buzele ei când rosti următoarele cuvinte – ceea ce era probabil mai bine pentru amândoi.

– Să le simt pe piele.

Piele.

Cuvântul îi invocă imagini cu pielea ei albă, frumoasă, liniile calde și curbele ușoare, cu întinderi largi ce trebuiau explorate.

El ar fi fost întruchiparea păcatului, moale ca mătasea, și oriunde ar fi atins-o, ea i-ar fi răspuns. Își imagină sunetele pe care ea le-ar fi scos, gemetele ei în timp ce el o mângâia în sus pe coapsă, cum ar fi oftat când el și-ar fi trecut palma peste pieptul ei, cum ar fi râs când el ar fi găsit, inevitabil, un loc în care ea se gâdila.

Era vrăjită de mâna lui stângă, iar el știu, fără nici o îndoială, că dacă s-ar fi mișcat, dacă ar fi întins-o spre ea, ea l-ar fi lăsat să aibă orice dorea.

Tot ce dorea. Nu se mișcă.

– Unde anume, Pippa?

Sigur că ea nu trebuia să-i spună. Ar fi trebuit să fugă din acea cameră cât de repede putea... Ar fi fost mai în siguranță în sala cazinoului decât acolo, cu el. Dar nu avea de gând să-i spună așa ceva.

– Pe mâini, începu ea desfăcându-și mâinile. Pe... obraz... pe gât...

În timp ce vorbea, ea indică toate părțile corpului pe care le numea, iar dorința lui deveni și mai profundă cu fiecare cuvânt, cu fiecare atingere ușoară. Degetele ei coborâră pe linia lungă a gâtului, pe pielea moale a pieptului, spre marginea corsajului, unde rămase nemișcată, zăbovind pe țesătura verde. El voia să întindă mâna și s-o lipească de ea ei, să ușureze trecerea acelor degete minunate. Voia să urmărească felul în care atingea fiecare centimetru al corpului și să pretindă că mâinile ei erau ale lui.

La dracu'. Voia ca ea să se folosească de mâinile lui. Voia ca el s-o atingă.

Nu.

– Și altceva? întrebă el, apoi își mișcă mâna smulgând-o dintr-o transă.

Ea se uită la el, cu ochii ei mari, roșie în obraji.

– Eu... Se opri. Trase aer în piept. Mi-ar plăcea să te ating și eu la fel.

Și acolo, cu acea confesiune simplă, directă, el își dădu seama că toată stăpânirea lui de sine atârna de un ultim și fragil fir de ață. Era prea aproape de ea. Trebuia să se miște. Trebuia să pună un spațiu mai mare între ei. În schimb, spuse:

– Unde?

Știa că îi cerea prea multe acelei fete inocente care cunoștea la perfecție corpul uman, dar nu avea experiența acestuia. Însă nu se putu abține. N-o putea avea. Dar putea avea acel lucru. Chiar dacă urma să ardă în iad pentru asta.

Iadul va fi o binecuvântare față de tortura pe care o îndura atunci. Acolo.

– Unde ai vrea să mă atingi, Pippa? insistă el după o lungă tăcere.

Ea clătină din cap, cu mâinile desfăcute, și pentru un moment el crezu că ea va renunța. Că se va duce acasă. Simți o dezamăgire, fierbinte și profundă. Apoi ea rosti simplu:

– Peste tot.

Acele cuvinte simple îi răpiră puterea, răsuflarea și stăpânirea de sine, lăsându-l pradă tulburării. Și tânjind după ea. Tânjind să-i arate ce înseamnă plăcerea. Într-un fel. *În orice fel.*

– Vino aici.

Își dădu seama că vorbise pe un ton aspru și presant și fu șocat când ea se supuse, pe loc, și se apropie de el la doar câțiva centimetri. Rochia ei era alcătuită dintr-o sumedenie de straturi, ultimul fiind prins cu o curea groasă, verde.

– Desfă-o.

Iar ea se supuse din nou, ca și cum era cel mai firesc lucru din lume, iar marginile rochiei se desfăcură și scoaseră la iveală țesătura și mai frumoasă de dedesubt.

– Dă-o jos.

Ea scoase următorul strat și îl lăsă să-i cadă la picioare, iar respirația îi deveni întretăiată. La fel și a lui.

– Tot.

Se întoarse cu spatele la el. Îl refuza. Avea puterea pe care el n-o avea. Se simți frustrat și întinse mâna, aproape s-o atingă, aproape să-i sfâșie hainele de pe tot corpul și să le înlocuiască cu trupul lui. Sigur că îl refuza. Era o *lady*. Iar el nu ar fi trebuit să se afle lângă ea. Era cel mai mare ticălos și ar fi trebuit să fie biciuit pentru ce făcuse. Pentru ce îi cerea.

Țesătura grea, verde, a rochiei ei zăcea pe podea la picioarele lui și el se aplecă s-o adune, iar degetele lui o atinseră disperate, ca și cum ar fi fost chiar pielea ei. Ca și cum ar fi fost de ajuns.

Trebuia să fie.

Se blestemă în gând şi promise cerului şi lui însuşi că o va împacheta înapoi în rochia aceea şi o va trimite acasă, dar era prea târziu. Un alt strat de pânză se alătură celorlalte, iar ţesătura moale îl atinse pe încheieturile degetelor, caldă de la trupul ei.

Arzătoare.

Lui i se opri răsuflarea la acea atingere şi îngheţă, ştiind clar, din experienţa celui care mai căzuse odată, că acel moment avea să însemne distrugerea lui. Ştiind că nu trebuia să se uite în sus. Ştiind că nu se putea abţine.

Ea era acoperită doar cu corsetul, lenjeria de corp, şi ciorapii, avea mâinile încrucişate la piept, obrajii înflăcăraţi – iar roşeaţa lor era o promisiune irezistibilă.

El căzu în genunchi.

Nu-i venea să creadă că o făcuse. Nici măcar în acea clipă, în timp ce stătea în acea încăpere minunată, iar aerul rece îi atingea pielea prea fierbinte, nu-i venea să creadă că-şi scosese hainele doar pentru că el îi ceruse acest lucru, pe acel ton misterios, abia şoptit, care o făcea să simtă fluturi în stomac.

Trebuia să cerceteze fluturii aceia. Mai târziu. În acel moment, însă, era mai interesată de bărbatul din faţa ei, care stătea în genunchi, cu mâinile încleştate pe coapsele ei lungi, frumoase şi plimbându-şi ochii pe tot trupul.

Ţi-ai scos hainele, zise el.

Aşa mi-ai spus, răspunse ea şi îşi împinse ochelarii pe nas.

El surâse şi îşi şterse buzele cu dosul palmei, încet şi languros, de parcă mai avea puţin şi o devora.

Aşa am făcut.

Fluturii din stomac se înmulţeau cu fiecare clipă. El se uita la genunchii ei, iar ea deveni brusc conştientă de ciorapii ei, dintr-o ţesătură simplă, crem, aleasă pentru căldura pe care o ofereau, nu pentru... ei bine... nu pentru aşa ceva. Fără îndoială, erau urâţi în comparaţie cu ciorapii din mătase pe care era el obişnuit să-i vadă la femeile din jurul lui. Domnişoara Tasser probabil că avea ciorapi de toate culorile, din dantelă, frumoşi şi rafinaţi.

Pippa fusese întotdeauna foarte practică în privinţa lenjeriei sale. Îşi lipi genunchii unul de altul şi îşi strânsele mâinile la piept, nesigură, dorindu-şi ca el să întindă mâna spre ea. Pentru

i nu o făcu, se întrebă dacă nu cumva îl dezamăgise – nu era la fel e frumoasă ca femeile cu care, fără îndoială, era el obișnuit, dar u se gândise niciodată la ea ca fiind neplăcută la vedere.

De ce nu o atingea?

Își reprimă întrebarea, urând felul în care cuvintele acelea ăsunau în mintea ei, făcând-o să se simtă deopotrivă înfrigurată i încinsă, așa că spuse:

– Ce urmează?

Cuvintele sunară mai aspru decât intenționase, dar își îndeplini scopul, pentru că îi atrăseseră atenția asupra feței ei. El o privi o vreme, iar ea se pierdu în ochii lui – mai degrabă argintii decât gri, cu puncte negre, încadrați de gene lungi. În timp ce se uita la el, privirea lui se îndreptă spre fotoliul mare, aflat la câțiva metri, și apoi din nou spre ea, domoală și languroasă.

– Stai jos.

Nu la asta se așteptase.

– Mulțumesc, prefer să stau în picioare.

– Vrei lecția sau nu, Pippa?

Inima îi tresări la auzul acelor cuvinte.

– Da.

Acel zâmbet vag răsări din nou pe buzele sale și el făcu un semn cu capul spre fotoliu.

– Atunci stai jos.

Ea se duse și se așeză cât de țeapăn putu, cu spatele drept, cu mâinile strânse în poală, cu picioarele lipite, de parcă nu era singură, într-un cazinou, cu unul dintre cei mai notorii ticăloși, purtând doar corset și lenjerie intimă. Și ochelari. Închise ochii la acel gând.

Ochelari.

Nu era nimic tentant la ochelari. Întinse mâna să și-i dea jos.

– Nu.

Ea împietri, cu mâna în aer.

– Dar...

– Lasă-i.

– Dar nu sunt..., începu ea.

Nu sunt senzuală. Nu sunt seducători.

– Sunt perfecți.

Nu se duse la ea, în schimb se rezemă de biroul mare din abanos, întinse un picior în față, ridică celălalt genunchi și își propti mâna pe el în timp ce se uita la ea cu ochii întredeschiși.

– Lasă-te pe spate.

– Stau bine, zise ea repede.

El ridică mirat o sprânceană roșcovană.

– Totuși, lasă-te pe spate.

Ea se dădu mai în spate pe fotoliu, până simți pielea moale a acestuia pe propria-i piele. El se uita în continuare la ea, încruntat, sorbindu-i din priviri fiecare părticică a corpului, fiecare mișcare.

– Relaxează-te, zise el.

Ea trase adânc aer în piept, apoi expiră, încercând să urmeze instrucțiunile.

– Nu-i ușor.

Din nou zâmbetul acela.

– Știu.

Urmă un lung moment de tăcere, apoi Cross spuse:

– Ești foarte frumoasă.

Ea roși.

– Nu sunt.

El nu răspunse.

– Lenjeria asta e destul de veche, zise ea pentru a umple tăcerea. Nu e făcută pentru a fi...

Glasul i se frânse când privirea lui se mută spre marginea corsetului ei, care părea dintr-odată mai strâns.

– ... privită.

– Nu mă refer la haine, zise el încet, misterios. Mă refer la tine. La pielea pe care vrei s-o ating.

Ea închise ochii la auzul acelor cuvinte și simți c-o năpădește un val de groază și de ceva mai periculos. El nu se opri.

– La mâinile tale lungi și frumoase și la picioarele tale perfecte... Îmi dau seama că sunt gelos pe ciorapii aceia pentru că știu cum e să te atingă, îți simt căldura.

Ea se foi neputând să rămână impasibilă la acel asalt al cuvintelor lui.

– Și pe acel corset care își mângâie zonele acelea delicate și moi... este inconfortabil?

Ea ezită.

– De obicei nu.

– Dar acum?

Ea prinse înțelesul ascuns din vorbele lui. Dădu din cap o dată.

– Este cam... strâns.

– Ţţţ, făcu el dezaprobator, iar ea deschise ochii şi îi întâlni privirea, fierbinte, concentrată asupra ei. Sărmana Pippa. Spune-mi, cu toate informațiile pe care le ai despre corpul uman, de ce crezi că se întâmplă asta?

Ea înghiți în sec şi încercă să tragă mai adânc aer în piept. Zadarnic.

– Pentru că inima amenință să-mi iasă din piept.

Din nou, zâmbetul acela.

– Eşti surmenată?

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Atunci ce e?

Nu era proastă. El o zgândărea. Încerca să vadă cât de departe ar merge. Aşa că spuse, conform obiceiului, adevărul:

– Cred că tu eşti de vină.

El închise ochii, cu mâinile strânse din nou în pumni, şi îşi rezemă capul de marginea biroului, lăsând la vedere linia puternică a gâtului şi maxilarele încleştate. Ei i se uscă gura când remarcă acea mişcare, când observă tendoanele tresărind şi unduindu-se şi simți impulsul disperat de a-l atinge.

Când el îşi întoarse privirea spre ea, se deslușea ceva nebunesc în adâncimile acelea de culoarea cositorului... ceva ce o fascina şi o speria deopotrivă.

– N-ar trebui să fii atât de sinceră, zise el.

– De ce?

– Îmi dă prea mult putere asupra ta.

– Am încredere în tine.

– N-ar trebui.

El se aplecă în față şi îşi cuprinse cu ambele brațe genunchiul ridicat.

– Nu eşti în siguranță cu mine.

Ea nu se simțise nici măcar o dată în primejdie lângă el.

– Nu cred că ai dreptate.

El râse pe înfundate și misterios, iar sunetul acela o străbătu adânc, un val de plăcere și ispită.

– Nici n-ai idee ce ți-aș putea face, Philippa Marbury. Felurile în care te-aș putea atinge. Minunile pe care ți le-aș putea arăta. Aș putea să te compromit fără să stau pe gânduri, să mă adâncesc alături de tine în profunzimile păcatului și să nu am nici cel mai mic regret. Aș putea să te duc în ispită fără să privesc înapoi.

Cuvintele acelea îi tăiară răsuflarea. Da. Voia toate acele lucruri. Dădu să-i spună, dar nu ieși nici un sunet.

– Vezi? Te-am luat prin surprindere.

Ea clătină din cap.

– Eu singură m-am luat prin surprindere.

Privirea lui deveni curioasă, iar ea adăugă:

– Pentru că descopăr că mi-ar plăcea să trăiesc toate aceste lucruri.

Urmă un lung moment de tăcere, în care ea încercă să-i spună, fără cuvinte, că voia ca el să se miște din loc, să vină la ea. S-o atingă. Să-i arate.

Arată-mi, zise el, iar cuvintele păreau să izvorască din gândurile ei.

– Dar nu... nu înțeleg, zise ea uimită.

Mi-ai spus că-ți dorești să te ating. Arată-mi unde.

Nu, nu putea. Dar mâna ei se mișca deja, de-a lungul marginii corsetului acolo unde mătasea întâlnea pielea. Marginea lenjeriei era mai jos decât fusese linia rochiei, la doar câțiva centimetri de...

– Sâni?

Ea roși când auzi acel cuvânt.

Da.

Spune-mi cum îi simți.

Ea închise ochii și se concentră asupra întrebării. A răspunsului.

Plini. Tari.

Te dor?

Atât de tare.

Da.

Atinge-i.

Ea făcu ochii mari, iar privirea i se pierdu într-a lui.

– Arată-mi cum vrei să te ating.

Ea clătină din cap.

– Nu pot.

– Poți.

– Dar tu? Mâinile tale sunt... tu ești aici.

Privirea i se întunecă și un mușchi îi tresări în dreptul maxilarului.

– Asta e tot, Pippa. N-o să te ating. Nu vreau să te compromit.

Ce bărbat încăpățânat. O durea și se simțea neputincioasă, chiar nu vedea asta?

– Sunt compromisă indiferent dacă mă atingi sau nu.

– Nu. Dacă nu te ating, ești în siguranță.

– Și dacă nu vreau să fiu în siguranță?

– Mă tem că n-ai de ales.

El își îndoi brațul puternic ca și cum l-ar fi durut.

– Să-ți spun ce ți-aș face dacă te-aș putea atinge?

Cuvintele sunau ca o ispită blândă, misterioasă și foarte irezistibilă.

– Da, te rog.

– I-aș elibera din acea temniță în care îi ții și i-aș adula așa cum merită să fie adulați.

O, Doamne.

Mâinile ei înghețară la auzul glasului său frumos, melodios.

– Și apoi, când vor uita ce înseamnă să fie încorsetați, te-aș învăța despre sărut, așa cum mi-ai cerut.

Ea întredeschise buzele și întâlni privirea lui plină de promisiuni ascunse.

– Dar nu pe gură... pe sânii tăi frumoși. Pe pielea lor moale, în locurile care n-au văzut niciodată lumina, care n-au simțit niciodată atingerea unui bărbat. O să înveți despre limbă, micuța mea cercetătoare... când te atinge pe acele vârfuri drăgălașe și dureroase.

Imaginea pe care el o zugrăvise era atât de limpede și de cutremurătoare, încât ea fu vrăjită într-o clipă de ideea ca el să-și treacă limba peste... prea vrăjită ca să se simtă jenată, mâinile ei urmau cuvintele lui, pipăiau, atingeau, și pentru un moment aproape i se păru că el o atingea. O făcea să ardă de dorință. Ea gemu, iar el se foi pe loc, dar nu se apropie deloc, blestematul.

– Vrei să-ți spun unde te-aș mai atinge?

– Da, te rog.

Cuvintele ei erau doar o șoaptă pierdută.

– Așa de politicoasă.

El se aplecă în față.

– Nu e loc de politețe aici, fată frumoasă cu ochelari. Aici tu oferi, iar eu îți ofer. Tu oferi, iar eu primesc. Fără „te rog". Fără „mulțumesc".

Ea aștepta ca el să continue, iar fiecare părticică din corpul ei tremăta de nerăbdare, de dorință.

– Pune-ți un picior peste brațul fotoliului.

Pippa făcu ochii mari la acel ordin. Niciodată în viața ei nu stătuse astfel. Ezita.

– Tu ai vrut-o, insistase el.

Așa era. Se duse în locul indicat și se deschise în fața lui; deschise coapsele, iar aerul rece din cameră pătrunse prin crăpătura lenjeriei. Obrajii îi ardeau și își duse mâinile la ochi ca să nu-l mai vadă. El o urmări cu privirea și scoase un sunet încet de aprobare.

– Acolo ar fi și mâinile mele. Știi de ce? Simți căldura? Tentația?

Ea închisese ochii. Nu se putea uita la el. Dar dădu din cap aprobator.

– Sigur că simți... aproape că simt și eu.

Cuvintele erau hipnotice, isptitoare, suave, lirice și fascinante.

– Și spune-mi, micuța mea anatomistă, ai mai explorat până acum acel loc?

Obrajii ei ardeau.

– Nu minți, Pippa. Am ajuns așa de departe.

– Da.

– Da, ce?

– Da, l-am mai explorat.

Confesiunea fusese făcută în șoaptă, dar el o auzi. Când gemu, ea deschise ochii și îl văzu stând din nou rezemat de birou.

– Am spus ceva greșit?

El clătină din cap, își duse mâna la gură și își trecu un deget peste buzele strânse.

– Nu, doar că m-ai făcut să ard de gelozie.

Ea se încruntă nedumerită.

– Pe cine eşti gelos?

– Pe tine, frumoaso.

Privirea lui cenuşie se îndreptă spre locul pe care ea îl ţinea ascuns faţă de el.

– Pe mâinile tale perfecte. Spune-mi ce-ai descoperit.

Nu putea. Deşi ştia termenii de specialitate pentru tot ce atinsese şi descoperise, nu îi putea spune. Clătină din cap.

– Nu pot.

– Ai descoperit plăcere?

Ea închise ochii şi strânse din buze.

– Ei bine? şopti el, iar şoapta răsuna la fel de puternic ca o împuşcătură în camera întunecată şi misterioasă.

Ea clătină din cap. O dată, uşor, aproape imperceptibil. El oftă, iar sunetul răsună prelung şi adânc în încăpere, ca şi cum până atunci şi-ar fi ţinut respiraţia... şi o luă din loc.

– Ce tragedie.

Deschise brusc ochii când îl auzi... când auzi cum pantalonii i se frecau de covor în timp ce se târa spre ea, cu ochii mijiţi şi încărcaţi cu o promisiune minunată. Venea la ea. Prădătorul îşi urmărea prada. Iar aceasta abia aştepta să fie prinsă.

Ea expiră, iar oftatul profund, jos, tremurat ar fi devenit un geamăt dacă nu era atentă şi îşi mişcă mâinile deschizându-se atingerii şi privirii lui, gata să-i mulţumească lui Dumnezeu sau lui Lucifer sau oricui îl făcuse să vină în sfârşit la ea. Numai că el n-o atinse.

– Să-ţi arăt cum s-o descoperi, frumoaso? întrebă el, iar ea ar fi putut jura că îi simte răsuflarea pe mâini, fierbinte şi tentantă. Unde s-o găseşti?

Ea nu-şi dădu seama cum de avusese atâta curaj – cum trecuse peste jena şi ruşinea pe care ar fi trebuit să le simtă.

– Te rog, îl imploră ea, iar el îi explică, în cuvinte tandre, cutremurătoare.

Ea se supuse, îşi despărţi pliurile ţesăturilor, apoi alte pliuri, mai intime, urmă instrucţiunile şoptite şi răspunse întrebărilor lui îndrăzneţe.

– Aşa de drăguţă şi de roz... te simţi bine, iubire?

Răspunsul ei fu un geamăt adânc.

-Sigur că da. Pot să miros plăcerea pe tine... dulce, moale și foarte, foarte umedă.

Cuvintele îi produseră o senzație stranie, o plăcere răsunătoare, pe care n-o mai simțise până atunci, nici măcar în noptile întunecate în care se explorase singură, în tăcere.

-O, Pippa..., șopti el și își întoarse capul, răsuflând lângă urba genunchiului ei, dar fără s-o atingă – veșnic fără s-o atingă.

O distrugea.

Dacă aș fi acolo... dacă degetele mele ar fi în locul degetelor tale, te-aș desface larg și ți-aș arăta cât de plăcut poate fi când experiența e împărtășită. Mi-aș folosi gura ca să-ți ofer o a doua lecție despre sărut... te-aș învăța tot ce știu.

Ea făcu ochii mari la auzul acelei confesiuni directe, pentru că aproape că vedea scena în fața ochilor. Îl vedea pe *el*, în genunchi în fața ei, îndepărtându-i mâinile și înlocuindu-le cu mâinile lui frumoase, cu gura fermă, atingând, săturând... *iubind*. Nu cunoștea nimic despre acel act – niciodată nu-și imaginase măcar așa ceva –, dar știa, dincolo de orice îndoială, că ar fi fost magnific.

M-aș delecta cu tine... da... chiar acolo, frumoaso, o îndemnă el recompensând mișcările îndrăznețe ale degetelor ei cu un geamăt de plăcere, știind, chiar înaintea ei, că se apropia de ceva minunat. Vrei să-mi simți gura acolo, dulceață?

Se întâmplase? Doamne! Da. Voia.

Aș sta acolo ore întregi..., promise el. Limba mea ți-ar stârni plăceri pe care nu le-ai cunoscut vreodată. La nesfârșit. Din nou și din nou până când n-ai mai suporta și m-ai implora să mă opresc. Ți-ar plăcea, iubire?

Corpul ei răspunse la chemarea lui, zvâcnind în fotoliu, iar mama ei îi oferi tot ce el promisese... și, într-un fel, nimic. Țipă după el, se întinse spre el, disperată să îi simtă atingerea, puterea și forța. În acel moment era a lui, deschisă, pură, torturată de plăcere și cumva încă arzând de dorință. Dorință pe care numai el o putea potoli.

Îi șopti numele, neputând să-și alunge uimirea din voce, iar degetele ei pătrunseră în părul lui ce strălucea ca o mătase roșie. El sări ca ars la acea atingere și se ridică în picioare, cu o grație bizară pentru un om de aproape doi metri. Traversă încăperea,

își întoarse spatele frumos către ea și se sprijini cu o mână de un teanc de registre puse unul peste altul într-un colț.

Pierderea lui veni ca o lovitură pentru ea, știrbindu-i plăcerea. O lăsase plină de dorință. Goală. Nesatisfăcută.

El lăsă capul în jos, iar lumina lumânărilor juca pe șuvițele roșcate pe care ea tânjea să le atingă. Ea nu se mișcă atunci când umerii lui tresăriră o dată, de două ori, a treia oară – iar răsuflarea lui deveni la fel de sacadată ca a ei.

– Este de ajuns cercetarea pentru noaptea asta, zise el spre cărțile din fața lui, iar cuvintele fură hotărâte, mai puternice decât toate cele pe care le rostise în seara aceea. Am promis că te voi învăța despre tentație și cred că mi-am îndeplinit sarcina. Îmbracă-te. Pun pe cineva să te ducă acasă.

Capitolul 12

Am înregistrat progrese. Se pare că sunt mai multe moduri de... abordare a anatomiei feminine. Asociatul mi-a dezvăluit o parte dintre acestea noaptea trecută... cu rezultate fizice remarcabile. Interesant, rezultatele au avut și un efect emoțional considerabil. Un efect personal. Dar tot nu m-a atins. Și asta a avut un efect personal. Efectele personale nu au ce căuta într-un studiu de cercetare.

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 29 martie 1831; cu șapte zile înainte de nunta sa.

Trei zile mai târziu, Pippa stătea ghemuită pe o canapea joasă din biblioteca familiei Dolby și nu reușea să citească un nou text despre cultivarea daliilor. Volumul îi fusese trimis direct de editor și, în urmă cu o lună, Pippa ardea de nerăbdare să-l primească. Din păcate, domnul Cross îi distrusese până și încântarea pe care i-o provoca o carte nouă. Enervant om.

Cum era posibil ca un singur bărbat, un singur moment, să-i provoace deopotrivă atât de multă plăcere și atât de multă frustrare? Cum era posibil ca un bărbat să poată, în același timp, s-o devoreze și s-o țină la distanță? Nu părea cu putință, și totuși el i-o dovedise. Prin cuvintele lui abia șoptite și fără nici o atingere. Atingerea durea cel mai tare. Absența ei. Auzise zvonuri despre el, știuse ce risca atunci când îi ceruse s-o ajute în cercetare.

Fusese pregătită să-l îndepărteze, să-l țină la distanță, să reziste farmecelor lui. Dar nici măcar o dată nu se gândise la posibilitatea ca el să nu fie interesat s-o cucerească. Deși probabil că ar fi trebuit să fie pregătită pentru această perspectivă. Până la urmă, dacă nici Castleton nu voia s-o atingă, cum ar fi putut visa ca domnul Cross s-o facă? Era logic ca el să fie mai dificil de... tentat.

Nu că ar fi fost cazul să-l tenteze. Absolut deloc. Singurul bărbat pe care trebuia să-l tenteze era contele de Castleton. Viitorul ei soț. Nu celălalt bărbat enervant și cu totul anormal. El, avea un aspect destul de banal. Ceva mai înalt și mai inteligent decât majoritatea, dar la prima vedere prezenta aceleași trăsături specifice speciei lui: două mâini, două picioare, două urechi, două buze.

Buze.

Atunci lucrurile deveniră ciudate. Gemu și își lăsă o mână în jos, spre coapsă, cu destulă greutate încât atrase atenția Trotulei, care stătea ghemuită lângă ea. Cățeaua își ridică privirea, iar ochii ei căprui părură să înțeleagă că Pippa pierduse prea multe nopți gândindu-se la acele buze.

Era anormal. Extrem de anormal.

Trotula scheună și se culcă la loc.

– Lady Philippa?

Pippa tresări la auzul acelor cuvinte rostite încet din pragul bibliotecii, unde Carter, valetul Casei Dolby, stătea ținând un pachet enorm în mâini. Ea zâmbi.

– M-ai surprins.

El se apropie.

– Îmi cer scuze, *milady*.

– Au început să sosească oaspeții?

Marchiza de Needham și Dolby găzduia un ceai în după-amiaza aceea, la care erau invitate toate doamnele care aveau legătură cu Nunta. Pippa fusese ferchezuită și aranjată timp de o oră, până când camerista ei anunțase în sfârșit că era prezentabilă, apoi venise în bibliotecă, să se ascundă din timp de neplăcutul eveniment. Se ridică în picioare.

– Presupun că publicul mă cere.

Carter clătină din cap.

– Nu încă, *milady*, însă coletul acesta a sosit pentru dumneavoastră. Din moment ce este însemnat ca fiind urgent, m-am gândit ați vrea să-l primiți imediat.

Valetul îi întinse cutia mare, iar Pippa o luă și o scutură curioasă.

– Mulțumesc.

Odată sarcina îndeplinită, Carter se retrase din încăpere și o lăsă pe Pippa cu coletul. Îl puse lângă ea pe sofa și îl deschise după ce dezlegă panglica și despături hârtia maro, banală, și scoase la iveală o cutie albă și grea, decorată cu un *H* auriu.

Simți un val de dezamăgire. Pachetul nu conținea nimic urgent. Era parte a trusoului. Majoritatea doamnelor din Londra ar fi identificat cu ușurință acea cutie ca fiind de la prăvălia celebrei Madame Hébert. Pippa oftă, deschise cutia și găsi un strat de voal fin în cea mai palidă nuanță de albastru, legat cu o frumoasă panglică de culoarea safirului. Sub panglică era un singur pătrat ecru, ștampilat cu un înger feminin. Pippa scoase cartonașul din plicul pătrat și citi mesajul scris cu litere negre, apăsate.

Pandemoniu
Îngerul Căzut
Miezul nopții

Iar pe spate:

O să te ia o trăsură.
Chase

Chase. Al patrulea și cel mai misterios partener de la Îngerul Căzut. Din câte înțelesese ea, doar câțiva îl cunoscuseră pe bărbatul care fondase clubul și îl pusese pe picioare – și în mod cert Pippa nu avusese niciodată ocazia. Și evident că n-ar fi trebuit niciodată să accepte o invitație de la un bărbat necunoscut. Într-un loc numit *Pandemoniu*.

Dar știu, încă dinainte de a inspecta conținutul cutiei, că nu îl va putea refuza. Că nu-și va putea refuza ocazia de a-l vedea din nou pe Cross. „Pandemoniu" părea a fi locul ideal de unde ar putea culege tot felul de informații. Inima îi bătea nebunește.

Pippa întinse mâna spre panglică și o dezlegă cu grijă, de parcă s-ar fi temut să nu sară de acolo cine știe ce animal ciudat. Dădu la o parte voalul și icni când văzu masca superbă din argint, care trona pe un pat din mătase de culoarea safirului. O rochie.

Ridică masca, uimită de greutatea ei, își trecu mâna peste liniile perfecte ale filigranului și se minună de delicatețea marginilor rotunjite și de panglicile late din satin care le înconjurau, de aceeași culoare ca și rochia. Când o întoarse pe dos, înțelese imediat de ce era mai grea decât se așteptase. La interior era o ridicătură specială, mărginită de catifea albastră, de aceeași culoare ca și rochia cu care sosise, menită să găzduiască o pereche de ochelari. Masca fusese făcută special pentru ea.

Zâmbi, își trecu degetele peste lucrătura din metal și admiră măiestria cu care fusese făurită. Iar pragmatica Pippa Marbury, care niciodată în viața ei nu fusese interesată de veșminte scumpe sau alte trivialități, abia aștepta să vină noaptea. Se putea îmbrăca în mătase. Își dădu seama că perspectiva ei față de acea țesătură se schimbase drastic în doar câteva momente. Mii de *Bombyx mori* se sacrificaseră pentru acea rochie. Se făcuseră cocon ca s-o elibereze pe Pippa.

Pippa!

Chemarea mamei ei ce răsună din afara bibliotecii o trezi pe Pippa din reverie. Salvând hârtia de împachetat de limba lungă și roz a Trotulei, înghesui masca înapoi în cutie și reîmpachetă haotic coletul, se duse ca fulgerul la un valet care stătea afară, lângă ușă, și-i ceru să-l ducă imediat la camerista ei.

Pippa!

Mama ei o strigă din nou, fără îndoială anunțând începutul ceaiului pentru doamne programat pentru acea după-amiază. Contesa de Castleton avea să fie acolo, și doamna Tottenham, și Penny și o mulțime de alte invitate. În mod cert, marchiza de Needham și Dolby îi recitase cel puțin o dată lista invitatelor, dar Pippa nu ascultase prea multe în ultimele câteva zile.

Fusese prea preocupată de seara petrecută împreună cu domnul Cross şi rememorase, la nesfârşit, fiecare cuvânt, fiecare interacţiune. Şi îşi dăduse seama că avea multe puncte slabe. N-ar fi trebuit să fie atât de dificil să convingă un bărbat s-o atingă. În mod sigur nu un bărbat care era renumit pentru faptul că avea o experienţă bogată cu femeile. Şi totuşi, ei îi fusese imposibil.

Era clar că Pippa nu era capabilă să tenteze pe nimeni. Dacă ar fi fost, nu s-ar fi întâmplat? Faptul că fusese aproape dezbrăcată în biroul domnului Cross nu l-ar fi făcut să se simtă atras de ea într-un fel sau altul? Nu l-ar fi tentat? Sigur că da.

De aceea era extrem de sigură că nu avea nici un strop de feminitate.

Poate că Pandemoniul va schimba acest lucru.

Inima începu din nou să-i bată nebuneşte.

– Pippa!

Mama ei o strigă din nou, de mai aproape. Şi fără să posede acea trăsătură – sau cel puţin să aibă cunoştinţe despe ea – n-ar fi putut niciodată să ducă la îndeplinire sarcinile ce îi fuseseră desemnate. De soţie. De mamă. De femeie. Avea nevoie de mai multe cercetări. Dar în după-amiaza aceea, era blestemată să participe la un ceai. Lăsă volumul jos şi se adresă însoţitoarei ei adormite:

– Mergem, Trotula?

Căţeluşa ridică imediat căpşorul moale şi dădu fericită din coadă pe canapeaua din pluş. Pippa zâmbi şi se ridică.

– Măcar tu mă placi.

Trotula se dădu jos de pe canapea şi se întinse lung, cu un rânjet. Pippa ieşi din bibliotecă, cu căţeluşa pe urmele ei, şi deschise larg uşile ce dădeau spre salon, unde invitatele mamei ei se adunaseră deja şi vorbeau cu Olivia. Trase adânc aer în piept şi se îmbărbătă ca să intre în luptă.

– Lady Philippa!

Castleton era acolo. Pippa se întoarse şi o văzu pe Trotula ducându-se spre conte, care se lăsase pe vine ca să scarpine câinele. Trotula se întoarse cu burta-n sus de plăcere, iar Pippa nu-şi putu reţine un zâmbet la acea imagine.

– Lord Castleton, spuse ea şi se duse spre logodnicul ei. Eşti aici pentru ceai?

Pippa nu detectase tonul de panică din vocea mamei ei, tipic atunci când în preajmă se aflau potențiali pețitori.

– Nu! zise el bucuros și ridică privirea în sus, spre Pippa, iar zâmbetul lui era larg și prietenos. Mă întâlnesc cu tatăl tău. Punem la punct ultimele detalii ale aranjamentelor de căsătorie.

Majoritatea viitoarelor mirese n-ar fi apreciat aluzia la schimbul de fonduri care venea odată cu nunta, dar Pippa găsea liniștitoare lucrurile concrete legate de eveniment. Dădu din cap scurt.

– Am niște pământ în Derbyshire.

El încuviință din cap și se ridică în picioare.

– Mi-a zis și Needham. Multe oi.

Și peste o mie șase sute de hectare de culturi, dar Pippa se îndoia că Castleton îi dăduse prea multă atenție tatălui ei. Tăcerea se lăsă între ei, iar el se răsuci pe călcâie și își săltă capul ca să vadă mai bine în salonul pentru ceai. După un lung moment de tăcere, zise:

Ce fac de obicei doamnele la ceai?

Pippa îi urmări privirea.

Beau ceai.

El încuviință din cap.

– Interesant.

Din nou, tăcere.

– De obicei se servesc și biscuiți, adăugă Pippa.

– Bun. Bun. Biscuiții sunt buni, zise el și făcu o pauză. Prăjituri?

– Uneori.

Senzațional, zise el dând din cap, cu un aer meditativ.

Era un calvar. Dar el era logodnicul ei. Într-o săptămână avea să-i fie soț. Și în scurt timp avea să fie tatăl copiilor ei. În consecință, perspectiva unui calvar nu era acceptabilă. Poate că nu era cel mai atrăgător companion și nici nu era genul de bărbat interesat de pasiunile ei. Totuși, nu erau mulți bărbați interesați de anatomie. Sau de horticultură. Sau de biologie. Sau de fizică.

Era totuși unul.

Ea își alungă acel gând din minte. Cross era un om de știință, dar nu era genul de bărbat cu care cineva... Nu-și duse până la capăt acel gând, străduindu-se să revină la problema de față –

Castleton. Avea de lucru cu el. Cum să-l abordeze. Cum să-l atragă. Chiar dacă mai înainte eşuase.

Cu altul.

Nu. Nu voia să se gândească la Cross. Nu voia să se gândească la eşecul ei în privinţa lui. Era un om de ştiinţă, până la urmă... iar oamenii de ştiinţă învăţau din experimente. Chiar şi din cele eşuate.

Ea zâmbi veselă. Poate prea veselă.

– Domnul meu, vrei să mergem să vedem dacă mai sunt prăjituri rămase în bucătărie?

Când auzi de bucătărie, coada Trotulei se puse în mişcare cu o viteză remarcabilă, dar lui Castleton îi luă un moment ca să proceseze întrebarea Pippei.

– La bucătărie! Prăjituri! Cu tine!

– Chiar aşa, zise ea şi îi zâmbi îngăduitoare.

– Pippa!

Ţipătul mamei ei răsună din pragul salonului pentru ceai, fiind urmat de o exclamaţie de surpriză.

– O! Lord Castleton! N-am ştiut că sunteţi aici! O să...

Ezită cu mâna pe uşă şi se gândi la următorul pas. Majoritatea mamelor nu le-ar fi permis sub nici o formă fetelor lor să se plimbe, neînsoţite, pe un coridor pustiu, alături de logodnicii lor, dar majoritatea fetelor lor nu erau odraslele marchizei de Needham şi Dolby. Dincolo de faptul că Pippa era ciudată şi – după cum restul familiei se pare că ştia – îi lipsea experienţa socială de bază a unei femei ce în curând avea să fie mireasă, fetele casei de Needham şi Dolby nu prea avuseseră noroc cu logodnicii lor. Cu siguranţă pe marchiză n-o deranja puţin scandal ca să se asigure că a doua cea mai tânără fată a ei reuşea să ajungă la altar.

– O să trag uşa asta, zise doamna Needham şi le aruncă un zâmbet teatral. Pippa, vii când eşti liberă, draga mea.

Pippei nu-i scăpă ironia situaţiei şi observă că libertatea era asociată cu o cameră ticsită cu femei bârfitoare. Odată rămaşi din nou singuri, Pippa îşi îndreptă atenţia spre logodnicul ei.

– La bucătărie?

El dădu din cap aprobator şi porniră pe urmele Trotulei, care îi conducea. În bucătărie găsiră resturi de prăjituri, pe care le obţinură cu uşurinţă de la bucătăreasă, împachetate pentru

plimbare pe domeniile Casei Dolby. Pippa încercă să nu dea prea multă atenție direcției în care se plimbau, dar nu putea nega că evita dinadins pâlcul de cireși unde îl așteptase pe domnul Cross cu câteva seri în urmă și, în schimb, se hotărî să se îndrepte spre lac, aflat la câteva sute de metri mai jos, pe pajiște.

Trotula alerga în fața lor lătrând fericită, bucurându-se de libertate în acea zi neobișnuit de caldă de martie, apoi se întorcea și le dădea ocol parcă pentru a se asigura că aveau s-o urmeze și mai departe.

Merseră tăcuți câteva minute – destul timp ca Pippa să se pregătească la următoarele ei acțiuni. Când erau îndeajuns de departe de locuință ca să nu fie văzuți, ea se opri și se întoarse cu fața către cel care urma să-i fie soț.

– Domnul meu..., începu ea.

– Vrei să..., zise el în același timp.

Zâmbiră, încurcați.

– Te rog, spuse el. După tine.

Ea dădu din cap și încercă din nou:

– Domnul meu, a trecut mai bine de un an de când ai început să-mi faci curte.

El își lăsă capul într-o parte, gânditor.

– Cred că da.

– Și urmează să ne căsătorim. Peste șapte zile.

– Știu! zise el zâmbind. Mama numai despre asta vorbește.

– Femeilor le plac nunțile.

El încuviință din cap.

– Am observat. Dar tu nu pari așa de preocupată de asta, și de nunta ta.

Nu că ea era preocupată. Doar că nu așa cum s-ar fi așteptat. Nu era genul de preocupare pe care s-o fi observat cineva.

Cu excepția lui Cross. Care nu fusese deloc de ajutor.

– Lord Castleton, cred că e timpul să mă săruți.

Pippa se gândi că dacă un popândău ar fi apărut și l-ar fi mușcat de picior, Castleton n-ar fi fost la fel de uimit. Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia Pippa se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală enormă. Până la urmă, dacă lui i se părea că ea era prea libertină, putea foarte ușor să se ducă înapoi în casă, să dea

înapoi pământul din Derbyshire şi să-şi ia rămas-bun pentru totdeauna de la casa de Needham şi Dolby.

Şi ar fi chiar aşa de rău?

Da. Sigur că da. Însă răspunsul nu conta pentru că el nu făcu nici unul dintre acele lucruri. În schimb, încuviinţă scurt din cap şi zise:

– În regulă.

Se aplecă şi o sărută. Buzele lui moi, calde şi uscate se apăsară uşor de ale ei, fără nici o urmă de pasiune, ca şi cum el ar fi avut grijă să n-o sperie sau să nu-i facă vreun rău. Ea se agăţă de braţele lui întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să mai facă şi altceva.

Rămaseră astfel un moment îndelungat, cu buzele lipite, cu nasurile într-un unghi mai degrabă ciudat – deşi ea dădea vina pe ochelari pentru acest lucru – şi cu mâinile nemişcate. Fără să respire. Fără să simtă nimic altceva decât disconfort.

Când se retraseră, avizi de aer, şi privirile li se întâlniră, ea îşi alungă acel gând din minte şi îşi potrivi mai bine ochelarii pe nas. Se uită într-o parte şi o văzu pe Trotula, care stătea cu limba scoasă şi dădea din coadă. Nu părea să înţeleagă ce se petrece.

– Ei bine, spuse ea.

– Ei bine, repetă el. Şi adăugă: Să mai încercăm o dată?

Ea se gândi la oferta lui. Până la urmă, singura modalitate de a asigura succesul unui experiment era să-l repete până ieşea cum trebuie. Poate că prima oară procedaseră greşit. Dădu din cap aprobator.

– E o idee bună.

El o sărută din nou. Şi, surprinzător, avu efect similar. De data aceea, când se despărţiră, Pippa fu sigură. Nu exista absolut nici o ameninţare că vor pătrunde în legământul sacru al căsniciei din motive care ţineau de dorinţa carnală. Îşi spuse că acest lucru ar fi trebuit s-o facă să se simtă bine.

Se întoarseră acasă în tăcere, pe unde veniseră, o luară prin bucătărie şi apoi prin foaierul din spatele salonului pentru ceai de unde răsunau râsetele înăbuşite ale doamnelor. Castleton se oferi s-o lase acolo, la petrecere, dar Pippa descoperi că era şi mai puţin tentată de ceai decât fusese mai devreme de sărutările lui

așa că, în schimb, îl însoți pe logodnicul ei până la vestibul. El se opri în prag și se uită la ea, cu un aer serios.

– Abia aștept să ne căsătorim, să știi.

Nu era o minciună.

– Știu.

El zâmbi vag.

– Nu-mi fac griji pentru restul. O să vină de la sine.

Ar fi trebuit să aștepte să vină de la sine?

Ea încuviință din cap.

– Mulțumesc, domnul meu.

El făcu o plecăciune și spuse serios:

– Doamna mea.

Din vârful scărilor, Pippa privi cum trăsura lui se legăna în jos pe alee, lăsând-o singură să se gândească la sărutul lor. Castleton nu simțise nimic. O văzuse în ochii lui... care rămăseseră impasibili și liniștiți, nu ca privirea lui Cross în care se stârniseră adevărate tornade, emoții pe care ea nu le putuse descifra, dar pe care le-ar fi studiat întreaga viață. Emoții pe care nu va avea ocazia să le studieze.

Durerea îi reveni în piept și ridică o mână absentă ca s-o liniștească, cu mintea la bărbatul înalt, cu ochii gri, care îi arătase plăceri nebănuite fără s-o atingă măcar. Nu-i plăcea acea durere. Nu-i plăcea ce credea că înseamnă.

Oftă, își scoase ochelarii ca să-i curețe și închise ușa în urma ei, lăsându-i pe Castleton și restul lumii de partea cealaltă.

– Lady Philippa?

Pippa ridică ochii spre silueta încețoșată a unei femei aflate la jumătatea scării interioare a Casei Dolby – o invitată la ceai care se rătăcise. Ea ridică o mână ca s-o oprească pe femeia aflată în mișcare și se îndreptă spre scări ca să-și întâmpine cum se cuvenea musafira în timp ce-și punea la loc ochelarii. Afișă un zâmbet care nu era al ei, își ridică privirea... și întâlni ochii Laviniei, baroneasa Dunblade. Aproape că se împiedică pe trepte.

– Lady Dunblade.

– Mi-am spus că n-ar trebui să vin, răspunse baroana. Mi-am spus că o să stau deoparte, indiferent ce se petrece între tine și Jasper.

Jasper.

– Dar apoi am primit invitația mamei tale..., continuă baroneasa. Sora ta a fost foarte drăguță cu mine de când a devenit marchiză de Bourne. Cred că n-ar trebui să mă surprindă.

Era ceva în acele cuvinte, o aluzie că Pippa trebuia să le priceapă subînțelesul. Nu o făcu.

– Lady Dunblade...

Femeia aceea frumoasă începu să meargă sprjinindu-se în baston, iar Pippa se întinse spre ea.

– Doriți să luați loc?

– Nu.

Refuzul veni imediat, hotărât.

– Mă descurc, mulțumesc.

Pippa dădu scurt din cap.

– Foarte bine. Mă tem că aveți impresia că aș fi mai apropiată de domnul Cross decât sunt de fapt.

– Domnul Cross. Baroneasa izbucni într-un râs trist. Încă îmi vine greu să accept acel nume.

Pippa își lăsă capul într-o parte.

– Să-l acceptați?

Lavinia o privi surprinsă.

– Nu ți-a spus.

Cuvintele erau neliniștitoare. Poate că nu erau menite să sune astfel. Oricum, Pippa nu putu rezista.

– Nu-l cheamă domnul Cross?

Pippa stătea față în față cu baroneasa, la jumătatea scării late din centrul Casei Dolby.

– Cred că tu ești singura care i se adresează cu „domnule".

Cross. Fără „domnule".

– Atunci doar Cross. Nu-i numele lui?

Baroana schiță un zâmbet vag.

– Nu. Ce drăguț din partea ta să crezi asta.

Sigur că ea crezuse. Nu avusese motive să nu creadă. Nu-i oferise niciodată motive să nu creadă. Dar ideea că era posibil s-o fi mințit... nu îi era străină. Doar o minți se de la început. Zarurile, pariurile, felul în care o ademenise și apoi nici măcar nu o atinsese... totul era o minciună. Numele lui n-ar fi fost decât o minciună în plus. Deloc surprinzătoare. Și, totuși, mai

tulburătoare decât toate celelalte. Simți un gol în stomac. Încercă să ignore acea senzație.

– Ce dorești să-mi spui?

Lavinia făcu o pauză, evident surprinsă de tonul hotărât al Pippei.

– Trebuie să ai grijă cu el.

O lecție pe care Pippa o învățase deja.

– Jasper... iubește femeile, continuă Lady Dunblade. Mai mult decât ar trebui. Dar când vine vremea să se țină de cuvânt... n-o face, zise ea, apoi ezită. Nu mi-ar plăcea să te văd compromisă din cauză că ai avut încredere în el.

Cuvintele erau pline de durere, iar Pippa detesta felul în care o făceau să se simtă – încordarea și disconfortul pe care i le pricinuiau... odată cu înțelesul lor. Odată cu informația că acea femeie îl cunoștea de mult. Că el îi făcuse unele promisiuni. Promisiunea neonorată. Lucruri pe care Pippa nu le trăise.

Încremeni la acel gând. N-ar fi trebuit să-și dorească să fie și ea înșelată de el. N-ar fi trebuit să-și dorească promisiunile lui neonorate. N-ar fi trebuit să-și dorească nimic de la el. Era vorba de știință, nu? De cercetare. Nimic mai mult. În mod clar, nimic emoțional. O amintire îi apăru în fața ochilor – buzele uscate ale contelui de Castleton lipite de buzele ei.

Nimic emoțional.

Pippa clătină din cap.

– Nu e nimic între noi.

Baroneasa ridică din sprâncenele roșcate, într-un gest familiar.

– Ai venit printr-un pasaj secret în biroul lui.

Pippa clătină din cap.

Nu știa că o să-l descopăr. Nu se aștepta ca eu să ajung acolo. Nu mă voia acolo, spuse ea și ezită. E clar că ține mult la dumneavoastră, Lady Dunblade. Cred că vă iubește nespus.

Nu că Pippa ar fi știut ceva despre dragoste, dar își aminti de vocea lui înăbușită în întuneric... pe când se afla în pasajul secret, și de expresia din ochii lui gri când Lavinia se luptase cu el și rămăsese fermă pe poziții în biroul lui. Erau mai aproape de ideea de dragoste decât își putea imagina Pippa.

Asta, pe lângă faptul că el n-o atinsese.

Simți un nod în gât și înghiți în sec. Baroneasa râse, iar Pippei îi displăcu sunetul acela gol.

– El nu știe ce-i iubirea. Dacă știa ce-i mai bine pentru noi, ne-ar fi lăsat în pace.

Pippa simți o senzație apăsătoare la acele cuvinte.

– Poate că așa e, zise ea, dar indiferent ce s-a întâmplat în trecut, e clar că ați fost o parte importantă din el... o... Pippa ezită. Cum i se spunea unei legături amoroase dacă voiai să fii politicos? Era sigură că mama ei ar fi insistat că *nu* i se spunea legătură amoroasă. Dar ea și doamna Dunblade erau acolo și nu mai era nimeni altcineva care să le audă, așa că Pippa nu mai căută alte cuvinte.

– ... iubită la care a ținut mult.

Lady Dunblade făcu ochii mari.

– Nu-i iubitul meu.

– Oricum, nu contează, insistă Pippa. Eu n-am nici o legătură cu acel domn. Trebuia să mă asiste la o cercetare. Acum s-a terminat.

– Jasper nu e iubitul meu, o întrerupse baroneasa.

Pippa schiță un gest de indiferență.

– Poate nu acum, dar la un moment dat. Din nou, este irele...

– Lady Philippa. Tonul Laviniei era hotărât, presant. Doamne sfinte! Nu-i iubitul meu. Se opri, iar privirea ei trăda o combinație de panică, disperare, ba chiar și oroare. Este *fratele* meu.

Capitolul 13

Cross stătea în apartamentul său de la Îngerul Căzut și se uita cum jumătate din populația Londrei își încerca norocul în sala de jocuri de jos. Jumătatea înstărită. Sala era ticsită de lume – femei în rochii viu colorate, din mătase și satin, cu identitatea ascunsă de măști sofisticate realizate special pentru acea ocazie și bărbați cu mii de lire arzând în buzunare, dornici

să joace, să câștige și să savureze momentul în care ar fi dat marea lovitură la cazinou.

De cinci ani, de la primul Pandemoniu, bărbații căzuseră victime ale tentației și pariaseră tot ce avuseseră pe mesele clubului și pe norocul lor. Și în fiecare an, o mare parte dintre aceștia pierdeau. Iar patronii Îngerului câștigau.

Lui Chase îi plăcea să spună că ei câștigau pentru că nici unul dintre ei nu avea tăria de a pierde. Dar Cross știa mai bine. Câștigau pentru că nu puteau face altceva. Își vânduseră cu toții sufletul pentru asta, iar darul lor era acela că îi ruinau pe nobilii londonezi.

În seara aceea, însă, Cross se îndoia de ei. Se îndoia de abilitatea lor de neclintit de a câștiga. Se îndoia de el însuși. Se întâmplau prea multe la Pandemoniu în noaptea aceea. Prea multe lucruri pe care nu le putea controla. Prea multe lucruri care îl făceau disperat după câștig. Iar disperarea nu era bună, nici măcar atunci când planul funcționa.

Se sprijini de vitralii, punându-și palma grea și latră pe coapsa lui Satan, în timp ce urmărea mesele de jos. *Vingt-et-un* și ruletă, hazard și pichet, rulete ce se învârteau imaginea de ansamblu era compusă din cărți întoarse, zaruri ce se rostogoleau, rulete ce se învârteau și fetru verde. Într-o altă noapte, Cross ar fi calculat câștigurile – o mie de la jocul de hazard, două mii două sute de la ruletă, cam pe jumătate de la *vingt-et-un*.

Dar în noaptea aceea își concentra atenția asupra celor cincizeci de oameni care aveau să-i marcheze destinul. Cincizeci dintre cei mai mari jucători ai lui Knight erau împrăștiați pe podeaua de jos – cincizeci de bărbați care n-ar fi fost lăsați să parieze în clubul acela dacă n-ar fi avut invitații speciale. Cincizeci de bărbați care nu meritau să joace acolo, dar o făceau totuși. La dorința lui Cross.

Sally își ținuse promisiunea și îi adusese la Îngerul Căzut, iar în acel moment era sarcina lor să-i țină acolo. Angajații cazinoului primiseră ordine stricte. Dacă un jucător paria cu o mână, în cealaltă avea un pahar plin. Dacă un jucător părea să fie singur sau plictisit, nu dura mult înainte de a fi însoțit de un alt petrecăreț mascat – cineva care fusese plătit bine ca să se asigure că toți participanții plecau veseli și cu buzunarele mai ușoare.

Îngerul era recunoscut pentru că îndeplinea fanteziile jucătorilor, iar în acea noapte... avea să se achite impecabil de acea sarcină. Iar Knight va afla că Îngerul nu putea fi înfrânt. Că nu-l putea înfrânge pe Cross.

Ușa camerei se deschise și se închise în urma cuiva, dar Cross nu se întoarse să vadă cine e. Doar o mână de oameni aveau acces la apartamentul proprietarului – pentru oricare dintre aceștia Cross și-ar fi dat și viața. În schimb, urmări mai departe ruleta, roata care se învârtea, bila de fildeș care plutea pe marginea din mahon, o dată și încă o dată, în timp ce pariorii se aplecau în față ca să vadă mai bine.

Într-o parte a ruletei, un tânăr de cel mult douăzeci și cinci de ani își ridicase masca și urmărea bila cu ochi sălbatici – o privire pe care Cross o surprinsese de nenumărate ori de-a lungul anilor. În mod normal, Cross n-ar fi văzut decât profit în comportamentul tânărului, dar în noaptea aceea, pentru o clipă, văzu mai mult.

– Lowe, zise Temple încet lângă umărul lui urmărindu-i privirea.

Cross se uită la prietenul lui.

– Știai că e unul dintre ei?

Temple clătină din cap cu hotărâre.

– Nu știam. Nu i-aș fi permis să intre în club.

– N-a venit după tine, spuse Cross. Oricine poate vedea asta.

Bila căzu pe roata ruletei, iar tânărul făcu o grimasă și se întoarse cu spatele la masă de parcă l-ar fi durut. În doar câteva secunde își veni în fire și își îndreptă din nou atenția spre suprafața de joc, întinzându-se deja după bani ca să facă un alt pariu. Temple clătină din cap.

– Nu se poate abține.

– Am putea să-l oprim.

– S-ar duce înapoi la Knight. Mai bine îl lăsăm să piardă în noaptea asta. Cât timp nu face probleme.

Cross îi aruncă o privire lui Temple.

– Ce probleme ar putea face? Te-am apăra până la moarte.

Temple ridică din umerii lui masivi.

– Mă apărați sau nu, un băiat care a fost așa de mult nedreptățit este un real pericol.

Cross își întoarse privirea spre Christopher Lowe, care urmărea bila ce se învârtea din nou pe pista ruletei.

– De-aia ești aici sus? Te ascunzi?

Temple își dădu umerii spre spate în haina lui neagră.

– Nu. Sunt aici pentru tine.

– Ce-i cu mine?

– Se pare că planul tău funcționează.

Cross își lipi mâna de geamul rece și savură senzația pe care i-o oferea panoul larg, neted, pe palmă.

– N-o să știm până nu avem dovada că la Knight este gol în seara asta.

– O să vină, zise Temple, apoi rămase tăcut multă vreme. Am auzit că fata lui a venit la timp, în dimineața asta.

Cross auzise și el același lucru, cum că Meghan Margaret Knight fusese instalată într-o casă cochetă din Mayfair.

– N-o să stea mult acolo. Nu dacă noi tragem sforile lui Knight.

Temple nu răspunse. Nu trebuia s-o facă. În schimb, se mulțumi să urmărească mai departe jocurile.

– Bourne și Penelope sunt aici.

Privirea lui Cross se mută în cealaltă parte a sălii, unde partenerul său stătea bucuros – și nemascat – lângă soția lui și urmărea cum aceasta lovea hotărâtă în masă pentru a mai primi încă o carte la *vingt-et-un*. Penelope zâmbi uitându-se la teancul de cărți, apoi se întoarse spre soțul ei pentru un sărut rapid.

– Câștigă, ca de obicei.

– Sunt sigur că el aranjează jocurile, zise Temple vădit amuzat.

Cross ridică din sprânceană.

– Dacă primesc vreo dovadă în sensul ăsta, o să am o discuție cu el.

Temple râse.

– Ai grijă ce spui, prietene. Într-o bună zi, în locul ei o să fie o doamnă pe care *tu* o să dorești s-o impresionezi.

Lui Cross nu i se păru amuzantă replica amicului său.

– Sunt multe lucruri care se pot întâmpla, zise el cercetând cu luare-aminte sala. Ca eu să ajung să fiu condus de o femeie nu este unul dintre ele.

Nu putea fi.

Chiar dacă le atingea – chiar dacă ele în sine reprezentau o opțiune –, viitorul alături de o femeie nu era posibil. Îi datora prea multe Laviniei. Îi datora prea multe lui *Baine*. Nu-i putea aduce înapoi pe nici unul dintre ei... nu le putea înapoia viețile pe care le meritau. Dar copiii Laviniei aveau să primească tot ceea ce i s-ar fi cuvenit lui Baine, de asta se putea asigura. Putea să se asigure că ei nu vor cunoaște vreodată lipsurile acute. Avea să le lase un imperiu. Clădit din păcat, dar totuși un imperiu.

La o masă de joc toată lumea izbucni în urale și atrase atenția celor din jur. La un capăt al mesei stătea, arogant ca întotdeauna, Duncan West, patronul a trei ziare importante și a șase fițuici de scandal. West era bogat precum Cresus și norocos precum păcatul. Mai important, era pe val și avea să tragă după el pe toată lumea. Cross își reaminti plăcerea aceea – intuiția faptului că va câștiga.

Trecuse multă vreme de când avusese parte de asemenea plăceri.

– L-aș fi deranjat pe Bourne cu asta, zise Temple pe un ton relaxat, de parcă ar fi fost oriunde în altă parte decât în aparamentul proprietarului celui mai cunoscut cazinou din Londra. Dar pentru că el e așa de ocupat cu domnița lui, m-am gândit că poate ai vrea să intervii tu.

Cross percepu nota de amuzament din tonul lui Temple.

– Sunt puțin cam ocupat pentru jocurile tale, Temple.

– Nu sunt jocurile mele. Sunt ale lui Chase. Eu sunt un simplu mesager.

I se strânse inima la auzul acelor cuvinte. Înjură printre dinți și cercetă din priviri sala cazinoului, în căutarea fondatorului acestuia, care, desigur, nu se zărea pe nicăieri.

– N-am nevoie nici de jocurile lui Chase.

Temple chicoti.

– S-ar putea să fie prea târziu pentru asta.

Cuvintele abia fuseseră rostite când privirea lui Cross se opri asupra siluetei singuratice din centrul sălii principale a cazinoului. Era singura persoană din întreaga încăpere care nu se clintea din loc. Firește. Ea se afla întotdeauna pe un curs diferit de restul Universului – planeta care orbita invers, Soarele care se ridica

de la Vest. Iar în acel moment stătea în mijlocul cazinoului, înconjurată din toate părțile de depravare, vrăjită de aceasta.

Nu trebuia să-i vadă chipul ca să știe acest lucru. Așa cum nu trebuia s-o vadă fără mască pentru a ști că era uluitoare. Nu la fel de uluitoare cum fusese cu o săptămână în urmă când stătuse goală în fotoliul acela din biroul lui, în timp ce descoperea plăceri nebănuite și îl tenta cu formele ei, cu gemetele și cu parfumul ei dar totuși uluitoare.

După ce plecase în noaptea aceea, el rămăsese pe podea și se uitase la fotoliu ore în șir, încercând să se liniștească după cât pătimise, încordându-se ca să mai audă ecourile gemetelor ei minunate și, într-un final, își lipise fruntea de pielea rece a fotoliului, blestemase și jurase să stea departe de ea. Era prea mult ca să-i poată rezista.

Acum ea se întorsese, purtând o rochie de culoarea safirului, cu părul ca mătasea, cu pielea de porțelan, stând în mijlocul cazinoului său, sub amenințarea păcatului, a viciului și a înșelăciunii. Și a lui. Din acel punct de observație, el avea o perspectivă desăvârșită asupra contururilor misterioase, incitante ale sânilor ei. Era îndeajuns ca să îngenuncheze un bărbat. Mâna i se încleștă pe pahar.

– Ce dracului caută aici?

A, zise Temple, ai observat-o pe invitata noastră.

Sigur că o observase. Orice bărbat cu ochi în cap ar fi observat-o. Era cel mai fascinant lucru din încăpere.

Nu mă face să repet întrebarea.

Asriel mi-a spus că a primit o invitație.

Fără îndoială că primise. Fără îndoială că lui Chase i se păruse amuzant acel scenariu. Chase merita o mamă de bătaie.

E ca nuca în perete acolo.

Nu știu ce să zic, spuse Temple cu un aer meditativ. Mie îmi place cum arată așa, în mijlocul sălii.

Cross se uită brusc la partenerul lui masiv.

Să nu-ți mai placă.

Temple rânji și se legănă pe călcâie.

Mi-ar putea place foarte mult.

Cross rezistă tentației de a înfige un pumn în fața uriașului. Să te iei la bătaie cu Temple era o nebunie, pentru că muntele

acela de om era de neînvins. Dar i-ar fi plăcut să încerce. I-ar fi făcut bine o astfel de confruntare pentru că-şi petrecuse atât de mult timp în ultima săptămână rezistând tentaţiei oricărui contact fizic. Cross era sigur că putea face şi el să curgă sânge. Sau măcar să învineţească un ochi.

– Stai departe de Philippa Marbury, Temple. Nu-i de nasul tău.

– Şi de-al tău e?

„Da, fir-ar să fie!", se gândi el, dar îşi reprimă cuvintele acelea.

– Nici unul din noi nu e destul de bun.

– Chase nu e de aceeaşi părere.

– Cu siguranţă Chase ar fi ultimul pe listă.

– Atunci să-i spun lui Bourne că e aici?

Cross percepu tachinarea din vocea lui Temple. Prietenul lui ştia prea bine că el nu va putea rezista.

– Penelope o poate duce acasă.

Ar fi trebuit să fie de acord. Ar fi trebuit să-i lase pe Bourne şi pe Penelope să aibă grijă de sora lor rătăcitoare. Ar fi trebuit să lase pe altcineva să se ocupe de Pippa Marbury, înainte ca ea să se compromită în faţa celor mai de vază membri ai societăţii londoneze. În urmă cu o lună, aşa ar fi făcut. În urmă cu o săptămână. Dar în acel moment...

– Nu.

– Aşa credeam şi eu, zise Temple, şi mai amuzat.

Cross îi aruncă o privire tăioasă.

– Meriţi o bătaie bună.

Temple schiţă un surâs sarcastic.

– De la tine?

– Poate nu de la mine, dar o să ţi-o iei mai devreme sau mai târziu. Şi noi toţi o să ne distrăm pe cinste.

Ochii negri ai lui Temple licăriră.

– Astfel de promisiuni dor, prietene, spuse el şi îşi duse mâna la piept, într-un gest dramatic. Foarte, foarte tare.

Cross se hotărî să nu mai facă risipă de cuvinte cu partenerul lui imbecil. În schimb, ieşi din încăpere, străbătând cu paşi mari bezna coridorului ce ducea la scara din spate a cazinoului, apoi o luă în jos pe trepte ca să ajungă la ea, iar inima îi bătea să-i sară din piept, nerăbdător s-o găsească. Să ajungă la ea înainte

să altcineva s-o facă. Dacă altcineva ar atinge-o, l-ar ucide fără să stea pe gânduri.

Împinse o ușă ascunsă, intră într-o anticameră mică, secretă, dintr-o laterală a sălii cazinoului și apăru în sala plină de jucători mascați, râzând și vorbind zgomotos. Nu că ar fi avut vreo dificultate s-o găsească... ar fi găsit-o între mii de oameni. Dar nici nu fu nevoit să caute prea mult.

Ea scoase un țipăt când se ciocniră unul de altul, iar el întinse mâna ca s-o prindă, punându-și brațele pe umerii ei, ca s-o ajute să și recapete echilibrul. O greșeală. El nu purta mănuși, iar rochia aceea părea să sufere de o lipsă acută de material. Pielea ei era moale și caldă la atingere – atât de caldă încât aproape îl arsese. Și îl făcuse să vrea să zăbovească.

Nu-i dădu drumul, nici măcar când ea puse mâinile pe pieptul lui, ca să-și vină în fire, iar rochia ei de culoarea safirului pluti în jurul lor și se încurcă în picioarele lui, la fel cum parfumul ei i se încurca prin gânduri, luminos, proaspăt și extrem de nepotrivit în acea lume a întunericului și a păcatului.

El o trase înapoi în alcovul din care ieșise și îi spuse cu asprime:

– De ce nu porți mănuși?

Întrebarea îi surprinse pe amândoi, dar ea își reveni prima și-i dădu replica.

– Nu-mi plac. Elimină un simț.

Era greu de imaginat ce înseamnă pierderea unei senzații când ea le ațâța într-atât pe ale lui.

– Ce faci aici? o întrebă el ignorându-i răspunsul.

Vocea lui răsuna blând în întuneric – prea blând. Plănuise s-o certe. S-o sperie.

– Am fost invitată.

Nimic nu o speria pe Pippa Marbury.

– N-ar fi trebuit să vii.

– Nimeni nu mă poate vedea. Sunt mascată.

El întinse mâna spre masca cu pricina, își trecu degetele peste piesa atent meșteșugită, o capodoperă de feronerie și arhitectură. Desigur, Chase se gândise la ochelarii ei. Chase se gândea la tot. O senzație de iritare punea stăpânire pe el.

– Ce naiba te-a făcut să accepți invitația asta? o întrebă el pe un ton mult mai aspru decât înainte. Ți se poate întâmpla orice cât ești aici. În noaptea asta.

– Am venit să te văd.

Cuvintele ei sunaseră blând, simplu și neașteptat, iar Cross se văzu redus la tăcere pentru o vreme.

– Să mă vezi pe mine, repetă el, ca un imbecil, așa cum se purta de fiecare dată când ea era prin preajmă.

Pippa încuviință din cap.

– Sunt supărată pe tine.

Nu părea. Și așa își dădu seama că era adevărat. Pippa Marbury nu s-ar fi enervat ca alte femei. În schimb, ea își analiza sentimentele din toate perspectivele înainte de a acționa. Și cu acea precizie neobișnuită își surprindea adversarul cu garda jos la fel de ușor ca și cum l-ar fi atacat pe furiș, în toiul nopții.

– Îmi pare rău, zise el, din instinct de conservare.

– De ce? îl întrebă ea.

El se opri. Nici o femeie nu-l întrebase așa ceva. Pentru că rămase fără replică, ea adăugă:

– Nu știi de ce.

Nu era o acuzație. Erau fapte.

– Nu știu.

– M-ai mințit.

Așa era.

– Cu ce?

– Înțeleg din întrebarea ta că s-a întâmplat de mai multe ori, spuse ea.

Cross nu-i vedea ochii prin mască și îi venea să i-o smulgă de pe față pentru acea conversație. Ba nu. Nu voia să poarte deloc acea conversație. Voia ca ea să se ducă acasă, să se bage în pat și să se poarte ca orice aristocrată normală. Voia ca ea să fie încuiată într-o cameră până când devenea Lady Castleton și părăsea Londra și gândurile lui, odată pentru totdeauna.

Se părea că se mințea și pe el însuși.

Îi dădu drumul la umeri, detestând despărțirea de pielea ei moale.

– Ești un conte. Cuvintele erau abia șoptite, dar acuzația pe care o ascundeau era evidentă.

- Nu-mi place să mă gândesc la asta.

- Conte de Harlow.

Cross se abţinu cu greu să nu tresară la auzul acelor cuvinte.

- Şi-mi place şi mai puţin s-o aud.

- Te-ai simţit bine când ţi-ai bătut joc de mine? Când m-ai jignit? „Domnule" în sus şi „domnule" în jos? Şi când ţi-am spus că dacă ai fi fost aristocrat, nu ţi-aş fi cerut ajutorul? Ai râs cu gura până la urechi după ce am plecat în seara aceea?

După ce plecase în seara aceea, Cross fusese distrus, disperat să fie din nou în preajma ei. Râsul ar fi fost ultima reacţie de care s-ar fi simţit capabil.

- Nu, zise el ştiind că ar fi trebuit să adauge ceva. Ştiind că erau mai multe de spus. Dar nu reuşi decât să repete: Nu.

- Iar eu ar trebui să te cred?

- Ăsta-i adevărul.

- Ca şi faptul că eşti conte.

El nu-şi dădea seama de ce acest lucru o supăra aşa de tare.

- Da. Sunt conte.

Ea râse trist.

- Contele Harlow.

El pretinse că nu-l deranja numele rostit de buzele ei.

- Nu e ca şi când ar fi un secret...

- Pentru mine a fost un secret, se apără ea.

- Jumătate din populaţia Londrei ştie.

- Eu eram în cealaltă jumătate!

Se simţea tot mai furioasă. La fel şi el.

- Jumătatea ta nu trebuia să ştie. Jumătatea ta nu trebuia să afle *vreodată*.

- Eu ar fi trebuit să ştiu! Mie ar fi trebuit să-mi spui!

El n-ar fi trebuit să se simtă vinovat. N-ar fi trebuit să se simtă obligat faţă de ea. N-ar fi trebuit să se simtă atât de puţin stăpân pe sine.

De ce? Ai deja un conte. La ce bun doi?

Ce-i venise să spună una ca asta?

Ea înlemni în întuneric, iar el se simţi deodată josnic, meschin şi rău. Detesta faptul că ea îl putea face să se simtă astfel. Ar fi vrut să-i vadă ochii.

- Dă-ţi jos masca.

– Nu.

El remarcă tonul tăios și își dădu seama că Pippa suferea.

– Sora ta a avut dreptate.

– Sora mea? repetă Cross, luat prin surprindere de afirmația ei.

– M-a avertizat cu privire la tine. Mi-a spus să nu iau de bun ce spui... să nu te cred niciodată pe cuvânt. Vocea ei era joasă și blândă, ca și cum ar fi vorbit singură, și nu cu el. N-ar fi trebuit să am atâta încredere în tine.

El percepu accentul pe „atâta". Îl scoase din sărite.

– Și de ce-ai făcut-o? De ce ai avut încredere în mine? izbucni el.

Pippa ridică privirea. Părea surprinsă de cuvintele lui.

– Am crezut..., începu ea, dar se opri și își cântări mai bine cuvintele. M-ai văzut.

Ce dracu' însemna asta?

Dar nu era nevoie să întrebe, pentru că ea explica deja:

– M-ai ascultat. M-ai *auzit*. Nu te-a deranjat că sunt ciudată. De fapt, ai părut să te bucuri.

Se bucurase. Doamne, ar fi vrut să savureze la nesfârșit acea bucurie. Ea clătină din cap.

– Am vrut să cred că cineva e în stare de asta. Poate, dacă ai fi fost tu... atunci... Ea tăcu, dar el îi auzi cuvintele de parcă i le-ar fi strigat în față.

Poate ar fi fost și Castleton.

Dacă nu s-ar fi simțit deja ca o duzină de măgari, acum ar fi fost momentul potrivit.

– Pippa.

Întinse din nou mâna spre ea, știind că n-ar fi trebuit s-o facă. Știind că nu va mai putea rezista să n-o atingă. Și că probabil nu va mai putea rezista să n-o sărute.

Ea făcu un pas în spate, departe de atingerea lui, și reveni în prezent.

– Nu.

Înainte ca el să poată face ceva, să se miște, să ia poziție, să repare răul făcut, ea trase adânc aer în piept și vorbi:

- Nu. Ai dreptate, desigur. Am un conte, care e bun, blând și în curând îmi va fi soț și nimic din trecutul tău... sau din prezentul tău, de fapt... n-ar trebui să aibă vreo importanță pentru mine.

Se dădu înapoi, iar el o urmă ca un câine în lesă. Disprețui cuvintele pe care ea le rostise – logica lor și raționamentul.

Nu semăna cu nici o altă femeie pe care o cunoscuse și nu și dorise niciodată mai mult decât atunci să înțeleagă o femeie. Ea continuă să vorbească privindu-și mâinile, holbându-se la degetele acelea imperfecte.

– Înțeleg că nu e nimic la mine care să te intereseze... că sunt doar un necaz pe capul tău... că n-ar fi trebuit să vin la tine cu experimentele mele...

– Nu sunt experimente, o întrerupse el.

Pippa ridică privirea spre el, cu ochii umbriți de acea mască ridicolă. Ar fi vrut să i-o smulgă de pe față și s-o strivească sub talpă și să-l biciuiască pe Chase pentru că o făcuse special pentru ea.

– Ba sigur că sunt.

– Nu, Pippa. Nu asta sunt. Reprezintă o dorință de cunoaștere, sigur, poate chiar o nevoie de cunoaștere. Dar, mai mult decât atât, reprezintă o necesitate de a înțelege acest lucru pe care ești pe cale să-l faci, pe care ai refuzat să-l oprești și care te înspăimântă. Sunt o strategie disperată de a te împiedica să simți toate acele îndoieli și frustrări și temeri pe care probabil că le simți. Spui că vrei să înțelegi ce se întâmplă între un bărbat și o femeie. Între soț și soție. Dar în loc să te duci la cei care știu mai bine... care au informația la prima mână... vii la mine. În beznă.

Ea făcu un pas în spate, iar el o urmă.

– Am venit la tine în miezul zilei.

– La Înger e întotdeauna noapte. Întotdeauna e beznă.

Făcu o pauză pentru a contempla felul în care buzele ei se desfăcură ușor, de parcă rămăsese fără aer. Și el se simțea la fel.

– Ai venit la mine pentru că nu asta îți dorești. Lucrurile obișnuite. Ceea ce se așteaptă de la tine. Nu-l vrei pe el.

Ea clătină din cap.

– Nu e adevărat. Am venit la tine pentru că nu înțeleg de ce se face așa de multă zarvă pe tema asta.

– Ai venit la mine pentru că te temi că nu merită atâta zarvă cu el.

– Am venit la tine pentru am crezut că eşti un bărbat pe care n-o să-l mai văd niciodată.

– Minţi.

Cuvântul sună dur în acel spaţiu îngust, o acuzaţie şi o laudă deopotrivă. Ea îşi ridică privirea spre el, acei ochi întunecaţi şi goi.

– Tu eşti expertul în minciună. M-ai mințit de la început cu zarurile tale măsluite şi cu promisiunile tale false şi cu „domnule" *Cross*.

– N-am mințit niciodată, iubire.

– Chiar şi asta e o minciună!

– Ţi-am spus de la început că sunt un ticălos. Acesta este adevărul meu.

Ea rămase cu gura deschisă.

– Şi asta te absolvă de păcatele tale?

– Eu n-am cerut niciodată să fiu absolvit.

El întinse mâna spre masca aceea hidoasă, i-o smulse de pe faţă şi îşi regretă gestul în clipa în care văzu ochii aceia enormi, albaştri, în care se oglindeau cele mai profunde emoţii.

Ba nu regreta deloc. Adora ochii aceia. O adora *pe ea*.

– Ţi-am spus să pleci. Ţi-am spus să nu mai vii niciodată la mine.

El se aplecă spre ea, torturându-i pe amândoi – atât de aproape şi totuşi insuportabil de departe.

– Dar n-ai putut rezista. Vrei să te învăţ acele lucruri pe care ar trebui să le înveţi de la el. Vrei experienţa mea. Păcatul meu. Sărutul *meu*. Ale mele, nu ale lui.

Privirea ei era aţintită asupra buzelor lui în timp ce vorbea, iar el îşi reprimă un geamăt când citi dorinţa în ochii aceia albaştri. Doamne, niciodată nu dorise nimic aşa cum o dorea acum pe ea.

– Nu m-ai sărutat niciodată, şopti ea.

– Am vrut.

Cuvintele acelea erau atât de simple încă păreau o minciună. Cuvintele erau prea sărace pentru a da glas simţămintelor sale. Despre atingerea ei. Despre gustul ei. Despre ea. Sărăcia aceea

de cuvinte era o pată în universul lui de dorință. Ea clătină din cap.

– Altă minciună. Nici măcar nu mă poți atinge fără să sari ca ars. E clar ca lumina zilei că nu te atrag câtuși de puțin.

Pentru cineva care se mândrea cu spiritul de observație științific, Philippa Marbury era acum extrem de ignorantă. Și era cazul ca el s-o pună la punct. Dar înainte s-o poată face, ea adăugă:

– Cel puțin Castleton m-a sărutat când i-am cerut-o.

El încremeni.

Castleton o sărutase.

Castleton luase ceea ce el refuzase. Ceea ce el lăsase în urmă.

Ceea ce ar fi trebuit să-i aparțină.

Îl cuprinse un val de gelozie și răbufni, după șase ani de perfectă stăpânire de sine. O trase spre el fără nici o ezitare, o ridică în brațe, o lipi de peretele capitonat și făcu ceea ce ar fi trebuit să facă încă din prima clipa în care o întâlnise. O sărută și se minună de senzația pe care i-o dădeau buzele ei lipite de ale lui, de felul în care ea se topi pe loc, de parcă locul ei ar fi fost în brațele lui – doar ale lui.

Și așa și era.

Ea scoase un sunet mic, irezistibil, de surpriză, când el își potrivi buzele peste ale ei, o acapară, înghiți suspinul, își trecu limba peste rotunjimea buzei ei de jos până când surpriza se transformă în plăcere, iar ea gemu și îi cedă.

Și atunci, pe loc, el știu că nu se va opri până când ea nu îi va aparține. Până când nu îi va auzi toate icnetele și suspinele, până când nu îi va gusta fiecare particică de piele, până când nu își va petrece întreaga viață studiind toate curbele și cavitățile corpului și minții ei.

Anii de celibat erau de vină. După șase ani, orice sărut ar fi fost atât de puternic. Atât de cutremurător.

Minciună.

Ea era de vină.

Și așa va fi mereu.

Se desprinse din sărutarea lui și îi zise în șoaptă:

– Mă aprinzi, Pippa. Mă faci să ard de dorință.

O lipi de perete și o țintui acolo cu trupul lui, ca să-și elibereze mâinile și să poată explora în voie, îi luă bărbia în palme ca să-i apropie buzele de ale lui și s-o poată săruta mai ușor. Îi cuprinse din nou gura, se aruncă în foc, o mângâie încet și își dori s-o mistuie, să-i șteargă din minte orice amintire a vreunui alt bărbat. Își trecu dinții peste buza ei de jos și adoră geamătul ei slab, apoi îi ridică brațele ca să-l cuprindă pe după gât. Și atunci, Doamne, ea îi întoarse sărutul – micuța lui savantă –, mai întâi repetându-i mișcările, apoi îmbunătățindu-le, până când eleva își depăși profesorul, până când dulcele supliciu deveni aproape imposibil de suportat.

Se freca de trupul lui – la fel de flămândă ca și el – mișcându-și buzele frenetic, iar ritmul acela promitea mai mult decât își putea ea închipui.

El întrerupse sărutul cu un geamăt... un sunet jos, gutural, care răsună puternic în spațiul acela îngust, secret. O sărută pe bărbie, spre ureche, și îi șopti încetișor:

– Poate că el te-a sărutat, iubire, dar săruturile lui nu seamănă cu ale mele, nu-i așa?

Ea clătină din cap și răspunse cu glas întretăiat:

– Nu.

El îi recompensă sinceritatea lingându-i prelung curbura urechii și trăgând-o ușor cu dinții de lobul moale, până când Pippa suspină:

– O, Cross.

El întinse mâna spre corsajul rochiei ei, trase în jos de țesătură, dezgolind un sân alb, desăvârșit, și își trecu degetul de jur împrejurul sfârcului, până când acesta se întări și deveni dureros. Apoi îi privi chipul și o văzu la fel de uimită de atingerea lui. Se uită în ochii ei frumoși, albaștri, apucă vârful tare între degete, adorând s-o vadă cum își lasă capul pe spate și se lipește de perete, în timp ce îi șoptea încă o dată numele.

O sărută încet în spatele urechii și își plimbă limba peste locul acela sensibil.

– El nu te face să-i strigi numele.

– Nu, zise ea mișcându-și sânul în mâna lui, așteptând mai mult.

Ca şi cum ar fi trebuit să-i ceară. El lăsă în jos capul, îi cuprinse sfârcul cu gura şi îl supse până când ea ţipă, dar sunetul acela glorios fu înăbuşit de draperiile grele şi de vacarmul pricinuit de jucătorii din cazinou, care habar n-aveau ce se petrecea la doar câţiva metri de ei.

El îi răsplăti cu un sărut adânc răspunsul sincer şi întinse mâna ca să-i ridice rochia, iar degetele lui trecură mai întâi peste ciorapii ei de mătase şi apoi peste pielea ei de mătase, urcând tot mai sus şi mai sus. Degetele ei se prinseră în părul lui şi se agăţară de el în timp ce suspinele ei se lipeau de buzele lui. El începu din nou să-i dezmierde urechea şi îi şopti:

– Spune-mi, copilă frumoasă şi sinceră, săruturile lui te fac să ţi ridici rochia şi să îţi doreşti pe loc plăcerea?

– Nu, mărturisi ea încet, cu glas tremurând.

Mâna lui urcă şi găsi ceea ce căuta, părul pufos şi căldura aceea umedă, minunată. O mângâie cu spatele degetelor, dorind-o mai mult decât orice.

– Dar ale mele da, nu-i aşa?

El îşi strecură un deget adânc în carnea ei moale şi gemură amândoi la plăcerea resimţită. Era atât de udă, de dornică, iar el abia aştepta să-i ofere tot ce aştepta. Îi mângâie lung şi pasional miezul umed, desăvârşit, şi şopti în întuneric:

– Te face să vrei să-ţi ţii rochia ridicată în timp ce eu îţi ofer ceea ce meriţi... în timp ce te învăţ despre păcat şi despre amor, cu înalta societate londoneză la un pas de noi.

– Da, gemu ea.

Cu o mână îi ridică rochia şi mai sus, în timp ce cu cealaltă o mângâia, ţinându-şi promisiunea – un deget era adânc apăsat înăuntrul ei în timp ce degetul mare trasa un cerc îngust în jurul clitorisului ei, tare şi încordat.

Asta nu e o minciună, Pippa. E adevărul adevărat. Păcătos, de necontestat.

Ea se prinse de braţul lui şi se frecă de trupul lui, neştiind ce altceva să facă.

Dar el ştia.

Trecuseră şase ani, dar aşteptase acel moment. Pe ea.

Ridică-ţi rochia, draga mea.

Ea se supuse și își ridică rochia în timp ce el se lăsă din nou în genunchi în fața ei, așa cum o făcuse cu câteva nopți în urmă, numai că de această dată își îngădui s-o simtă – căldura ei, mirosul ei și trupul ei desăvârșit. Îi ridică un picior, îi sărută coapsa, pe interior, și își trecu limba peste pielea mătăsoasă înainte să-i pună genunchiul pe umăr și să se aplece ca s-o sărute între coapse. O mângâie înăuntru, mai întâi cu un deget, apoi cu două, și răsufla ușor peste locul pe care-l dezmierdase mai devreme cu degetul mare. Ea simți că i se taie răsuflarea.

– Cross, șopti ea. Te rog...

Iar el se pierdu cu totul în acea rugăminte.

– Da, iubire, zise el inspirând parfumul ei îmbătător, mirific. O să-ți ofer tot ce vrei. Tot ce ai nevoie.

Îi mângâie din nou pielea catifelată și se minună văzând cum tânjea după el, deși nu știa ce-i va oferi... ce-i va face... dorindu-și toate acele lucruri.

– Simți? Simți adevărul acesta? Cât de mult mă vrei?

– Vreau..., începu ea, apoi se opri.

El își întoarse capul, dădu la o parte pliurile moi dintre coapsele ei și scoase la iveală pielea catifelată de acolo – acea întindere neatinsă, virgină, mătăsoasă.

– Spune.

I-ar fi dat orice. Orice îi stătea în puteri. Și mai mult de atât. Ea se uită în jos la el, iar ochii albaștri îi străluceau de dorință.

– Vreau să mă dorești.

Când auzi vorbele acelea, el închise ochii; știuse că Pippa putea fi sinceră chiar și acolo, chiar și în acel moment, când stătea dezgolită în fața ochilor, a gurii și a mâinilor lui. Știuse că ea avea să îndepărteze toate straturile neimportante, lăsând acea ființă crudă, dezgolită și sinceră.

Așa că îi spuse adevărul, ce altceva ar fi putut să facă?

– Te doresc, iubire. Te doresc mai mult decât ți-ai putea imagina vreodată. Mai mult decât aș fi visat eu vreodată. Te doresc cât doi bărbați. Cât zece.

Ea râse la auzul cuvintelor lui, iar râsetul acela făcu să-i tresară șoldurile puternice și pântecul moale.

– N-am nevoie de zece. Doar de tine.

Deşi ştia că niciodată nu avea să fie îndeajuns de bun pentru ea, vorbele ei îi pătrunseră în suflet şi îşi dădu seama că nu va putea niciodată să-i reziste – nu când ea îl ruga astfel, cu sinceritate în ochii ei mari, albaştri şi cu pasiune în vocea caldă şi melodioasă. Se aplecă şi vorbi în şoaptă, aproape de miezul fiinţei ei.

Atunci o să mă ai.

Şi ajunse în locul în care îşi dorise să fie de o săptămână. De mai mult de atât. Îşi luă mâna din locul acela în care construise un ritm irezistibil, o retrase încet, chinuitor pentru amândoi, până când ea începu să caute atingerea lui.

Nu şi putea alunga zâmbetul de pe buze când primi, în sfârşit, dovada incontestabilă că ea îl dorea.

Încet.

Nu, strigă ea, iar cuvântul semănă cu un vaiet disperat. Acum, Cross!

Aşa de autoritară, o tachină el, iar sângele i se înfierbântă. Acum să fie.

Îi desfăcu încet coapsele şi scoase la iveală miezul ei, dornic, umed, perfect. O sărută acolo, aşa cum îi promisese că o va face în noaptea aceea, în biroul lui, aşa cum visase în timp ce stătuse treaz, până târziu în noapte, în întuneric, privind viziunea unei femei ce se ridica deasupra lui, deschisă, gata să fie adulată. Aşa cum stătea ea în acel moment, deasupra lui, cu o mână ţinându-şi rochia de culoarea safirului, iar cu cealaltă înfiptă în părul lui, ţinându-l aproape de ea în timp ce el îşi apăsa limba în carnea ei moale, îi savura gustul şi făcea dragoste cu ea, cu mişcări încete, languroase, ce o îndemnau să suspine, să se mişte şi să se împingă spre el. Ea era întruchiparea plăcerii, a căldurii şi a primului prima gură de apă după anii petrecuţi în deşert.

Găsi miezul dorinţei ei, îl atinse încet, apoi mai lung şi mai repede până când timpul se risipi, iar el fu învăluit în sunetele ei, în strângerea ei şi în gustul ei, fără nici o dorinţă de a se mişca sau de a se îndepărta de ea. Îi promisese ore întregi de plăcere şi avea de gând să se ţină de cuvânt – putea s-o aduleze de acolo, stând în genunchi, pentru o eternitate.

Dar ea îşi scăpă rochia din mână, iar coapsele începură să-i tremure lângă de trupul lui, în timp ce ea se arcuia pe perete,

o ofrandă păcătoasă, minunată. El o primi fără întrebări, se întinse s-o susțină, își purtă degetele înapoi spre căldura ei și o pătrunse adânc. Și atunci ea se deschise, în fața mâinilor și a gurii lui, țipându-și plăcerea sub limba și dinții lui, iar el o purtă pe culmile pasiunii, prin atingerile, sărutările sale și prin fiecare părticică de dorință și de depravare cărora le rezistase de-a lungul ultimilor șase ani... și chiar mai mult de atât.

Se desfătă cu pielea ei moale, cu sunetele pe care le scotea și n-ar fi vrut să se despartă de ea. Voia să trăiască experiența alături de ea.

Ea îi strigă numele, iar degetele i se încleștară în părul lui, iar el ajunse pe culmi odată cu ea, tare, fierbinte, de neevitat. Iar în acel moment, când plăcerea ei o antrenă pe a lui, Cross ar fi trebuit să simtă stânjeneală, rușine sau ceva mai josnic. În schimb, se simți ca și cum s-ar fi păstrat pentru acel moment.

Pentru ea.

Și acolo, în întuneric, țipetele ei ușoare își găsiră ecou în sala de jocuri a cazinoului, unde își încercau norocul cei mai bogați jucători ai Londrei, la doar câțiva metri de ei. Cross își recăpătă răsuflarea, își plimbă mâinile în sus pe coapsele ei, îi trase rochia la loc și se gândi la posibilitatea uluitoare ca Pippa Marbury să fie, într-adevăr, salvatoarea lui.

Gândul răsună în mintea lui la fel de rapid și de neașteptat precum orgasmul de mai devreme, iar el lăsă capul în jos și se uită la pantofiorii ei de culoarea safirului, uluit, transpus, îngenuncheat la picioarele ei, bucurându-se de senzația dată de mâinile ei prin părul lui.

Așa îi găsi Temple. Apăru în pragul camerei – aproape doi metri de mușchi împietriți –, iar figura lui brăzdată de cicatrice era cea mai pură expresie a șocului.

– La dracu', zise el, dând înapoi, stupefiat de intimitatea acelui spațiu. N-am...

Mâinile Pippei se mișcară cu viteza fulgerului, iar Cross rămase neconsolat de pierderea atingerii ei.

– Înălțimea Ta, zise ea.

Adresarea aceea îl făcu pe Cross să tresară, aducându-i brusc aminte de locul fiecăruia. De primejdiile care o pândeau pe ea în acel loc.

Ăăă... noi...

Avea nevoie de timp să gândească.

Avea nevoie de timp să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase. Cum se schimbase totul. Se ridică în picioare.

Ieși afară.

Pippa își întoarse ochii mari spre el.

Eu?

Nu.

Niciodată ea. Dar nu reuși încă să articuleze vreun cuvânt oricare ca. Nu știa ce să-i spună. Cum să-i spună. Îl zdruncinase din temelii și nu fusese pregătit pentru așa ceva. Pentru ea. Pentru felul în care îl făcuse să se simtă. Pentru lucrurile acelea la care ea îl împinsese.

Pentru viitorul cu care îl ispitea.

Cred că s-a referit la mine, *milady*, interveni Temple.

Atunci de ce mai stătea acolo?

A venit Knight, zise Temple, citind parcă gândurile lui Cross.

Capitolul 14

O, Doamne.

Se pare că toate mențiunile despre poftele carnale ce figurează în textul jurămintelor de la nuntă nu sunt doar pentru mire.

Niciodată în viața mea n-am simțit ceva așa de...

~~Remarcabil.~~

Emoțional.

Neștiințific.

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 10 martie 1831; cu șase zile înainte de nunta sa.

O părăsi pe Pippa imediat și o lăsă în grija lui Temple, chiar dacă nu suporta ideea ca ea să fie în cazinou cu un alt bărbat, oricum sub protecția lui. Nici sub ochii lui. Și nici în brațele lui.

O voia acasă. În siguranță. Departe de acel loc și de toți depravații aceia. Voia să fie doar cu ea. Se opri în timp ce își schimba pantalonii, iar gândul acela îl lăsă cu gura căscată.

Voia să fie cu ea la el acasă.

Nu în biroul lui aglomerat, pe salteaua improvizată. La reședința lui din oraș. Unde nu dusese niciodată o femeie. Unde locuia foarte rar. Unde demonii îl amenințau neîncetat.

Demonii nu ar fi rezistat în fața Pippei.

Zâmbi vag la acel gând. Pippa i-ar fi exorcizat pe toți cu mintea ei logică, cu întrebările enervante și atingerea ei irezistibilă. O atingere pe care era disperat s-o simtă din nou.

Voia ca ea să-l atingă peste tot. Voia ca el s-o atingă peste tot. Voia s-o exploreze, s-o țină în brațe, s-o sărute și s-o posede în toate modurile cu putință. Voia să învețe ce înseamnă dorința? Va avea el grijă să-i arate. Era timp. Mai avea șase zile până să se mărite cu Castleton.

Nu era de ajuns.

Simți o senzație apăsătoare în piept.

Ea urma să se mărite cu Castleton.

Se așeză și-și trase cizmele cu o forță feroce.

O s-o fac pentru că am fost de acord și nu suport lipsa de sinceritate.

Fir-ar să fie. Ea era logodită cu un bărbat obișnuit, neinteresant, idiot. Nu chiar atât de idiot, totuși. Doar el îi ceruse mâna Pippei. O înșfăcase în timp ce restul Londrei se uita în altă parte. Dar ea se pierduse în brațele *lui Cross*. În sărutările *lui*. Dar acest lucru nu conta. N-avea ce face. Nu putea schimba nimic.

Ea merita să aibă o nuntă perfectă, cu contele ei chipeș, deși cam simplu la minte. Merita un bărbat care să nu fie bântuit de demonii trecutului. Un bărbat care să-i ofere un cămin adevărat. Cai. Câini. *Familie.* Imaginea aceea i se perindă din nou prin fața ochilor, șirul de copii mici și blonzi, purtând toți ochelari și zâmbind în sus spre mămica lor. *Și spre el.*

Înlătură acea viziune și se ridică în picioare, apoi își netezi haina.

Imposibil.

Philippa Marbury nu era de nasul lui. Nu pe termen lung. Nu îi putea oferi tot ceea ce îi cerea ea... o putea învăța despre corpul

el, despre dorințele și nevoile ei... o putea pregăti să ceară ce își dorea. De la soțul ei.

Îți reținu o înjurătură.

Șase zile aveau să fie suficiente.

Trase cu putere de ușa biroului, aproape scoțând-o din țâțâni, și se îndreptă spre bibliotecă, unde Knight îl aștepta. Îi făcu semn valetului de la intrare să plece, trase adânc aer în piept și păși înăuntru, când se simți iar stăpân pe situație. Încercă să se concentreze asupra chestiunii de față.

Knight era alb ca varul. Fălcile îi zvâcneau când se întoarse spre ușă, iar în privirea de un albastru glacial nu se citea decât ură. Cross se bucură de acea priveliște. Noaptea aceea, cel puțin, mersese bine – cel puțin lucrurile erau sub control. Însă victoria lui nu fu de lungă durată; Knight nu venise singur. O tânără stătea cu spatele drept pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din mijlocul încăperii, cu mâinile împreunate în poala rochiei verzi, ținând ochii în jos, de parcă și-ar fi dorit să se facă nevăzută. Era delicată de drăguță – cu pielea albă, bucle negre, strânse în coc, și buze micuțe și roșii ce se unduiau într-un surâs vag, deși fata nu părea deloc fericită. Și tocmai aerul acela nefericit îi trăda identitatea. Cross lăsă ușa să se închidă în urma lui, se uită la Knight și întâlni privirea rece a rivalului său.

Nu ești un tată bun... să-ți plimbi fata prin cazinouri, în miez de noapte.

Knight nu răspunse insultei și, ignorându-și cu desăvârșire fiica, îl întrebă pe Cross:

Crezi că ai câștigat? Cu o singură noapte?

Cross se așeză pe un fotoliu mare, își întinse picioarele și făcu tot posibilul să pară plictisit. Voia ca acea confruntare să se termine cât mai repede. Își întoarse privirea asupra lui Knight.

Știu că am câștigat. Cei mai importanți cincizeci de jucători ai tăi sunt acum la mesele *mele* și pierd. Și cu un singur cuvânt îi pot pierde pentru totdeauna.

Knight scrâșni din dinți.

Nu i vrei. Sunt prea josnici pentru clubul tău prețios. Ceilalți nu vor permite ca numele acelor ticăloși să figureze în registrele cazinoului.

– Ceilalți vor face cum stabilesc eu. Gașca ta amărâtă este un sacrificiu pe care o să ni-l asumăm ca să ne asigurăm că tu îți înțelegi locul. Ești produsul bunăvoinței noastre, Digger. Exiști pentru că nu am considerat necesar să te distrugem. Încă. Este timpul să înțelegi odată că localul tău nu va ajunge niciodată la nivelul la care este astăzi acest club. E timpul să înțelegi că puterea noastră este mai mare decât va fi a ta vreodată. Cazinoul lui Knight există numai și numai din generozitatea mea. Dacă te vreau distrus, o pot face. Și nu vreau să fiu pus la încercare.

Knight îl privea cu dușmănie.

– Întotdeauna ți-a plăcut să te gândești la mine ca la un inamic.

– Gândirea nu are nimic de-a face cu asta, răspunse Cross, fermă pe poziție.

– A fost o vreme când am fost aproape tovarăși.

– Eu nu-mi amintesc astfel lucrurile.

Knight ridică din umeri. Nu era în interesul lui să readucă pe tapet trecutul.

– Ai uitat de datoria Laviniei? Încă îmi e datoare. Într-un fel sau altul.

Numele surorii lui pe buzele lui Knight îl făcu pe Cross să spumege de furie, dar rămase nemișcat.

– O să plătesc datoria. Iar tu îi vei refuza intrarea lui Dunbladon. Pentru totdeauna. Și o să-mi lași sora în pace. Pentru totdeauna.

Knight ridică din sprâncenele negre, luă bastonul cu cap de argint și cercetă mânerul frumos lucrat.

– Altfel?

Cross se aplecă în față, amenințător, și lăsă să i se vadă pe chip întreaga mânie.

– Altfel îți iau toți jucătorii. Toți, până la ultimul.

Knight ridică indiferent din umeri.

– De unde au venit ei vor mai veni și alții.

– O să-i iau și pe aceștia, zise Cross și tăcu o clipă. La nesfârșit, până când n-o să-ți mai permiți nici ceara ca să ții mesele luminate.

În privirea lui Digger se citea admirația.

– O să fii un ginere excelent.

– Mai întâi ne vedem în iad.

Maggie Knight ridică brusc capul și făcu ochii mari, ca o căprioară în bătaia puștii.

Vrei să mă mărit cu *el*?

Nu știuse. Cross rezistă tentației de a-i spune câteva cuvinte ca s-o liniștească, s-o consoleze.

Nu te lăsa prostită de grosolănia lui, zise Knight, abia uitându-se la ea. O să te facă contesă.

Dar eu nu-mi doresc să fiu contesă.

Îți dorești ce-ți spun eu să-ți dorești.

Mă tem că dorința nu ajunge, spuse Cross și încheie conversația ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre ușă. Scuzele mele, domnișoară Knight, dar n-am de gând să mă însor cu dumneata.

Fata răsuflă ușurată.

Ce ușurare.

Cross ridică din sprâncene.

Nu i așa?

Nimeni nu trebuie să se simtă ușurat, zise Digger și se întoarse spre Cross. Ne știm de multă vreme, nu-i așa, Cross? De mai mult timp decât îi știi pe bogătașii ăștia pe care îi numești parteneri.

Cross rămase pe loc.

Am un grup impresionant de jucători în noaptea asta, Digger. Mai mulți decât plănuisem inițial. Mă tem că n-am timp de nostalgii. O să primești mâine datoria lui Dunblade. Sau îți dau eu jucător cu jucător. Cărămidă cu cărămidă.

Întinse mâna spre clanță, gândindu-se deja la următoarea lui destinație.

Gândindu-se la Pippa.

La mirosul ei, la gustul ei, la gura ei frumoasă, la sclipirea din ochii albaștri, la curiozitatea ei. Era undeva în clădirea aceea, probabil la vreo masă de joc sau discutând cu damele de companie sau făcând altceva scandalos, iar el voia doar să se afle în preajma ei. Îl dorea cu disperare. Era ca opiul. Odată ce-i prindeai gustul, nu se mai puteai opri.

Ceva se schimbase în seara aceea, în întuneric.

Se schimbase dinainte. Iar Cross își dădu seama că abia aștepta să exploreze noutatea aceea.

Șase zile.

Nu mai voia să piardă nici o secundă din acest răstimp. Deschise ușa. Mai puțin de o săptămână și apoi o va lăsa în pace. Ea va fi plăcerea lui. Singura lui poftă. Singura lui greșeală. Și apoi va reveni la viața lui obișnuită.

–Văd că trebuie să îndulcesc miza. S-o adaug pe Philippa Marbury în ecuație?

Cuvintele lui Knight îi trimiseră un fior rece pe șira spinării, iar Cross se întoarse încet, uitând ușa deschisă.

–Ce-ai spus?

Knight rânji și-i aruncă o privire cu subînțeles.

–A, ți-am atras atenția. N-ar fi trebuit s-o lași pe Sally la club. Curvele sunt așa de ușor de convins să se transforme în trădătoare.

Un val de groază îl năpădi pe Cross.

–N-oi fi eu mare geniu, așa cum ești tu lăudat, continuă Knight, dar știu cum să mă învârt pe lângă femeile ușoare. Câteva lire în plus, și Sally mi-a spus tot ce voiam să aflu. Planul tău de a-mi ademeni jucătorii la Pandemoniu. Numele fetelor care te-au ajutat... fiecare dintre ele e acum afară, pe stradă, apropo... și, cel mai important, numele domnișoarei aristocrate care a dat buzna în biroul tău în timp ce plănuiai distrugerea mea. Fata blondă Ochelarista. Ciudată ca o lutră, spuse Knight, cu accentul lui fals, și se clătină pe călcâie. Mi se părea mie că-mi sună cunoscut.

Cross vedea o imagine în minte. O trăsură scăpată de sub control, gonind prea iute ca să poată opri.

–Philippa Marbury. Fiica marchizului de Needham și Dolby Viitoare contesă de Castleton. Și surorile ei... Dumnezeule! Una care urmează să se mărite cu Tottenham, iar cealaltă, nici mai mult, nici mai puțin decât Lady Bourne!

Knight fluieră lung, stârnind un val de furie în interiorul lui Cross.

–Este impresionant. N-aș vrea să le văd compromise. Nici Bourne n-ar vrea. Ce lucru teribil ca nemăritata domnișoară Philippa să fie descoperită într-un cazinou. Mai ales în compania unui ticălos ca tine... cu reputația ta. E clar că n-ai mai

fi primită în cercurile înalte. Iar cutra aia bătrână, Lady Castleton, sigur n-o să-şi mai lase băieţelul s-o ia de nevastă.

Cross îngheţă la auzul acelor cuvinte. Se gândi la urmări. Ar fi trebuit să prevadă aşa ceva. Îi apăru în minte o imagine cu bărbatul acela mai în vârstă aplecat asupra lui, cu şase ani în urmă, pe când se zbătea între viaţă şi moarte după bătaia pe care o încasase de la bătăuşii lui.

Asigurare.

Ar fi trebuit să ştie că Knight va avea un plan de rezervă. O poliţă de asigurare. Ar fi trebuit să ştie şi că acea poliţă de asigurare era Pippa. Însă nu s-ar fi aşteptat că va fi atât de furios.

Din trei paşi ajunse în dreptul lui Knight, îşi încleştă mâna în jurul gâtului său şi îl împinse cu spatele în dulapul cu băuturi, în clinchet de pahare, iar o sticlă de whisky căzu şi se sparse cu zgomot pe podea. Ignoră ţipătul speriat al fetei din cealaltă parte a încăperii.

Stai departe de Philippa Marbury sau te ucid. Ăsta-i jocul.

Knight îşi recăpătă echilibrul şi zâmbi de parcă ar fi discutat despre vreme, şi nu despre moartea lui.

O, eu nu mi-aş face griji. N-o să am timp să mă apropii de ea... cu toată agitaţia din jurul nunţii fetei mele.

Ar merita să te ucid oricum.

Knight râse.

Dar n-ai s-o faci. Ţi-am salvat viaţa, băiete. Fără mine, ai fi un bețiv ordinar, sifilitic şi nebun, dacă nu cumva vreun alt patron de cazinou din Londra nu ţi-ar fi aruncat deja cadavrul în Tamisa. Fără mine, ai fi fost mort sau, cel puţin, un mort ambulant. Mi-ai fi dator şi dacă n-aş avea-o în gheare pe păpuşica ta frumoasă. Ai fost inutil. Slab. Nedemn. Iar eu ţi-am oferit o ieşire.

Cuvintele acelea îl făcură pe Cross să se cutremure, cu adevărul lor de necontestat. Knight scoase o batistă din buzunar, îşi şterse buza şi verifică dacă îi curgea sânge.

Trebuie să-mi mulţumeşti pentru toate astea. Pentru tot ungherul tău. Şi tragedia e că eşti prea onorabil ca s-o ignori. Ba chiar mi-ai fi dator, îmi eşti dator.

El clătină din cap deşi ştia că era adevărat.

Nu mi poţi cere asta.

– Ba sigur că pot, zise Knight privindu-l încruntat. Este timpul să-ți dai seama că, aristocrat sau nu, bogat sau nu, cu bucătăreasă franceză sau fără, eu am păşit pe drumul ăsta înaintea ta şi o să cunosc întotdeauna terenul mai bine. Nu mă poți învinge. Am auzit că Duncan West e aici. Mă întreb dacă domnişoara ta o să ajungă în ediția de miercuri a fițuicii lui de scandal.

Când Cross îl fulgeră cu privirea, Knight arătă spre Maggie, care se uita la cei doi, şocată şi confuză.

– Te însori cu fata mea sau o distrug pe a ta. *Ăsta-i* jocul.

Fata ta.

Cuvintele răsunară în mintea lui, deopotrivă ca un afront şi o dorință, şi întru totul adevărate. În cea mai mare parte a vieții lui, Cross fusese recunoscut pentru abilitatea lui de a extrage toate beneficiile posibile din fiecare împrejurare. Se uita la nişte cărți de joc întinse pe masă şi ghicea următoarea mână. Prevedea următorul pumn într-o încăierare. Anticipa şase mutări la un joc de şah.

Se întrebă dacă Pippa juca şah.

Îşi alungă acel gând din minte. Nu trebuia să se mai gândească la Philippa Marbury. Nu trebuia s-o mai atingă. Buricele degetelor îl furnicau la acel gând, disperate după atingerea ce le fusese refuzată atâta timp. N-o atinsese decât o clipă. Tânjea după ea din secunda în care se despărțise de ea acea noapte. Ba chiar de dinainte.

Şi ştia, aşa cum ştie oricine care şi-a reprimat dorințele atât de mult timp, că va tânji după ea pentru totdeauna. Dar va profita de acest lucru pentru a o salva. Pentru prima oară în existența lui nenorocită, zadarnică, avea să salveze pe cineva la care ținea.

„N-ar fi trebuit să am încredere în tine." Cuvintele Pippei răsunară în mintea lui, pricinuindu-i o cruntă suferință.

O va salva.

– Maggie nu e o partidă proastă, Cross. O să-ți facă nişte minunați tenitori foarte drăguți.

Cross îşi ridică privirea, o urmări pe a lui Knight şi întâlni ochii lui Maggie, în care citi şocul şi dezamăgirea. Nici ea nu voia să se mărite cu el, aşa cum nici el nu voia să se însoare cu ea. Se uită la ea serios.

– Tatăl tău e nebun.

– Încep să văd şi eu asta, răspunse ea, iar Cross îşi spuse că dacă situaţia ar fi fost diferită, ar fi zâmbit la acea replică.

Dar situaţia nu era diferită. Exista o singură cale.

Se apropie de fiica lui Knight – nouăsprezece ani, cu o franceză mediocră –, se lăsă într-un genunchi în faţa ei şi spuse:

Mă tem că n-am încotro.

Pierduse prea mulţi oameni dragi. *De data aceasta avea să salveze pe cineva.* Pe cea mai importantă dintre toţi. Maggie încuviinţă din cap.

Se pare, domnul meu, că cel puţin acest aspect ne leagă.

Lacrimi nevărsate licăreau în ochii ei căprui, iar Cross îşi dori să mai poată spune ceva, ca s-o facă să se simtă mai bine. Dar adevărul era că Meghan Margaret Knight îl credea un bărbat crud şi nemilos, care conducea un local rău famat şi făcea bani din păcat. Credea că se însoţea cu nemernici, prostituate şi ticăloşi de teapa tatălui ei şi că o căsătorie cu el putea fi înfăptuită doar prin şantaj şi forţă, şi în nici un caz din dragoste.

Meghan Margaret Knight, care-l cunoştea de mai puţin de-un ceas, ştia deja mai multe lucruri despre el decât ştiuse vreodată Philippa Marbury. Aşa că, în loc s-o consoleze, o prinse de una dintre mâinile ei înmănuşate, pe care fata le ţinuse până atunci strânse în poala rochiei verzi, o ridică şi spuse:

Domnişoară Knight, vreţi să-mi faceţi onoarea de a deveni soţia mea?

Pippa se distra copios. În ultimele două săptămâni fusese tot mai neimpresionată de sala principală a cazinoului numit Îngerul Căzut, slab luminată şi tăcută ca o bibliotecă, dar în noaptea aceea o înţelegea în sfârşit puterea de atracţie. Noaptea, clubul era plin de lumină, de sunet şi de limbile de foc ale păcatului, lungi şi luminoase, pe care Pippa nu şi le-ar fi imaginat niciodată dacă n-ar fi aflat atunci acolo, să vadă totul cu ochii ei.

Noaptea sufla viaţă peste acea clădire imensă din piatră, iar întunericul arunca, într-un fel, sala într-o mare de lumină, o lumină vibratoare – un vârtej de culoare, sunet şi emoţie în care Pippa se lăsă prinsă cu un entuziasm îmbătător.

Stătea în centrul sălii principale a clubului, înconjurată de peste o sută mascaţi: bărbaţi în costume închise la culoare, cu veste

viu colorate, în ton cu festivitățile serii, și femei în rochii scandaloase, din mătăsuri și satin, ce lăsau la vedere mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Se lăsă purtată de mulțime dintr-o parte în alta a încăperii, scăpând de compania lui Temple, și apoi nimeri în miezul distracției – pichet, ruletă, jocuri de hazard și hohote de râs, frumoase mascate și însoțitorii lor chipeși. Știa, desigur, că fiecare dintre acele corpuri avea defectele sale, unele semnificative, dar cumva, mascați, cu toții păreau mai mult decât suma părților lor. Așa cum, într-un fel, își dădu seama că și ea părea mai mult decât suma părților ei.

Dar nu era așa de proastă încât să creadă că masca îi dădea acea putere, făcând-o să se simtă atât de diferită. Nici încăperea în care se afla. Nu, bărbatul acela era responsabil de schimbare. Inima începu să-i bată nebunește când își aminti evenimentele clandestine din urmă cu câteva momente, acea atingere îndrăzneață, copleșitoare la care nu se așteptase, dar după care tânjise.

Și sărutul.

O mână se ridică de la sine la gândul acelei îmbrățișări mistuitoare, remarcabile, despre care știuse că avea să fie deo potrivă tot ceea ce-și imaginase și cu totul altfel. Regretă în clipa în care își atinse buzele cu vârfurile degetelor și dispreț faptul că atingerea lor o șterse pe a lui. Își dori s-o poată lua înapoi. Își dori să-l găsească din nou și să-l îndemne să-i reia amintirea sărutului.

O senzație stranie îi cuprinse pântecul și se răspândi încet, încet în timp ce rememoră clipa, în timp ce își imagină părul lui moale între degetele ei, pielea lui lipită de a ei... buzele...

Limba lui.

În încăpere aerul deveni din ce în ce mai sufocant în timp ce-și dădu seama că simpla amintire a atingerii lui, a sărutului lui a *lui* o făcea să sufere. Dar unde era localizată acea suferință îi părea cel mai neliniștitor – într-un loc adânc, secret, de a cărui existență nici măcar nu fusese conștientă până atunci.

El îi arătase lucruri despre care ea nu știuse, dar pe care o bănuise întotdeauna că le înțelegea. Iar ei îi plăcuse la nebunie... și îi plăcea și când o înspăimântase.

Chiar dacă o făceau să-şi pună la îndoială toate convingerile.

Rezistă acelui gând şi îşi ridică privirea spre peretele mare al cazinoului, unde, în frumoasele vitralii, Îngerul cădea din Rai în iad, de la sfinţenie la păcat. Era cel mai fascinant vitraliu pe care îl văzuse vreodată Pippa, capodopera unor adevăraţi artizani, strălucind în roşu, auriu şi violet, deopotrivă monstruoasă şi sacră.

Îngerul însuşi era cel care o fascina, uriaşul acela frumos care se prăbuşea pe Pământ, ştirbit de puterile pe care le avusese. În mâinile unui artist mai puţin priceput, detaliul lui n-ar fi avut o asemenea complexitate, mâinile, picioarele şi faţa ar fi fost din sticlă de aceeaşi culoare, dar acel artist ţinuse mult la subiectul lui, iar tehnica desăvârşită de clar-obscur scotea minunat în evidenţă mişcarea, forma, chiar şi emoţia.

Nu se putea abţine să nu se uite la faţa celui căzut – inversată în timp ce se prăbuşea spre podeaua cazinoului – observând arcuirea sprâncenei, umbra adâncă ce i se răsfrângea pe maxilar, buzele curbate. Pippa rămase pironită-n loc, gândindu-se la o altă pereche de buze, la o altă cădere. La un alt înger.

Cross.

Simţi un val de emoţie, o senzaţie pe care n-o recunoscu imediat. Oftă adânc. Îl dorea – şi ştia că n-ar fi trebuit. Ştia că aşa ar fi trebuit să-l dorească pe altul. Pe bărbatul care era destinat să-i fie soţ. Şi tatăl copiilor ei. Şi totuşi, ea îl voia pe Cross.

Pe acel înger căzut.

Era numai dorinţă?

Inima începu să-i bată mai tare – manifestarea fizică a unui gând pe care nu era pregătită să-l înfrunte. Unul care o copleşea, o atrăgea şi o fascina.

E magnific, nu-i aşa?

Cuvintele fură rostite aproape şi încet, iar Pippa se întoarse brusc şi dădu cu ochii de o femeie înaltă, agilă, stând la doar câţiva centimetri distanţă de ea, la o masă de joc. Purta cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată Pippa, un mov-închis, imperial, care sclipea pe pielea ei caldă, aurie.

Un topaz mare atârna la gâtul ei pe un lanţ de aur, atrăgând atenţia tuturor care se uitau la decolteul ei decadent. Purta o mască neagră cu pene, atât de elaborată încât îi ascundea cea mai

parte a feței, dar ochii căprui licăriră în fantele măștii, iar
e de culoarea vinului roșu se curbară într-un zâmbet larg,
le promisiuni nerostite. Același zâmbet pe care Pippa îl mai
:e pe buzele domnișoarei Tasser cu o săptămână în urmă.
ntru că nu răspunse imediat, femeia întinse spre perete un
: lung, subțire, cu o manichiură perfectă.
ngerul.
ppa își regăsi glasul, iar încordarea și entuziasmul o făcură
rbească mai repede decât intenționase.
:ste frumos. Și foarte extravagant. Atât de mult roșu...
let.
mbetul femeii deveni mai larg.
ar culorile acestea înseamnă ceva?
ppa încuviință din cap.
entru sticla roșie se adaugă praf de aur. La fel și pentru
oletă.
meia făcu ochii mari.
rebuie să fiți foarte inteligentă dacă știți atâtea lucruri.
ppa se uită în altă parte; să spui unei interlocutoare că este
gentă era rareori un compliment printre femei.
Am citit odată.
Nu-i de mirare că lui Cross îi place compania dumnea-
ră, *milady*.
ppa se întoarse brusc și observă privirea cu subînțeles
eii.
Cum m-ați...
meia schiță un gest indiferent din mână.
emeile vorbesc, *milady*.
lly.
ppa se întrebă dacă ar fi trebuit să-și facă griji. Probabil

o promisiune tentantă, nu vi se pare?
promisiune?
mbetul femeii deveni și mai larg.
e perversitate. Dacă țineți neapărat să știți.
ppei îi treceau prin minte o mie de gânduri haotice. Cum
a femeia aceea ce se petrecuse între ei? Știa oare ce făcu-
Fuseseră spionați?

Cross?

Femeia izbucni într-un râs vesel şi prietenos.

Mă refeream la Înger, sincer. Arătă cu mâna spre un scaun din stânga ei. Jucaţi?

Recunoscătoare pentru schimbarea de subiect, Pippa se uită la masa acoperită cu fetru verde, la cărţile aranjate în faţa femeii şi la cei patru bărbaţi aşezaţi în dreapta ei. Clătină din cap.

Nu.

Ar trebui, spuse ea, apoi îşi coborî vocea, până când deveni o şoaptă. E preferatul lui Cross.

Poate că nu era de acord cu jocul, dar din clipa în care frumoasa femeie rosti numele lui, nimic n-ar mai fi putut s-o oprească pe Pippa. Se aşeză la masă.

Poate că ar trebui să urmăresc una sau două runde.

Cred că înţelegerea jocului e importantă pentru unii, zise femeia, cu un zâmbet afectat.

Pippa râse.

Nu am o mare avere pe care să pariez.

Cred că aveţi mai mult decât credeţi.

Pippa nu avu ocazia să răspundă; crupierul distribui grupului, cu grijă, două cărţi, una cu faţa în jos, iar a doua cu faţa în sus.

Ţelul e douăzeci şi unu, zise femeia şi întoarse cărţile spre Pippa – nouă de cupă cu faţa în sus –, apoi ridică cu grijă un colţ şi aruncă la iveală un opt de treflă. Valeţii, damele şi regii valorează zece, spuse ea ridicând vocea ca să se asigure că cei de la masă prind aluzia.

Pippa pricepu imediat cacealmaua.

Şi aşii? întrebă ea ca să-şi ajute noua cunoştinţă.

Aşii sunt cele mai bune cărţi din pachet. Unu sau unsprezece. Cartea celei de-a doua şanse.

A. Deci e un început bun, zise Pippa şi dădu din cap cu înţelepciune.

Mă retrag.

Unul dintre bărbaţii de la masă se ridică, luă jumătate din pariu şi părăsi masa. Femeia misterioasă se aplecă spre Pippa şi zise:

– Foarte bine. Bărbatului de lângă noi îi lipseşte îndemânarea şi chiar, mai mult, norocul.

– Şi în mijloc?

Tovarășa Pippei îl măsură ostentativ pe bărbatul chipeș din centru.

– E Duncan West. Deține majoritatea gazetelor londoneze.

Inima Pippei începu să bată cu putere. Dacă ar fi fost descoperită acolo de un magnat al presei, ar fi fost compromisă. La fel și Olivia.

Poate n-ar fi fost o ideea prea rea.

Își alungă din minte acel ultim gând.

– E așa de tânăr, șopti ea încercând să nu se uite prea insistent la bărbatul cu pricina.

– Tânăr și bogat ca un sultan. Puține lucruri îi lipsesc. Poate doar, mi se pare, o noapte cu o femeie pe cinste.

Pippa percepu dorința din tonul ei.

– Dumneavoastră?

Femeia se întoarse spre ea, cu o sclipire în ochi.

– Orice femeie are dreptul să spere.

Pippa privi o vreme cum bărbații de la masă adăugau cărți la pachetele din fața lor și prinse repede regulile simple ale jocului. Când veni momentul ca tovarășa ei să parieze, femeia își întoarse privirea ascunsă spre Pippa și o întrebă:

– Ei bine? Să iau sau să stau?

Pippa se uită la masă.

– Ar trebui să luați o carte.

Cealaltă femeie înclină capul spre crupier.

– Domnișoara sugerează să iau.

Cinci.

Buzele de culoarea vinului de Bordeaux schițară o grimasă.

– Ei, e drăguț. O să stau.

Se întoarseră cărțile. Însoțitoarea Pippei câștigă. În timp ce își aduna câștigul, le zâmbi celor de la masă.

– Norocul începătorului, nu credeți?

Doi dintre bărbați o felicitară cam fără tragere de inimă, iar Duncan West dădu din cap apreciativ în direcția lor. Privirea lui era arzătoare când se opri asupra tovarășei Pippei. Aceasta din urmă observă cum o mână de culoarea porțelanului se întinse după câștig, atingându-se intenționat de mâna domnului West, zăbovind o secundă, poate mai puțin. Îndeajuns pentru a ațâța privirea lui West. Se uita ca și cum ar fi devorat-o dacă ar fi fost

singuri. Privirea aceea îi era familiară. Așa o privea Cross când erau singuri.

Ea roși și se uită în altă parte, în speranța că noua ei cunoștință nu avea să observe. Dacă băgase de seamă, oricum nu lăsă să se vadă acest lucru când își întoarse atenția spre Pippa.

– De unde ați știut că ar trebui să mai iau?

Pippa ridică dintr-un umăr.

– Am ghicit.

– Deci, noroc chior?

Pippa clătină din cap.

– Nu neapărat noroc. Toate cărțile de pe masă erau mari. Erau șanse mari să trageți una mică.

Nu există noroc.

Cealaltă femeie zâmbi.

– Așa vorbește și Cross.

Faptul că femeia dădu glas gândurilor Pippei n-o deranjă. Dar o enervă că rostise numele lui Cross ca și cum l-ar fi cunoscut intim.

– Ați jucat cu Cross?

Încercase să pară relaxată. Zadarnic. Tovarășa ei se întoarse spre crupier și îi făcu semn că mai intra o dată în joc.

– Jucați de data aceasta, *milady*?

Pippa dădu din cap absentă, întinse mâna spre poșetă și scoase un pumn de monede.

– Vă rog.

„Ești prietenă cu Cross?" vru ea să întrebe. „Te-a atins? Te-a sărutat? Te-ai culcat cu el?"

Își disprețuia curiozitatea. Își disprețuia, mai mult, reticența.

Cărțile fură împărțite. Pippa se uită să vadă ce i-a picat. Un as și un trei. Ea și tovarășa ei urmăriră cum crupierul se ocupă mult timp de un bărbat de la capătul mesei, înainte ca însoțitoarea ei să i spună:

– Am jucat cu el.

Femeia ceru o a doua carte.

– Stau. Dar tu nu trebuie să-ți faci griji.

– Nici nu-mi..., începu Pippa, apoi se opri. Iau.

Șase, face douăzeci.

– O să stau, mulțumesc. Pentru ce să-mi fac griji?

Se întoarseră cărțile.

– Douăzeci câștigă.

Tovarășa Pippei bătu din palme politicoasă, cei doi bărbați bombăniră, iar domnul West ridică paharul înspre ele.

– Eleva își depășește profesorul, zise femeia și se aplecă spre ea cu un aer conspirativ. Cross nu frecventează așternuturile damelor.

Pippa tuși, uluită de senzația amețitoare care o cuprinse la auzul acelor cuvinte. Se opri și încercă s-o identifice. Ușurare? Nu. Pur și simplu, nu credea. Cunoștea reputația lui. Dar nădejdea... poate că asta era, o fărâmă de nădejde. Nu puteai, pare-se, să previi acea emoție rătăcitoare, inepuizabilă. Dar până și ea știa că n-ar fi trebuit să spere. Nu în legătură cu acel lucru. De fapt, ar fi trebuit să fie exact pe dos. Ar fi trebuit să... renunțe la orice speranță. Câștigurile ei alunecară pe masă, spre ea.

– Asta nu-l împiedică să invite damele să le frecventeze pe ale lui, spuse ea sec.

Femeia râse.

– Nu, dar n-am văzut să se întâmple nici asta.

Pippa se gândi la Sally Tasser.

– Nu v-ați uitat îndeajuns de bine.

– O, ați fi surprinsă. Cross e o partidă bună. Și nu doar eu cred asta. O mulțime de femei pe care le știu ar fi fericite să-l însoțească acolo. Majoritea pe gratis. Toată lumea din oraș vrea câte ceva de la Cross. Și asta de ani buni.

Pippa se uită la câștigurile ei, numără monedele și se prefăcu că nu auzise. Că nu simțise împunsătura din piept, la gândul că alte femei îl cunoscuseră. Îl atinseseră. Îl sărutaseră. Le detesta pe toate.

Irațional.

Nu-i plăcea să fie irațională.

Femeia vorbea în continuare.

– Trupul înalt și părul roșcat și des. Dar e prea bun ca să ne trateze ca ceilalți. Nici una dintre noi n-a ajuns acolo... nu trebuie să credeți pe nimeni dacă vă spune altceva.

Pippa simțea că-i luau foc obrajii și se simți recunoscătoare pentru că purta mască. Noua ei cunoștință păru să-i observe totuși fâstâceala.

Dar dumneavoastră, *milady, aţi fost* acolo, nu-i aşa?

Doamne, da.

Şi fusese minunat. Clătină din cap, dar restul corpului îi trăda minciuna.

Sunt logodită.

Nu că asta ar fi contat cu o oră mai devreme.

Tresări la acel gând. La emoţia care veni odată cu el.

Vină.

Nu e un răspuns, rostiră buzele roşii unduindu-se într-un zâmbet. Şi, în plus, logodită nu înseamnă măritată, adăugă femeia, fără să intuiască gândurile Pippei.

Dar era pe aproape, nu-i aşa? Era cel mai apropiat lucru de căsătorie. Simţea că se sufocă.

Nu trebuie să recunoaşteţi, dar cred că lui Cross îi place foarte mult de dumneavoastră, *milady*. Până la urmă, nu în fiecare zi întâlneşte o femeie la fel de deşteaptă ca el.

Şi ei îi plăcea de el.

Ea clătină din cap, iar emoţia îi înceţoşă gândurile.

– Nu sunt aşa de deşteaptă ca el.

Dacă ar fi fost, n-ar fi ajuns în acea situaţie. În acea mizerie. Dorind cu disperare un bărbat pe care nu trebuia să-l dorească. Pe care nu-l putea avea. Nu pentru mult timp, oricum.

„Doar dacă..." Dar îşi opri acel gând înainte să prindă contur. Făcuse o promisiune. Avea să se mărite cu Castleton. Trebuia s-o facă. Încercă să-şi înăbuşe suferinţa care o cuprinse la acel gând.

Făcuse o promisiune.

– Eu aş paria oricând că sunteţi mai deşteaptă.

Femeia se întoarse spre crupier.

– Mai jucaţi o rundă?

– Nu mai joacă.

Era ca şi cum ele l-ar fi invocat acolo. Pippa se întoarse spre el, neputând să se abţină, atrasă de vocea profundă şi de parfumul lui de santal. Simţi dorinţa iraţională de a se arunca în braţele lui, de a-l săruta şi de a-l implora s-o ducă în biroul lui sau într-un colţ întunecat şi de a termina ce începuse mai devreme în acea seară. De a o face să uite de orice altceva – de toate planurile ei bine puse la punct, de toate cercetările bine documentate,

de faptul că îi rămâneau numai şase zile până la căsătoria cu un alt bărbat. Un bărbat care nu semăna deloc cu Cross.

Apoi observă ochii lui gri, fără mască, ațintiți asupra însoțitoarei ei, venele care-i pulsau la gât, maxilarele încordate şi buzele strânse într-o linie subțire, dreaptă. Era furios.

– Cross. Femeia îi rostise numele râzând, aparent netemătoare. Ar trebui să ni te alături. Să ştii că joacă la fel de bine ca şi tine.

– Nu, zise el făcând ochii mici.

– S-a zis cu Cross şi cu bunătatea lui, spuse femeia, întorcându-se spre masa de joc şi ridicând o cupă cu şampanie. Nu făceam decât să-i țin de urât domnişoarei.

– Caută-ți altă companie, zise el încleştându-şi pumnii.

Femeia zâmbi spre domnul West.

– Cu plăcere.

Cross îşi întoarse privirea asupra ei, iar ea aproape că-l auzi scrâşnind din dinți.

– Domnişoară, intonă el, mesele de joc nu sunt un loc potrivit pentru dumneavoastră.

Era supărat şi pe ea. Şi, ciudat lucru, asta o înfurie şi pe Pippa pentru că, în mod evident, ea avea motive să se supere. Mai multe motive decât el. Până la urmă, *el* nu trebuia să se căsătorească cu o persoană perfect obişnuită, perfect imperfectă pentru el. *El* nu era pe cale să-şi transforme viața într-un haos total. În şase zile, *el* va rămâne bine-mersi să-şi ducă mai departe viața aceea remarcabilă, înconjurat de păcat, viciu, bani, femei frumoase şi mâncare gătită de o bucătăreasă mai înzestrată decât ar merita oricine.

Iar ea se va mărita cu altul.

Nu, dacă cineva trebuia să fie supărat, ea era aceea.

– Prostii, zise ea şi îşi îndreptă spatele. Sunt femei la toate mesele de joc de aici. Şi dacă n-ar fi trebuit să joc în seara asta, îndrăznesc să spun că n-ar fi trebuit să fiu invitată.

El se aplecă spre ea şi îi şopti aspru la ureche:

– N-ar fi trebuit să fii invitată.

Ea detestă felul în care cuvintele lui o făcură să se simtă, ca şi cum ar fi fost o fetiță pedepsită.

– De ce nu?

– Locul ăsta nu e pentru tine.

– De fapt, spuse ea și iritarea i se citi în voce, cred că o să mai joc o rundă.

Femeia cu care vorbise se întoarse brusc când auzi, rămânând cu gura căscată pentru o clipă, apoi își reveni și zâmbi larg.

– Excelent.

El se aplecă și mai aproape și îi șopti atât de încet, încât abia îl auzi.

– Nu vreau să fii aici. Nu acum.

Nu fac decât să joc cărți, zise ea, rănită de cuvintele lui, care-i aduseră lacrimi în ochi.

Refuză să se uite la el. Refuză să-l lase să vadă cum o afectaseră vorbele lui. El oftă, încet, nervos și atrăgător într-un fel, iar ea îi simți respirația pe umăr.

Pippa, zise el, iar numele ei se auzi mai degrabă ca o răsuflare. Te rog.

Era ceva în rugămintea lui care o opri. Se întoarse cu fața la el încă o dată și când se uită în ochii lui gri, deslușI ceva acolo... durere. Dispăru atât de repede încât aproape că nu putu să fie sigură.

Aproape.

Își puse o mână pe antebrațul lui, simți cum mușchii îi tresar sub mânecă la atingerea ei și îi șopti:

Jasper.

Habar n-avea de unde îi venise acel nume; nu se gândise prea mult la el. Dar pentru tot restul vieții își va aminti felul în care ochii lui frumoși, gri, se făcură mari, apoi se închiseră, de parcă ea tocmai i-ar fi dat o grea lovitură.

Cross făcu un pas înapoi, departe de atingerea ei, iar ea nu se putu abține să nu-l urmeze, se ridică de pe un scaun și se duse spre el pentru că își dorea să-și ceară scuze – deși nu știa cu ce greșise. Dar în mod evident făcuse o greșeală. O greșeală ce avea să schimbe totul.

Stai, spuse ea fără să-i pese câți membri ai înaltei societăți londoneze o putea auzi.

Cross se opri și o prinse de umeri, ținând-o la distanță.

Du-te acasă. Cercetarea ta a luat sfârșit.

Ea simți c-o năpădește un val de durere, deși știa că era spre binele ei. El avusese dreptate. Nu era nici o cercetare. Nici nu fusese

vreodată. Fusese teamă, panică, frustrare, neliniște, dar nu cercetare. Și apoi fusese dorință. Tentație. Poftă.

Mai mult.

Și dacă nu se termina curând, era posibil să nu îi mai poată pună capăt niciodată. Doar că nu voia să-i pună capăt. Voia să continue. Voia să-i vorbească, să râdă și să împărtășească totul cu el. Voia să învețe de la el. Să-l învețe ea pe el. Voia să fie cu el.

Voia imposibilul.

– Nu, zise el clătinând din cap. Îi refuza cererea.

– Ba da, zise el încă o dată, pe un ton glacial.

Apoi îi întoarse spatele și se afundă în mulțime. O părăsise. Din nou. Ce om enervant. Se săturase de așa ceva. Se luă după el, urmărindu-i mișcarea peste capetele din mulțime, călăuzindu-se după părul lui, care s-ar fi remarcat oriunde, în orice mulțime. Ca și *el*, de altfel.

Pippa împinse, dădu din coate, lovi, se strădui din răsputeri ca să-l prindă din urmă și, într-un final, reuși și întinse mâna spre el; îi plăcu atât de mult că nici unul dintre ei nu purta mănuși, adora atingerea lui, care o înfiora.

Simțise și el. Ea își dăduse seama pentru că el se oprise în clipa în care se atinseră și se întorsese cu fața spre ea, privind-o cu ochii lui cenușii ca ploaia din Devonshire. Își dădu seama pentru că el îi șoptise numele, dureros, frumos și atât de încet încât numai ea putu să-l audă. Și își dăduse seama pentru că mâna lui liberă se ridică, îi cuprinse bărbia, îi ridică fața spre el în timp ce se aplecă și îi fură buzele, tăindu-i răsuflarea cu un sărut pe care ea nu avea să-l uite toată viața.

Sărutul acela era pentru ea ca mâncarea și băutura, ca somnul, ca aerul. Tânjea după el cu aceeași dorință primară, și puțin îi păsa că toată Londra se uita la ei. Da, era mascată, dar nu conta. S-ar fi dezbrăcat până la lenjerie pentru acel sărut. Până la piele.

Își împletiră degetele și el îi duse mâna la spate, o trase mai aproape, se năpusti asupra gurii ei cu buzele, limba și dinții, într-un sărut prelung, voluptuos, care continuă până când ea avu senzația că va muri de plăcere. Mâna ei liberă ajunse în părul lui și se încurcă în șuvițele moi, purtând o promisiune tandră. Era pierdută, acaparată, pe de-a-ntregul mistuită de intensitatea sărutului și, pentru prima oară în viața ei, Pippa se lăsă pradă

emoției, punând fiecare strop de dorință, de pasiune, de teamă și de nevoie în acel moment. În acea îmbrățișare. În acel bărbat.

Acel bărbat, care era întruchiparea a tot ceea ce nu-și îngăduise să viseze că va găsi. Acel bărbat care o făcuse să creadă în prietenie. În parteneriat.

În dragoste.

Șocată de acel gând, se smulse din sărutare și se dădu înapoi, delectându-se cu răsuflarea lui aspră și grea pe obrazul ei, în timp ce o mulțime de fluierături și aplauze răsunară în jurul lor.

Dar nu-i păsa de privitori. Îi păsa numai de el. De atingerea lui. De acel moment. N-ar fi vrut să-l oprească – să se smulgă din sărutarea lui –, dar nu avusese încotro. Trebuia să-i spună. Imediat. Și nu-i putea spune când o săruta, deși spera să revină la sărut cât de curând.

Vru să-și scoată masca. Nu se mai gândea decât la el.

– Cross...

El o apucă de mâini și i le ținu strâns.

– O să te compromiți, îi zise clătinând din cap și simțindu-se cuprins de valuri de disperare. Trebuie să pleci. Acum. Înainte ca...

Era extrem de confuz – o împingea și în același timp o ținea aproape. Ea încercă să vorbească. Să-i spună ce simțea, să-i explice acele emoții ciudate, curajoase, noi. Cuvintele îi stăteau pe limbă.

Te iubesc.

Voia s-o spună.

Avea să-l iubească.

Iar în clipa confesiunii se va ocupa și de restul. Dar înainte să apuce să vorbească, o voce sarcastică interveni:

– Se pare că *toată lumea* a fost invitată la Pandemoniu anul acesta. Viitoare Doamnă Contesă, ce plăcere să te revăd. Și încă într-o postură așa de scandaloasă.

Dacă vocea n-ar fi fost familiară, porecla oribilă l-ar fi dat oricum de gol pe Digger Knight, care apăruse brusc în spatele Pippei.

Pippa închise gura și se întoarse cu fața la Knight, care târa după el o fată drăguță, fără mască, prea tânără și supărată ca să fie una dintre femeile lui.

– Domnule Knight, zise Pippa, fără să-şi dea seama de felul în care se mişca, tot mai departe de bărbatul îmbrăcat în culori aprinse şi cât mai aproape de Cross, care stătea în spatele ei, cald, sigur pe el, desăvârşit.

Knight râse, afişându-şi dinţii perfect drepţi şi albi.

– Ţi-ai adus aminte de mine. Sunt onorat.

– Nu cred că sunteţi uşor de uitat, zise Pippa pe un ton rece.

El ignoră remarca usturătoare.

– Ai parte de o plăcere deosebită în seara asta, Viitoare Doamnă... Lăsă fraza neterminată, iar Pippa îşi aminti de sărutul pasional, scandalos pentru o domnişoară ca ea, şi obrajii i se îmbujorară.

– ... Poţi fi prima care să-l felicite pe Cross.

– Digger, zise Cross, iar Pippa îşi dădu seama că el nu scosese nici un cuvânt de la sosirea lui Knight.

Se uită la el, dar el îi evită dinadins privirea.

– Ea n-are nici o legătură.

– Ţinând cont de scena la care tocmai a asistat întreaga adunare, Cross, cred că are o mare legătură, spuse Knight pe un ton sec, impasibil, în timp ce se întoarse cu faţa spre Pippa.

În acelaşi timp, Cross îşi aţinti privirea asupra ei, cu ochii lui frumoşi şi gri.

– Du-te acasă, îi porunci el. Grăbeşte-te. Acum.

Privirea lui îi trăda îngrijorarea – într-atât încât Pippa aproape se supuse şi începu să se îndrepte spre ieşire.

– Prostii, interveni Knight. Nu poate pleca până nu află vestea cea mare.

Pippa îşi întoarse nedumerită privirea spre Cross.

– Vestea cea mare?

El clătină din cap, perfect serios, iar ea simţi un gol în stomac. Se petrecea ceva. Ceva îngrozitor. Se uită când la unul, când la altul, apoi îşi mută privirea spre fata abătută de lângă Knight.

– Ce veste?

Knight izbucni într-un râs zgomotos şi aspru, ca şi cum ar fi auzit o glumă care doar lui i se părea amuzantă.

– Mă tem că nu mai pot aştepta să-ţi spună el. Sunt prea emoţionat. Nu rezist să nu i-o iau înainte.

Pippa făcu ochii mici în spatele măştii şi a ochelarilor, recunoscătoare pentru acel scut care n-o lăsa să-şi trădeze spaima.

– Nu văd cum v-aş putea opri.

El făcu ochii mari.

– O, îmi plac femeile cu limba ascuţită.

Îşi vârî mâinile în buzunarele vestei şi se lăsă pe călcâie.

– Vezi tu, dragă, nu eşti singura viitoare contesă... Contele aici de faţă i-a cerut mâna fiicei mele. Ea, bineînţeles, a fost de acord. M-am gândit că poate vrei să feliciţi fericitul cuplu.

Arătă cu mâna spre ei, dar nici unul nu părea dispus să primească felicitările de rigoare.

– Ai onoarea să fii prima.

Ea rămase stupefiată. Nu era adevărat. Nu putea fi. Ridică ochii spre Cross, care privea transpus, oriunde, numai la ea nu. Nu auzise bine. Trebuie să se fi înşelat. El nu s-ar fi însurat cu alta. Îi spusese... căsnicia nu era de el.

Dar ghici adevărul în privirea lui distantă. Pentru că el nu se întoarse spre ea. Pentru că rămăsese tăcut. Pentru că nu se grăbise să nege acele cuvinte... cuvinte care dureau ca cea mai complită acuzaţie.

Cuprinsă de panică, Pippa se uită la cealaltă femeie – bucle negre, ochi albaştri, piele de porţelan şi buze micuţe, roşii, perfect arcuite. Arăta tristă. Nu semăna cu o viitoare mireasă.

Aşa cum se simţea ea când se gândea că o să se mărite cu Castleton.

Nu mai era nevoie să întrebe, dar nu se putu abţine.

– Vă măritaţi cu el?

Buclele negre se mişcară.

– Oh! Pippa se uită fix la Cross, incapabilă să rostească un alt cuvânt. Oh!

Ea nu se uită la el când vorbi, atât de încet încât nici nu l-ar fi înţeles dacă nu s-ar fi uitat la buzele lui... acele buze care schimbaseră totul. Bărbatul acela care schimbase totul.

– Pippa...

Căsătoria nu e de mine.

Altă minciună. Una din câte?

Se simţi străbătută de un val de tristeţe, acută, aproape de nesuportat, simţi că i se pune un nod în gât, că se sufocă. El se însura cu alta. Şi o *durea*. Îşi duse mâna la inimă şi masă

ușor, de parcă astfel și-ar fi putut îndepărta suferința. Dar când își plimbă privirea de la bărbatul pe care-l iubea la viitoarea lui soție, își dădu seama că acea durere nu va fi ușor de alinat.

Toată viața auzise despre asta, se amuzase pe această temă. Crezuse că era doar o metaforă prostească. Până la urmă, inima omului nu era din porțelan. Era făcută din carne, sânge și un mușchi puternic, impresionant. Dar stând acolo, în acea încăpere uimitoare, înconjurată de cei mai veseli și mai vicioși londonezi, cunoștințele Pippei despre anatomie se extinseră. Se părea că până la urmă exista acel ceva, pe care toți îl numeau inimă frântă.

Capitolul 15

Inima unui om cântărește (în medie) trei sute de grame și bate (cu aproximație) de o sută de mii de ori pe zi. În Grecia Antică, se credea că fiind cel mai puternic și important organ din corp, inima funcționează ca un fel de creier – colectând informații de la toate celelalte organe prin intermediul sistemului circulator. Aristotel a inclus gândurile și sentimentele în ipotezele sale referitoare la informația menționată anterior – fapt pe care oamenii de știință moderni îl găsesc depășit în înțelegerea anatomiei elementare.

Există mărturii cum că mult timp după ce o persoană este declarată moartă, iar mintea și sufletul părăsesc învelișul, în anumite condiții, inima ar putea continua să bată ore în șir. Mă întreb dacă în acele circumstanțe organul continuă să simtă. Și, dacă da, oare simte mai multă sau mai puțină durere decât simte inima mea acum?

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 31 martie 1831; cu cinci zile înainte de nunta sa.

În noaptea aceea, Pippa nu reuși să pună geană pe geană. În schimb, stătu întinsă în pat, cu Trotula lângă ea, caldă

și greoaie, privind cum joacă lumina lumânării pe baldachinul din satin roz de deasupra și, în același timp, întrebându-se cum de îl judecase atât de greșit pe Cross, pe ea însăși și situația lor și cum de nu observase până în acel moment că nu putea să sufere satinul roz. Era un lucru oribil, feminin, plăsmuit parcă numai din emoție. O singură lacrimă i se scurse pe tâmplă până în ureche, neplăcută și incomodă. Își trase nasul cu putere. Nu era nimic productiv în emoții. Inspiră adânc.

El se căsătorea cu alta.

Îl iubea și el se căsătorea cu altcineva.

Ca și ea.

Dar dintr-un motiv oarecare, căsătoria *lui* iminentă era cea care părea să schimbe totul. Părea să însemne mai mult. Să reprezinte mai mult.

Să doară mai mult.

Satin roz stupid. Baldachinuri stupide. Nu aveau nici un scop util.

Trotula își înălță căpșorul moale când zări o altă lacrimă prelingându-se pe obrazul Pippei. Limba roz a câinelui îi urmă traseul, și empatia tăcută a câinelui declanșă un șuvoi sărat – un torent de lacrimi mizerabile și sughițuri, pe care Pippa nu și le mai putea reține.

Se întoarse pe cealaltă parte, iar lacrimile îi încețoșarea vederea spre masca de argint de la Pandemoniu, ce zăcea pe masa de lângă pat, strălucind în lumina lumânării. N-ar fi trebuit să accepte niciodată invitația. N-ar fi trebuit să creadă că aceasta va veni fără un preț – pentru că totul avea un preț.

Flacăra lumânării ardea aproape nemișcată – alb și portocaliu deasupra unui glob albastru perfect. Închise ochii, dar amintirea flăcării rămânea strălucitoare chiar și așa, și trase din nou aer în piept dorindu-și mai presus de orice ca durerea din piept să dispară. Ca gândurile ce îi zburau mereu la el să dispară. Ca somnul să vină la gene.

Își dori să poată da timpul înapoi, până la dimineața aceea din urmă cu opt zile, când se hotărâse să-l abordeze, și să n-o mai facă. Cum putuse o săptămână să schimbe totul. Cum o schimbase pe ea.

Ce încurcătură crease.

Tristețea dureroasă o străbătu ca o furtună, rece și deasă și extrem de neplăcută. Plânse o vreme – poate vreo două minute. Poate zece. Poate o oră. Destul încât să-i pară rău pentru ea. Dar nu îndeajuns ca să se simtă mai bine.

Când deschise ochii, își îndreptă atenția spre lumânare, arzând liniștită, neclintită, cu o strălucire orbitoare. Apoi deodată flacăra se undui, dansă și licări într-un curent de aer neașteptat. Un curent de aer urmat de un puternic hămăit și de o bufnitură, când Trotula se dădu jos din pat și, dând din coadă nebunește, se năpusti asupra ușilor balconului îngust ce se deschidea din camera Pippei. În prag stătea bărbatul pe care Pippa îl iubea, nemișcat înalt, serios și seducător de răvășit.

În timp ce-l privea, el trase adânc aer în piept și-și trecu amândouă mâini prin părul roșcat și des, îndepărtându-l de pe față și dezvăluind astfel pomeții înalți și nasul lung și drept, liniile desăvârșite, perfect conturate în lumina lumânării.

Era insuportabil de chipeș. Niciodată în viața ei nu mai tânjise după ceva așa cum tânjea după el. El îi promisese că o s-o învețe despre tentație și despre dorință și se descurcase nemaipomenit; inima începu să-i bată nebunește la vederea lui, la auzul răsuflării lui. Și totuși... nu știa ce-o să urmeze.

– Ești frumoasă, îi spuse el.

Urmă tot ce își dorea el.

Trotula se ridică pe picioarele din spate și se sprijini cu labele de pieptul lui, scheunând și tremurând de bucurie. Cross prinse cățelușa cu mâinile lui puternice, o ținu în sus, îi oferi toată afecțiunea pe care-o cerșea, găsindu-i imediat punctul sensibil de la tâmplă care-o făcea să dea din coadă de fericire. Cățeluța scheună și se sprijini de el, pe deplin captivată.

Pentru prima oară în viața ei, Pippa își dori să nu fi avut un animal de companie.

– Câinele ăsta e un paznic foarte prost.

El se opri când auzi acest lucru și toți trei rămaseră tăcuți o clipă îndelungată.

– Ai nevoie de protecție față de mine?

Da.

Pippa nu-i răspunse, în schimb zise:

– De ajuns, Trotula.

Cățelușa se așeză înapoi în patru labe, dar nu încetă să se uite lung la noua ei iubire, cu emoție în privire. Pippa nu o putea condamna pentru trădarea ei.

– Se pare că te place.

– Am un talent special pentru doamne, spuse el cu vocea aceea caldă, blândă, pe care ea o adora și-o disprețuia deopotrivă.

Mintea îi zbură la Sally Tasser. Și la prostituata de la masa de joc, din acea seară. Și la fata drăguță a lui Knight.

Se așeză pe marginea patului.

– Asta am observat și eu.

Atenția lui se îndreptă brusc spre ea, dar Pippa schimbă subiectul.

– Camera mea e la etajul doi.

Alt bărbat ar fi ezitat. N-ar fi înțeles imediat ce voia să spună.

– Aș fi urcat oricât de sus ca să te văd pe tine. Se opri, și după o vreme adăugă: Trebuia să te văd.

Durerea reveni.

– Ai fi putut să cazi. Să te rănești.

– Mai bine decât să te rănesc pe tine.

Ea își ațintì privirea în poală, frecându-și mâinile pe pânza albă a cămășii de noapte.

– Mi-ai spus odată că dacă Castleton ar face să mă doară, ar însemna că undeva greșește, șopti ea.

– Da.

– Undeva tu greșești, spuse ea privindu-l în ochi.

El străbătu camera într-o clipă, așezându-se în genunchi la marginea patului, prinzând-o de mâini, provocându-i valuri de emoție și căldură și euforie prin tot corpul, chiar în timp ce-și dădea seama că ar trebui să-l respingă și să-l trimită afară pe fereastra prin care venise.

– N-ar trebui să fiu aici, șopti el. Aș putea să fiu oriunde altundeva, dar nu aici. Lăsă capul în jos până fruntea i se odihni pe mâinile ei. Dar trebuia să te văd. Trebuia să-ți explic.

Ea clătină din cap.

– Nu e nimic de explicat. Te însori cu alta. Pippa băgă de seamă ezitarea din propriul ei glas, mica pauză între prima și a doua silabă a cuvântului *alta*. Nu mai suporta. Închise ochii. Se rugă în sinea ei ca el să plece. Zadarnic.

– Mi-ai spus că n-ai să te însori niciodată. Altă minciună.

Era ca și cum nici nu ar fi vorbit. El nu negă.

– Ai plâns.

Pippa încuviință din cap.

– Fără voia mea.

Un colț al gurii lui frumoase se ridică într-un zâmbet ironic.

– Îmi imaginez.

Cuvintele acelea, deși delicate, pline de umor și de ceva ce nu reușea să identifice, o enervară la culme.

– Tu m-ai făcut să plâng, îl acuză ea.

– Știu, zise el devenind brusc serios.

– Te căsătorești cu altineva.

Repetă cuvintele parcă pentru a suta oară. Pentru a mia oară. Ca și cum dacă le-ar fi rostit îndeajuns, și-ar fi pierdut înțelesul. Suferința pe care o aduceau cu ele. El încuviință.

– Ca și tine.

Ea era logodită încă de când se cunoscuseră. Dar, cumva, căsătoria lui iminentă era o trădare mai mare. Era ilogic, știa asta, dar logica nu părea să aibă nimic de-a face în acea chestiune. Alt motiv pentru care situația îi displăcea profund.

– Urăsc faptul că te-am făcut să plângi, spuse el, strângându-i mâinile într-ale lui.

Pippa se uită la mâinile lor împreunate, admiră pistruii de pe pielea lui și puful roșcat dintre prima și a doua articulație. Degetul ei mare se plimbă peste arătătorul lui, urmărind cum se mișcau firele de păr, cum se unduiau și se culcau înainte să revină la forma inițială, uitând instantaneu de atingerea ei.

– Când eram mică, am avut un prieten pe nume Beavin, spuse ea, cu privirea încă ațintită asupra firelor roșcovane.

Tăcu, dar nu se uită la el. El nu zise nimic, așa că vorbi în continuare, fără să știe exact încotro se îndrepta:

– Era bun și blând și știa să asculte. Îi spuneam toate secretele mele, lucruri pe care nimeni altcineva nu le știa. Lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar fi înțeles.

Cross o strânse mai tare de mâini, iar ea îl privi în ochi.

– Dar Beavin înțelegea. Am explorat împreună moșia Needham. M-a ajutat să-mi descopăr pasiunea pentru știință. Era acolo

i ziua în care am furat o gâscă de la bucătărie și am dise-
.l o. Am dat vina pe el când s-a aflat. Și el nu s-a supărat nicio-
lată pe mine.

Privirea lui Cross se întunecă.

Îmi dau seama că nu-mi place prea mult de acest însoțitor
nrfect, Pippa. Unde e acum?

A plecat, zise ea.

Unde? întrebă el încruntat.

Ea zâmbi.

Unde se duc toți prietenii imaginari.

El oftă și duse o mână spre tâmpla ei, pentru a-i da la o parte
părul care-i acoperea fața.

Era doar în închipuirea ta.

N am înțeles niciodată de ce alții nu puteau să-l vadă, șopti
ea. Penny îmi făcea pe plac uneori... se prefăcea că vorbește cu el,
dar n-a crezut niciodată cu adevărat că există. Mama a încercat
să l alunge făcându-mă de rușine. Ridică din umeri, apoi spuse,
simplu: Dar era prietenul meu.

El zâmbi.

Îmi place ideea că tu și prietenul tău imaginar disecați
o gască.

Erau pene peste tot.

Zâmbetul lui Cross se transformă într-un râs sănătos.

Îmi închipui.

Dar nu atât de mult sânge pe cât ar crede cineva, adăugă ea.
Cu toate că am speriat de moarte o servitoare.

În numele științei.

În numele științei, repetă Pippa cu un zâmbet aprobator.

Cross se aplecă spre ea și ea își dădu seama că voia s-o sărute.
Înțelese, de asemenea, că nu putea să-i permită. Se retrase înainte
ca buzele lor să se atingă, iar el îi eliberă mâinile din strânsoare.

Îmi pare rău.

Pippa se ridică pentru a mări distanța dintre ei, iar Trotula
veni să se așeze lângă ea. Dezmierdă o vreme urechile moi ale
câinelui, neputând să-l privească pe Cross. Neputând nici să nu l privească.

Nu știu de ce ți-am povestit asta.

El se ridică, dar nu se apropie de ea.

– Despre Beavin?

Își coborî privirea în podea.

– E o prostie. Nici măcar nu știu de ce m-am gândit la el. Doar că...

Tăcu. El aşteptă un timp până o îndemnă să-şi continue ideea.

– Doar că...?

– Întotdeauna am fost diferită. Nu am avut prea mulți prieteni. Dar... pe Beavin nu-l deranja asta. El n-a crezut niciodată că sunt ciudată. Şi apoi a dispărut. Şi n-am mai cunoscut niciodată pe nimeni care să pară că mă înțelege. Nici n-am crezut că se va mai întâmpla vreodată. Tăcu din nou, apoi ridică uşor din umeri. Până să te întâlnesc pe tine.

„Şi acum ai să pleci şi tu."

Şi avea să doară mai tare decât pierderea unui prieten imaginar. Nu era sigură că va fi îndeajuns de puternică pentru a depăşi momentul.

– Nu pot să nu mă gândesc, reluă ea, apoi se opri. Ştia că nu trebuie să o spună. Ştia, cumva, că nu va face decât să îngreuneze situația. Nu pot să nu mă gândesc... dacă te-aş fi...

Şi el ştia.

– Nu, taci.

Dar Pippa nu putea să tacă. Se uită fix la el şi zise:

– Dacă te-aş fi găsit pe tine înainte.

Cuvintele erau sărace şi triste şi le detesta, deşi îl făcură pe Cross să se apropie de ea – îi mângâie obrajii şi-i ridică fața spre el. Deşi el îşi lipi buzele de ale ei, într-un sărut ce-i răpi puterea, voința şi, în cele din urmă, rațiunea.

Degetele lui lungi se plimbau prin părul ei, ținând-o nemişcată, apoi el se desprinse din sărutare, îi întâlni privirea şi-i şopti numele înainte s-o sărute din nou lung, voluptuos. Iar şi iar, în timp ce-i şoptea numele, ca un suflu uşor pe buzele ei, pe obraz, pe gât, acolo unde venele îi tresăreau, subliniindu-şi cuvintele cu atingeri ale limbii şi cu muşcături ce o puneau pe jar.

Dac-ar fi ştiut că va găsi pe cineva ca el. Sufletul-pereche.

Sufletul-pereche în dragoste.

Aşa ceva exista. Şi dovada era acolo, în camera ei. În brațele ei. În gândurile ei.

Pentru totdeauna.

Închise ochii strâns la gândul acela, chiar în clipa în care lacrimile i se prăvăliră pe obraji, iar el le adună uşor cu buzele, şoptindu-i numele ei iar şi iar.

– Pippa... nu plânge, iubirea mea... nu merit... eu nu sunt nimic...

Greşea, bineînţeles. El era totul.

Tot ce ea nu putea să aibă.

Se retrase la acel gând şi îl împinse cu palmele în piept, iubind căldura lui, forţa lui. Iubindu-l pe el. Se uită în ochii lui gri şi sălbatici şi şopti:

– Toată viaţa mea... doi şi cu doi au făcut patru.

El încuviinţă, concentrându-şi toată atenţia asupra ei, iar ea simţi din nou că îl iubea pentru că-i era aproape... pentru că o înţelegea.

– Dar acum... totul e greşit. Clătină din cap. Doi şi cu doi nu mai fac patru. Doi şi cu doi fac... Cross.

Privirea lui arunca scântei în timp ce întindea din nou mâna după ea, iar ea se retrăgea.

– Iar tu urmează să te însori cu alta, şopti ea, şi nu înţeleg. O lacrimă mare îi alunecă pe obraz, născută din teamă şi din neputinţă. Nu înţeleg... şi nu pot să sufăr asta.

– Este rândul meu să-ţi spun o poveste, zise el, dureros de încet, ştergându-i lacrima. Una pe care n-am spus-o nimănui altcuiva.

Când Pippa îi întâlni privirea i se puse un nod în gât, ştiind, fără nici o îndoială, că ceea ce era pe cale să-i spună va schimba totul. Dar nu s-ar fi gândit niciodată că el îi va mărturisi aşa ceva.

– Mi-am ucis fratele.

Nu mai rostise niciodată cuvintele acelea cu voce tare, dar, surprinzător, să-i mărturisească Pippei fusese mai uşor decât îşi imaginase. Pentru că, spunându-i, avea s-o salveze.

Ea trebuia să înţeleagă de ce nu puteau fi împreună. Trebuia să înţeleagă de ce el era cea mai greşită alegere pentru ea. Chiar dacă fiecare părticică din trupul lui ardea de dorinţa de a o face a lui, pentru totdeauna.

Şi singurul mod în care îi putea demonstra acest lucru era să-i arate latura lui cea mai urâtă.

Ea rămase împietrită la auzul mărturisirii, aşteptând cu sufletul la gură ca el să continue. Aproape îl pufni râsul când îşi dădu seama că era posibil ca ea să nu-l dea imediat afară din cameră, aşa cum se aşteptase. Nu-i trecuse prin cap că ea ar fi vrut o explicaţie. Că îl va crede. Atât de puţini o făcuseră.

Dar Pippa stătea acolo, aşteptând răbdătoare ca el să continue, tăcută, serioasă, ca un om de ştiinţă ce aştepta ca toate dovezile să fie prezentate înainte de a trage concluzii.

Pippa cea perfectă.

El simţi un junghi în piept la acel gând şi se întoarse cu spatele la ea, imaginându-şi că astfel putea întoarce spatele adevărului. Se duse spre uşile pe care le lăsase deschise şi le închise încet, în timp ce îşi cântărea cu grijă următoarele cuvinte.

– Mi-am ucis fratele, repetă el.

O altă femeie ar fi lansat un potop de întrebări. Pippa însă se uita la el, cu ochii mari, uimiţi şi fără obstacolul ochelarilor. Iar privirea ei aţintită asupra lui, sigură şi fără urmă de acuzaţie, îl îndemnă să continue. Îşi sprijini spatele de tocul rece şi reconfortant al ferestrei.

– Baine era perfect, zise el. Fiul perfect, moştenitorul perfect, fratele perfect. Era înzestrat cu onoarea şi demnitatea cuvenite următorului conte de Harlow şi nimic nu venea să umbrească titlul pe care urma să-l moştenească, aşa cum era cazul altora. A fost un frate bun şi un moştenitor şi mai bun. Cuvintele veneau mai uşor acum. Întinse mâinile şi îşi aţinti privirea în jos, spre ele. Eu, pe de altă parte, eram prototipul fiului risipitor. Iubeam viciul şi uram responsabilitatea, eram extrem de priceput la cheltuirea averii tatălui meu şi a rentei mele, şi aveam talent la jocuri de noroc. Puteam transforma cu uşurinţă zece lire într-o mie şi profitam de fiecare ocazie pentru a face acest lucru. Nu aveam timp pentru prieteni, iar pentru familie nici atât, zise el, apoi se opri şi se uită la ea. Nu m-am gândit niciodată că aş putea sfârşi prin a regreta acea lipsă a timpului.

Ea era îndeajuns de aproape încât să întindă mâna şi s-o atingă dacă ar fi vrut. Dacă. Dar nu voia – dorea ca ea să n-aibă

nimic de-a face cu acea istorie tristă, cu acel băiat care fusese odată. N-ar fi trebuit s-o vrea în preajma lui nici acum.

Ea se uita la el cu atenție, atrasă de povestea lui și, pentru un scurt moment, el își îngădui s-o privească, tulburat de părul ei despletit și de ochii albaștri – plini de cunoaștere și de mai multă înțelegere decât ar fi meritat.

Nu-și putea imagina cum s-ar fi putut gândi la ea ca fiind o femeie simplă sau obișnuită. Era uluitoare. Iar dacă frumusețea nu era de ajuns, mai era și mintea ei. Era sclipitoare, atât de isteață și perfect diferită de oricine.

Doi și cu doi făceau... Cross.

Pe buzele oricui altcuiva, acest lucru ar fi sunat prostește, dar, spus de Pippa, era cel mai seducător concept la care se gândise vreodată. Ea era tot ce nu știuse că își dorea. Și o voia. Îndeajuns de mult ca să-și dorească să fie altcineva. Îndeajuns de mult ca să-l facă să-și dorească să fie mai mult de atât. Diferit. Mai bun. Îndeajuns de mult ca să-și dorească să nu aibă această poveste de spus.

– Era primul sezon monden al Laviniei – primise invitații la Almack și era în culmea fericirii, sigură că avea să fie cel mai de preț giuvaier al înaltei societăți.

– Este frumoasă, zise Pippa.

– La optsprezece ani n-avea egal.

Vocea lui deveni aspră când își aduse aminte de sora lui, cu părul de foc, cuceritoare și zâmbitoare.

– Era prima ei seară la balul de la clubul Almack – fusese prezentată la curte în săptămâna de dinainte.

El se opri și se gândi la următoarele cuvinte, dar Pippa interveni.

– Ai însoțit-o.

El râse amar.

– Trebuia s-o fac. Dar să petrec seara la Almack era ultimul lucru pe care-l voiam. Mă scotea din sărite numai să mă gândesc la acel loc – nu voiam să am nimic de-a face cu el.

– Erai tânăr. Sigur că te scotea din sărite.

El își ridică privirea și întâlni ochii ei.

– Eram fratele ei. Era *datoria* mea.

Ea nu răspunse. Știa că nu se cuvenea.

Fată deșteaptă.

– Am refuzat. I-am spus lui Baine că n-o să mă duc, mărturisi și se întrerupse, amintindu-și acea după-amiază când râsese și îl tachinase fratele mai mare. Nu era problema mea, până la urmă. Avea să nu fie niciodată preocuparea mea. Eu eram al doilea fiu... fiul risipitor. Îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru asta. Baine a fost furios – i se întâmpla rar, dar avea planuri pentru acea seară, să se vadă...

Se opri.

Cu o femeie.

– Era o grecoaică, cântăreață la operă, care-și căuta un nou protector...

Pippa încuviință din cap.

– Înțeleg.

Nu înțelegea. Deloc.

„Trebuie să te vezi cu ea în altă noapte", spusese Cross amuzat. „Îți promit, câteva ore în plus n-o să-i știrbească farmecul... nici pe al tău, ca viitor conte." „Cuvântul tău nu înseamnă nimic", se răstise Baine ca răspuns. „I-ai promis surorii noastre c-o vei însoți în seara asta?" „Nimeni nu ia de bun ce spun eu."

Cross încă își amintea furia și dezamăgirea din privirea lui Baine.

„Ai dreptate."

– Ne-am certat, dar eu am câștigat... pentru mine nu conta absolut deloc dacă Lavinia avea sau nu însoțitor, dar fiindcă pentru Baine conta, n-a avut încotro și a însoțit-o. S-au dus la bal. Eu m-am dus la clubul lui Knight.

Pippa rămase cu gura căscată.

– La clubul lui Knight?

– La clubul lui Knight și apoi...

El ezită înaintea acelei confesiuni, știind că va schimba totul. Știind că nu va putea niciodată să-și ia înapoi acele cuvinte. Știind că ea trebuia să afle – că acele cuvinte vor face mai mult ca s-o salveze decât orice altceva.

– Și apoi la soprana lui Baine.

Ea închise ochii la auzul acelor cuvinte, iar el se detestă din nou, și acum, după șapte ani. Trădarea, a cărei țintă fusese demult fratele lui, avea, în acel moment, un nou destinatar – Pippa.

Dar acesta era scopul, nu? S-o alunge din calea lui Knight – din calea lui – în brațele contelui ei.

Fiecare fărâmă din el protesta, dar își petrecuse ani de zile controlându-și fiecare gest și n-avea de gând să se oprească acum.

Eram în brațele viitoarei lui iubite când, într-o curbă, trăsura a pierdut o roată. Cuvintele lui erau hotărâte și lipsite de emoție. Bine, vizitiul și unul dintre valeți au murit pe loc. Al doilea valet a supraviețuit până a doua zi.

Și Lavinia, spuse Pippa încet.

Lavinia a fost schilodită, iar de viitorul ei strălucit s-a ales praful, zise el încleștând pumnii. Eu i-am făcut-o. Dacă aș fi fost acolo...

Pippa se întinse spre el, iar mâinile ei catifelate le atinseră pe ale lui și le strânse.

– Nu.

El clătină din cap.

– Eu l-am ucis, ca și când i-aș fi pus un pistol la tâmplă și aș fi apăsat pe trăgaci. Dacă eu aș fi fost acolo, el ar fi trăit.

– Și tu ai fi murit! zise ea pe un ton aspru, atrăgându-i atenția asupra ochilor albaștri care înotau în lacrimi. Tu ai fi *murit*.

Nu înțelegi, Pippa... o meritam. Eu eram ticălosul. Păcătosul. Eu eram cel care jucase și mințise și înșelase și furase. El era bun, iar ea era pură, iar eu nu eram nimic pe lângă ei. Moartea a venit să mă caute atunci, crezând că mă va găsi în trăsura aceea. Dar i-a găsit pe ei, în schimb, și i-a luat.

Ea clătină din cap.

– Nu. N-a fost vina ta.

Doamne, cât de mult își dorea s-o creadă.

– Nici măcar nu m-am oprit după accident. Am continuat... am continuat să mă duc în cazinouri... am continuat să câștig. Am încercat să îngrop păcatul sub și mai multe și mai grele păcate.

Nu mai spusese nimănui acel lucru. Nici măcar nu știa de ce-i spunea ei. Poate ca să-i explice cine era. De ce nu era bun pentru ea.

– Nu înțelegi, Pippa... Trebuia să fi fost eu în locul lor.

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

– Nu, șopti ea, apoi se aruncă spre el.

Îl lăsă s-o prindă, s-o primească în brațele lui lungi, s-o ridice de pe podea, s-o lipească de el și s-o țină acolo.

– Nu, repetă ea, iar suferința din vocea ei îl îndureră.

– Așa mi-a zis tatăl meu. M-a urât.

Ea dădu să-l întrerupă, dar el o opri.

– Nu. Așa a fost. Iar după accident... nu s-a mai putut uita la mine. Nici mama. Nu știam dacă Lavinia va trăi sau va muri... piciorul ei era rupt în trei locuri și agoniza din pricina febrei. Și nu m-au lăsat în preajma ei. Timp de o săptămână, mama nu mi-a spus nimic, iar tata... Ezita; durerea amintirii îl străpunse o clipă, apoi se adună și continuă. Tata spunea aceleași cinci cuvinte. La nesfârșit. „Trebuia să fi fost tu."

– Jasper, șopti ea în întuneric, iar o parte din el, de mult îngropată, răspunse la auzul acelui nume. Era îndurerat. Nu cred că a vrut să spună așa ceva. Nu pot să cred.

El îi ignoră cuvintele – durerea care se ascundea în ele.

– Nu mai puteau nici să se uite la mine, așa că am plecat.

Întâlni privirea ei albastră și citi în ea compasiunea.

– Unde te-ai dus?

– În singurul loc în care m-am gândit că mă pot duce, zise și apoi se opri, știind că acea parte a poveștii conta cel mai mult. Își cântări bine cuvintele. Nu trebuia să se ascundă de ea. Ea știa deja. La clubul lui Knight, mărturisi el. Am jucat zile în șir. Fără oprire. Fără să dorm. M-am mutat de la mesele de joc în paturile de sus... am încercat să mă pierd în jocuri de noroc și femei. Făcu o pauză; detesta povestea aceea. Îl detesta pe băiatul care fusese. Am jurat să nu privesc înapoi.

– Orfeu! zise ea.

El zâmbi trist.

– Ești prea deșteaptă pentru binele tău.

Ea râse.

– Mă ajută când sunt cu tine.

Cuvintele îi amintiră cât de mult îi plăcea de acea femeie. Cât de mult n-ar fi trebuit să-i placă.

– Orfeu inversat. De pe Pământ spre Iad. Purtând cu el durerea, păcatul și toate viciile posibile. N-ar trebui să fiu acum în viață ca să spun această poveste.

– Dar ești.

El încuviință din cap.

– Eu sunt viu, iar Baine nu; eu sunt bine, iar Lavinia suferă.

– Nu e vina ta.

Ea se aruncă din nou în brațele lui, îl cuprinse după talie și repetă cuvintele, la pieptul lui.

– Nu e vina ta.

El ar fi vrut atât de mult s-o creadă. Dar nu era adevărat.

– Ba este.

O ținu aproape de el și își mărturisi păcatele vorbind în părul ei frumos, de culoarea mătăsii de porumb.

– Mi-am ucis fratele. Asta e crucea pe care o port.

Ea îl auzi... și înlemni. Își ridică privirea spre el. Iar Pippa lui deșteaptă înțelese.

Crucea pe care o porți.

El zâmbi ironic.

– De asta ți-ai luat numele de Cross[1].

– Ca să-mi amintesc de unde vin. Să nu-mi uit trecutul păcătos.

– Nu-mi place.

El îi dădu drumul.

– N-o să-l mai auzi prea des, iubire.

Ochii ei frumoși, albaștri, se întristară la acele cuvinte, iar el disprețui... noaptea aceea, situația lor și, mai ales, pe sine. Înjură, iar cuvântul răsună aspru, în spațiul acela intim, la lumina lumânărilor.

– Nu i-am putut salva, mărturisi el. Dar, la dracu'... *pe tine* te pot salva.

Ea tresări.

– Să mă salvezi?

– Knight știe cine ești. O să te distrugă dacă nu-l opresc.

– Cum să-l oprești?

El îi întâlni privirea, iar ea își dădu seama. O ghici în vocea ei.

– Cum să-l oprești?

– Dacă mă însor cu fata lui, va păstra secretul.

Ea înlemni în brațele lui.

– Puțin îmi pasă dacă spune lumii întregi secretele mele.

[1] În engleză „cruce" (n.tr.)

Deşi i-ar fi păsat, firește. Dacă Knight ar face să ajungă la urechile aristocrației bârfele privind timpul pe care ei doi îl pe trecuseră împreună. La urechile lui Castleton. I-ar fi păsat când părinții ei n-ar mai fi privit-o în ochi.

– Ar trebui să-ți pese. Ai toată viața înainte. Ai o familie la care să te gândești. Ai un conte cu care o să te măriți. Eu nu vreau să fiu responsabil pentru ruinarea ta. De ajuns câte am pe conștiință.

Ea se ridică, fără să-i pese că era pe jumătate goală și că probabil nu avea să vadă prea bine fără ochelari. Desigur că nu conta. Era o regină.

– N-am nevoie să fiu salvată. Mă descurc foarte bine și singură. Pentru un ticălos scandalos ești prea dornic să-ți asumi responsabilități.

– Tu ești responsabilitatea mea.

Ea chiar nu-și dădea seama?

– Ai devenit responsabilitatea mea din clipa în care ai intrat în biroul meu.

Fusese a lui de la început.

– Nu căutam un protector, zise ea făcând ochii mici.

Cross se enervă. O prinse de umeri și făcu o promisiune.

– Atunci nu ai încotro. Mi-am petrecut ani în șir ispășindu-mi păcatele, înspăimântat să nu provoc și mai multă din trugere. Nu vreau să fii în preajma mea. Nu vreau să fii atinsă de flagelul ăsta.

Cuvintele își luară zborul de pe buzele lui cu o disperare... cu o panică pe care nu o putea nega.

– Fir-ar să fie, Pippa, trebuie să fac asta. Nu-ți dai seama?

– Nu.

Panica se făcea simțită și în vocea ei, în felul în care își înfigea degetele în brațele lui.

– Și cum mine cum rămâne? Cu responsabilitatea mea? Crezi că eu n-o să mă simt împovărată dacă te însori cu o femeie pe care n-o cunoști, dintr-un simț fals al onoarei?

– Nu e nimic fals, spuse el. E ceva ce-ți pot oferi.

Întinse mâna spre ea și o trase mai aproape. Și-ar fi dorit ca acel moment să dureze o veșnicie.

– Nu înțelegi, iubirea mea? Să te salvez... este unicul meu țel. Am încercat așa de mult...

Se opri.

– Ce-ai încercat? Şi, pentru că el nu răspunse imediat, ea îl îndemnă din nou să continue. Jasper?

Poate pentru că buzele ei îi rostiseră numele... sau poate pentru că i vorbise cu atâta blândeţe – şi cu ceva ce îi era prea teamă să numească –, poate pentru că îl privea cu ochii ei atât de mari şi de albaştri... sau poate că doar simpla ei prezenţă îl convinse să spună adevărul. Să-i mărturisească.

– Să plătesc. Dacă nu aş fi fost eu... Baine ar fi fost în viaţă, iar Lavinia ar fi fost sănătoasă şi fericită.

– Lavinia şi-a ales singură viaţa, îl contrazise Pippa. Are un soţ şi copii...

– Un soţ îndatorat lui Knight. Copii care trebuie să poarte stigmatul unui tată netrebnic. O căsnicie născută din teama tatălui meu că nu va scăpa niciodată de fiica lui schiloadă.

Ea clătină din cap.

– Nu e păcatul tău.

– Sigur că este! izbucni el şi se întoarse cu spatele la ea. E numai vina mea. Mi-am petrecut ultimii şase ani din viaţă încercând să rescriu totul, dar acesta e trecutul meu. Este moştenirea mea. Eu sunt protectorul fetelor de la Îngerul Căzut... am ales să fiu. Încerc să le ţin în siguranţă. În secunda în care vor să plece... în clipa în care aleg o altă viaţă, eu le ajut. Ele vin la mine; eu le găsesc o cale de ieşire. Am ajutat o mulţime dintre ele... le-am găsit locuinţe şi locuri de muncă – în picioare, nu pe spate. Case la ţară unde pot fi în siguranţă... Fiecare dintre ele cu câte un împuternicit.

Pentru sora pe care nu reuşise s-o salveze, a cărei viaţă o distrusese. Pentru fratele a cărui viaţă o răpise, ca şi când el ar fi mânat nenorocita aceea de trăsură.

– Nu e vina ta, zise ea din nou. N-aveai de unde să ştii.

Îşi spusese şi el acele cuvinte de o sută de ori. De un milion de ori. Dar niciodată nu-i aduseseră liniştea.

– Dacă Baine ar fi fost conte... ar fi avut moştenitori. Ar fi avut fii. Ar fi avut viaţa pe care o merita.

– Viaţa pe care şi tu o meriţi.

Cuvintele aduseră cu ele o viziune a acelei vieți. A acelor fetițe și băieței cu ochelari care prindeau broaște într-o zi caniculară, în Devonshire. A mamei lor.

A soției lui.

– Aici greșești. Eu nu o merit. Eu i-am răpit-o. I-am furat-o în timp ce eram în brațele iubitei lui.

Ea înlemni la acele cuvinte.

– Iubita lui. De-asta nu m-ai atins. Nu m-ai sărutat. De-asta nu ai mai fost... cu alte femei.

De unde dracu' știa ea așa ceva?

– Femeia de la masa de joc... și domnișoara Tasser... amândouă au sugerat că..., explică ea înainte ca el să apuce să întrebe.

Fir-ar să fie.

– Da.

Nu era o întrebare. Ea îl țintui cu acea privire albastră, atotștiutoare.

– E adevărat?

Putea minți. Își petrecuse mai bine de o jumătate de deceniu convingând întreaga Londră că nu încetase nici o clipă să fie un ticălos. Că făcuse din femei pasiunea vieții lui. Putea minți, iar ea n-ar fi descoperit niciodată adevărul. Dar nu voia s-o mintă. Mai ales în acea privință

– Au trecut șase ani.

– De când te-ai culcat cu o femeie?

Tăcere era un răspuns mai mult decât suficient, dar ea insistă, făcând ochii mari, neîncrezătoare:

– De când te-ai culcat cu *orice* femeie? Părea atât de șocată.

– Cu orice femeie.

– Dar... reputația ta. Ești un afemeiat notoriu!

El înclină ușor din cap.

– Ți-am spus că n-ar trebui să crezi tot ce se bârfește prin saloanele doamnelor.

– Pardon, dar dacă-mi amintesc bine, m-ai dezbrăcat fără să-ți folosești mâinile.

În fața ochilor îi apăru imaginea ei în biroul lui, în fotoliul lui, expusă privii lui flămânde. O viziune mai bine-venită decât ar fi fost dispus să recunoască. Îi întâlni privirea.

– Am avut noroc.

– Nu crezi în noroc.

Era incredibilă. Sufletul lui pereche.

Şase ani fără să atingi o femeie, se minună ea.

Până în seara aceasta, zise el după o clipă de tăcere.

Până la mine, zise ea, cu răsuflarea sacadată.

El ar fi vrut să împărtăşească cu ea acea răsuflare, s-o atingă din nou.

– Cu tine nu mă pot controla.

Buzele ei se unduiră într-un zâmbet de satisfacţie feminină, iar Cross începeni brusc, în timp ce îşi reînnoi în minte jurământul de a nu profita de ea. De a nu-şi pierde cumpătul în preajma ei. Nici măcar în acel moment când ea îl acaparase centimetru cu centimetru.

Deci, asta este pedeapsa ta? Penitenţa ta? Celibatul?

– Da.

Suna atât de stupid acum, când o auzea de la ea. Celibatul nu şi avea rostul lângă Philippa Marbury. Nu când ea îi era în mod evident destinată, lui şi numai lui. Cincisprezece minute într-un alcov al cazinoului nu fuseseră de ajuns.

O viaţă n-ar fi de ajuns.

– Nu pot. Nu cu tine, Pippa. Trebuie să te căsătoreşti în curând.

– Cu altul, şopti ea după o uşoară ezitare.

El simţi o durere profundă la auzul acelor cuvinte.

– Da. Cu altcineva.

– Ca şi tine.

– Da.

Pedeapsa lui supremă.

Ea ridică o mână, îşi aşeză palma moale pe obrazul lui, iar el nu putu rezista şi o prinse, ca să ţină în loc atingerea ei şi s-o savureze pe îndelete.

– Jasper.

Numele rezonă adânc înăuntrul lui; adora să-l audă de pe buzele ei. Ar fi vrut să-l audă iar şi iar, pentru totdeauna. Dacă ar fi fost un alt gen de bărbat, poate că ar fi avut o şansă. Dar aşa, trebuia s-o părăsească. Nu era de el.

– Jasper, şopti ea din nou, ridicându-se pe vârfurile picioarelor goale, cu mâna liberă în jurul gâtului lui şi cu trupul lipit de el, doar cu un petic de pânză între mâinile lui şi pielea ei moale.

N-ar trebui.

Fiecare părticică din corpul lui tânjea după ea – urmare a timpului prea îndelungat fără ea şi a timpului prea scurt petrecut împreună. Voia s-o ridice şi s-o arunce pe pat şi s-o aibă... doar o dată.

Nu avea să fie niciodată de ajuns.

– Dacă vrei cu adevărat să mă salvezi..., şopti ea, cu buzele nimicitor de aproape de ale lui.

– Vreau, mărturisi el. Dumnezeu mi-e martor... nu pot să suport gândul că ai putea avea de suferit.

– Dar m-ai făcut deja să sufăr. Mă faci să sufăr chiar acum. Vocea ei era joasă şi blândă, cu o urmă de perversiune la care nu se aştepta.

Cross o cuprinse după mijloc şi îşi dădu seama că adora fierbinţeala trupului ei prin cămaşa de noapte.

– Spune-mi cum să n-o mai fac, spuse el ştiind deja răspunsul.

– Doreşte-mă, spuse ea.

– Te doresc.

O dorise încă din clipa în care o întâlnise. Dinainte chiar.

– Vreau fiecare părticică din tine... vreau mintea, trupul şi sufletul tău.

Degetele ei alunecară prin părul lui şi i se încurcară în şuviţele roşcate.

– Atinge-mă.

N-o putea respinge. Nu putea rezista să nu privească în urmă.

O privire. O noapte.

Era tot ce putea avea. Era mai mult decât meritase vreodată. O noapte şi apoi o va lăsa în lumea ei perfectă. O noapte şi apoi se va întoarce în iadul lui.

– Nu-ţi voi distruge viaţa, Pippa. N-o să te las să te compromiţi.

Ea îşi apăsă buzele de ale lui, iar pielea ei mătăsoasă îl scotea din minţi.

– Te iubesc, zise ea atât de încet, încât aproape că n-o auzi.

Cuvintele răsunau ca un ecou în mintea lui şi nu se putu abţine să n-o ridice în braţe şi să-i ofere, şi ei, dar şi lui, ceea ce îşi

doreau. Ceea ce schimba totul şi nimic în acelaşi timp. O ridică în braţe şi adoră felul în care ea îl urmă, se lipi de el, îl sărută pe obraz, iar el simţi că ia foc.

N-ar fi trebuit să-l iubească. Nu merita. N-o merita pe *ea*.

– Eşti un bărbat remarcabil, spuse ea, cu buzele lipite de urechea lui. Pur şi simplu, nu mă pot abţine.

O noapte avea să-l distrugă.

Dar nu putea să reziste. Minţii ei sclipitoare. Chipului ei frumos.

Niciodată n-ar fi putut.

Capitolul 16

Nu mai atinsese o femeie de şase ani. Le rezistase tuturor... până la ea.

Până în acel moment.

Până în acel moment, când o ridică în braţe, o duse la patul în care ea dormise toată viaţa, o întinse şi o urmă cu greutatea lui înbătătoare, ţintuind-o sub el cu membrele lui lungi, cu muşchii încordaţi, şi cu promisiunea unei plăceri pe care ea nu o trăise niciodată. Cu opt zile în urmă, stătuse în biroul lui şi îi ceruse s-o ajute să se compromită; în acel moment, primea, în sfârşit, lecţia pe care nu-şi dăduse seama că o ceruse. Cea după care tânjise cu atâta ardoare.

O sărută, cu totul diferit de sărutul care îi tulburase gândurile şi răsuflarea mai devreme în acea seară, dar la fel de devastator. De data aceasta era încet, languros, buzele şi limbile lor se împleteau, făcând-o pe Pippa să se agaţe de el, dintr-odată dependentă de plăcerea pe care numai el i-o putea oferi.

Oftă de plăcere, iar el răspunse acelui sunet cu încă o îngemănare prelungă şi voluptuoasă de buze şi limbi, înainte de a-i lua capul în palme şi de a-i întâlni privirea în lumina lumânărilor.

– Eşti cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, şopti el. Mă faci să-mi doresc să te învăţ toate lucrurile

ticăloase şi depravate pe care le-am făcut vreodată... la care am visat vreodată.

Cuvintele trădau un amestec de plăcere şi căldură – care o năpădeau cu atâta putere încât fu nevoită să închidă ochii la acea senzaţie. El îşi frecă buzele de obrazul ei şi se aplecă spre urechea ei.

– Ţi-ar plăcea?

– Camera se învârteşte, zise ea cu un geamăt de plăcere.

Buzele lui, lipite de lobul urechii ei, se arcuiră într-un zâmbet.

– Credeam că numai eu am observat asta.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

– De ce oare?

– Micuţa mea savantă... dacă ai timp să te gândeşti la asta, înseamnă că nu-mi fac treaba aşa cum trebuie.

Şi apoi ei nu-i mai păsă dacă încăperea se învârtea pentru că întreg globul pământesc ieşise de pe axa lui, căci buzele lui erau lipite de ale ei, iar mâinile lui o mângâiau în sus pe coapse, purtând cu ele poalele cămăşii de noapte, iar ea, la rândul ei, nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l atingă peste tot.

Mâna lui lungă se strecură sub ţesătura cămăşii de noapte, îi cuprinse fesele în timp el îşi ridica greutatea de pe trupul ei, iar degetele îi mângâiau şoldurile, desfăcându-i coapsele. Când se aşeză între ele, cu căldura lui tare presată pe miezul ei fremătător, ea crezu că va muri de plăcere. Se zbătu lipită de el, disperată să-l simtă, nemaigândindu-se la nimic altceva şi încercând să fie cât mai aproape de el.

El se smulse din sărutarea lor şi îi rosti numele gâfâind. Se mişcă deasupra ei, o dată, de două ori, trimiţându-i valuri uriaşe de plăcere în tot corpul. Rămase apoi nemişcat, iar ea deschise ochii, atrasă instantaneu de privirea lui frumoasă, gri. Iar el îşi lăsă fruntea peste a ei.

– Şşş, draga mea. O să-ţi ofer tot ce vrei... dar să nu facem zgomot... dacă tatăl tău aude... reputaţia ta va fi compromisă pentru totdeauna.

– Nu-mi pasă, şopti ea şi se frecă din nou de trupul lui.

Era adevărat. Merita preţul. Ar fi scăpat de Castleton şi şi-ar fi putut petrece restul vieţii alături de Cross. În lumea lui de viciu şi păcat. În braţele lui. Oriunde ar fi vrut el.

„El nu ar îngădui niciodată așa ceva", șopti în mintea ei mica voce pragmatică, iar ea încercă s-o alunge. Orice era posibil în acel moment, în acea noapte, cu el. Mâine se va ocupa de restul vieții ei. Dar în noaptea aceea... noaptea aceea era a ei. Noaptea aceea era a *lor*. În noaptea aceea nu era loc de pragmatism.

– Arată-mi totul. Tot ce știi. Tot ce vrei. Tot ce dorești.

El închise ochii, iar un val de plăcere sau de suferință trecu peste chipul lui, iar ea se ridică în coate, se lipi și mai mult de el și se desfătă cu senzația pe care i-o dădeau pieptul lui cald apăsându-i sânii, șoldurile lui puternice care-i dominau coapsele, în timp ce membrul lui tare și puternic stătea așezat în dreptul părții care tânjea cel mai mult după el. Se legănă și se frecă de el, să vadă cât de bine se potriveau trupurile lor, iar el șuieră la acea mișcare și întredeschise ochii, care licăriră în lumina lumânărilor.

– O să plătești pentru asta.

Ea zâmbi.

– Nu mă poți condamna pentru că experimentez.

El râse încet.

– Nu pot. Până la urmă, fără această înclinație, nu te-aș mai avea aici. Acum.

O sărută din nou, cu foc. Când amândoi gâfâiau, aproape să-și piardă răsuflarea, el ridică din nou capul și spuse:

– Cum vă mai pot ajuta la cercetare, domnișoară?

Ea se gândi un moment, iar privirea i se plimbă pe chipul lui frumos.

„Rămâi cu mine", voia să spună. „Lasă-mă să stau cu tine."

În schimb, își ridică mâinile spre pieptul lui, îi dădu la o parte reverele hainei și își puse palmele pe vesta lui.

– Cred că în numele științei ar trebui să te dezbraci.

El ridică sceptic o sprânceană roșcovană, dar nu făcu nici o mișcare.

– Serios?

Ridică și ea din sprânceană, drept răspuns, iar el râncji, se rostogoli de pe ea, își dădu jos haina, vesta și cămașa, înainte de a se întoarce în pat.

– Asta ajută?

– De fapt, domnule..., spuse ea și lăsă o mână să-i cadă pe pielea mătăsoasă a pieptului lui, desfătându-se să-i simtă încordarea la atingerea ei. Ajută. Dar nu sunteți dezbrăcat.

El o sărută pe gât și își trecu dinții peste pielea delicată, până când ea tremură și gemu.

– Nici dumneavoastră.

– Nu v-ați exprimat dorința în acest sens.

El își ridică privirea și o întâlni pe a ei.

– Să n-aveți nici un dubiu, *milady*. Dacă ar fi după mine, ar trebui să fiți nudă în fiecare clipă a fiecărei zile.

Ea făcu ochii mari.

– Ar fi cam ciudat la ceaiuri și la baluri.

El surâse, iar ei îi plăcu și mai mult de el cu acea expresie strengărească.

– Fără ceaiuri. Fără baluri. Numai asta.

Mâna lui se ridică pentru a puncta acel sentiment, purtând cu ea pânza cămășii de noapte și trimițând-o în cealaltă parte a încăperii, astfel încât aceasta nimeri drept în capul Trotulei, care schelălăi speriată. Se uitară amândoi la cățelușă, iar Pippa pufni în râs.

– Poate că ar fi mai bine s-o trimit de aici?

El îi întâlni privirea, iar în ochii lui gri ea citi amuzamentul. Zâmbetul lui îi provocă un val de plăcere, pură și inocentă.

– Poate că ar fi mai bine.

Distrasă de sarcina ei, ea își conduse cățelușa spre ușa pe care o întredeschise doar atât cât să-i facă loc Trotulei. O închise apoi, se întoarse spre el și îl văzu gol pușcă, întins pe pat, privind-o.

Perfecțiune.

Era perfect, iar ea stătea goală în fața lui, în lumina lumânărilor. Se simți brusc jenată – într-un fel, mai rușinată decât fusese în noaptea aceea, în biroul lui, când se atinsese, călăuzită de el. Cel puțin atunci purtase corset. Ciorapi. În noaptea aceasta, însă, nu purta nimic. Era toată numai defecte, și fiecare dintre ele ieșea și mai mult în evidență față de perfecțiunea lui.

El o urmări cu privirea vreme îndelungată, înainte de a-i întinde brațul musculos, cu palma în sus, o invitație irezistibilă. Ea se duse la el fără nici o ezitare, iar el se rostogoli pe spate, o trase peste pieptul lui frumos și se uită la ea cu o privire intensă.

Ea își acoperi sânii, pradă neliniștii și unui tremur puternic.

– Când te uiți așa la mine... e prea mult.

El nu-și luă privirea de la ea.

– Cum mă uit la tine?

– Nu știu... dar mă simt ca și cum ai putea să vezi prin mine. Ca și cum, dacă ai putea, m-ai devora.

– E dorință, iubire. O dorință mai puternică decât oricare alta pe care am trăit-o până acum. Cutremurătoare. Vino aici.

Cererea era imposibil de refuzat și purta cu ea promisiunea unei plăceri dincolo de visele ei cele mai sălbatice. Se apropie. Când ajunse în dreptul lui, el ridică o mână și își trecu degetele peste mâinile ei, cu care își ascundea sânii de privirea lui.

– Tremur de dorință pentru tine, Pippa. Te rog, iubire, lasă-mă să te văd.

În glasul lui se simțeau sinceritatea și nevoia, iar ea nu-l putu refuza, așa că își mișcă încet mâinile și le puse pe pieptul lui, cu degetele desfăcute peste părul lui înțepător, roșcat. El rămase nemișcat în timp ce ea îl atingea, cu mușchii încordați, perfecți.

– Ești așa de frumos, șopti ea și își plimbă degetele în jos peste brațele lui și pe încheieturile mâinilor.

El o privi cu ochii întredeschiși.

– Mă bucur că vă place, *milady*.

Ea zâmbi.

– O, da, domnul meu. Sunteți un specimen remarcabil.

El râse din nou, ceea ce-i dădu curaj, și își plimbă degetele din nou în sus pe antebrațele lui, minunându-se de felul în care îl simțea și cită din memorie:

Flexor digitorum superficialis, flexor capri radialis..., de-a lungul brațelor... *biceps brachii, tricipitis brachii...* peste umeri, desfătându-se cu felul în care mușchii se încordau și unduiau sub atingerea ei... *deltoideus...*, și în jos pe pieptul lui... *subscapularis... pectoralis major...*

Rămase pe loc și trasă cu degetele acel mușchi, contură apoi peisajul trupului său... cu văile și culmile sale. El își ținu răsuflarea în timp ce degetele ei îi atinseră ușor sfârcurile și se arcui sub acea atingere, iar ea se opri preț de o clipă ca să se desfete cu puterea pe care o avea asupra lui.

Îi plăcea atingerea ei. O dorea. Ea repetă mângâierea, de data aceasta cu degetele mari. El gemu de plăcere şi o mângâie sub genunchi, ceea ce îi produse un val de plăcere.

– Nu te opri acum, iubire. Este cea mai eficientă formă de seducţie pe care am trăit-o vreodată.

El îşi plimbă mâna în sus pe genunchiul ei.

– Spune-mi... ce e asta?

Ea trase adânc aer în piept.

– *Vastus medialis*.

– Mmm.

Degetele se mutară mai sus.

– Şi aici?

Ea tremură.

– *Rectus femoris*.

Mâna se strecură în interiorul coapsei.

– Fată deşteaptă... şi aici?

– *Adductor longus*...

Şi mai sus.

– *Gracilis*...

Ea se mişcă, rămasă fără suflare, îşi desfăcu picioarele, iar el o recompensă şi îşi mută mâna mai sus, atingând-o uşor.

– Şi aici, iubire? Aici ce e?

Ea clătină din cap, disperată să primească mai mult. Se lupta să-şi găsească cuvintele.

– Acolo nu e muşchi.

El îşi înteţi atingerea. Îndeajuns cât s-o scoată din minţi.

– Nu?

– Nu.

Ea suspină. Atingerea dispăru, lăsând în urma ei o absenţă dureroasă.

– Înţeleg.

Ea îi apucă mâna.

– Nu te opri.

El râse – un sunet încet, pervers –, se ridică mai sus şi îi cuprinse gura într-unul dintre acele săruturi prelungi, înnebunitoare, supse, linse şi o domină până când ea se pierdu în atingerea lui... sub atingerea lui. Şi abia atunci, când era din nou lipită de el, gâfâind, aproape sălbăticită de dorinţa profundă şi vibrantă,

el îi oferi atingerea după care tânjea. Mângâie carnea care pulsa, mai întâi uşor, apoi ferm, iar degetele lui se roteau şi mângâiau şi îi ofereau exact ceea ce voia. Respiraţia ei sacadată poposea pe buzele lui.

– Jasper.

Iar el îi recompensă ţipătul înfundat rotindu-şi degetul mare în cercuri înguste peste locul ei cel mai sensibil la plăcere. Se apropia din nou acel extaz secret, păcătos, pe care el i-l mai arătase înainte... şi îl voia în braţele lui, în căldura lui. Cu el.

Cu el.

– Nu, zise ea, apoi îi apucă mâna şi îi opri mişcările.

– Nu... nu fără tine.

Privirea lui se îmblânzi când se uită la ea.

– Frumoasă Pippa... te vreau mai mult decât ai să ştii vreodată... dar nu te pot avea. Nu te pot compromite. N-am s-o fac.

Un val de frustrare o cuprinse la auzul acelor cuvinte.

– Puţin îmi pasă. Vreau.

El clătină din cap, cu mâna în acel loc misterios, răvăşitor.

– Mâine o să regreţi. Când o să-ţi dai seama ce-ai făcut.

Ea se lăsă din nou pe el şi îl sărută uşor pe pieptul înalt, destinzându-se cu geamătul lui sub atingerea ei.

– N-o să regret. Asta vreau, şopti ea, în părul lui. Dacă nu putem...

„Să ne avem unul pe altul."

N-o spuse.

– Vreau *noaptea* asta.

Îşi săltă capul, chinuită de dorinţă, de nevoie şi de cea mai teribilă iubire.

– Te rog..., îl imploră, iar mâinile îi alunecară pe cărăruia de păr, spre talia pantalonilor. Te rog, Jasper.

El închise ochii, iar muşchii încordaţi de la gât începură să-i zvâcnească.

– Pippa. Încerc să fac ceea ce se cuvine. Să fiu onorabil.

Cuvintele acelea o făcură brusc să înţeleagă. El o acuzase odată că trăia în alb şi negru, că se gândea că totul era fie adevăr, fie minciună. Dar în acea clipă ea vedea lucrurile în gri. Înţelegea că ceea ce era bine pentru ea trecea drept profund greşit pentru alţii. Că onoarea lui nu le va aduce nici un beneficiu, nici lui,

nici ei. Ziua următoare putea fi onorabil. Ziua următoare totul se putea împărți din nou în bine sau rău. Sus sau jos. Adevăr sau minciună. Dar în noaptea aceea, totul era diferit.

Se aplecă, își lipi pieptul gol de al lui, îi cuprinse buzele într-un sărut prelung – pe care îl învățase de la el – și nu-l lăsă să se retragă. Refuză să-l cedeze spectrului onoarei lui.

–*Asta* mi se cuvine, Jasper. O noapte cu tine. Prima mea noapte... singura mea noapte. Te rog.

Mâna lui îi atinse sânii, iar ea simți conflictul care îl devora – și îl iubi și mai mult pentru acest lucru.

– O să regreți. Tu și repulsia ta față de lipsa de sinceritate.

N-o va face. Știa acest lucru cu o siguranță deplină.

– N-o să regret niciodată asta. Pe tine n-o să te regret niciodată.

Abia atunci își dădu seama că era adevărat. Că pentru tot restul vieții ei, măritată cu Castleton sau în postura de fată bătrână cu onoarea pierdută, acea noapte avea să fie cea mai importantă din viața ei. Acel moment va fi unul pe care-l va savura o eternitate. Și nu avea de gând să-l lase să-i scape printre degete.

– Este și prima ta noapte... prima noapte după șase ani.

Cross făcu ochii mici, iar Pippa citi în ei promisiunea plăcerii. Cât de mult îl tenta.

– Lasă-mă să fiu eu aceea, Jasper. Să fie a mea noaptea asta. Te rog.

El își mișcă degetul mare, începu să-i mângâie sfârcul provocându-i un val de plăcere, izvorând din locul în care se afla mâna lui – o ispită irezistibilă. Gemu, iar el o sărută, profund, înainte de a se retrage.

– Am încercat de la început să-ți rezist. Am eșuat de fiecare dată.

– Nu reuși acum, îl imploră ea. N-aș suporta.

– N-am avut nici o șansă, răspunse el, o întoarse în brațele lui, îi desfăcu larg coapsele și o trase deasupra lui până când ea îl încălecă, iar fesele goale apăsau pe dovada solidă, incontestabilă a excitării lui.

El ridică o mână puternică... mâinile acelea pe care i se părea că le iubea de o veșnicie... o trase în jos și o fermecă cu sărutul

lui – adânc, voluptuos, dureros, peste tot – pe sâni, pe coapse şi în locul catifelat dintre ele.

Ea se legănă deasupra lui, iar el se smulse din sărutarea ei cu un şuierat, îşi lăsă capul pe spate şi lăsă să se vadă tendoanele lungi ale gâtului, încordându-se de plăcere. Când se uită din nou la ea, privirea îi era extatică.

– O să te ruinez, Pippa. O să-ţi arăt plăceri pe care nu le-ai cunoscut vreodată, la care nici n-ai visat. Din nou şi din nou până când o să mă implori să nu mă opresc niciodată.

Cuvintele îşi găsiră ecou în cele mai întunecate şi adânci locuri ale ei... care ardeau de dorinţă să-l simtă.

– Am ajuns deja acolo, spuse ea. Nu te opri.

El zâmbi, iar mâinile lui ajunseră pe sânii ei şi îi strânse sfârcurile între degete până când acestea deveniră tari şi dureroase.

– Nici nu-mi trece prin cap.

O trase spre gura lui, o apucă cu buzele, cu limba şi cu dinţii, până când fu copleşită de senzaţie. Corpul uman era într-adevăr un lucru măreţ.

– Jasper..., şopti ea, strângând în acel nume toată fascinaţia, plăcerea şi dorinţa pe care le simţea pentru el.

El îi dădu drumul din strânsoare sugând adânc şi, în locul buzelor, un deget începu să traseze cercuri lente, chinuitoare.

– Te întăreşti aici... arzi pentru mine. Pentru gura mea.

Şi ea putea juca acelaşi joc. Îşi legănă şoldurile desupra lui.

– Şi dumneavoastră, domnule, vi se întăreşte.

El se împinse o dată înspre ea, de două ori, până când ea suspină de plăcere.

– Datorită ţie, micuţa mea savantă.

Ea nu putu rezista.

– Aş vrea să cercetez această circumstanţă fascinantă, dacă aş putea.

El îi luă mâinile într-ale lui şi i le conduse spre şlițul pantalonilor.

– Departe de mine să împiedic cercetarea ta.

Degetele ei se plimbară pe prohabul lui şi îşi dădu seama că era disperată să-l vadă. Să-l simtă. Să fie cu el în toate felurile cu putinţă. Dar protocolul acelei situaţii speciale îi scăpa. Atinse un nasture şi se uită în ochii lui înnebuniţi.

– Pot să...?

El răsuflă uşurat şi îi zâmbi.

– Chiar te-aş ruga.

Iar ea o făcu, îi desfăcu pantalonii cât de repede putu – şi totuşi atât de încet – şi îl scoase la iveală, tare, lung şi...

– O, Doamne, şopti ea şi dădu la o parte ţesătura, ca să-l atingă, să mângâie acea parte din el, lungă şi fermă, până când el gemu uşor, iar ea se opri, nesigură, şi se uită în sus la el.

– E... bine?

– E incredibil, şopti el, apoi îi cuprinse mâinile şi îi arătă cum să-l atingă.

Ea urmă jocul degetelor pe carne şi se desfătă cu oţelul acela moale.

– Prima oară când te-am întâlnit... în biroul meu...

Tăcu o clipă când ea îi cuprinse membrul în palmă.

– Am vrut să-ţi simt degetele pe mine. Nu mă puteam abţine să nu mă uit la ele. Eram obsedat de ele.

Ea îi întâlni privirea şi citi dorinţa în ochii lui.

– Sunt strâmbe.

El o sărută, sălbatic şi intens.

– Sunt perfecte. Niciodată nu m-am simţit atât de aproape de Paradis.

Una dintre mâinile lui se mişcă şi îi atinse miezul, iar degetele i se strecurară înăuntru cu o uşurinţă uimitoare.

– Numai că...

Degetul lui mare găsi acel loc minunat.

– ... asta e mai aproape de Paradis.

Trasă cercuri din nou şi din nou.

– Acesta ar putea *fi* Paradisul.

Ea se ridică să-i facă loc, să îngăduie degetelor lui să ajungă tot mai adânc, îl acceptă, răsuflarea îi deveni sacadată, iar valuri de plăcere o străbătură, până ce-şi pierdu puterea, iar mâinile îi căzură inerte pe pieptul lui, într-un deplin abandon.

– Eşti aşa de frumoasă, îi spuse el, aşa de moale, de alunecoasă şi de perfectă.

Ea nu-şi putea opri ţipetele pe care el i le provoca, mişcările şoldurilor, felul în care se lipea de el, implorându-l să-i ofere

lăcerea pe care i-o arătase mai devreme... plăcerea pe care o ıvăţase s-o găsească şi s-o obţină.

El îşi strecură încă un deget în miezul ei cărnos, iar ea îşi arcui patele şi se bucură de acea senzaţie.

– Aşa de strâmtă. Aşa de umedă, zise el, iar cuvintele lui las- ive o făcură să se simtă şi mai indecentă, şi mai disperată. Vreau ;ă fiu în tine când îţi dai drumul.

Iar când auzi acele cuvinte, acel vocabular obscen, ciudat, pe care nu-l mai auzise până atunci, îşi dădu seama că şi ea voia acelaşi lucru. Se uită în jos la el şi zise:

– Te rog...

El o privi printre gene.

– Ce mă rogi, iubire?

Ar fi trebuit să se simtă jenată, dar îl voia prea mult.

– Te rog... ia-mă.

El trase o înjurătură în barbă şi-i zise:

– Nu mai pot aştepta nici o clipă.

Ea crezu că el va sta peste ea şi vru să se dea jos, să-l ajute să schimbe poziţia, dar el o opri şi o ridică deasupra lui. Se uită confuză în ochii lui.

– N-ar trebui să...

– Nu.

Poate că nu avea experienţă, dar ştia mecanismele actului. Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îi simţi bătăile nebuneşti ale inimii.

– Eşti sigur? N-am citit niciodată nimic despre asta... adică, din câte am înţeles, ar trebui să fiu dedesubt...

– Care dintre noi a mai făcut asta?

Degetele o pătrunseră şi mai adânc, iar ea suspină şi oasele i se înmuiară la acea mişcare prelungă şi generoasă. Când încetă, lăsând-o pustie şi plină de dorinţă, logica îi reveni.

– Păi, a trecut ceva vreme şi pentru tine, sublinie ea.

El pufni uşor în râs, un sunet blând, minunat.

– Ai încredere în mine, fetiţa mea deşteaptă.

Îşi împinse şoldurile în sus, iar vârful membrului lui o pătrunse şi îi trimise un val de plăcere aproape de nesuportat până în adâncul fiinţei ei.

– Îmi amintesc esenţialul.

Şi atunci el alunecă uşor în ea, în deplin control, iar ea simţi acea căldură puternică, senzaţia pe care i-o dădea în timp ce o întindea şi o umplea, parte durere, parte stranietate şi, cumva, plăcere deplină.

Ea făcu ochii mari în timp ce îi îngădui să se scufunde în ea, iar el îngheţă şi se uită în sus la ea, cu o privire îngrijorată. Îşi duse mâinile pe şoldurile ei.

– Pippa? Te doare, iubire? Să ne oprim?

L-ar fi ucis dacă s-ar fi oprit. Era cel mai uluitor lucru pe care îl trăise. Toată teama, întrebările şi îngrijorarea pe care le avusese în legătură cu acel act, cu acel moment... fuseseră complet nefondate. Înţelegea, în acel moment, suspinele, obrajii roşii şi zâmbetele pline de subînţeles pe care le văzuse la surorile ei şi la femeile din toată Londra. Şi voia să simtă tot... fiecare părticică din ce se întâmpla.

– Să nu îndrăzneşti să te opreşti, şopti ea. E remarcabil.

– Este, nu-i aşa? aprobă el. Tu eşti remarcabilă.

Mâinile lui o călăuziră, o ridicară şi o lăsară să alunece în sus şi în jos de-al lungul membrului său tare şi fierbinte.

– Doamne, Pippa... este... tu eşti...

O ridică din nou şi amândoi gemură când ea plonjă din nou, iar durerea dispăru, alungată de o plăcerea imposibil de îndurat.

– E bine, iubire?

Ea îl iubi şi mai mult pentru că se preocupa într-atât de confortul ei, de plăcerea ei. Se ridică, experimentă, repetă singură mişcarea, cu mâinile sprijinite pe pieptul lui.

– Da... e perfect, zise ea cu veneraţie în glas. E minunat.

Se legănă pe el şi îi întâlni privirea, înainte ca ochii lui să alunece pe corpul ei, să urmărească, odată cu mâinile, mişcările pe care ea nu se putea abţine să nu le facă. O călăuzi din nou şi îi şopti în timp ce ea găsea ritmul.

– Aşa, iubire... nu face nimic din ce nu-ţi place. Din ce nu-ţi doreşti. Bucură-te de plăcere, fată frumoasă...

Încurajările şoptite erau punctate de mângâierile fierbinţi pe tot corpul ei, explorând rotunjimile sânilor, pântecul şi secretele moi ale coapselor şi acel loc dintre ele unde totul se schimba. Unde *ea* schimba totul. Unde el deţinea puterea şi controlul şi îi oferea şansa de a-şi găsi propria ei plăcere.

El era atât de seducător în felul în care îi vorbea, în felul în care o privea, cu ochii întredeschiși, mișcându-se în ritmul ei – un ritm care îi aduse pe amândoi pe culmile extazului. Ea nu-și putu reține cuvintele, din nou, chiar dacă știa că n-ar fi trebuit să le rostească:

– Te iubesc, șopti în timp ce se uita în jos la el și se simți așa cum nu se mai simțise niciodată, euforică și impunătoare ca o regină.

Se simțea ca și cum ceea ce făcea era în sfârșit corect.

Chiar dacă făcea cel mai puțin corect lucru din viața ei.

Se mișca și el sub ea și se năpustea în sus în timp ce ea se lăsa mai greu peste el și se bucura că-l simțea aproape, sub ea, în ea... și se legănă tare și repede în timp ce degetele lui reveniră în locul acela dintre coapsele ei, unde se părea că știa exact cum s-o atingă, cum s-o posede, cum s-o mistuie. Degetul lui mare se mișcă repede, în cercuri strânse, în timp ce ea gonea după plăcerea ei – și a lui.

– Așa, iubire... pentru tine... pentru noi.

– Vreau, zise ea cu o dorință sinceră și nestăvilită în glas. Vreau și pentru tine.

– Știu.

El se ridică în capul oaselor, îi supse un sfârc și îl strânse ușor între dinți, iar senzația pe care ea o simți era mai puternică decât putea suporta – surpriza și pasiunea se abătură năvalnic asupra ei și se prăbuși în brațele lui, iar corpul îi tremura sub intensitatea momentului. Își puse mâinile pe umerii lui, cu privirea ei albastră ațintită în ochii lui gri.

– Te iubesc, spuse ea, cuvintele luându-și din nou zborul de pe buzele ei.

Confesiunea păru să spulbere și ultima fărâmă de stăpânire de sine pe care el o mai avea – îi apropie șoldurile de ale lui, se împinse în ea și se arcui, dezlănțuind în mintea și în trupul ei o nouă furtună de pasiune.

– Pippa, țipă el, iar numele ei pe buzele lui fu de ajuns ca s-o arunce din nou, pe neașteptate, într-un ocean de plăcere.

Doar că de data asta el o însoțea, puternic și sigur pe el.

Perfecțiune.

Se prăbuși la pieptul lui, iar el o cuprinse în brațe și o ținu aproape.

– Pippa, îi șopti el la ureche, cu respirația întretăiată. Philippa.

Venerația din tonul lui o îndureră și simți că el se îndepărta de ea chiar dacă rămăsese în continuare înăuntrul ei, mai aproape decât fusese cineva vreodată. Mai important decât oricine pe lume.

Îl iubea. Iar el urma să se însoare cu alta. Din cauza ei.

Nu putea îngădui așa ceva. Trebuia să existe o altă cale. O soluție care să-i facă pe amândoi fericiți. Închise ochii și se bucură de senzația dată de pieptul lui cald pe obrazul ei și, pentru o clipă trecătoare, își imagină cum ar fi să trăiască alături de el fericirea. Să fie soția lui. Femeia lui.

Partenera lui.

Iubita lui.

Acea emoție misterioasă nu mai era un mit – nu mai era o îndoială. Era reală și avea o putere pe care Pippa nu și-o imaginase vreodată. Una pe care nu o putea nega.

El șoptea în urechea ei, iar cuvintele erau mai mult suflu decât sunet:

– Ești extraordinară. Aș putea sta aici o veșnicie, ținându-te în brațe, și n-aș mai avea nevoie de nimeni și de nimic. Mor de dragul tău, iubire... chiar și acum. Îmi imaginez că o să sufăr mereu de dorul tău.

Ea își săltă capul și întâlni privirea lui cenușie.

– Nu trebuie s-o faci.

El se uită în altă parte.

– Ba da. Tu ești marea mea misiune, Pippa. Tu ești cea pe care o pot salva. Îți pot asigura fericirea. Și o s-o fac. Și va fi suficient.

Ea îi disprețui vorbele.

– Suficient pentru cine?

Ceva licări în ochii lui. Durere? Regret?

– Suficient pentru amândoi.

Însă nu avea să fie. Nu pentru ea. Știa acest lucru fără nici o îndoială.

– Nu, șopti ea. N-o să fie.

El o mângâie cu mâna pe spatele gol şi un fior o străbătu pe dată.

Va trebui să fie.

- Nu trebuie să te însori cu ea, zise ea încet, dându-şi seama pe dată de tonul implorator. Detestându-l.

- Dar trebuie, scumpo, spuse el cu blândeţe şi hotărâre deopotrivă. Vei fi distrusă dacă n-o fac. Şi nu permit aşa ceva.

- Nu-mi pasă. Te-ai putea însura cu mine. Dacă pot alege un conte cu care să mă mărit, atunci...

- Nu, încercă el s-o întrerupă.

Dar ea continuă:

-... eu te aleg pe tine, zise ea cu vocea frântă.

O ţinu aproape, îi sărută tâmpla şi îi şopti din nou numele înainte a-i spune:

- Nu. Nu mă alegi pe mine.

Doar că ea deja o făcuse.

- De ce nu?

- Pentru că îl alegi pe Castleton.

Era deopotrivă un adevăr şi o minciună.

- Aşa cum tu o alegi pe fata lui Knight?

„Chiar şi când stai aici cu mine?"

Mâinile lui împietriră pe pielea ei.

- Da.

- Dar nu o cunoşti.

- Nu.

- N-o iubeşti.

- Nu.

„Pe mine mă iubeşti?"

Nu-l putu întreba. N-ar fi suportat răspunsul. Dar el păru că i audă întrebarea; îi atinse bărbia şi i-o ridică pentru a-i vedea ochii... buzele.

„Da", îşi imagină ea că însemna.

O rostogoli pe spate în pat şi rămaseră strâns lipiţi unul de altul în timp ce se poziţionă între coapsele ei şi făcu dragoste cu ea, cu mintea ei, cu sufletul şi cu trupul ei şi se mişcă în ea cu o siguranţă desăvârşită, în timp ce ea îi susţinea privirea cu o intensitate de neclintit. Îi sărută sânii, gâtul, se jucă cu lobul moale al urechii ei şi îi rosti numele într-o şoaptă prelungă, tandră.

Nu era nimic brutal în asta. Nimic animalic.

În schimb, era lent, seducător, iar el se mișcă astfel mult timp, ore în șir i se păruseră ei, zile întregi, o eternitate, învățând-o, atingând și explorând, sărutând și mângâind. Și, în timp ce plăcerea trecea peste ea în valuri, cutremurând-o până când nu mai suportă, el îi înăbuși țipetele cu buzele lui și se preda extazului, adânc, profund și magnific, înainte de a vorbi din nou, înainte de a-i șopti numele iar și iar, până când ea nu mai desluși cuvântul propriu-zis, ci un singur înțeles.

Un rămas-bun.

Rămaseră unul lângă altul mult timp, până când își recăpătară suflul, iar lumea căpătă din nou contur, nemaiputând fi refuzată sau ignorată, odată cu zorile, în fâșii roșii, mari, de-a lungul cerului negru de dincolo de fereastră. El o sărută apăsat pe creștet.

– Ar trebui să dormi.

Ea întoarse spatele timpului și trecerii sale fulgerătoare și se cuibări în brațele lui.

– Nu vreau să dorm. Nu vreau să se termine. Nu vreau să pleci. Niciodată.

El nu răspunse, în schimb o strânse tare în brațe, până când nu mai simți unde se termina ea și el începea, când expira el și ea inspira.

– Nu vreau să dorm, repetă ea sub amenințarea somnului. Nu mă lăsa să adorm. O noapte nu e de ajuns.

– Șșș, iubire, zise el și o mângâie ușor pe spate. Sunt aici. Ești în siguranță cu mine.

„Spune-mi că mă iubești", îl îndemnă ea în tăcere, știind că el n-o va spune, dar dorindu-și cu disperare s-o audă. Chiar dacă nu-l putea avea, putea să aibă inima lui.

Inima lui.

De parcă el ar fi putut să și-o smulgă din piept și să i-o ofere ei ca s-o păstreze în siguranță. Sigur că nu putea. Chiar dacă simțea că ea tocmai făcuse acest lucru. Chiar dacă știa că inima el nu era în siguranță la el.

Nu putea fi.

•

El aşteptă vreme îndelungată înainte de a vorbi din nou, după ce ea adormi:

– O noapte, şi atât.

Când se trezi, el dispăruse.

Capitolul 17

Există o vreme a studiilor teoretice, care duc la rezultate uimitoare, şi există o vreme a experimentelor practice efectuate de cercetător.

~~Cross Jasper~~ Un om înţelept mi-a spus odată că nu există noroc. Pentru că am ajuns să fiu convinsă de acest adevăr, nu mai sunt dispusă să-mi las munca în voia sorţii. Nici viaţa.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 2 aprilie 1831; cu trei zile înainte de nunta sa.

Pippa şi Trotula parcurseră drumul de un kilometru şi jumătate până la frumoasa reşedinţă a lui Castleton, din Berkeley Square, ca şi când ar fi fost perfect normal ca o domnişoară să şi facă apariţia pe treptele casei logodnicului ei, însoţită doar de căţeluşa sa. Ignoră privirile curioase pe care i le aruncau trecătorii, precum şi surpriza majordomului când deschise uşa, iar Trotula se repezi neinvitată în foaier, înainte ca Pippa să apuce să spună ceva. În câteva momente, ea şi căţeluşa fură poftite într-un salon de primire plăcut, decorat în nuanţe de galben.

Pippa se îndreptă către ferestrele ce dădeau spre piaţetă şi privi faţadele respectabile ale caselor cu peluze impecabile, imaginându-şi viaţa ei acolo, când va fi Lady Castleton. Casele aparţineau celor mai importanţi membri ai aristocraţiei – Lady Jersey locuia chiar alături. Pippa nu credea că patroana de la Almack va avea timp sau dispoziţie să o viziteze sau să-i sprijine interesele.

Nu era loc pentru anatomie sau horticultură în acea casă masivă, perfect dichisită.

Vicontesa Tottenham trecu călare, semeață ca întotdeauna, pentru că era mama unuia dintre cei mai importanți oameni din regat, pe cale să devină prim-ministru și care mai avea numai trei zile până la căsătoria cu Olivia, fiica favorită a familiei Marbury. Pippa se gândi că acea cameră luminoasă și încărcată de mobilă scumpă, aflată pe cea mai extravagantă stradă din Londra, era locul ideal pentru sora ei. Din fericire. Dar nu era nimic în acel loc care să-i surâdă Pippei.

Nimic care să facă din stăpânul casei soțul ideal pentru Pippa. Nimic care s-o atragă.

Cross nu era acolo.

Nu, Cross trăia într-un birou de la primul etaj al unui cazinou infernal, înconjurat de hârtii și de zgomote neobișnuite, de globuri pământești și de abacuri, de picturi ciudate și de mai multe cărți decât văzuse ea vreodată înghesuite într-o singură cameră. De-abia era loc să te miști în acea încăpere și totuși Pippa se simțise acolo mai confortabil decât oriunde altundeva.

Ar fi trăit bucuroasă cu el acolo.

Cățeaua se întinse pe jos și oftă, atrăgându-i atenția. Pippa o scărpină după urechi, iar Trotula îi mulțumi dând ușor din coadă. Pippa se gândi că și Trotulei i-ar plăcea să locuiască în acel loc.

Numai că nu fuseseră invitate.

El dispăruse din patul ei în noaptea Pandemoniului, după ce o posedase, trup și suflet, făcând-o astfel să îl iubească cu disperare. Îl așteptase două zile să se întoarcă. Două nopți stătuse în pat tresărind la cel mai mic zgomot, sigură că va urca din nou pe zidul casei. Sigură că nu o va părăsi. Sigură că se va răzgândi. Dar nu se răzgândise. O lăsase să se gândească singură la viitorul ei, la alegerile și la sufletul ei. O lăsase să ajungă singură la concluzia inevitabilă că nu avea nevoie de salvare.

– Două doamne drăguțe!

Cuvintele vesele ale lui Castleton îi întrerupseră șirul gândurilor. Se întoarse și dădu cu ochii de figura zâmbitoare a logodnicului ei, în timp ce Trotula se duse iute spre el, cerșind o mângâiere.

Era greu să stai mult timp în compania lui Castleton fără să zâmbeşti. Era un om blând şi bun la suflet. Chipeş, bogat şi cu un titlu nobiliar. Visul oricărei mame aristocrate. Nici o fată nu şi-ar fi putut dori mai mult de atât.

Cu excepţia iubirii.

Şi dintr-odată, cuvântul acela ciudat, evaziv, de nedefinit, însemna totul. Mult mai mult decât toate celelalte. Cum se făcea că devenise aşa o gâsculiţă? Tocmai ea care nu crezuse niciodată în emoţii, care susţinuse întotdeauna că lucrurile imateriale erau mai puţin valoroase, mai puţin *reale* decât faptele; ea care ignorase întotdeauna sentimentele – cum de tocmai ea era acolo, în acea încăpere din viitoarea ei casă, cu cel care urma să-i fie soţ, gândindu-se la iubire?

Cross o schimbase.

Fără că măcar să fi încercat.

– Domnul meu, spuse ea întâmpinându-l, îmi cer scuze că am venit neanunţată.

Castleton, ghemuit să o mângâie pe Trotula, îşi ridică privirea spre ea.

– Nu este cazul să ne formalizăm. De fapt, în mai puţin de o săptămână, aceasta va fi casa ta şi pe mine parcă nu m-a anunţat nimeni, zise, apoi căzu o clipă pe gânduri. Cu toate că, bănuiesc, logodna noastră e un indiciu suficient.

Era momentul perfect să-şi spună replica. Se gândise în fel şi chip cum să înceapă discuţia – cu blândeţe, diplomatic, evaziv. Dar, cum ea era Philippa Marbury, se decise pe loc să fie onestă.

– Nu pot să mă mărit cu tine.

El continuă să mângâie blana Trotulei şi, pentru un moment, Pippa crezu că nu o auzise. Mai trecură câteva clipe lungi şi el se ridică, legănându-se pe călcâie şi pe vârfuri, şi îşi vârî mâinile în buzunarele vestei. Rămaseră astfel un timp care îi păru Pippei câteva veacuri. Refuză să-şi ascundă faţa de el, de acel om bun care o alesese chiar dacă ar fi avut oferte mult mai bune. Mai... normale. Acest om care o curtase, chiar dacă ea era cea mai ciudată femeie din Londra.

– Îmi pare rău, adăugă ea.

– Crezi, aşadar, că nu suntem o pereche potrivită, spuse el.

– Cred că suntem o pereche foarte potrivită, replică Pippa. Dar lucrurile au luat o turnură ciudată.

– O turnură ciudată? întrebă el și ridică din sprâncene.

Ea trase aer în piept.

– Credeam că aș fi putut... Făcu o pauză. Credeam că ar fi trebuit...

„Credeam că aș fi putut pur și simplu să fac niște cercetări despre căsătorie, că aș fi putut investiga plăcerea. Nu credeam că vor exista efecte secundare."

– Ai nevoie de mai mult timp de gândire? Nu e nevoie să facem nunta așa de repede.

Avusese mai bine de un an. Îl examinase pe Castleton din toate punctele de vedere. Își planificase viața alături de el. Fusese pregătită pentru această viață. Și într-o singură săptămână... într-o singură zi... într-un singur minut... totul se schimbase.

Pippa clătină din cap.

– Nu am nevoie de mai mult timp.

– Înțeleg, murmură el.

Pippa ar fi putut să parieze că el nu înțelegea nimic.

– Cred că am putea învăța să ne iubim, continuă Castleton. Cred că aș putea învăța să te iubesc.

Cuvinte generoase din partea unui om bun. Înainte, ar fi fost îndeajuns. Înainte, simpla lui prezență ar fi fost suficientă. Mai mult decât suficientă. Fusese de acord să îi fie partener și să-i permită stilul de viață pe care și-l dorea. Să îi ofere o căsnicie. Copii. Siguranță. Toate lucrurile de care o tânără avea nevoie în 1831.

Înainte.

Înainte de a fi hotărât că avea nevoie de mai mult dacât atât. Îi întâlni ochii căprui, calzi.

– Din păcate, eu nu pot să învăț să te iubesc.

El făcu ochii mari, iar Pippa își dădu seama că vorbele ei nesăbuite îl răniseră. Se strădui să-și repare greșeala.

– Nu, nu asta am vrut să zic. Numai că...

Nu mai știu ce să spună. Cum să îndrepte situația. Se opri, simțind că o cuprinde ura față de toți masculii speciei umane și de felul în care o făceau să se simtă. Spuse, din nou, numai adevărul:

– Îmi pare rău, domnul meu... Şi îi părea într-adevăr rău. Numai că legământul... N-aş putea să-l rostesc. N-aş putea să mă leg...

El ridică din sprânceană.

– Legământul?

Ceremonia aceea stupidă. De la care porniseră toate.

– Ascultarea şi servitutea, onorarea angajamentului la bine şi la rău... toate astea simt că aş fi în stare să le fac.

Ea citi în ochii lui căprui că înţelesese.

– M-aş mulţumi cu atât. O umbră de zâmbet îi apăru pe buze. Bănuiesc că problema apare când vine vorba de iubire.

– „Să renunţi la toţi ceilalţi", cită ea din amintire.

N-ar fi putut renunţa la toţi ceilalţi. Nu era sigură că ar fi putut renunţa la singurul care conta cu adevărat pentru ea. Trase adânc aer în piept ca să-şi alunge strângerea de inimă.

– Domnul meu, cred că, din nefericire, m-am îndrăgostit fără voia mea. De altcineva.

Castleton se schimbă la faţă.

– Înţeleg, spuse el. Atunci se schimbă lucrurile.

– Da, se schimbă, se grăbi ea să încuviinţeze ca să nu apuce să se răzgândească. Numai că nu prea mult...

Pippa făcu o pauză.

„El se căsătoreşte cu alta."

– Sentimentele mele nu sunt împărtăşite.

Castleton se încruntă.

– Cum e cu putinţă?

– Nu te grăbi să mă aperi, domnul meu. Tocmai am rupt logodna noastră. Ar trebui să-ţi fiu antipatică acum.

– Dar nu-mi eşti deloc antipatică. Astea-s riscurile, în lumea modernă.

El tăcu, mângâind-o mai departe pe Trotula, care se freca de piciorul lui.

– Dacă am avea căsătoria aranjată din copilărie...

Pippa zâmbi.

– Plângem trecutul...

– Mi-ar fi plăcut să am un domeniu medieval, spuse el vesel, şi cred că ai fi fost o castelană minunată, înconjurată de câini de vânătoare... călărind cu o sabie la şold.

Ea râse la acea imagine ridicolă.

– Mulțumesc, domnul meu, deși nu sunt sigură că alte castelane ar fi fost atât de oarbe cum sunt eu.

El îi făcu semn spre un fotoliu.

– N-ai vrea să iei loc? Să spun să ni se aducă ceva de la bucătărie? Făcu o pauză, gândindu-se evident cam ce i-ar putea oferi cineva fostei logodnice. Ceai? Limonadă?

Pippa luă loc.

– Nu, mulțumesc.

El privi în colțul opus al încăperii, spre o sticlă din cristal.

– Whisky?

Pippa îi urmări privirea.

– Nu cred că doamnele beau înainte de ora unsprezece dimineața.

– Nu o să spun la nimeni, zise el și șovăi o clipă. De fapt, mie chiar mi-ar plăcea un păhărel.

– Îndrăznește, domnul meu. Departe de mine gândul de a te împiedica.

El umplu un pahar cu un deget de lichid de culoarea chihlimbarului și reveni ca să se așeze lângă ea.

– Mamele noastre vor fi distruse când vor auzi.

Ea încuviință din cap și își dădu seama că era pentru prima dată când aveau o conversație serioasă. Despre altceva dacât câini, vreme și proprietățile lor de la țară.

– Mama mea mai mult dacât a ta, cred.

– Te vei compromite, spuse el.

Ea aprobă din nou.

– M-am gândit la asta.

Nu îi păsa prea mult de reputația ei. Pentru ea, care fusese întotdeauna considerată o ființă ciudată, având atât de puține în comun cu alte fete de vârsta ei, reputația nu părea foarte importantă. Nu o ajutase să își facă nici prieteni, nici să primească invitații, și nu îi adusese vreun dram de respect. Așa că nici atunci nu i se părea un lucru esențial.

– Lady Philippa, începu el după un lung moment de tăcere, dacă ai nevoie... ăăă, dacă e nevoie să... ăăă...

Ea îl privi cu atenție, băgând de seamă că se înroșise la față, împleticindu-se în cuvinte.

– Ce vrei să spui, domnul meu?

El își drese glasul și mai încercă o dată:

– Dacă ești... hmm... într-o situație delicată, rosti repede, schițând un gest vag înspre pântecul ei.

O, vai.

– Nu sunt.

Era posibil să fie, dar va avea ea singură grijă de asta dacă va fi cazul. Fără să-l implice pe Castleton. El păru extrem de ușurat.

– Mă bucur.

Apoi, după un moment în care își regăsiseră amândoi calmul, spuse:

– Oricum m-aș căsători cu tine.

Ea îl privi surprinsă.

– Da?

– Da.

– De ce? nu se putu ea abține să nu întrebe.

– Mulți mă socot un idiot.

Pippa nu-l contrazise.

– Dintre aceștia mulți sunt ei înșiși idioți, spuse ea simțind dintr-odată dorința de a-l proteja pe acest om care ar fi trebuit s-o poftească frumos afară, dar în schimb îi oferise un pahar și o convorbire prietenească.

El înclină ușor capul.

– Mulți cred că ești ciudată.

Pippa zâmbi.

– O, în privința asta, au dreptate.

– Să știi că așa crezusem și eu. Ești de o inteligență sclipitoare, ești pasionată de animale și plante ciudate și ai fost întotdeauna mai interesată de recolta de pe pământurile mele decât de amănuntele domestice ale reședinței de la oraș. N-am mai întâlnit o femeie ca tine. Dar cu toate că știam că ești mai inteligentă decât mine, cu toate că știam că și tu știai că ești mai inteligentă decât mine... nu m-ai făcut niciodată s-o simt. Nu mi-ai dat niciodată impresia că m-ai considera un tăntălău. Ai făcut mereu tot posibilul să îmi arăți cât de multe avem în comun. Amândurora ne place viața la țară. Ne plac animalele.

Castleton ridică din umeri.

– Eram fericit să știu că, într-o bună zi, vei fi soția mea.

– Nu te consider deloc un tăntălău, spuse ea cu convingere, dorindu-şi nespus să-l facă să înţeleagă acel lucru. Dorindu-şi nespus să-l facă să înţeleagă că încurcătură aceea nu avea nimc de-a face cu el. Că el nu îi era câtuşi de puţin inferior. Cred că vei face pe cineva foarte fericită.

– Dar nu pe tine, conchise el simplu şi direct.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu pe mine.

„A fost o vreme în care ai fi putut." Era adevărat. Fusese fericită că va trăi la ţară, preocupându-se de rotaţia culturilor şi de creşterea animalelor şi discutând cu cei care trăiau pe moşia Castleton.

„A fost o vreme când aş fi fost mulţumită cu tine."

– Dacă te răzgândeşti..., rosti el, dacă te trezeşti duminică dimineaţă cu dorinţa de a te căsători cu mine... Eu sunt gata, încheie el, atât de generos, atât de demn de a fi iubit.

Ea aprobă din cap, cu seriozitate.

– Mulţumesc, domnul meu.

El îşi drese glasul.

– Şi acum ce-i de făcut?

Întrebarea o răscolise şi pe ea clipă de clipă, încă din dimineaţa în care Cross o lăsase dormind în pat, după ce îi făcuse cu neputinţă viitoarea căsătorie. După ce făcuse cu neputinţă orice altceva decât să-l iubească pe el... mai presus de oricine pe lume.

Ce-i de făcut?

Care era următorul pas?

Abordase problema aşa cum era obişnuită să examineze orice aspect al vieţii ei: privind-o din toate punctele de vedere, încercând să găsească răspunsuri, să formuleze ipoteze privind deznodământul. Şi până la urmă ajunse la o concluzie – la singura concluzie care ar fi putut s-o ducă la rezultatul scontat. La fericirea după care tânjea. Ca urmare, în acea dimineaţă se trezise în zori, se îmbrăcase şi venise la Berkeley Square. Bătuse la uşă şi vorbise cu logodnicul ei – care îi păru mai inteligent decât îl credeau toţi ceilalţi – şi rupsese logodna.

Iar ceea ce urma după toate acele lucruri avea să fie cel mai important experiment din viaţa ei.

– Mă bucur că ai întrebat.

Trase adânc aer în piept, îl privi în față și îi răspunse la întrebare:

– Am nevoie de ajutorul tău pentru ceea ce urmează.

Două ore mai târziu, Pippa și Trotula așteptau ca cineva să le deschidă ușa de la intrarea în cazinoul Îngerul Căzut. Cum nimeni nu răspundea, după ce bătuse deja de câteva ori zdravăn în ușa de metal, Pippa își pierdu răbdarea și se duse la intrarea de serviciu. Bătu, și acolo îi răspunse cineva – un băiat roșu la față, încântat să vadă un câine la ușă și perplex de prezența unei doamne în acel loc.

– Didier! strigă el, este o doamnă la ușă. O doamnă adevărată! Și un câine!

– M-ai plictisit cu glumele tale, Henri, răspunse o voce puternică, familiară, dincolo de câmpul vizual al Pippei. Vino înapoi, până nu se strică sosul din cauză că ești atât de puturos.

– Dar, Didier, repetă băiatul, fără să-și ia ochii de la Pippa. E o doamnă, îți spun! Cea care vine la Cross!

Pippa rămase cu gura căscată la auzul acelei identificări precise. De unde știa băiatul că ea venea acolo să se întâlnească cu Jasper? Înainte de a apuca să zică ceva, bucătăreasa franțuzoaică îl împinse pe băiat de la ușă și o privi cu un zâmbet.

– V-ați mai întors pentru un sendviș?

Pippa îi zâmbi.

– N-a deschis nimeni în față.

Didier se dădu la o parte, făcându-i loc să intre în bucătăria încinsă.

– Asta pentru că toți portarii stau pe capul meu.

Pippa se uită întrebător spre Trotula.

– Poate intra și cățelul, dar să nu-l prind pe la mâncărurile mele.

Pippa intră, îi făcu semn Trotulei să treacă într-un colț și văzu că era privită de toată adunătura pestriță de slujnicuțe și sevitori din jurul mesei mari din centrul bucătăriei. Neștiind ce să facă, se înclină ușor spre ei, ceea ce îi făcu pe toți să ridice mirați din sprâncene.

– Sunt Lady Phillippa Marbury.

Portarul pe care îl întâlnise în seara când fusese acolo cu Cross ridică în picioare, masiv și înalt.

– Știm cine sunteți.

Pippa dădu aprobator din cap.

– Foarte bine. Atunci n-ați vrea să-i spuneți stăpânului că n sosit?

Citi confuzie pe fețele câtorva dintre interlocutorii ei, așa că : hotărî să lămurească situația.

– Cred că îl cheamă Temple.

Băiatul care îi deschise ușa rosti primul:

– Dar dumneavoastră sunteți doamna lui Cross, spuse el ca și ând ar fi fost un lucru bine cunoscut.

Doamna lui Cross.

Vorbele îi încălziră sufletul. Chiar dacă nu erau adevărate.

– Dar astăzi am nevoie de Temple.

Iar Temple o va ajuta să ducă la bun sfârșit ceea ce voia să facă.

Când ajunseră înapoi acasă în seara aceea, Pippa și Trotula bătuseră aproape toată Londra în lung și-n lat, și atât stăpâna, cât și cățeaua erau extenuate. Ignorând observațiile mamei sale despre contesele care *nu pleacă de acasă numai în compania unui câine* și că ea *va fi nenorocită dacă se va trezi cu o răceală în dimineața nunții* și că *trebuie neapărat să mănânce ceva*, Pippa nu merse la masă, ci se îndreptă spre camera ei și se strecură sub cearșafurile scrobite care, își spuse ea, păstrau parfumul bărbatului la care se gândise toată ziua. Toată săptămâna. O eternitate.

Ar fi trebuit să doarmă, dar, în schimb, începu să-și recapituleze planul în minte. Toate componentele – atât cele fixe cât și variabilele –, procedura, participanții.

Mângâind-o pe Trotula pe cap, Pippa rămase întinsă în pat, gândindu-se la Jasper Arlesey, contele de Harlow. La toate lucrurile ciudate pe care le auzise despre el. Știa că nu își ocupase locul care i se cuvenea în Parlament. Că nu frecventa balurile, saloanele sau teatrele. De fapt, evita orice contact cu societatea... în afară de faptul era proprietarul celui mai exclusivist cazinou din Londra.

Și mai știa că era un căpos, pe punctul de a-și distruge viața în speranța deșartă că astfel o putea salva pe a ei. Dar, mult mai

important, știa că el se înșela. Nu ea era cea care avea nevoie să fie salvată, ci el.

Iar ea era femeia ideală pentru asta.

Capitolul 18

Perioada de observații s-a terminat. E timpul să acționez.

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 3 aprilie 1831; cu o zi înaintea nunții sale.

Nunta era stabilită pentru ziua următoare. Nunta ei cu un alt bărbat. Și, în loc să fie în Casa Dolby, în dormitorul ei, în brațele lui, ca să guste amândoi pentru ultima oară din plăcerea împărtășită, el se afla în acel loc, într-unul dintre cele mai întunecoase unghere ale Londrei, acum strălucit iluminat, în cinstea propriei lui însurători, care se apropia cu pași repezi.

Knight nu se putuse abține să nu-și glorifice triumful patern. Cross se căsătorea cu Meghan Margaret Knight, ceea ce ducea curând la nașterea unor câștiguri pentru cazinou. Dacă acest lucru nu merita o noapte de destrăbălare și păcat, ce altceva ar fi meritat? Un grup de bărbați de la o masă de joc din apropiere ridicară vocile, veseli că li se schimbase norocul la o aruncare de zaruri.

Cross se întoarse să privească micile cuburi de fildeș care erau rearanjate și împinse înapoi spre jucători. Vicontele Densmore le luă, le sărută ca să-i poarte noroc și le aruncă din nou. Trei. Patru. Tot grupul oftă cu dezamăgire. Cross simți o plăcere perversă la auzul acelui sunet unanim. Nimeni nu trebuia să fie binedispus în seara aceea dacă el nu era. Nimeni nu trebuia să poată gusta plăcerea, dacă el nu putea.

Trecuseră patru zile de când cunoscuse fericirea – trecătoare. Patru zile de când i se oferise cea mai minunată plăcere – pielea fragedă și vorbele șoptite. Patru zile de când o avusese pe Pippa,

într-o noapte perfectă, mistuitoare. Patru zile care deveniseră o eternitate, iar fiecare moment îl provoca să revină la ea. Să o răpească și să o țină departe de privirile iscoditoare, de ochii sfredelitori. Avea zece mii de hectare de teren în Devonshire, unde nimeni nu avea să-i găsească și se puteau simți în largul lor. I-ar construi o casă pentru cercetările ei științifice. I-ar da tot ce ar avea nevoie. Tot ce își dorea. Și se putea zbengui cu toată ceata lor de copii – doar se știa că aerul de țară creștea fertilitatea.

Ar fi făcut orice s-o știe fericită.

Dar nu era de ajuns.

Nu va fi niciodată de ajuns. Nu va fi niciodată îndeajuns de bun pentru ea, după cum nu fusese nici pentru Baine ori Lavinia. Iar ea se mărita cu cineva mai bun. Simți o durere în piept la acest gând. Castleton nu era mai bun. Nu-i oferea nici o provocare. Nici o tentație.

N-o va putea iubi.

Lângă el, Christopher Lowe se aplecă peste ruletă și strigă bucuros când bila căzu pe un pătrat roșu de pe suprafața rotitoare. Cross șuieră printre dinți de supărare. Ruleta era cel mai prost joc – noroc, și nimic altceva; nici nu merita să pariezi, chiar dacă ai fi câștigat. Un joc pentru idioți.

Se întoarse să privească mulțimea felicitîndu-l și bătându-l pe umeri pe Lowe, care își trăgea în față câștigul.

– Roata e fierbinte! strigă unul.

Cross întoarse capul furios. Întreaga lume – cu toate jocurile acelea ademenitoare și înșelătoare – era pentru idioți.

– Cross.

Se răsuci pe călcâie și o văzu pe Sally Tasser stând la vreo doi metri de el.

– Ar trebui să te omor pentru ce-ai făcut. Dacă ai fi bărbat, aș face-o.

Ea îl trădase în favoarea lui Knight și îl împinsese într-o căsătorie pe care nu și-o dorea. Spre o viață pe care nu ar fi ales-o niciodată. În lumea în care trăiau și respirau păcat și putere, plăcere și pedeapsă, trădarea era oricând o posibilitate. Se întâmpla să pierzi câteodată. Dar faptele lui Sally nu se răsfrângeau doar asupra lui, ci și asupra Pippei. Și nu putea ierta așa ceva.

Îl cuprinse furia şi se îndreptă spre prostituată, împingând-o înapoi prin mulţimea de cheflii, printre mesele de joc, până la ieşirea din încăpere, într-un loc întunecos şi mult mai puţin îmbietor chiar decât vestibulul cazinoului.

– Spune-mi, ce preţ a avut viitorul meu în ochii tăi? Câteva lire? O rochie nouă? Un şirag de perle? După toate câte am făcut pentru tine? Pentru fetele tale? Şi aşa mă răsplăteşti. Ai pus în pericol singurul lucru la care ţin pe lume.

Ea clătină din cap, iar ochii îi aruncau scântei.

– E uşor să mă judeci, nu-i aşa? se răsti ea.

– M-ai pus în pericol *pe mine!* tună el, vrând să spargă zidul cu pumnul.

De şase ani de zile nu se mai simţise atât de pornit. Atât de puţin stăpân pe sine. Ideea că Pippa putea fi în pericol îl făcea să tremure de furie, de frică şi să se lase năpădit de o mulţime de alte emoţii îngrozitor de puternice.

Ce avea să facă, oare, când ea va fi măritată?

Sally îl salvă de la răspuns.

– Tu, cu viaţa ta perfectă şi carul de bani, tu nu a trebuit niciodată să mişti un deget că să-ţi câştigi pâinea sau să mulţumeşti vreunui străin că te-a hrănit... Dacă n-ai fi reuşit...

– Dacă n-aş fi reuşit, tot aş fi avut grijă de tine.

– Grijă? Ce grijă?! se răsti ea. M-ai fi trimis la ţară să-mi duc restul zilelor ca o iapă bătrână ieşită la păşune. Dacă asta înseamnă să ai grijă de mine, cum zici tu, ei bine, mie nu-mi aduce nici o satisfacţie.

– Multora le-ar fi convenit.

– Ei bine, nu şi mie. Dacă nu ai fi reuşit, şi Knight ar fi descoperit ce rol am avut eu în planurile tale, m-ar fi dat afară şi aş fi făcut trotuarul acum. Făcu o pauză, ca să-şi cântărească bine cuvintele. Am o viaţă confortabilă, Cross, şi am de gând s-o păstrez. Şi tu ai fi făcut la fel.

Numai că el nu făcuse la fel. Ar fi putut să-şi protejeze viaţa, s o arunce pe Pippa în braţele lui Knight şi să-i trimită pe amândoi la plimbare. Ar fi putut refuza pur şi simplu să se însoare cu Maggie.

Dar Pippa era întotdeauna pe primul loc.

Întotdeauna avea să fie.

– Dacă stai să te gândeşti puţin, ţi-am făcut o favoare. Ai acum o soţie şi vei avea un moştenitor. N-o să regreţi asta.

Dar nu soţia potrivită. Nu moştenitorul pe care şi-l dorea.

– Voi regreta fiecare secundă din fiecare zi, spuse el.

– Cross..., începu Sally, îmi pare rău, să ştii. Pentru ea.

El împietri.

– Lady Philippa a fost bună cu mine. Mai bună decât oricare dintre doamnele din înalta societate. Şi mi-am dat seama de asta chiar în momentul în care i-am vorbit lui Knight. Ştiam că o să regret.

– Nu ai dreptul să-i rosteşti numele.

Pippa era mai presus de locul acela, de ei toţi la un loc.

– Poate că nu. Dar nu mai ai de ales.

– Ar trebui să am.

Sally zâmbi vag.

– Nu mă îndoiesc o clipă că ceea ce ai făcut ai făcut pentru ea, nu pentru tine.

Adică, Pippa va fi mai fericită fără el, Pippa merita mai mult decât ar putea el să-i ofere.

Adevărat.

– Atenţiune!

Vocea tunătoare a lui Knight îi întrerupse şi se întoarseră să-l vadă, cu pălăria lui cu bandă roşie cu tot, sus pe o masă din mijlocul încăperii, lovind cu vârful bastonului lui de argint în postavul uzat, ca să oprească muzica şi discuţiile.

– Am să vă spun câteva vorbe, canalii ingrate ce sunteţi.

Knight zâmbi în timp ce zgomotul râsetelor se estompa, iar Cross strânse din dinţi, ştiind ce va urma.

– Sunt încă mânios pe voi că v-aţi pierdut timpul la mesele de la Înger bând ceai şi mâncând prăjituri şi jucând jocul acela jenant numit Pandemoniu cu o mână de nobili care nu ştiu ce-i un as nici de i-ai pica cu ceară. Dar mă simt mărinimos astăzi, dragilor, pentru că...

Îşi îndreptă ochii spre Cross.

– Pentru că unul dintre acei nobili va face în curând parte din familie.

Anunţul fu întâmpinat cu răgete festive asurzitoare şi toate capetele se întoarseră spre Cross, care nu scotea nici un sunet.

Nu zâmbea. Nu se mișca. Knight ridică din sprâncene și întinse o mână spre viitorul lui ginere.

– Cross, vino aici și spune și tu o vorbă!

Din nou, uralele îl călcau pe nervi și îl făceau pe Cross să le dorească o moarte violentă tuturor celor de față. Își încrucișă mâinile la piept și clătină din cap fără să facă un pas, iar privirea lui Knight se întunecă.

– O, nu vrea să mă eclipseze. Nu-ți face griji, băiatul meu, zarurile ne vor fi favorabile.

Knight făcu o pauză și lăsă cuvintele să plutească între ei. Cross știu pe loc că nu putea să îl refuze pe Knight. Păși spre el cu un calm studiat, cu toate că și-ar fi dorit să-l facă bucăți, și se urcă pe masă, alături de omul care îl învinsese. Într-un final.

Kinght îl bătu prietenește pe spate, iar Cross îi vorbi încet:

– Mâine se mărită. Și nu vei mai avea nici un fel de control asupra mea, zise Cross cu un zâmbet larg.

– Aiurea. Pot să-i distrug căsnicia, să pătez reputația copiilor ei, cu o singură vorbă bine plasată. Apoi se întoarse spre cei din încăpere, ca un rege spre supușii săi.

– Și acum, v-o prezint pe frumoasa doamnă care i-a cucerit sufletul. Anunțurile vor fi făcute mâine, și în trei săptămâni, mâna fiicei mele îi va aparține!

Maggie fu săltată pe masă și Cross se văzu nevoit să-i admire curajul. Nici un tată cu bun-simț nu i-ar fi permis fiicei sale să pășească într-un asemenea stabiliment. Nici un bărbat nu ar fi lăsat să intre acolo o femeie la care ținea. Dar acea femeie, învești mântată în mov și cu o expresie de resemnare, stătea dreaptă și liniștită, fără să trădeze vreo emoție, fără să roșească. Privi spre el cu ochi sinceri.

– Domnul meu, spuse și făcu o mică plecăciune, pe cât de grațioasă și de cuvincioasă putea fi o femeie pe o masă de joc.

El înclină capul, spunându-și că ea nu era dacât un pion în acest joc. Că ea era cea care va avea cel mai mult de pierdut. Da, va câștiga un titlu și bogății greu de imaginat, dar nu va avea niciodată un soț care s-o iubească. Soțul ei va iubi întotdeauna o altă femeie.

– E o bucățică bună, Cross, strigă cineva din mulțime.

– De-aș putea pune mâna pe picioruşele acelea, spuse unul dintre cheflii întinzându-se spre pantofii ei şi prinzând-o înainte că ea să scoată o uşoară exclamație de surpriză şi să se retragă ciocnindu-se cu spatele de Cross.

Chiar dacă nu voia să se însoare cu ea, Cross îşi spuse că fata nu merita aşa ceva. Călcă cu cizma pe mâna cheflului şi apăsă atât cât era nevoie ca să-i țintuiască mâna în loc.

– Dacă o atingi, e vai de pielea ta!

Kinght râse.

– Vedeți cum o protejează deja? Nu-şi poate ține mâinile deoparte, Cross al nostru. Voi avea niște nepoței aşa drăguți. Pun pariu că vicontele Baine va veni înainte de sfârşitul anului.

Sunetul numelui lui Baine pe buzele lui Knight îi dădu fiori lui Cross.

– Pun pariu pe douăzeci de lire că deja e pe drum, replică o voce răsunătoare din mulțime.

Râsete şi exclamații se amestecară în încăpere, până când toată adunarea începu să strige un singur refren.

– Sărut-o!

– Chiar aşa, dă-i o pupătură, Cross! zise Knight şi râse. Nu m-aş supăra deloc.

– Sigur că nu te-ai supăra, ticălosule, şuieră Cross printre dinți. E o viitoare contesă şi e fiica ta şi vrei s-o compromiți într-un cazinou mizerabil?

– E fiica mea, dar e viitoarea ta contesă, replică Knight, neauzit în mulțimea de voci. Cred că un sărut într-o sală de joc e ceva la care te poți aştepta. Şi nu poate nimeni să spună că nu sunt o gazdă minunată. Fata nu se dă jos de pe masă până când nu sunt toți oaspeții mei mulțumiți.

Obrajii lui Maggy se aprinseră.

– Domnul meu, vă rog. Haideți să terminăm cât mai repede, vă rog, zise ea şi se uită în sus spre Cross, printre genele negre.

I se făcu milă de ea.

– Îmi pare rău că trebuie să fie în asemenea împrejurări.

Dar şi ei îi era milă de el.

– Şi mie îmi pare rău, ştiu că ați fi preferat să fie altcineva, spuse ea cu simpatie.

Nici ea nu-l merita.

Cross râse trist.

– Se pare că destinul meu e să le dezamăgesc pe doamne.

Ea nu spuse nimic, iar el se aplecă să o sărute ușor, dar îndeajuns ca să impresioneze mulțimea, care nu remarcase lipsa de emoție.

Ce minciună.

Fusese emoție. Vinovăție. Dispreț față de sine însuși. Trădare. Un sentiment întunecat, tulburător, un semn de rău augur. Ea nu era Pippa. Nu era a lui. Nu avea să fie niciodată.

Maggie urma să trăiască în umbra celei pe care o iubea, fata aceea frumoasă, cu ochelari. Prizonieră a dorinței lui de a face ceea ce se cuvenea pentru o anumită femeie, în timp ce distrugea viitorul alteia.

La naiba.

– Și acum, spuse Knight, lovind din nou cu bastonul în masă și aducându-l astfel pe Cross înapoi la realitate, acum mergeți cu toții înapoi la mese să mai pierdeți ceva bani!

Chiar și cuvintele acelea fură întâmpinate cu urale în acea noapte de pomină când whisky-ul curgea gârlă, mesele erau îmbietoare și toți cei din clica de netrebnici a lui Knight îi sărbătoreau triumful.

Cross rămase un moment pe masă, așteptând că Maggie și Knight să coboare, privind spre sala de joc, unde cel care era mâna dreaptă a lui Knight, un bărbat cu fața ciupită de vărsat, se îndrepta spre el, ca să-l conducă în biroul din spate pentru a pune la punct niște afaceri.

Cross se bucura să scape de socrul lui și se uită cu plăcere cum se învârtea ruleta, apoi la cărțile care zburau pe mese și la zarurile ce se rostogoleau. Knight ținea în mână cazinoul așa cum ținuse Wellington armata. Erau bani de câștigat și trebuiau făcuți rapid și eficient.

O masă de *vingt-et-un* îi atrase atenția, cu cinci jucători în fața crupierului, care se uita la doi dintre ei. Jocul mersese repede. Nimeni nu câștigase. La al doilea joc, fiecare avea douăzeci sau mai mult. Matematic, era imposibil. Gândul îi fu întrerupt de uralele ce răsunară de la o masă de joc din stânga lui, când niște zaruri norocoase aduseră un câștig frumușel. *Șase. Trei.*

– Nouă, din nou! anunță crupierul. Lui Cross începu să-i bată inima cu putere.

Merse printre mese, concentrat la acel joc, neputându-se abține să nu privească următoarea aruncare. *Șase. Trei.*

– Ura! strigară jucătorii.

– Ce noroc, spuse câștigătorul, căruia Cross nu-i putea vedea fața. N-am avut niciodată atâta noroc.

– Cine e individul? întreba o voce lângă umărul lui Cross.

– Dacă îți vine să crezi... e Castleton.

– Al naibii ticălos, ce noroc are.

Nu-i venea să creadă.

– Se însoară mâine, așa că merită o ultimă noapte de becher ca s-o țină minte, nu crezi?

Castleton.

Se însura a doua zi. Pentru moment, Cross uită de nedumerirea ce îl atrăsese spre mesele de joc; gândul îi zbură la faptul că Pippa se căsătorea a doua zi. Cu omul de la masa de joc. Care câștiga.

Șase. Trei. Câștigător.

Ceva nu era în regulă.

Își înălță capul, cercetând mulțimea, și își îndreptă atenția spre camerele din spate, unde o siluetă masivă se înălța ca un turn deasupra celorlalte capete. Se încruntă. Ce naiba făcea Temple acolo?

– Două sute cincizeci de lire pe numărul douăzeci și trei!

Christopher Lowe făcu acel pariu exorbitant la masa de ruletă din dreapta și Cross nu se putu abține să nu se întoarcă și să urmărească bila care se roti, și se roti până se opri într-o adâncitură roșie.

– Douăzeci și trei.

Toți cei din jurul mesei izbucniră în strigăte de bucurie. Lowe riscase o avere și câștigase nouă sute de lire. Lowe, care nu câștigase nimic în toată viața lui.

– Ce v-am spus? strigă tânărul. În seara asta, sunt norocos, flăcăi!

Nu exista noroc.

Ceva nu era în regulă. Își făcu loc prin mulțime, observând că fiecare om de care dădea cu ochii părea să-și piardă răsuflarea

de emoția câștigului, de bucuria resimțită pentru un as, pentru o dublă de șase, pentru ruleta ce părea blocată pe roșu. Toți îl ignorau când trecea printre ei, până când ajunse la un loc mai liber, de unde îl putea vedea mai bine pe Temple.

Masivul partener de la Îngerul Căzut nu era singur. Era însoțit de un tânăr subțirel ca o trestie, îmbrăcat într-un costum de seară cam larg la umeri. Tânărul purta o pălărie trasă pe ochi și lui Cross îi fu imposibil să-i vadă fața. Era ceva familiar la el. Ceva tulburător.

Abia când străinul se întoarse să-i șoptească ceva la ureche uneia dintre fetele lui Knight și îi dădu o pungă micuță cu bani, Cross observă strălucirea de aur de la tâmple.

Ochelari.

Profilul ei.

Philippa.

Ea se întoarse spre el ca și când l-ar fi auzit rostindu-i numele și îi adresă un zâmbet larg, strălucitor, care îi aprinse sângele și îi făcu inima să-i bată nebunește. Cum de își închipuise că era bărbat? Arăta scandalos, minunat, absolut fascinant, iar el simți dintr-odată că era disperat să ajungă la ea și să o atingă. Să o sărute. Să o ocrotească. Nu că n-ar fi vrut, în același timp, să o și strângă de gât.

Se îndreptă spre ea instinctiv, dar Temple interveni și îi puse o mână enormă pe piept, spunând:

– Nu acum. Dacă o atingi, toată lumea va ghici cine e.

Lui Cross nu-i păsa. Voia numai s-o știe în siguranță. Dar Temple era puternic și avea dreptate. După un lung moment de gândire, îi spuse:

– Mi-aș dori să-mi iau revanșa în fața ta cândva, în ringul de box.

Temple chicoti.

– Cu plăcere. Dar dacă-i reușește planul, cred că mai târziu îmi vei mulțumi.

Cross se încruntă. Dacă-i reușea? Ce plan? Se întoarse spre Pippa.

– Ce-ai de gând să faci?

Ea îi zâmbi, ca și cum ar fi fost la un ceai. Sau la Ascot. Sau la plimbare în parc. Perfect calmă și stăpână pe ea și pe acțiunile ei.

– Nu vezi, prostuțule? Te salvez.

Strigătele triumfale din jurul lor erau imposibil de ignorat – în acel moment, glasurile câștigătorilor erau asurzitoare. Nu avea nevoie să se mai întrebe ce făcea ea.

– Ai aranjat mesele?

– Aiurea, zâmbi Pippa. Din câte îl cunosc pe Digger Knight, aș fi pariat pe tot ce ai tu că mesele fuseseră aranjate dinainte. Eu doar le-am dez... ranjat.

Era nebună. Și o iubea pentru asta.

– Cum adică pe tot ce am *eu?* o întrebă el ridicând din sprâncene.

Ea ridică din umeri.

– Eu nu am mare lucru.

Greșea, bineînțeles. Avea mai mult decât știa. Mai mult decât visa. Dar dacă ar fi vrut, ar fi lăsat-o să parieze pe tot ce avea el.

Doamne, cât o dorea.

Privi în jurul lor, remarcă fețele roșii și fericite ale jucătorilor din apropiere; nici unul dintre ei nu era interesat de trioul lor. Cei care nu jucau nu meritau atenție. Nu când în seara aceea se câștiga atât de mult la mese. Aranjase mesele unuia dintre cele mai de succes cazinouri din Londra. Se întoarse spre ea.

– Cum ai reușit?

Ea zâmbi.

– Tu mi-ai spus despre zarurile măsluite, Jasper.

Se topi tot când își auzi numele pe buzele ei.

– Nu te-am învățat nimic despre cum se mănâncă.

Ea se prefăcu insultată.

– Domnul meu, lipsa dumneavoastră de încredere în inteligența mea mă rănește profund. Credeți că nu mi-am dat seama și singură?

El îi ignoră ironia. Knight îi va omorî când va afla.

– Și ruleta?

Ea zâmbi.

– Magneții au proprietăți remarcabile.

Era prea deșteaptă ca să-i fie bine. Cross se întoarse spre Temple.

– Cum de i-ai îngăduit așa ceva?

Temple ridică dintr-un umăr.

– Doamna poate să fie foarte... convingătoare.

O, da, ştia şi el prea bine.

– Doamna ştie ce vrea, adăugă uriaşul, iar noi voiam cam acelaşi lucru.

– Temple a fost de foarte mare ajutor. La fel şi domnişoara Tasser, spuse Pippa.

Mintea lui Cross se învârtea ca un titirez. *Domnişoara Tasser.* Sally o ajutase.

Sally ştiuse de planul împotriva lui Knight.

Planul nebunesc al Pippei.

Dar nu se gândiseră la toate. Nu se gândiseră ce se va întâmplă când vor fi descoperiţi. Când Knight va reveni în sală şi va înţelege ce se petrecea.

– Trebuie să pleci de aici înainte ca Knight să descopere ce se întâmplă şi totul s-o ia razna. Înainte de a *te* descoperi aici. Vei fi distrusă şi tot ce-am făcut va fi...

Panica îl cuprinse la ideea că ea putea avea de suferit. Că Knight putea reacţiona extrem de urât.

– Nu plec, zise Pippa clătinând din cap. Trebuie să văd ce se întâmplă până la sfârşit.

– Nu există sfârşit, Pippa.

Întinse mâna, disperat să o atingă, dar Temple interveni din nou. Cross se opri. Încerca să-şi revină.

– La naiba. Knight e cel mai bun la treaba asta.

– Nu-i mai bun decât tine, spuse ea.

– Ba da, e mai bun, o corectă el. Nu îi pasă de nimic în lume mai mult decât de cazinoul acesta. Decât de succesul lui. Iar tot ce mă interesează pe mine... Lăsă cuvintele să se piardă, ştiind că nu trebuia să le rostească. Ştiind că nu le putea opri. Tot ce mă interesează pe mine eşti tu, frumoasă nebună.

Ea îi zâmbi şi-l privi cu ochii ei mari, albaştri şi calzi în spatele ochelarilor.

– Nu-ţi dai seama, Jasper? Pe *mine* tot ce mă interesează eşti tu.

Nu ar fi trebuit să se bucure aşa de tare la auzul acelor cuvinte. Nu ar fi trebuit să şi le dorească atât de mult. Dar şi le dorea, bineînţeles.

Pippa făcu un pas spre el, iar el și-ar fi deschis brațele și-ar fi făcut dragoste cu ea, atunci, pe loc, dacă Temple n-ar fi intervenit din nou, uitându-se în toate părțile în timp ce le spunea:

– Voi doi nu puteți să fiți intimi când sunteți singuri? Fără să fiu și eu prin preajmă?

Cuvintele lui Temple îi aduseră cu picioarele pe pământ. Le amintiră de primejdia în care era Pippa. Cross se întoarse în mijlocul sălii de jocuri, să vadă dacă se întorsese și Knight și îl observă privind cu furie în jur, cu aerul de cunoscător al unuia care făcuse acele lucruri toată viața și știind că era prea multă veselie în sala de joc. Prea mult câștig.

Privirea i se plimbă pe deasupra mulțimii și se opri asupra lui Cross, iar ochii bătrânului Knight sclipiră în clipa în care înțelese ce se petrecea. Se întoarse și dădu instrucțiuni unui subaltern, care o luă la goană – probabil să aducă noi cărți de joc și noi zaruri.

Kinght se îndreptă spre ei cu pași hotărâți. Cross o privi pe Pippa.

– Trebuie să pleci. Nu se poate să te prindă aici. Te măriți mâine. Voi avea eu grijă de toate.

Ea clătină din cap.

– În nici un caz. Acesta este planul meu... și l-am făcut pentru tine. Pentru Lavinia. Ca să fiu sigură că Knight nu va mai putea face așa ceva niciodată. O să-mi duc planul la bun sfârșit.

Cross simți un val de furie.

– Pippa, ai intrat în ceva ce te depășește. Nu ai nici o cale de ieșire din această situație. Knight nu e îngrijorat. Știe că poate să restabilească ordinea la mese în seara asta și că toți cei de aici vor juca până vor pierde din nou tot ce au câștigat. Jucătorii nu se opresc niciodată după ce câștigă.

– Crezi că eu nu știu asta? Să-ți amintesc că am învățat totul despre tentație de la un profesor foarte abil?

Nu era momentul să se gândească la lecțiile lor. Se stăpâni și oftă când auzi cuvintelele ei.

– Nu cred că ai fi putut fi pregătită pentru asta. Doar dacă ai arde locul din temelii ai putea convinge cinci sute de jucători împătimiți să părăsească pentru totdeauna mesele de joc.

Se întoarse să vadă unde era Knight. Se apropia.

– Şi cu asta, cred că am încheiat discuţia. Te vei întoarce cu Temple şi vei merge acasă, te vei mărita mâine şi vei duce viaţa care ţi se cuvine.

– Nu vreau viaţa aceea.

– Nu ai de ales. E ultimul lucru pe care ţi-l dăruiesc şi singurul pe care te rog să-l faci.

– Nu înţelegi ce-mi ceri.

– Înţeleg perfect ce-ţi cer.

„Să pleci înainte că eu să îmi dau seama că nu pot trăi fără tine."

Se temea că era deja prea târziu.

– Pleacă, Pippa.

Cuvintele sunau ca o rugăminte şi le spuse cu o panică în glas de care nu era mândru. Femeia aceea îi tulburase liniştea şi nu-i plăcea starea în care se afla.

Minciună.

– Voi avea grijă de toate.

– Mi-ai promis cândva că dacă vom juca vreodată la mesele mele de joc, vom juca după regulile mele.

Voia să o convingă.

– Acestea nu sunt mesele tale.

Ea zâmbi.

– Dar, oricum, sunt regulile mele.

Ea se întoarse spre Temple.

– Faceţi dumneavoastră onorurile?

Temple îşi duse un deget la nas, care în toată existenţa lui îi fusese de trei ori spart, şi făcu un semn. De la o masă de joc din apropiere, o voce subţire şi inocentă exclamă:

– Vai, dar cât se câştigă aici!

Castleton.

Prostănacul de Castleton făcea şi el parte din plan. Oare înnebuniseră cu toţii?

Cross se uită spre Temple, care îi zâmbi sarcastic şi ridică din umeri.

– Doamna a făcut toate aranjamentele.

– Doamna merită o bătaie bună.

Pippa nu se uită la el.

– Sper că nu voiai să spui asta.

Ba voia, dar nu mai conta.

– Nu știu dacă Knight are atâția bani la îndemână, auzi din nou vocea lui Castleton. Sper că are destul să mă plătească cel puțin pe mine.

Se făcu tăcere la masa de joc, în timp ce cuvintele lui începeau să fie înțelese. Apoi toată lumea se repezi nebunește să își adune câștigul de la casele de plată. În câteva secunde, strigătele izbucniră în încăpere.

– Knight nu poate acoperi câștigul!

– Să mergem să încasăm banii acum, până nu e prea târziu!

– Nu rămâneți cu cecuri în alb!

– Pierdeți totul dacă nu vă grăbiți!

Și, într-o secundă, mesele se goliră. Toți porniră spre casele de plată, unde doi încasatori surprinși nu mai știau pe unde să scoată cămașa.

Pippa se gândise, deci, la o ieșire. Trebuia să-și dea seama de asta, bineînțeles. Trebuia să fi știut că Pippa Marbury va lupta așa cum făcea orice lucru – sclipitor. Cross se uită cu ochii mari la Pippa și apoi la Temple, care continua să zâmbească sarcastic, își încrucișă mâinile la piept și nu spuse nimic.

Era remarcabil.

Reușise.

Ea era remarcabilă.

Cross surprinse privirea lui Knight, care făcuse ochii mari, stupefiat. Apoi Knight se uită la Pippa și mijii ochii, furios, când o recunoscu. Dar nu putea face nimic cu furia lui cu tot. Era pe punctul de a pierde tot ce construise. Se urcă din nou pe o masă, vorbind cu prietenie:

– Domnilor! Domnilor, sunteți la clubul lui Knight. Suntem un club cu tradiție. Suntem capabili să vă plătim câștigul. Mergeți înapoi la mese și mai jucați!

Se făcu o pauză și, pentru un moment, păru că oile își vor urma ciobanul. Cross crezu că dorința de câștig îi va face să se reîntoarcă la mese. În acel moment însă, vocea clară a lui Castleton se ridică din nou din mulțime:

– Cred că aș vrea mai degrabă să-mi încasez banii acum, domnule Knight, nu mai târziu, e mai sigur așa!

Şi îmbulzeala spre casele de plată reîncepu, oamenii strigau şi se îmbrânceau de ziceai că izbucnise o răscoală.

Knight nu putea acoperi câştigurile.

Îl aduseseră la sapă de lemn.

Pippa îl adusese la sapă de lemn.

Pentru că îl iubea pe Cross.

Pentru că o interesa viitorul lui.

Viitorul lui, care era negru fără ea.

Dar Cross nu rămase mult cu gândul acesta pentru că un grup de jucători furioşi, disperaţi să-şi ridice câştigurile, începu să-i împingă. Pippa se îndepărtă câţiva metri, purtată de valul de oameni. Cross întinse mâna spre ea, încercând s-o tragă înapoi, dar degetele ei îi scăpară din mâini şi fu înghiţită de mulţimea furioasă.

– Pippa! strigă el îmbrâncind oamenii la o parte spre locul în care o văzuse ultima dată, până când o găsi ghemuită la pământ, cu braţele deasupra capului, ca să se apere de lovituri, în timp ce un bocanc greu se apropia de pântecul ei.

Cross răcni, îl apucă pe atacator de guler şi îi trase câţiva pumni în plină figură, înainte că Temple să intervină.

– Lasă-mi-l mie, spuse el, ai grijă de doamna ta.

Doamna ta.

Era a lui. Avea să fie mereu.

Îl lăsă pe atacator pe mâna lui Temple, fără nici o şansă, şi se aplecă asupra Pippei. Una dintre lentilele ochelarilor se spărsese, iar Pippa avea o dâră de sânge pe obraz. Stăpânindu-şi mânia, Cross îi atinse uşor obrazul, în locul în care era clar că primise o lovitură.

– Poţi merge?

Ea dădu din cap, nesigură, iar Cross o luă în braţe – protejând-o, dar nu o luă pe sus ca să nu bage toată lumea de seamă că nu era doar un tânăr subţirel într-un costum ce nu i se potrivea. Pippa îşi lipi obrazul de gâtul lui.

– Pălăria mea...

O pierduse în tot vacarmul acela şi părul ei blond cădea acum în valuri pe umeri.

– Prea târziu, spuse el, disperat să găsească o cale de scăpare.

Dar nu se puteau mişca în nici o direcţie. Erau înconjuraţi de hoarda furibundă de jucători, disperaţi după câştiguri, frustraţi şi supăraţi, aţâţaţi peste măsură şi de atacurile lui, şi ale lui Temple.

Mergând cât mai repede, o împinse pe Pippa sub masa de la care Castleton începuse toată povestea, încasând din mers o cizmă în coaste înainte să se poată ascunde acolo, apărându-i trupul cu al lui şi ferindu-i capul cu braţele de loviturile răzleţe.

– Temple..., spuse ea zbătându-se sub apăsarea trupului lui.

– Va fi bine, o asigură el, adorând felul în care se interesa de soarta prietenului ei. E luptător profesionist... îi va face plăcere fiecare secundă din tărăboiul ăsta. Asta până o să am o clipă la îndemână ca să-l fac bucăţele pentru că te-a lăsat să-ţi pui în practică schema asta complet dementă. O mângâie pe păr. Lasă-mă să văd.

– Nu era dementă! protestă ea şi întoarse obrazul rănit spre el.

Cross atinse delicat umflătura de sub ochi.

– Au!

Îşi trecu degetele încă o dată peste urmele loviturii, aproape nesuportând felul în care ea se crispa sub atingerea lui.

– Fetiţă frumoasă, murmură el, apoi îi dădu jos ochelarii, o sărută pe tâmplă, pe colţul gurii şi pe gât.

Era în siguranţă. Oftă adânc.

– Ai merita o mamă de bătaie...

– Eu? De ce?

El se uită spre mulţimea de cizme care tropăiau în jurul mesei.

– Ai pornit o rebeliune.

– Nu mi-am propus, zise ea şi îşi întoarse capul ca să privească şi ea. În planul meu, ei trebuiau să plece pur şi simplu, nu să dea năvală aşa.

Altădată, când n-ar fi fost atât de îngrijorat pentru siguranţa ei, ar fi zâmbit. Dar nu şi în acel moment.

– Ei, vezi? Planul tău era greşit.

– Acum văd şi eu. Făcu o pauză. Dar, din punct de vedere tehnic, tu ai stârnit răscoala.

– Credeam că tu ai... Tăcu, cuprins de fiori. Pippa, dacă ți s-ar fi întâmplat ceva... Puteai fi omorâtă, tună el, cu mușchii tremurându-i de încordare, de îngrijorare și de dorința de a face ceva... de a se arunca din nou în îmbulzeală și de a lupta până frica ar dispărea și ea ar fi în siguranță.

– Eram cu Temple, șopti ea.

– Temple n-ar fi fost de ajuns. Temple nu te putea proteja, vorbi el în părul ei și primi bucuros valul de fericire care îl cuprinse la gândul că o găsise înainte ca tot acel iad să se dezlănțuie, înainte ca Knight și scelerații lui să o fi descoperit.

– Temple nu te iubește, spuse el.

Simți că Pippa tresare și ridică o mână spre obrazul lui.

– Și tu mă iubești?

Nu i-o va spune. Nu ar trebui nici măcar să o gândească. Va strica totul. Va fi mai rău decât să fie captiv sub o masă de joc, în mijlocul unei revolte, cine știe pentru cât timp, cu cea mai irezistibilă femeie din Anglia. Din Europa. De pe întregul mapamond.

„Da. Da, te iubesc. Da, te doresc."

– Ești genul de femeie care creează o mulțime de probleme.

Când deschise ochii, ea îi zâmbea.

– Întotdeauna am creat o mulțime de probleme.

Înainte să poată răspunde, Maggie căzu în genunchi la câțiva metri de ei, împinsă de ceea ce părea să fie un batalion de jucători încăierați. Se sprijini în mâini, iar Pippa își ținu răsuflarea. Cross ezită, știind că ar fi trebuit să se ducă s-o ajute, dar nedorind s-o lase pe Pippa singură.

– Va fi călcată în picioare, strigă Pippa.

Cross vru să se îndrepte spre ea, când un altul îi sări în ajutor, o luă în brațe și o conduse la adăpost, sub o altă masă din apropiere.

Era Castleton. Cross ridică din sprânceană.

– Se pare că logodnicul tău e mai tare decât ne-am fi imaginat.

Pippa zâmbi spre celălalt, iar Cross simți un gol în stomac.

– E un om bun.

Eu sunt mai bun.

Ar fi vrut s-o spună, dar știa că nu-i adevărat. Nu era mai bun, iar Castleton tocmai îi dovedise asta, prin gestul lui eroic. Avea să fie în siguranță cu el. Pippa ridică ochii albaștri spre el.

– Ai sărutat-o.

– Da.

Pippa se încruntă.

– Nu mi-a plăcut.

– N-am avut încotro.

Ea aprobă din cap.

– Știu. Dar tot nu mi-a plăcut.

Și cu asta se ridică puțin și îl sărută, apăsându-și buzele moi de ale lui, trecându-și limba peste buza lui de jos, până îl făcu să geamă și să preia inițiativa.

Un ultim moment. Un ultim sărut. O ultimă delectare înainte de restul vieții lui fără ea. Pippa se retrase când își pierdu răsuflarea.

– Te iubesc, Jasper, șopti ea pe buzele lui, înfigându-i vorbele ca niște pumnale prin scutul de apărare.

– Nu face asta, șopti el. Nu sunt pentru tine. Viața mea, povestea mea, lumea mea, nimic din astea nu sunt pentru tine. Te vei compromite dacă mă vei iubi.

Trebuia să fi știut că rugămintea lui pasională nu va schimba nimic. Într-adevăr, Pippa, micuța lui savantă, își dădu ochii peste cap și spuse:

– Mare idiot mai ești. Deja m-am compromis. Tu m-ai compromis în dimineața aceea, în biroul tău. Nu mă mărit cu Castleton; mă mărit cu tine.

Din adâncul sufletului, ar fi vrut să fie de acord. Dar îi rămăsese o fărâmă de decență.

– Pentru o femeie cu un simț practic legendar, se pare că ai probleme serioase să-ți dai seama de un lucru: nu realizezi că aș fi un soț oribil pentru tine? Aș fi mai nepotrivit decât Castleton.

– Nu-mi pasă, spuse ea, fermă pe poziții și neclintită în convingerile ei, pe care Cross ajunsese să le adore. Te iubesc.

Cross închise ochii, mișcat de acele cuvinte sincere și încărcate de promisiuni. De perfecțiune.

– Nu, nu mă iubești, spuse el din nou, deși ar fi dorit s-o ia în brațe și să o sărute la nesfârșit.

Şi-ar fi dus viaţa bucuros acolo, sub masa de joc din cazinoul lui Knight, dacă ar fi fost sigur că şi ea ar fi rămas acolo cu el. Dar iată ce îi făcuse: o determinase să vină într-un cazinou, un local rău famat, destinat celor mai vulgari oameni pe care ea şi-ar fi închipuit vreodată. Nu-i plăcea că venise acolo, la fel cum nu-i plăcea că el era motivul pentru care venise.

Pippa aranjase jocurile într-unul dintre cele mai vechi cazinouri londoneze, ca şi când ar fi fost prin natura ei o trişoare. Şi o adora pentru asta. Dar el o adusese acolo, iar ea îl va urî pentru asta. Iar când îşi va da seama, el va fi prea adânc cuprins de iubire.

– E lucrul cel mai necinstit pe care l-ai făcut vreodată. Să falimentezi un cazinou, să furi, să instigi la revoltă. Tu, care eşti cea mai onorabilă persoană pe care o cunosc. Uite în ce hal te-am adus. Te-am ruinat.

– Nici vorbă. Mi-ai arătat că lucrurile nu sunt ori albe, ori negre. Mi-ai arătat că mai există şi altceva pe lângă onestitate şi necinste, şi pe lângă minciună şi adevăr. Ce a făcut Knight – cum ţi-a furat viaţa, cum te-a şantajat şi te-a forţat să accepţi o soartă pe care nu ţi-o doreai – asta este necinste. Şi adevărul este că te iubesc şi aş face orice să nu te văd pus în situaţia de a trăi o viaţă pe care o urăşti. Aş face-o încă o dată, fără să regret o secundă.

– Nu vorbeşti serios.

– Nu mai îmi spune că nu vorbesc serios, exclamă ea, cu o tărie de oţel, şi îşi puse mâinile pe pieptul lui. Nu-mi mai spune ce ar fi potrivit pentru mine. Ştiu foarte bine ce mi-ar plăcea şi ce m-ar face fericită... Tu. Şi viaţa ta, viaţa asta fascinantă, nemaipomenită. Asta mă va face fericită, Jasper. Pentru că vine de la tine.

– Acum două săptămâni nu ai fi vorbit aşa. Nu ţi-ar fi trecut prin minte să jonglezi cu mesele de joc. Să aranjezi câştigurile. Să ruinezi un om.

– Acum două săptămâni eram altfel. Eram atât de simplă!

Cross nu crezuse nici o clipă că ea ar fi fost simplă.

– Iar tu erai un alt om acum două săptămâni.

Era drept.

Pippa făcuse din el un om de o mie de ori mai bun. Dar tot rămăsese infinit mai rău decât ar fi meritat ea. Merita pe cineva mai bun. De o mie de ori mai bun.

– Nu, minți el, dorindu-și să fie oriunde altundeva decât acolo, lipit de ea, tânjind după ea. Sunt la fel, Pippa. Nu m-am schimbat absolut deloc.

Ea îl privi cu ochii mari, schimbați. Simțise lovitura din cuvintele lui și înainte ca el să fi putut să-și ceară scuze, îl crezu. Crezu minciuna lui. Cea mai mare minciună pe care o spusese vreodată. Trecu un moment lung, după care ea vorbi, cu glas întretăiat:

– Ți-am furat viața, te-am forțat spre un viitor pe care nu ți-l doreai, cam asta ți-am făcut, nu-i așa? Cam asta ar însemna să te căsătorești cu mine. Și eu sunt la fel ca și Knight.

Ar fi vrut să-i spună adevărul. Că nu-i furase viața, ci o făcuse infinit mai bună. Că nu îl făcuse decât să se îndrăgostească de ea, o fată frumoasă, de o inteligență sclipitoare. Dar era hotărât. Știa că ea merită un om mai bun, care să îi ofere mai mult decât un cazinou și un titlu pătat. Merita un om onest și onorabil care să îi ofere tot ce își dorea. Tot ce și-ar fi putut dori vreodată.

Totul, în afară de iubire.

Nimeni nu avea să o iubească așa cum o iubea el. Nimeni nu avea să o adore așa cum o adora el.

O venera.

Și, din această cauză, voia să facă ceea ce trebuia și nu ceea ce își dorea cu disperare. În loc să o salte pe umăr și să pornească alături de ea spre viitor, avea să-i redea viața pe care o merita.

– Da, asta ai făcut, spuse el, simțind vorbele amare pe limbă. Ți-am spus înainte că nu sunt făcut pentru căsătorie. Că iubirea nu e de mine. Că nu asta-mi doresc.

Ea se întunecă la față, și Cross se detestă pentru durerea pe care i-o pricinuia, cu toate că își spunea că era spre binele ei. Că nu făcea decât să o salveze. Că îi dădea înapoi viața pe care o merita. Cândva avea să fie mândru de asta.

Chiar dacă durea al naibii de tare.

– Castleton se va însura cu tine mâine, îi spuse.

Sau poate își spusese lui însuși.

– Te va proteja.

Privi spre contele imobilizat sub masa vecină, apărând cu mâinile capul lui Maggie.

– Te-a apărat în seara asta, nu?

Ea dădu să spună ceva, apoi clătină din cap, iar în ochii ei albaştri se citea o tristeţe adâncă.

– Dar nu-l vreau pe el. Te vreau pe tine.

Mărturisirea îl străpunse ca un pumnal, până la plăsele, şi crezu, pentru o clipă, că nu va rezista dorinţei şi iubirii. Dar îşi petrecuse ultimii şase ani antrenându-se pentru a-şi stăvili orice dorinţe. Şase ani care îi foloseau acum când pumnalul se împlânta tot mai adânc şi mai adânc, dar nu ştia în a cui inimă.

„Te iubesc atât de mult, Pippa.

Atât de mult.

Dar nu te merit.

Meriţi mai mult. Mult mai mult."

– Eu nu sunt o opţiune.

Ea tăcu un moment şi ochii i se umplură de lacrimi. Lacrimi pe care şi le stăvili. Apoi spuse exact ceea ce el îşi dorea să audă. Exact ceea ce spera să nu audă:

– Aşa să fie.

Capitolul 19

Descoperire: logica nu este întotdeauna cea care face jocurile.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 4 aprilie 1831; în dimineaţa nunţii sale.

Dimineaţa următoare îl găsi pe Cross la fereastra apartamentului său de la Îngerul Căzut, urmărind cum servitoarele stingeau luminile în sala principală şi lăsară întunericul să cuprindă infernul acela. Privise de multe ori acea activitate, felul în care marile candelabre erau coborâte spre podea, lumânările

erau stinse și ceara înlocuită, pregătite pentru evenimentul care urma. Exista o anumită ordine în acea activitate. Întunericul urma luminii în infernul sălii de joc, după cum lumina urma întunericul. Un adevăr fundamental.

Luă paharul de cristal și agită whisky-ul din el. Își turnase un pahar în urmă cu o oră, după ce reușise să o scoată pe Pippa din localul lui Knight și o lăsase în grija lui Temple, în care avea încredere că o va duce cu bine acasă. Știa că el nu ar fi putut face așa ceva niciodată.

Își lipi paharul rece de frunte, privind absent în jos spre sala de joc, și se uită la Justin, care aranja zarurile în rânduri ordonate pe marginea unei mese. Pippa îl salvase seara trecută, o adevărată Boadicea, cu mintea ei ascuțită, jonglând cu zarurile false, cărțile de joc măsluite și ruleta magnetică. De parcă ar fi fost un simplu exercițiu științific pentru ea, luase în stăpânire cazinoul lui Knight, cu ușurința și dexteritatea unui jucător încercat. Și o făcuse pentru el.

Îl iubea.

Nu la fel de mult pe cât o iubea el pe ea, își spuse Cross. Închise ochii, dar cineva bătu la ușă. Se întoarse spre ușa ce se deschidea deja. Chase se ivi din întuneric și, cu toate că nu îi vedea privirea, îi simți încordarea.

– Ești un idiot.

Cross se rezemă de fereastră.

– Așa se pare. Cât e ceasul?

– Opt și jumătate. Se mărită în mai puțin de două ore.

Simți un junghi în piept.

– Temple s-a întors.

Cross nu putu să se abțină și înaintă spre Chase.

– Pippa...

– Se pregătește de nuntă cu omul nepotrivit, bănuiesc.

Cross îi întoarse spatele.

– E în siguranță cu Castleton.

– Tâmpenii, știi și tu.

Cross nu spuse nimic, așa că Chase continuă:

– Dar asta nu contează. Ceea ce contează este că Lady Philippa ne-a câștigat un cazinou aseară.

Cazinoul nu conta deloc pentru Cross, nici suma exorbitantă pe care o plătise pentru el.

– Trebuia s-o scot de acolo. Putea fi rănită, sau chiar mai rău. Era limpede.

– Așa că i-ai cumpărat datoriile lui Knight. Trei sute de mii de lire sunt o grămadă de bani aruncați pe un cazinou... și pe o femeie.

Cross ar fi plătit de cinci ori pe atât. De zece ori.

– În mâinile noastre, în curând nu va mai fi un local de duzină.

– Sau am putea să i-l facem cadou de nuntă lui Lady Philippa, spuse Chase cu naturalețe. Se pare că are talent.

Vorbele îi stârniră amintiri și Cross se întoarse din nou spre sala de jocuri.

– Tocmai de aceea spun că este în siguranță cu Castleton. O transformasem într-o persoană necinstită. Ar fi regretat asta mai târziu.

– Nu mi s-a părut că doamna respectivă e genul care să ia hotărâri fără să se gândească la urmări.

Cross își dori ca Chase să-l lase în pace. Dădu paharul pe gât.

– Ba e exact genul acela.

– Și nu crezi că ai fi putut-o face fericită?

Cuvintele ei rostite cu o seară în urmă, în timpul vacarmului, îi răsunau încă în minte: „Știu ce m-ar face fericită... Tu".

Nu putea fi adevărat. Nu făcuse pe nimeni fericit în toată viața lui. Era o dezamăgire pentru toți.

– Nu.

Urmă o pauză lungă, suficient de lungă încât Cross să creadă că Chase plecase. Când se întoarse să vadă dacă era așa, îl văzu. Fondatorul cazinoului Îngerul Căzut stătea așezat într-un fotoliu jos, confortabil.

– De-aia ești un idiot.

– Cine e idiot?

Intrase Temple. Minunat.

– Cross, răspunse Chase binedispus.

– Idiot rău. După noaptea trecută, și eu sunt pe jumătate îndrăgostit de Pippa.

Cross se răsuci imediat pe călcâie spre el.

– Pentru tine e Lady Philippa și îți rup toate oscioarele dacă te atingi de ea.

Temple se legăna pe călcâie.

– Dacă ești așa de pornit, Cross, pe bune că ești un idiot.

– Ea e bine?

– Va avea un ochi vânăt, ceea ce nu e cel mai potrivit accesoriu pentru o mireasă.

Oricum, va fi frumoasă.

– Nu mă refer la ochi. Mă refer la...

La ce se referea?

– O, vrei să știi dacă a plâns și a suspinat tot drumul spre casă?

O, Doamne. Chiar plânsese?

Simțea că i se făcea rău. Lui Temple i se făcu milă de el.

– Nu, nu a plâns. De fapt, a fost tare că granitul. Nu a scos un cuvânt.

Temple nu avea de unde să știe, dar asta era mai rău decât toate. Pippa era vorbăreață și curioasă și ideea că stătuse așa pur și simplu, fără să scoată un cuvânt, îl duru pe Cross.

– Nici un cuvânt? întrebă el.

– Nici unul, răspunse Temple și îl privi fix în ochi.

O rănise. Ea îl rugase să-i rămână alături. Să o iubească. Să trăiască cu ea. Iar el o refuzase, știind că îi făcea un bine. Știind că altcineva o va face mai fericită. Că se va vindeca de iubirea lui. Trebuia să se vindece.

– Se va vindeca, spuse el, ca și când dacă rostea cuvintele cu voce tare le făcea să fie adevărate.

Se va vindeca și va fi fericită. Și asta îi era de ajuns.

Oare?

– E posibil să se vindece, rupse Chase tăcerea. Dar tu te vei vindeca?

Cross își ridică brusc capul, mânios, și întâlni privirile lui Chase și ale lui Temple. Și pentru prima dată într-o eternitate, rosti adevărul:

– Nu.

Crezuse că-i va putea rezista. Se gândea cum, în dimineața aceea, în biroul lui, discutaseră despre bilele de metal care

se depărtau și apoi se apropiau unele de altele. O dorea. Pentru totdeauna.

Pornise deja spre ușă. Chase și Temple îl priviră ieșind din încăpere, mânat de disperare, îndreptându-se spre femeia pe care o iubea, înainte de a fi prea târziu.

Chase turnă două pahare de whisky și îi dădu unul lui Temple.

– Pentru iubire?

Temple se gândi puțin, uitându-se lung spre ușă, dar bău fără să spună nimic.

– Nu închini pentru iubire?

– Nu pentru iubire, se strâmbă Temple. Nu mă înțelege greșit, femeile sunt calde și primitoare... dar nu poți avea încredere în ele.

– Din moment ce ai spus asta... știi ce urmează.

Temple ridică mirat din sprâncenele negre, în timp ce Chase închină paharul în cinstea lui.

– Tu ești următorul.

Cross bătu jumătate din oraș în dimineața aceea, plecând de la Înger și ducându-se țintă spre Casa Dolby, crezând că o putea prinde pe Pippa înainte de a pleca de acasă spre biserică. Înainte de a face cea mai mare greșeală a vieții lui.

Când ajunse la reședința familie Dolby, un majordom cu un aer sever îl înștiință că familia *nu era acasă*. Nu îi spuse că sărbătoreau nunta tinerelor domnișoare. Nici măcar că erau la biserică. Ci, pur și simplu, că nu erau acasă. Dacă Cross n-ar fi fost îngrozit că sosise prea târziu, ar fi râs de așa un moment ridicol, perfect aristocratic prin alegerea neconvingătoare a cuvintelor. În schimb, se întoarse la trăsură cu un singur țel: să ajungă cât mai degrabă la biserică. Imediat.

Imediat era mai ușor de spus decât de făcut într-o dimineață prin traficul londonez și până coti să pătrundă pe Piccadilly, în fluxul nesfârșit de vehicule, deja se săturase. Cum de nimeni în orașul acela nu-și dădea seama că femeia pe care o iubea era pe punctul de a se mărita cu altul?

Așa că făcu ceea ce orice gentleman care se respecta ar fi făcut: lăsă trăsura în mijlocul drumului și o luă la fugă mâncând pământul. Mulțumi în gând cerului pentru locomoția bipedă.

Coti spre St. George pe ultima bătaie a clopotelor care chemau oamenii la slujbă. Își croi drum spre biserică oprind cu succes circulația prin statura impunătoare și atitudinea hotărâtă, dar și, probabil, pentru că puțini erau aceia care se aventuraseră astfel printre trăsuri în Mayfair. Puțini erau însă cei care trebuiau să ajungă într-un loc atât de important. Puțini, și cei care iubeau pe cineva atât de important.

Urcă treptele de piatră spre ușa bisericii, câte două deodată, disperat ca nu cumva să fi pierdut partea aceea a ceremoniei în care li se cere celor de față ca, dacă au obiecții la uniunea celor doi miri, *să vorbească sau să rămână, pe veci, tăcuți.*

Nu că ar fi avut de gând să rămână pe veci tăcut doar pentru că întârziase un pic. De fapt, era hotărât să nu iasă din biserică decât dacă Philippa Marbury avea să fie a lui, pe veci. Cea care era pe punctul de a deveni Philippa Arlesey, contesă de Harlow. Nu și dacă el avea ceva de obiectat.

Puse mâna pe mânerul de oțel, trase de ușă și se trezi învăluit de cântecul nazal al unui diacon. *Ceremonia începuse deja.*

– Fir-ar, îngână el încordându-și mușchii ca să o ia la goană pe culoarul dintre strane, direct în brațele Pippei.

La naiba cu Castleton, la naiba cu toată adunarea aceea, la naiba și cu preotul, nimeni nu mai putea să-i stea în cale.

– Nu e voie să înjuri în biserică.

Îngheță la auzul acelor vorbe ce veneau de undeva din spatele lui. Pippa era la câțiva metri de el, lângă o coloană, pe latura exterioară a galeriei bisericii.

Nu în biserică.

Nu la altar.

Nu se mărita cu Castleton.

Ușa se închise în urma lor, lăsându-i în tăcerea cenușie și rece, iar Cross nu se putu abține. Întinse mâinile spre ea, o luă în brațe ridicând-o de la pământ și ținând-o destul de strâns ca să îi simtă trupul prin toate straturile de îmbrăcăminte, parfumul și renunțarea ei sub atingerea lui. Și acolo, pe treptele bisericii St. George, sub privirile lui Dumnezeu și ale întregii Londre, o sărută și o iubi, simțind cum degetele ei i se încurcau în păr, în mângâieri, și uitând că întrega Londră îi vedea.

Întrerupse sărutul înainte de a se pierde amândoi de tot şi îi luă faţa în mâini.

– Te iubesc.

Ea trase adânc aer în piept, în timp ce el trasă uşor cu degetul contururile vânătăii urâte din jurul unui ochi albastru, imens.

– O, Doamne, cât te iubesc, şopti el, pradă celei mai adânci emoţii, şi repetă: Te iubesc atât de mult.

Ea clătină din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Sunt un idiot.

– Într-un fel, eşti.

El râse scurt şi o sărută din nou, uşor, pe buze, dorindu-şi să fie oriunde altundeva decât acolo, în cel mai public loc cu putinţă din Mayfair. Îi puse un deget pe buze ca să o facă să tacă şi continuă:

– N-am fost niciodată vrednic... n-am fost vrednic de familia mea... de sora mea... de fericire. Şi apoi ai apărut tu şi m-ai făcut să înţeleg că nu eram în nici un caz vrednic de tine.

Pippa îi apucă degetul şi i-l îndepărtă de pe buzele ei.

– Nu ai dreptate.

El zâmbi.

– Ba am. Trebuie să fie cam o sută de bărbaţi, mulţi dintre ei aici în biserică, acum, mult mai vrednici de tine decât sunt eu. Dar nu-mi pasă. Sunt un ticălos lacom şi te vreau numai pentru mine. Nu-mi pot imagina viaţa fără tine, fără logica ta tulburătoare, fără mintea ta frumoasă şi fără căţeluşa ta cu un nume aşa de oribil.

Pippa zâmbi, iar lui îi mai veni inima la loc şi se gândi că ar putea-o cuceri. Că ar putea câştiga. Gândul acela îi dădu un nou imbold.

– Şi nu-mi pasă că nu sunt vrednic de tine. Ceea ce înseamnă că sunt probabil cel mai josnic dintre oameni, adică precis tipul de bărbat cu care nu ar trebui să te măriţi. Dar jur aici şi acum că voi face tot ce-mi stă în putinţă să devin vrednic de tine. De onestitatea ta, de bunătatea ta şi de iubirea ta.

Tăcu, dar ea tot nu spunea nimic. Se uita la el, cu ochii ei enormi, în spatele ochelarilor.

Salvarea lui. Speranţa lui. Iubirea lui.

– Am nevoie de tine, Pippa, spuse el tandru. Am nevoie să fii ca Orfeu pentru mine. Să mă călăuzeşti afară din Infern.

Lacrimile din ochii ei se revărsară atunci și i se aruncă în brațe. El o cuprinse strâns și Pippa îi șopti la ureche:

– Nu înțelegi? Și eu am nevoie de tine. De două săptămâni mă zbat cu povara asta pe suflet... cu felul în care mă faci să mă simt. Cum știi să mă posezi, trup și suflet.

Se îndepărtă ușor.

– Am nevoie de tine, oricine-ai fi tu, Cross sau Jasper sau Harlow. Vreau să mă iubești.

Și o va iubi. Întotdeauna.

O sărută din nou, un sărut în care pusese tot ce avea de oferit, toată credința lui, toate jurămintele. Când se opriră din sărut, amândoi gâfâiau, iar el își rezemă fruntea de a ei.

– Nu te-ai măritat cu el.

– Ți-am spus, nu puteam s-o fac.

Pippa făcu o mică pauză și întrebă:

– Ce aveai de gând să faci?

O înlănțui cu brațele, simțind că trebuia s-o știe mai aproape de el.

– Aveam de gând să fac orice ar fi trebuit.

– Ai fi anulat căsătoria Oliviei?

Pippa părea șocată.

– Crezi că m-ar fi iertat vreodată?

– Niciodată.

– Crezi că tu m-ai fi iertat?

– Sigur că da. Dar am oprit eu căsătoria deja.

Pippa schiță o grimasă privind spre ușă. Câte bârfe răutăcioase vor apărea când lumea va afla. Cel puțin, Olivia va fi vicontesă atunci.

Avea să repare el lucrurile. Îl va face pe Tottenham prim-ministru și pe Olivia, cea mai puternică femeie din Anglia. Iar Pippa va fi o contesă desăvârșită.

– Nu te-ai fi căsătorit cu el, spuse Cross, recunoscător față de orice forță supranaturală care i-o adusese mai aproape.

Care o împiedicase să se mărite cu bărbatul nepotrivit.

– Ți-am spus cândva că nu îmi place lipsa de sinceritate, zise ea. Și nimic nu mi se pare mai fals decât să juri iubire unui om, în timp ce inima ta aparține altuia.

Îl iubea.

– Pare cu neputință să mă iubești, șopti el. Că m-ai putea iubi.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută pe gropița din bărbie. Nimeni nu îl mai sărutase acolo. Nimeni nu îl mai iubise așa cum îl iubea ea.

– Ce ciudat, zise ea. Pentru că mie mi se pare cu neputință să *nu* te iubesc.

Se sărutară din nou, lung și intens, până când lui Cross îi rămaseseră două opțiuni – ori să întrerupă sărutul, ori s-o întindă chiar acolo, pe dalele bisericii parohiale din Mayfair și s-o savureze pe îndelete. Cu regret, alese prima opțiune.

Ochii îi rămaseseră închiși un moment lung, apoi se uită la acea femeie frumoasă, strălucitoare, care avea să devină a lui pe vecie și fu cuprins de o mulțumire liniștitoare și caldă, pe care nu o mai simțise niciodată.

– Te iubesc, Pippa Marbury, îi șopti.

Ea oftă, zâmbi și deschise ochii.

– Știi că mereu am auzit că oamenii spun că aud clopote bătând când sunt fericiți... dar am considerat că e o imposibilitate auditivă. Și totuși... acum...

El dădu din cap cu afecțiune față de acea femeie frumoasă, stranie, pasionată de știință.

– Și eu le aud, spuse și o sărută.

Cel mai inteligent cuplu din Londra auzea, într-adevăr, clopote – o simfonie veselă, ce sărbătorea încheierea ceremoniei de nuntă dintre vicontele și vicontesa Tottenham... o ceremonie de care și Pippa, și Cross părea că uitaseră cu desăvârșire.

Dar fură obligați să-și aducă aminte când ușile bisericii se deschiseră și jumătate dintre membrii aristocrației năvăliră afară, în dimineața aceea cenușie de aprilie, dornici să comenteze, în sfârșit, cea mai importantă parte a dublei ceremonii de căsătorie – că lipsise o mireasă, dar că de fapt nu lipsise. Că era chiar acolo, în fața bisericii. În brațele unui bărbat cu care nu era logodită.

Cross o sărută pe vârful nasului și, ignorând publicul care își ținea la unison răsuflarea, remedie această situație.

Jasper Arlesey, conte de Harlow, se lăsă într-un genunchi și – în fața întregii lumi – o ceru în căsătorie pe aristocrata lui cu ochelari.

Epilog

Un lucru am înțeles din studiile mele: în timp ce o mulțime de curiozități pot fi explicate prin metode științifice și o logică sănătoasă, există o mână de asemenea curiozități la care nu se pot aplica metodele amintite. Misterele acestea sunt de obicei legate de natura umană. Cel mai important mister de acest fel este iubirea. Acestea fiind spuse, rămân adevărurile științifice...

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 10 august 1831; la patru luni după nunta sa.

Cross se trezi în patul lui elegant, în reședința de la oraș, în care generații întregi de conți Harlow locuiseră. Se întinse după soția lui și nu găsi decât cearșaful apretat. Se ridică rapid în picioare, își puse halatul de mătase pe care i-l făcuse ea cadou în noaptea nunții și se duse să o caute.

Nu avu mult de căutat. Când se mutaseră în acea casă, Philippa alungase rapid toți demonii care mai sălășluiau prin colțurile întunecate, amintindu-i mereu că era demn de ea, demn de iubirea lor, vrednic de această viață.

Ca parte a acestui exorcism, transformase încăperile care îi aparținuseră lui Baine pe vremuri într-o mică grădină interioară – un Paradis verde, luxuriant, la adăpost de restul reședinței, mirosind a pământ bogat, a soare și a viață. Încă în cămașă de noapte, cu părul prins la repezeală în vârful capului, înconjurată de trandafiri roz, Pippa stătea aplecată deasupra măsuței de lucru când el intră.

Cross se apropie fără zgomot, pe ritmul peniței pe hârtie, observat numai de Trotula care, veselă, cu limba atârnându-i într-o parte, își păzea cu străşnicie stăpâna. El își strecură un braț

pe după mijlocul soției sale și o trase spre el, încântat de micul ei țipăt de surpriză, ce se transformă într-un geamăt când îi sărută pielea moale de pe ceafă.

– Bună dimineața, șopti ea, ridicând o mână că să se joace cu părul lui.

Cât de mult îi plăcea atingerea ei. O răsplăti atingând-o cu limba la îngemănarea dintre gât și umăr, zâmbi când simți căldura trupului ei și se bucură când simți cum pulsul i se accelerează la atingerea lui. Numai la atingerea lui.

– Bună dimineața și ție, doamnă contesă.

Se uită peste umărul ei la jurnalul de pe masă și la teancul de corespondență.

– Ai început lucrul devreme.

Se întoarse în brațele lui și își săltă capul pentru un sărut adevărat, pe care el fu mai mult decât bucuros să i-l ofere.

După câteva mângâieri, Pippa se retrase.

– N-am putut dormi.

O așeză pe banca de lucru, ținându-și un braț de-a lungul corpului ei, simțindu-i cu plăcere forma trupului – nevenindu-i să creadă că era a lui. Își lipi fruntea de a ei și spuse:

– Știi că sunt întotdeauna dispus să te ajut, dacă rămâi în pat.

Ea râse, iar sunetul era cald și bine-venit.

– Și afară din pat, văd.

– Pur și simplu încerc să fiu cel mai bun cercetător asociat, spuse el, întinzând o mână spre poalele cămășii ei de noapte și prinzându-i glezna fină.

– La ce lucrezi?

Ea păru că uitase pe moment la ce lucra, iar lui îi făcu plăcere să vadă că reușea să-i încurce un pic gândirea aceea imbatabilă. Îi făcu plăcere și când, în loc să insiste să îi răspundă la întrebare, ea îl sărută. Cu pasiune. Până când și mintea lui se încurcă. De aceea, când se smulse din sărutare, spuse:

– La trandafiri.

Lui îi trebui un moment ca să-și dea seama la ce se referea. Pippa se întoarse să ia o bucată de hârtie de pe masă.

– Societatea Regală de Agricultură mi-a luat în considerare cercetările și, din câte știu ei, nimeni nu a mai cultivat un nou soi de trandafir până acum. M-au invitat să iau parte la întâlnirea

de luna viitoare şi să-mi prezint lucrarea. Şi m-au rugat *să-i informez despre numele pe care l-am dat trandafirului, cât se poate de repede.*

Se uită la el zâmbind şi el se simţi nespus de mândru de ea.

– Nu mă surprinde câtuşi de puţin, frumoasa mea cercetătoare. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea lor. Făcu o pauză şi adăugă: dar oare ei ştiu că n-ai deloc talent la alegerea numelor?

Cross se uită la Trotula, care zăcea la umbra unei ferigi mari, plantate într-un ghiveci. Pippa râse.

– Nu-i adevărat!

– Ba e foarte adevărat. Dulăul lui Castleton nu a fost niciodată mai norocos decât în ziua în care a fost botezat de Meghan Knight.

În ziua aceea în care Pippa aranjase mesele de joc la cazinoul lui Knight, începuse o poveste de dragoste furtunoasă între contele de Castleton şi viitoarea lui mireasă, Meghan. Knight câştigase un titlu, chiar dacă pierduse clubul.

– Trotula, Cross te vorbeşte de rău, spuse Pippa, şi Trotula începu să dea imediat din coadă.

Cross o privi şi-i spuse:

– Putea să-ţi dea orice alt nume. Daisy. Sau Antoinette. Sau Chrysanthemum.

Pippa îi aruncă o privire.

– Chrysanthemum?

El ridică din sprânceană.

– E mai bun decât Trotula.

– Nu, nu e.

Zâmbiră, pierduţi în iubire unul faţă de celălalt. Bucurându-se să vadă cât de bine se potriveau.

– În orice caz, am găsit un nume pentru trandafir. Cred că îl voi numi Baine.

Lui i se tăie răsuflarea văzând cu câtă stăpânire de sine vorbise ea, minunându-se de cum reuşise ea să îi purifice sufletul şi să îi ofere cel mai simplu şi cel mai perfect dar.

– Pippa, spuse el şi clătină din cap, nu ştiu, iubire... nu ştiu ce să spun.

Ea zâmbi.

– Nu trebuie să spui nimic. Este în semn de amintire pentru fratele tău.

Cross simți un nod în gât.

– Sunt de acord.

– Și va fi o moștenire minunată pentru fiul nostru.

Lui Cross i se tăie răsuflarea.

– Fiul... nostru?

Ea zâmbi, îi luă mâna și o puse pe rotunjimea perfectă și moale a pântecelui ei.

– S-ar putea să fie o fiică, spuse ea, ca și cum ar fi discutat despre vreme. Dar îmi place să cred că va fi băiat. Un băiat frumos, cu părul roșcat.

El se uita țintă la locul în care o atinsese. I se părea că mâna nu îi mai aparținea. Că aparținea unei alte ființe. Altor două ființe. Era prea frumos... copilul lui... soția lui... viața lui. O privi intens.

– Esti sigură?

Pippa zâmbi.

– Există unele explicații științifice, domnul meu. Una ar fi că toate cercetările noastre au dus la acest rezultat specific.

Se aplecă apoi spre el și îi șopti:

– Ceea ce nu înseamnă că am încheiat cu cercetările pe tema asta.

Cross își îndreptă din nou atenția spre ea.

– Mă bucur să aud asta.

Ea îl trase spre ea și își ridică fața pentru un sărut.

Se sărutară prelung, până rămaseră fără suflare.

– Ești fericit?

Cross îi cuprinse fața în palme și îi spuse adevărul:

– Nu am fost niciodată mai fericit în viața mea. Mă simt de parcă aș avea cea mai lungă suită de mâini norocoase.

– Parcă nu credeai în noroc.

El clătină din cap.

– Trebuie să fie noroc. Nici chiar eu nu sunt atât de bun trișor.

Își puse mâinile pe gleznele ei și își plimbă degetele, ușor, în sus.

– Dacă tot veni vorba despre mese... Ce crezi că s-ar întâmpla dacă te-aș întinde pe masa asta?

Ea râse.

– Cred că nu voi termina la timp scrisoarea către Asociația Regală a Horticultorilor.

– N-aș îndrăzni să te contrazic, o tachină el și o mușcă ușor de lobul urechii. Ești, până la urmă, una dintre cele mai strălucite minți științifice ale vremurilor noastre.

– E un domeniu de cercetare complex, spuse ea și oftă în timp ce degetele lui se strecurau mai sus, spre coapsele ei... Dar plin de recompense.

O sărută din nou, profund, cu pasiune, îi săltă cămașa de noapte deasupra coapselor și se apropie de ea. Ea își ținu răsuflarea când simți atingerile, întinse mâna spre cordonul de la halat, îl desfăcu, dădu la o parte țesătura și în sfârșit îl atinse. El răsuflă prelung, întretăiat, și o privi profund.

– Încă mă copleșește atingerea ta.

– Nu-ți face griji, domnul meu, ai la dispoziție ani întregi să te obișnuiești. E foarte posibil ca într-o zi să ajungi s-o consideri ceva banal, ce ți se cuvine.

– Asta nu se va întâmpla niciodată.

Îi luă mâna și îi sărută vârfurile degetelor.

– Dar dacă vrei, sunt dispus să-mi testez cât mai des această teorie.

Ea râse și își trecu degetele prin părul lui.

– În numele științei, desigur.

El clătină din cap.

– La naiba cu știința.

În ochii lui cenușii se citeau pasiunea, dorința și ceva cu mult mai presus de atât.

– În numele iubirii.

Nota autoarei

Am făcut tot ce-am putut ca să mă asigur că referințele științifice din carte sunt corecte, vizavi de cunoștințele disponibile în epoca previctoriană, cu o singură excepție notabilă: trandafirii Pippei.

Primul hibrid de trandafir se crede că a fost *La France*, o frumoasă floare roz, obținută dintr-o tufă roșie, în 1867, de un francez, Jean-Baptiste Guillot. Cu scuzele de rigoare față de domnul Guillot, Pippa a fost cu mult înaintea vremurilor sale; *Baine* seamănă uimitor de mult cu *La France*.

Dacă întâmplarea de la cazinoul lui Knight pare familiară, acest lucru se întâmplă deoarece planul Pippei a fost inspirat de un cazinou mult mai modern, cel din *Ocean's Thirteen*. Ar fi nedrept din partea mea dacă nu i-aș mulțumi lui Danny Ocean, care l-a inspirat pe Înger și pe proprietarii săi, și celor care l-au adus adus pe el (și echipa sa) la viață în 1960 și 2001, printre care Lewis Milestone, Frank Sinatra, Stephen Soderbergh și George Clooney. Mi-ar plăcea să cred că Pippa ar fi fost minunată ca a douăsprezecea participantă în prima parte, *Ocean's Eleven*.

Alții, pe care mi-ar plăcea să-i am alături într-un jaf al unui cazinou, sunt Carrie Feron, editoarea mea sclipitoare (care ar putea plănui cu ușurință totul), extraordinara Tessa Woodward și restul echipei de la Avon Books, inclusiv Pam Spengler-Jaffee, Meredith Burks, Jessie Edwards, Seale Ballenger, Tom Egner, Gail Dubov, Shawn Nicholls, Carla Parker, Brian Grogan și Sara Schwager. Și pe agentul meu, Alyssa Eisner-Henkin, și echipei trăsnet, care nu și-ar găsi liniștea până nu am fi cu toții în siguranță, pe o insulă, undeva, cu câte un cocktail în mână, departe de orice primejdie de a fi prinși.

Mulțumirile mele se îndreaptă și către Sabrina Darby, Sophie Jordan și Carrie Ryan pentru lecturile preliminare, sutele de texte, sutele de telefoane, vinul excelent și prietenia solidă.

către Scott Falagan, pentru informațiile despre anatomia ştelor, doctorul Dan Medel, pentru discuțiile lungi despre oria medicinii, şi către Meghan Tierney, pentru că m-a lăsat -l împrumut pe Beavin.

Şi familiei mele – care a făcut tot ce-a putut să nu se ener- :ze când m-am retras în bârlog luni în şir ca să scriu – îi .ulțumesc pentru că mi-a iertat absența. Cross se înşală, iar voi ınteți dovada vie – există noroc.

Eric, mulțumesc pentru că m-ai pus în legătură cu Brad şi ieorge, pentru toată acea „cercetare". N-au nimic cu tine.

Şi vouă, dragi cititori, vă mulțumesc că îi îndrăgiți ıe ticăloşii mei la fel de mult ca pe mine; sper să fiți alături de nine şi la următoarea carte, despre Temple, *No Good Duke Goes Unpunished.*